

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author
of *The Duke with the Dragon Tattoo*

KERRIGAN
BYRNE

FIRST IN
A NEW
SERIES

How to
Love
a Duke
in
Ten Days

"All-consuming passion." — *Entertainment Weekly*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

[Okumaya Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Başlayın](#)
[İçindekiler Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#)

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Hayatta kalan
herkese. #metoo

TEŞEKKÜR

Yazar olma hayallerimin peşinden gitmeye başladığımdan beri, bu yolculuğu paylaştığım gerçekten inanılmaz kadınlardan oluşan bir kabileyi bir araya getirecek kadar şanslıyım. Eskiden bu güçlü ve harika kadın dostluklarının ve iş ilişkilerinin nadir ve değerli olduğunu düşünürdüm. *Gerçekten* de değerliler ama nadir oldukları konusunda yanılmışım.

Tarih boyunca kadınlar birbirlerini desteklemiş, yüceltmiş, korumuş ve sevmişlerdir. *Kabile* kelimesinin katı tanımı değişmiş olsa da, genel çağrışım değişmemiştir. Hayatta kalmak için kabilemize ihtiyacımız var. Kadınlar aracılığıyla ve kadınlar adına gerçekleşen harika değişime baktığımda, bunu görmek için burada olmaktan çok mutluyum.

Hayatta kalmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim hanımlarım.

Cynthia St. Aubin, yorulmak bilmeyen cesaretiniz ve akıl almaz zorluklar karşısında gösterdiğiniz güven ve cesaret için teşekkür ederim. Sen benim yol göstericim ve güvenli yerimsin. Bu çılgın yılı seninle birlikte geçirmeyi çok sevdim. Benim insanım.

Teşekkürler Staci Hart, devasa açık kalbin ve bana vazgeçmeden sunduğun en değerli kaynaklar için: zamanın, gücün ve birçok çılgın becerin. Cömertliğiniz ve dostluğunuz kelimelerin ötesinde değer verdiğim hediyeler. Sen olmasaydın tüm bu proje yok olurdu.

Benim için harcadığın hesapsız saatler için teşekkür ederim Christine. Sana hayranım ve her şeyi sana borçluyum.

Monique ve St. Martin's ekibi, inancınız ve sabrınız için ve hikayelerimi dünyaya taşıyan motor olduğunuz için teşekkür ederim.

Teşekkür Janna Macgregor, şirretlik festivalleri ve beyin fırtınaları için.

Teşekkürler Claire Marti, Kimberly Rocha, RL Merrill, Ellay Branton, Eva Moore, Kimberlie Faye, Dawn Winter, Janet Snell, Lori Foster, Penny Reid, E.V. Echols, Nikita Navalkar, Maida Malby, Martha DelVecchio, Marielle Browne, Cindy Nielsen, Kelli Zimmerman ve hızlı bir okuma, bir fikir, bir teşvik sözü, çevrimiçi bir haykırış, bir konferansta bir kucaklama ve eğlence için okuduğum bazı harika kelimelerle orada olan diğerleri.

Sadece... teşekkür ederim.

ÖNSÖZ

L'Ecole de Chardonne

Mont Pèlerin, Cenevre Gölü, İsviçre, 1880

"Sizi neden bu kadar geç bir saatte çalışma odama çağırdığımı biliyor musunuz, Leydi Alexandra?" Müdür Maurice de Marchand'ın eli onun yaklaşmasıyla heybetli masasının altında kayboldu ama Alexandra bunu fark etmek için aşağı bakmaya cesaret edemedi.

Kendisinden gizlenen ellerinin neler yaptığını hayal etmek bile istemiyordu.

Ayrıca, yalancılar aşağı bakar. Ve bir yalancı olmak üzereydi.

Bu odadan hep nefret etmişti. Abartılı zenginlik. Her yer damask. Cafcaflı kırmızılar, turuncular ve kanarya sarıları birbirine karışıyordu. Bu saatte bile insan bu görsel saldırıya karşı gözlerini kısma ihtiyacı hissediyordu.

"Hayır, efendim, bilmiyorum." Dört yıl boyunca Mont Claire Kontesi'nden aldığı tüm aldatma ve küstahlık derslerini hatırladı ve okul müdürünün kurnaz bakışlarını masum olduğunu umduğu bir ifadeyle karşıladı.

Objektif olarak, de Chardonne'daki kızların çoğunun onu neden yakışıklı bulduğunu anlıyordu. Patrisyen elmacık kemikleri ve köşeli çenesiyle, kadın romanlarında rastlanan türden bir şıklık sergiliyordu. Alexandra onun boynunun güçlü omuzlarına göre çok uzun olduğunu düşünüyordu, bu da çenesinin küçüklüğüyle daha da kötüleşen etkiydi.

Arkadaşı Julia bir keresinde onun kara kara düşünen gözlerini süzmüş, renklerini zengin, siyah bir Hırvat birasına benzetmişti. Ama Julia'nın sürekli saçmaladığına uzun zaman önce karar vermişti. Alexandra'nın gözlerini herhangi bir şeye benzetmesi gerekseydi, bu bahçıvan Jean-Yves'in sera orkidelerini gübrelediği şey olurdu.

Julia belli ki onun yaramazlık yaptıklarında kızların avuçlarını kırbaçlama eğilimini unutmuştu. Gözlerindeki nezaket değildi o zaman fark ettiği. Ama başka bir şeydi. Daha karanlık bir şey.

Onların ağlamasını *istedi*. Onların gözyaşlarını görünce dudaklarını ıslattı. De Marchand'ın eli masanın altından yeniden belirdi ve parmaklarını birleştirerek işaret uçlarını dudaklarına dayadı. Siyah müdür cüppesinin kolları, dirseklerinde, masanın üzerinde durdukları yerde su topladı.

heybetli bir masa. Bu masa, şatolarının her yeni lorduna bir asa ve taç gibi geçen, böyle birçok adam tarafından gölgelenen bir masaydı.

Tam olarak neyin efendisi? Alexandra gözlerini devirmesini güçlükle bastırdı.

Küçük kızların efendisi mi? Ne kadar acınası.

"ama," diye alay etti, Fransız aksanı sözlerine pekmezli bir canlılık katıyordu. "Sen belki de burada, de Chardonne'da eğittiğimiz en zeki kızsın."

Alexandra kendisinden önceki zeki kız nesillerinin zekâlarını gizlemek için daha iyi eğitildiklerini ya da daha istekli olduklarını hayal etti. "Beni gururlandırıyor sunuz, efendim. Ama neden bu kadar karanlık bir saatte çalışma odanıza çağrıldığım konusunda tamamen cahil olduğumu itiraf etmeliyim."

Göz kapakları uyuklu bir ifadeye büründü, gözleri karararak oldukça düşmanca bir esmerliğe büründü. "Her zaman çok kibarsın," diye mırıldandı, masasındaki aletleri kendisinden uzakta düzenlerken. Mermer bir kâğıt ağırlığının altına sıkışmış bir yığın kâğıdı deri dosyalarına geri koydu. "Çok düzgün ve dikkatli." Kapatılmamış dolmakalemi en sağa, kaleminden eşit uzaklığa koydu. "Mükemmel öğrenci... mükemmel kadın."

"Ben henüz bir kadın değilim." Hatırlatma zorunluluğu hissediyordu. Birkaç gün içinde de Chardonne'dan mezun olacak olsa da, on yedi yaşında olduğu için sınıfının en genciydi ve birkaç ay boyunca da öyle kalacaktı. "Ve kusurlarımın farkındayım, efendim."

Bazı günler başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

De Marchand hiçbir şey söylemedi; Alexandra'nın midesi tam olarak tanımlayamadığı bir şeye karşı kıvrılana kadar bakışları masanın genişliği boyunca ona ulaştı.

Yakışksız bir şey. Korkması *gereken*, kutsanmamış bir beklenti.

Onun yerine dikkatini, gelgitte sıırıslam olmuş kum rengindeki saçlarına verdi. Altından daha koyu, kahverengiden daha açık. Böylesine küstah ve güçlü bir adam için mütevazı bir renk.

"Leydi Alexandra, gündüzleri mükemmel olursanız, karanlıkta ne yaptığınızı kimsenin fark etmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Alexandra'nın parmakları elbisesinin kıvrımlarına dolandı, nefesi soğuk bir ray çivisi gibi ciğerlerine saplandı. Kaçma içgüdüsüyle cesurca savaştı. "Sizi temin ederim efendim. Neyi kastettiğiniz konusunda cahilim."

Parmaklarını masanın üzerinde oynatarak ayağa kalktı ve bir an için ona doğru baktı. Yüz hatlarında kin dolu bir zafer dansı vardı. Cenevre Gölü'ne bakan pencerenin yanındaki büfeye doğru ilerledi. Ağaran ay dağları gümüşle yaldızlıyor ve aşağıdaki kasaba kendi metalik altın ışığıyla yarışıyordu. "Zeki insanların en çileden çıkarıcı eğilimleri vardır. Kendilerini abartmak için o kadar çok zaman harcarlar ki, diğer herkesi küçümserler."

Kaşları çatılan Alexandra' ağzı ağırlaştı ve kaşlarının altındaki deriyi sıkıştırdı. "Efendim, eğer birini kıracak bir şey yaptıysam, ben-"

"Biraz Porto şarabı ister misiniz?" De Marchand elinde elmas kesim kristal bir sürahi ve ona uygun iki bardakla büfeden döndü.

Bunu görmek Alexandra'nın dilini çakıl kıvamına getirdi. Aynı sürahiyi iki yıl kadar önce ondan çalmıştı, geniş şarap koleksiyonundan bir şişe Porto şarabı ile birlikte.

Bu da demek oluyor ki...

biliyordu. Mağarayı

keşfetmişti.

Kızlar için Ecole de Chardonne, on birinci yüzyılda Frank bir aristokrat tarafından Mont Pelerin'in yan tarafına akıllıca bir şato-kale olarak inşa edilmişti. Derinliklerinde kazan çalkalanıp kükrüyordu ve Alexandra dört yıl önceki bir keşif gecesinde, cesurca takip edildiğinde sarmaşık ve dikenli çalılardan oluşan bir duvarda aniden sona erene kadar bir koridordan çok bir mağaraya dönüşen labirentimsi bir geçide rastlamıştı.

Burada, o ve en yakın arkadaşları Francesca Cavendish ve Cecelia Teague, Kızıl Haydutlar Topluluğu için bir sığınak yaratmışlardı. Kızıl, çünkü hepsinin saçları bunun değişik bir tonundaydı. Haydutlar, çünkü her anlarını sözde hanımefendi eğitimlerinden uzakta, kendi cinsiyetlerine izin verilmeyen her şeyi öğrenmek için harcıyorlardı. Poe ve Dumas, savaş raporları ve şehvetli şiirler okudular. Kendilerine Latince ve cebir öğretiler. Hatta birbirlerine sosyete toplantılarında ve yazışmalarda kullandıkları erkeksi takma adlar bile vermişlerdi. Frank, Cecil ve Alexander.

Alexandra, müdürün elinde tuttuğu porto sürahisine bakarken, yıllar geçtikçe fazla cüretkâr olduklarını fark etti. Kadınların reddettiği erkekçe zevkleri ve eğlenceleri keşfetme ve bunlardan zevk alma arayışları sırasında, de Chardonne'daki birkaç erkek sakın ve çalışandan ara sıra bir iki şey aşırıma başlamışlardı. Zararsız şeyler, diye düşündüler. Asla özlenmeyecek şeyler.

Müdürün sahip olduğu bir düzine sürahidenden biri gibi.

"Porto şarabı bir bayana ikram edilecek bir içki değildir," diye başladı. "Ama sanırım yasak şeylere karşı bir zevk geliştirdiniz, değil mi?" Kadehi ona uzatırken de Marchand'dan neredeyse baş döndürücü bir memnuniyet damlıyordu. "Sadece erkeklere izin verilen zevklere karşı bir açlık."

Şaşkına dönen Alexandra, beyaz, titreyen parmaklarıyla şarabı kabul etmekten başka bir şey söyleyemiyor ya da yapamıyordu. Bir yudum almaya cesaret edemedi. Denese bile yutamazdı.

"Bunca yıldır küçük cemiyetinizi kimsenin bilmediğini mi sanıyordunuz?" diye hafifçe alay etti. "Kızıl saçlı üçlüsünüz. Tüm serveti olan ama unvanı olmayan şişman olan. Cılız, küstah kontes."

Yurttaşları hakkında yaptığı değerlendirmeye karşı duyduğu öfke dilini serbest bırakmasına yetti. "Bunu hiç de adil bir değerlendirme olarak görmüyorum-"

"Ve sen," dedi hantalca, neredeyse suçlayıcı bir sıcaklıkla. "İkisinin kusursuz dengesi. İnce ama esnek. Narin ve çekici."

Alexandra'nın akşam yemeği midesinde çalkalandı.

De Marchand masasının arkasına geçti ve bir çekmeceyi açtı. "Böyle şeyler söylemeniz hiç uygun değil efendim. Babam böyle bir şey yapmazdı. takdir-"

İnci saplı tıraş bıçağının görüntüsü nefes almasını durdurdu ve de Marchand, kendisi ve arkadaşlarının yıllar boyunca edindiği kaçak malları çıkarmaya başladığında, boğucu bir his onu felç etti.

Bir çift diş teli, bir silindir şapka, kol düğmeleri, gömlekler ve diğer birkaç önemsiz şey. Hepsi ona ait değildi ve birçoğu da kullanılmıştı.

Öyle bile olsa.

Onun mağaralarına gelmiş olmasından, iğrenç varlığıyla kutsallarını kirletmiş olmasından nefret ediyordu. Başlangıçta kendisine ait olmamasına rağmen hazineye dönüşen şeylere dokunduğu için ona içerliyordu.

Kızıl Haydutların mezun olduktan sonra geri vermeyi planladıkları hazineler.

"Dört yıl." Masasının kenarında bir küme halinde duran eşyaları ölçülü ve anlamlı hareketlerle yerleştirirken sayı onu etkilemiş görünüyordu. "Kimsenin seni izlediğini düşünmediğin zamanlarda benden çaldın. Benim mahrem şeylerime girdin. *Yasak* şeyler."

İçinden yağlı bir tiksinti sızarak bağırsaklarına dolandı ve onları acıyla sıktı.

Başı zar zor algılanabilen hareketlerle sallandı. "Düşündüğünüzden çok daha fazla birbirimize benziyoruz, Leydi Alexandra. Benim de yasak şeylere karşı bir tutkum var."

Yasak.

Her zaman ona bakan karanlık gözlerinde gizlenen şey kadar yasak.

Bakışları kadının omurgasında kalıcı bir ürpertiye dönüşmüştü. Ve bu ürperti onun önünde dururken duruşunu dimdik tuttu. Uzuvarını geri çekilmek için hazırladı.

"Çok zekice," diye tekrarladı. "Ama seni izlediğimi bilecek kadar zeki değil."

"Beni izlediğinizi biliyorum efendim." Adamın gözlerinde neyin parıldadığını fark edemeyecek kadar küçük olduğundan beri bunun farkındaydı. Sadece *yasak* değil, aynı zamanda suç *teşkil* eden bir arzu. "Göründüğünden daha fazla. Doğru olandan daha fazla."

"Neyin doğru neyin yanlış olduğu üzerinde durmayalım." Çalınan eşyalarını işaret etti. "Gözlerinin beni de aradığını görecektir kadar seni izledim."

İnançsız bir nefes aldı. "Tıpkı bir tavşanın gökyüzünde kartal araması gibi."

"Beni bir avcı olarak görüyorsun?"

Öfke ona çarptı. Onun kendisinden korkmasını istiyordu. "Sizi hiç düşünmüyorum, efendim."

Yakışıklılığı ateş ışığında kendini inkar edilemez derecede çirkin bir şeye dönüştürdü. Şarabı geri fırlattı ve bardağı geri aldığı eşyasının yanına koydu.

Alexandra suçunu kabul etti. Bir hırsız için yakalanmıştı. Yine de onun günahları kendininkilerden çok daha fazlaydı, bunu içten içe, her parçasıyla biliyordu.

"Üçünüzle ne yapacağım?" Adam ona abartılı bir spekülasyonla baktı. "Kendimi gereksiz yere cezalandırıcı hissetseydim, polise başvururdum. Kendimi zalim hissetsem, sizi okuldan atabilirim."

"Hayır!" Alexandra'nın nefesi kesildi. Bir kadın olarak, bir üniversiteye kabul edilmek için yeterince zor zamanlar geçirecekti. Eğer de Chardonnedan beklediği tavsiyeyi alamazsa, hiçbir şansı kalmayacaktı. "Lütfen efendim. Sadece biraz zararsız bir eğlenceydi. Eşyalarınızı aldığım için özür dilerim. Biz sadece onları ödünç almak istemiştik. Telafi edeceğime söz veriyorum."

Masasının bir başka çekmecesinden bir şey almak için eğildi ve de Chardonne'daki her kızın hem korktuğu hem de hor gördüğü uzun, ince bir kayışı geri çekti. Onu görünce bir kez daha kelimeler boğazında düğümlendi.

"Bu geceden sonra, her yaramazlık yapmaya niyetlendiğinde aklından çıkmayacağımdan emin olabilirsin."

Alexandra kendi bardağını yere bıraktı, soğuktan kaskatı kesilmiş parmakları artık onu taşıyamıyordu, çünkü adam masanın etrafında dönerek onun üzerinde yükseldi.

Burun delikleri nefretle alevlendi, ama korkusunu bastırdı ve avuçlarını ona doğru uzattı. Daha önce hiç dayak yememişti, bunu gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama sınıflarda asi kızlara kayış takıldığını görmüştü. Onların sert hareketlerini haftalarca not etmişti.

"Bu benim hatam, Mösyö de Marchand. Beni cezalandırın ama *lütfen* Francesca ve Cecelia'yı bu işin dışında tutun. Azmettirici benim. Bunu sadece ben hak ediyorum."

"Dediğin gibi olsun." Adam kızın renkten arınmış ve sinekkuşu kanatları gibi titreyen kalkık avuçlarına baktı.

Adam kayışı kaldırdı ve kadın vuruşa hazırlanırken istemsiz bir irkilmeyle başını çevirdi.

Hiç gelmeyen grev.

Nefesini bırakarak ona bir bakış atmaya cesaret etti ve anında pişman oldu o.

Kolunu indirirken yüzünü bir düşünce kararttı.

"Hayır." Kayışı masaya doğru tuttu. "Hayır, *senin* için ceza suça uygun olacaktır."

Masanın pürüzsüz yüzeyine anlamsızca baktı. "Nasıl yani?"

"Son dört yıldır le Radon'daki çocuklar gibi muamele görmeyi mi arzuluyordunuz?" Dirseğinden tutarak onu masaya doğru çekti. "O zaman onlar gibi cezalandırılacaksın."

"Anlamıyorum."

Dişleri loş ateş ışığında bile bembeyaz parlıyordu. "."

Alexandra'nın gözleri faltaşı gibi açıldı ve bir adım geri çekilerek onu tutmaya . Adamın onu tam olarak *nereden* vurmak istediğini biliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, zihni bir çıkış yolu arıyordu. Francesca ne yapacağını bilirdi. En azından kontes olarak nüfuzunu kullanarak

müdürü dize getirmek. Cecelia bile servetini koz olarak kullanabilirdi. Kimse onun okula sağladığı geliri kaybetme riskini göze alamazdı.

Alexandra'nın ne etkisi vardı?

"Babam, Bentham Kontu, buna asla izin vermez." Topuklarını halıya vurdu ama işe yaramadı. "Bana nasıl davranıldığını duyduğunda, seni mahvedecek."

De Marchand yüzünü endişe verici bir şekilde onunkine yaklaştırdı. "Herkes babanın benim nüfuzuma sahip bir adamı bırak, boyalı bir fahişeyi bile mahvedemeyeceğini bilir."

Onu masaya doğru iterken Alexandra'ya sözlerini düşünmesi için zaman tanımadı. Kürek kemikleri arasındaki güçlü eliyle göğsünü yüzeye bastırdı.

Keskin kenar kalça kemiklerini ısırırken acı dolu bir çığlık attı.

"Kollarını aç," diye emretti.

Acıdan sersemlemiş, vahşete o kadar yabancı olan Alexandra, parmaklarını soğuk maun ağacının üzerinde yumuşatarak itaat etti. Gözlerini kapatarak ağır eteklerinin altındaki kombinezonları saydı.

En azından kayışın acısını hafifletirdi.

Nefesi ciğerlerine sıkışmış bir halde ilk darbeye hazırlandı.

Onun yerine, çoraplı dizlerinin arkasında soğuk havanın fısıltısını hissetti.

"Hayır." Boğuk itiraz bir kez daha içinden koptu ve geriye doğru dönüp kaçmak için elinden geleni yaptı.

Adamın eli kadının kenetlendi ve onu masanın üzerine öyle bir kuvvetle çarptı ki, yanağı tahıllara çarptı.

Dehşet onu acıdan daha çok delip geçti. Bu basit bir ceza değildi. İntikamcı bir öfke yok.

Etraflarındaki atmosferde daha öfkeli, *daha çirkin* bir şey titreşiyordu. Onda böylesine kötücül bir tepki uyandırmak için ne yapmıştı? Bunu nasıl geri alabilirdi?

"Lütfen." Sakin kalmak için mücadele ederek boynunu kaldırmaya çalıştı. "Bırak beni. Canımı yakıyorsun."

"Sence çocuklar bu kadar güzel kıvranıyor ve yalvarıyor mu?" Sorusu sert ünsüzlerle noktalanmıştı, sanki onları dişlerinin arasından söylüyordu.

Gözlerini sonuna kadar yana kaydırırsa, adamın gölgesini üzerinde seçebiliyordu.

"Öyle mi?"

"BEN-BEN-" Çaresizlik sözlerini çaldı. Onu tüm mantığından kurtarmıştı. "Hayır, Leydi Alexandra, onlar yalıyorlar." İstenmeyen sıcaklık

Yanağındaki nefesi onu uyarmış olmalıydı. Ama erkeklerin nasıl davrandığını bilmediği için, dilinin onu takip edeceğini asla hayal edemezdi.

Elmacık kemiği üzerinde bıraktığı nemli yol öylesine tiksinti uyandırmıştı ki, kolları adamın beline attığı eteklik ve kombinezon katlarına dolanmadan önce tepki verecek zamanı olmamıştı.

Sersemlemiş bir halde, çaresizce ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Onunla dövüşmeli miydi? Öğretmenlerinden birini yataklarından kaldırmayı umarak çılglık mı atmalıydı? Onu korurlar mıydı? Onu kovarlar mıydı? Merhamet etmesi için yalvarmalı mıydı? Ya da gözlerini ve burnunu yakan yaşlara teslim olup öfkesini yumuşatmasını mı ummalı? Kırbaçlanmaya boyun eğmeli ve bu işi bitirmeli miydi?

"Altındaki hazineyi görebilecek kadar ince," diye mırıldandı, kadının kafasını tamamen karıştırarak. "Sanırım onları giymeye devam edeceğim."

Panikle karışık düşünceleri, ilk darbe hassas poposuna indiğinde, beyaz merinos donundan bahsettiğini daha yeni anladı.

Kayışı kullansaydı, itaatkâr kalabilirdi. Hak ettiği bir ceza uğruna. Gelecekteki hedeflerini ve yakın arkadaşlarını korumak için.

Bir erkek gibi *karşılığını alırdı*.

Ama parmaklarının sırtında bıraktığı morartıcı iz -kendisinininkine değen etin sesi, acısı, mutlak aşağılanma- kendisinin yapabileceğini düşünmediği şiddetli bir tepki yarattı.

Kızın çırpınışları tek koluyla bastıramayacağı kadar vahşileşmeden önce üç cezalandırıcı darbe daha indirmeyi başardı.

Sonra vücudunu kullanarak onu masasına yapıştırdı. Onunkini şekillendirdi. Gövde gövdeye, kalça kalçaya.

"Kıpırdama," diye soludu, yılan gibi sesi öncekinden daha kalındı. "Yoksa beni yapmaya zorladığın şeyden sorumlu olmayacağım."

"Sorumlu *olacaksın*," diye tısladı. "Yasaların seni sorumlu tutacağından emin olacağım."

Korkunç kahkahası odayı doldurdu. "Sizce kime inanacaklar Leydi Alexandra? Ailesi eski kralları eğitmiş olan saygın okul müdürüne mi, yoksa itibarını kurtarmak için tuhaf iddialarda bulunan şımarık küçük hırsıza mı?"

Onun sorusu bir an duraksamasına neden oldu.

Kimmiş? İngiltere'de soyluydu. Ama burada, evinden bu kadar uzakta... nasıl bir güce sahipti?

"Bırakın beni." Bunu bir talep olarak söylemişti ama bir yalvarış olarak kaçtı. "Yap, yoksa seni mahvederim."

"Önce seni mahvedersem olmaz," diye kulağına hırladı ve vücuduyla onu acı içinde masaya doğru itti.

Sırtında hissettiği şeyin şekli damarlarına yeni dehşet enjekte etti. Daha büyük bir güç. Daha fazla inanç.

Vahşi bir şeye dönüştü, onun katı gücüne karşı şaha kalktı. Sözcükler içermesini amaçladığı çılgınca sesler ondan koptu. Ona durmasını emretmek istemişti. Sonra yalvarmaya çalıştı. Ama sonsuz öfkesine rağmen, çıkan sesler sadece "hayır" kelimesinin farklı formlarını içeriyor gibiydi.

Bunu bildiği her dilde söyledi.

Adam pantolonuyla boğuşmak için aralarına uzandığında çığlık attı.

"Benimle istediğin kadar dövüş," diye kulağına üfledi çekmecelerindeki uygun açıklığı bulurken. "Bu uzun sürmeyecek."

Ama olmadı.

Alexandra onun ritmik nefeslerinin masanın cilalı ahşabı üzerinde kısa bir buhar halinde yayılışını izledi.

Her acı dolu nefes alışında kayboluyorlardı.

Belki de nefes almayı bırakabilirdi.

Bu uzun sürmez.

Buna yoktu.

Zamanın çok az önemi olduğunu düşünüyordu. Her şeyi kaybetmek sadece bir an alırdı. Birinin bekaretini. Saygınlığını. Güvenme yeteneğini. Tekrar güvende hissetmek için.

Birinin akıl

sağlığı.

Kişinin

kendisi.

Gözleri boşluğu taradı, önemsiz şeylere dikkat etti -ahşaptaki damarlara, raftaki kitaplara, kan rengindeki perdeye, önündeki ay ışığında parıltıyan bir ısıltıya. Francesca'nın cebinden bir nesne çıkarırkenki görüntüsü zihninde canlandı

İnci bir sap.

Ondan aldıkları ilk eşya.

Masumiyetini elinden almasının sebebi.

Ustura avucunda serin ve pürüzsüzdü ama ona ne zaman uzanmıştı?

Bu onu durdurabilir, diye düşündü. Onu durdurmalıyım.

Aniden dönerek keskin bıçağı adamın boğazına sapladı.

Şimdi çıkardığı sesler daha önceki homurtu ve inlemelerden farklı değildi. Ve sonra daha ıslaktılar. Daha yumuşak. Garbled.

Tökezleyerek ondan uzaklaştı. Ondan uzaklaştı. Gölgelelerin içine. Elleri boğazına yapıştı, sanki onu bir arada tutabilecekmiş gibi. Ağzı, nefes borusunun artık ses veremeyeceği kelimeler oluşturdu.

Siyah müdür cübbesinin yakasında kan kayboldu.

Hala usturayı ağrıyan avucunda tutarak uzaklaşırken etekleri fısıldayarak yere düştü. Adam ona doğru uzandı, ona doğru hamle yaptı ve yüzüstü halının üzerine düştü.

Alexandra sessizce kapıyı arkasından kapattı. Sadece pencere camlarından ayın parladığı uzun, eğri haçlarla kesintiye uğrayan gölgeli koridorlarda bir hayalet gibi süzüldü. Kızıl Haydutlar'la birlikte muhteşem bir odayı paylaştıkları kuleye çıkan merdivenleri tırmandı.

Çıkardığı sesler kafasının içinde yankılanıyor, diğer sesleri, hatta itirafını fısıldarken kendi sesini bile çalıyordu.

"Onu ben öldürdüm."

Kızıl Haydutlar gümüş rengi bir gece göğünün altında yorgunluktan nefes nefese durmuş, de Chardonne'un bahçıvanı Jean-Yves'in göz kamaştırıcı bir dizi gelincik ekmesini izliyorlardı. Erken denecek kadar geç bir saatti ve bu saatte bile çiçekler gün batımı tonlarıyla parlıyordu. Düzgün küçük sıralar değil, doğal kaos ve kontrollü eşzamanlılığın mükemmel dengesiyle düzenlenmiş çiçekleri sanatsal bir şekilde bir araya getiriyordu.

"De Marchand her zaman boktan biriydi," diye ağır, gırtlaktan gelen bir Fransızca ile tükürdü. "Şimdi en azından işe yarar bir bok olacak. Bahçeleri gübreleyecek." Şapkasını çıkarıp kelleşmiş poposunu sıvazlarken Alexandra'ya öyle bir keder ifadesiyle baktı ki, Alexandra'nın soğukkanlılığını tehdit etti. Gözlerinin altındaki sarkık torbalar her zamankinden daha ağırdı. Alexandra, kulaklarının üzerindeki yabani saç tutamlarının gölden gelen hafif bir esintiyle dalgalanışını izledi. "Davranışları çok uzun süredir hiçbir karşılık görmeden tırmanıyor. O kadar uzun zamandır de Marchand'ın kendini unutacağını söyledim ki... ama kimse dinlemedi."

Alexandra kirpiklerini indirdi. Henüz tek damla gözyaşı dökmemişti.

Francesca uzun mavi sabahlığı ve şık havuç örgüleri içinde usturayı de Marchand'ın cebine sokarken değil. Ne de kalp şeklindeki yüzü kararlılıkla kısıtılmış yiğit Cecelia'nın cesedi kanlı halıya sarıp Jean-Yves'e bahçeye taşımasında yardım ettiği zaman.

Üçü birlikte gri tenini kara toprakla örtmeye başladıklarında bile tek bir damla gözyaşı düşmedi.

Serseriler sadece Alexandra'nın feneri tutmasına izin vermişlerdi, Alexandra da bunu oldukça iyi yaptığını düşünüyordu. Heykel gibi durmuş, omzu yorgunluktan titremeye başladığında bile ışığı sallamıştı. Ağrıdığına bile. Sonra da yandı.

Bacağından aşağıya yapışkan ve düşünülemez bir şey akmaya başladığında bile.

Kımıldamamıştı.

Bir parçası çok soğuk olmasından korkuyordu. Çok boş. O kadar *sertleşecekti* ki taşa dönüşecekti. Feneri parmak uçlarından çekip alamayacaklarından ve yetkililer geldiğinde, ki mutlaka geleceklerdi, cesedin nerede saklandığının reklamını yapacağından.

Hepsini mahkum edebilirdi.

"Burada işimi bitireceğim ve sonra da çalışma odasının temizlendiğinden emin olacağım." Jean-Yves, Cecelia'ya hitap etmesine rağmen Alexandra'yı işaret etti. "Onu sen al ve konuştuğumuz gibi onunla sen ilgilen. *Anlaştık mı?*"

Cecelia elini adamın omzuna koyarak başını salladı.

"Bunu yarın konuşacağız." Kızın şakağına şefkatle bir öpücük kondurduktan sonra işinin başına dönerek kızları kovdu.

Alexandra, Francesca parmaklarını açıp onu rahatlatana kadar feneri elinden bırakmamıştı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Onu geri götürürken ayaklarının altındaki hislerden başka bir şey yoktu. Önce çimenlerin soğuk çiyları. Sonra arka mutfakların kaygan fayansları. Okul salonlarının yemyeşil halıları, kuşatılmış tabanlarına karşı hoş bir yastık gibiydi.

Onun kuşatılmış ruhu.

Sonra kulede durmuş, arkadaşları sessizce etrafında koşuştururken şöminedeki kömürlere bakıyordu.

Ayağındaki ılık su hissi onu o ana geri döndürene kadar çıplaktı.

İki kirli gecelik, sabahlık ve Alexandra'nın en sevdiği sarı elbisesi, çorapları ve iç çamaşırları ateşi besleyince alevler parladı.

Cecelia Alexandra'yı küvete indirip nazikçe yıkarken Francesca da bir iki kütük ekledi.

Alexandra alev alev yanan iç çamaşırlarına baktı.

De Marchand onları hiç çıkarmamıştı bile. Kendisi için gerekli kolaylıklar için açılan yarık erkekler için de elverişliydi. Bunu bir kez bile düşünmemişti. Kimse bunu düşünmüş müydü? Birdenbire yaşayan her kadını uyarmak istedi.

"Jean-Yves'e güvenebileceğimizden emin misin?" Francesca sonunda gardırobun önünde çırılçıplak durduğu yerden sessizliği bozdu, taze gecelikleri ve ağır, sıcak bornozları kapışıyordu. "Bilmesi hoşuma gitmiyor."

Alexandra arkadaşının zayıf vücudunu klinik olarak inceledi. De Marchand yanılmıştı. Francesca küstahtı ama sıska değildi. Binmeyi çok sevdiği safkan atların zarif, uzun yapısına sahipti. Hız ve çeviklik için kullanılan yağsız kaslardan oluşuyordu.

Zekâsı da bir o kadar hızlı, dili bir o kadar keskin ve içgüdüleri kusursuzdu.

Alexandra bunu nasıl da kısıkanıyordu. Belki de daha önce kaçabilirdi-

"Jean-Yves şimdiye kadar güvendiğim tek adam," diye ısrar etti Cecelia, bileğinin tersiyle gözlüklerini burnunun üstüne doğru kaydırarak. "Sırrımızı saklayacaktır, bundan hiç şüphem yok."

Francesca elinde bir çift yeni beyaz çekmeceyle durakladı. Kedi yeşili gözleri alaycı bir spekülasyon ve nazik bir merakla parlıyordu. "Baban hâlâ hayatta değil mi? Papaz değil mi?"

"Evet." Cecelia'nın dolgun, her zamanki donuk yüz hatları karardı. "Ve Jean-Yves güvendiğin tek adam mı?"

"Ben de öyle dedim." Francesca fırfırlı geceliğini başına geçirirken safir gözleri parladı.

"Onun senin için önemli olduğunu biliyorum Cecil, ama düşünmemiz gereken bir şey var-"

"Jean-Yves'le uzun zamandır bir anlaşmamız var," diye araya giren Cecelia bir sürahi aldı ve saçlarını yıkamak için Alexandra'nın başını arkaya yatırdı. "Evimin bir parçası olması için ayrıldığımızda onu da yanımda götüreceğim."

"Ama-"

"Bunu *yarın* konuşacağız." Cecelia, Jean-Yves'in sözlerini Alexandra'nın daha önce hiç görmediği bir sertlikle yineledi. Kısa yaşamlarında ilk kez ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Francesca'dan bile.

Benim hatam.

Yakıcı, acı veren gözyaşları sonunda ortaya çıktı ve Alexandra'yı herhangi bir engizisyon ateşiyle aynı cezalandırıcı sıcaklıkla dağladı. Arkadaşları kavga ediyordu ve hepsi onun yüzünden olmuştu. Sevgili Jean-Yves'i tehlikeye atmıştı, Cecelia ve Francesca'dan bahsetmiyorum bile.

Benim hatam. Benim hatam. Benim hatam. Benim hatam.

Bu sözler kafasının içinde tüfek atışları gibi korkunç, korkunç, hızlanan bir ritimle tekrarlanıyordu. Elin ete çarpması gibi. Cecelia ve Francesca'nın onu ne kadar süre yıkadıklarını ya da banyo suyunu nasıl attıklarını söyleyemezdi. Onu giydirdiklerini hatırlamıyordu. Saçlarını ördüklerini de. Ne zaman yatağa girdiğini de söyleyemiyordu.

Ama sonunda Francesca'nın ona seslenen emredici sesi, bütün gece içinde yüzdüğü gri sisi delip geçti. "Alexandra!" "Benim hatam!" İçindeki düşünceler, kendisinin bile bilmediği bir çılgınlıkla dışa vurdu. tanıdım. "Hepsi benim hatam."

"Yüce Tanrım, hayır!" Francesca geniş tentenin altında onun yanına yerleşti ve başını Alexandra'nın omzuna yasladı. "Bu gece olan hiçbir şey senin sorumluluğunda değil."

"Artık benim suç ortağımısınız," diye acı çekerek parmaklarını önünde açtı. "Bunu size getirmemeliydim. Tüm hayatınızı mahvedebilirdi. Bu, katlanmak zorunda olduğunuz bir sır olmamalı."

Cecelia diğer tarafına uzandı, yorganı çekti ve sıcaklığını ve göğüslerinin yumuşaklığını paylaştı. "Hepimizin sırları var Alexander. Bizi mahvedebilecek sırlar."

Alexandra başını iki yana sallayarak beyaz örtüye baktı ve saflığın renginden en az kendisinden nefret ettiği kadar nefret etti. "Bu şekilde değil. Ben bir adam öldürdüm."

"Tecavüzcün." Francesca yorganı Alexandra'nın çenesinin altına sıkıştırdı. "Hepimiz aynı şeyi yapabiliydik eğer..." Cümlesini bitirmedi ve pek sık sahip olmadığı bir duyarlılık sergiledi.

"Hepimizin sırları mı var?" Alexandra başını Cecelia'ya doğru çevirdi, önceki sözleri uyuşukluğuna yeni yeni nüfuz ediyordu. "Seni dört yıldır tanıyorum."

Yıllardır... Seni mahvedebilecek bir sırdan hiç bahsetmedin."

Cecelia ayıldı, birden on sekiz yaşından çok daha genç görünmeye başladı. "Henüz paylaşmak istemiyorum." Tereddüt etti. "Kendini yalnız hissetmeni istemiyorum..."

Francesca, Alexandra'yla göz göze geldi, elf yüzünde Alexandra'nın bir cesetten başka kimsenin ulaşamayacağını düşündüğü solgun bir ton vardı. "Hepimiz paylaşmalıyız, o zaman kırılmaz bir güven bağı oluşturacak bir şey taşımış oluruz."

Bu jest Alexandra'yı çok etkiledi. "Anlat bana," diye fısıldadı. Hayatının geri kalanında her gün karşılaşıacağı şeyin dehşetinden onu uzaklaştıracak herhangi bir şey

Cecelia, sonunda duygularının daha da boğuklaştırdığı bir sesle konuşacak cesareti toplayana kadar sonsuza kadar nefes aldı. "Ben bir piçim. Annemin bir sevgilisi varmış. Beni doğururken öldü ve babam... beni büyüten adam... beni doğurmuş olmasının fiziksel olarak olmadığını açıkça belirtti. Tüm hayatımı annemin sadakatsizliği yüzünden öldüğünde ısrar ederek geçirdi."

Francesca başını salladı, onca acının ağırlığıyla yorgun düşmüş bir nefes aldı. "Ah, sevgilim, sana karşı zalim mi?"

Cecelia istenmeyen bir anıyı gözlerini kırıştırtarak, "Anlatılamaz," diye fısıldadı.

"Gerçek babanı tanıyor musun?" Alexandra, Cecelia'ya daha da sokularak sordu. "Eğitimi finanse eden şu gizemli hayırsever mi?"

Cecelia başını salladı ve omuzlarını silkti, utanç yanaklarını daha da şeftali rengine boyadı. "Keşke bilseydim. Bazen öyle olduğuna emin oluyorum. De Chardonne'da uzun yıllarımı yalnız geçirdim. Seninle arkadaş olmadan önce tanıdığım tek yoldaş Jean-Yves'ti. O zaman da sadece bir kız olarak sık sık onun bahçelerinde saklandığım ve onu bana yakınlık göstermeye zorladığım için."

"Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum," diye yakındı Francesca. "Eğer sen ona güveniyorsan, biz de güveneceğiz."

"Bir sırrı ne kadar çok kişi bilirse, o sır o kadar tehlikeye girer. Hepimizin tedbirli olması doğru olandır." Cecelia şeftali kremine çalan tenindeki birkaç damla gözyaşını sildi. "Peki ya sen Frank? Senin bir sırrın var mı?"

Francesca gözlerini Alexandra'ya kilitledi. "Ben bir sahtekârım. Adım Francesca Cavendish değil. Adım Pippa. Pippa Hargrave."

Ağzları açıldı, gevşedi ve sonra şoktan neredeyse çözülyordu.

Francesca'nın zümrüt rengi gözleri ateşin etkisiyle parlıyordu ama içinden yayılan karanlık bir gerçeklik Alexandra'yı bir anlığına da olsa acısından uzaklaştırdı.

"Charles ve Hattie Hargrave'in çocuğu olarak, Mont Claire Kontu ve Kontesi William ve Theresa Cavendish'in aşçısı ve uşağı olarak görev yaptıkları Yorkshire'da dünyaya geldim. Çocukları Fernand ve Francesca ile birlikte cennette büyüdüm."

Cecelia'nın kaşları çatıldı. "Cavendish'lerin hepsinin bir yangında öldüğünü sanıyordum, ama..."

"Yangında kimse ölmedi."

Alexandra gözlerini kırptırdı ve sıkıntının onu bir dalkavuk haline getirip getirmediğini merak etti. "Ne? Ne diyorsun sen?"

Francesca'nın pırıl pırıl bakışları, o kadar acı dolu bir geçmişe bakarken donuklaştı ki, sanki onu küçültüyor, toz haline getirecekmiş gibi görünüyordu. "Neredeyse yüz kişinin yaşadığı bir evde gün ortasında çıkan bir yangından tek bir kişinin bile sağ kurtulduğunu duydunuz mu hiç?"

"Bunun gerçekleşme ihtimali oldukça imkansız görünüyor, tabii..." Cecelia yüzünü buruşturarak ipin ucunu bırakırken Alexandra'yla birlikte spekülatif bir bakış attılar.

Francesca'nın sonraki sözleri korktuklarını doğruladı. "Tabii içerideki herkes çoktan ölmediyse." Boş gözlerle önüne bakarken cüppesinin astarındaki gevşek bir dikişi kopardı. "Ölü değil," diye düzeltti. "*Katledilmişler*. Çay sırasında atlı adamlar geldi. Sekiz yaşındayken bunun bir ordu gibi göründüğünü düşünürdüm ama şimdi bir düzineden fazla olamayacağına ikna oldum. Herkesi katlettiler. Kont ve kontes, kahya, uşak, bahçıvanlar, hizmetçiler, çocuklar... annem ve babam."

Kendini toparlamak için nefes nefese bir an geçirdi. "Francesca'yla birlikte kaçtım ama onu yakaladılar. Onu elimden çekip aldılar. Onları izledim... onlar... Çılgılık atacak zamanı bile olmadı." Bir elini boğazına götürdü ve Francesca'nın nasıl öldüğünü tahmin etmek kolaydı.

Alexandra onun anlatarak teselli bulmasından nefret ediyordu. Onların sırlarıyla teselli bulması onun hakkında pek de iyi şeyler söylemiyordu. Acılarında.

Çünkü bu o kadar da yalnız olmadığı anlamına geliyordu. Bu odada gizli bir utançla yaşayan tek kız o değildi.

"Oh, Frank." Cecelia diğerk sıcak, yumuşak elini de yığına ekledi. "Nasıl hayatta kalabildin?"

Bir an için Francesca'nın yüz hatları yumuşadı. "Declan Chandler, beni buldu ve bizi bir bacanın üstündeki bir yarığa sakladı. Yangın başlayana kadar güvende olduğumuzu düşündük. Elimizden geldiğince uzun süre bekledik, adamların uzaklaştığına inandığımız ana kadar, duman çok yoğunlaşana ve kaçmak *zorunda kalana* kadar. Declan beni evden çıkardı ve ormana, güvenli bir yere doğru koşuyorduk ki, yangının tüm izlerinin silindiğinden emin olmak için geride kalan bir adam tarafından fark edildik. Ölülerden geriye sadece küller kalmıştı. York'un beyaz gülü İngiltere tahtına asıldığından beri orada duran büyük ve mutlu evden."

Francesca, Cecelia'nın getirdiğı mendili aldı, gözlerini sildi ve hiç de nazik olmayan bir şekilde burnunu s. "Adam bizi ormana kadar takip etti ve her zaman kahraman olan Declan bir şaşırtmaca yarattı."

"O ... hayatta kaldı mı?"

Francesca uzun süre başını salladı, çenesi tutmaya kararlı görüldüğü kederli hıçkırıklarla sallanıyordu. "Onu her yerde aradım ama Declan Chandler'in doğduğuna dair hiçbir iz yok. Sonuçta o bir yetimdi ve annesi doğumunu hiç kaydetmediyse, o zaman... özlenmezdi. Ya zavallı küçük bedeni ormanda bir yere, muhtemelen bir bataklığa ya da göle bırakıldıysa? Onun var olduğunu hatırlayan tek kişi benmişim gibi bir kâbus görüyorum." İnce boğazından birkaç hıçkırık döküldü, Alexandra'nın kalbindeki acıyı yansıtmaya yetecek kadar kısık sesler.

Alexandra, "Onu seviyordun," diye fark etti.

"Pippa onu severdi," diye burnunu çekti. "O da Francesca'yı seviyordu. Fernand da Pippa'yı seviyordu. Küçük kalp kırıklıklarıyla dolu olmadığı zamanlar, insanın hayal edebileceğı en harika çocukluktu."

Gözyaşlarıyla dolu bir an boyunca sessiz kaldılar ve Alexandra nihayet kaçınılmaz soruyu sormadan önce trajedinin boyutunu sindirmeye çalıştılar. "Ne zaman Francesca oldun? Ya da sanırım *neden* ona dönüştüğünü soruyorum?"

"Mont Claire'in unvanı soydan gelme değildi. Bu da Cavendish çocuklarından herhangi *biri* hayatta kalırsa, erkek ya da kız, tüm varisi olacağı anlamına *geliyordu*. Ve böylece, mülkte yaşamalarına izin verilen çingeneler beni yanlarına aldılar, saçlarımı kına ile kızıla boyadılar ve

Evrak işleri tamamlandığında, mütevellî ve katiplere rüşvet verildiğinde ve 'vaftiz ebeveynlerim' belgelerle tespit edildiğinde Francesca Cavendish oldum. Mahkemeye çıkarıldıktan sonra ülke dışında bir yatılı okula gönderilmeme karar verildi."

"Çingeneler neden bu kadar zahmete katlandılar?" Cecelia merak etti. "Mont Claire'in parası için mi?"

"Hayır," diye ısrar etti Francesca. "Hayır, çingeneler için para hiçbir şey ifade etmez. Onlar da benim bugüne kadar bu saçma hayatın içinde kalmamla aynı nedenden dolayı bunu yaptılar..."

Başını tekrar Alexandra'ya doğru çevirdi ve gözlerinin ardındaki ateş yeniden alevlendi.

Alexandra başını salladı, boğazı duygularla tıkanmıştı. "İntikam." "Aynen öyle." Francesca Alexandra'yı yanağından öptü, bakışları vahşet ve acıyan bir şefkat. "Alexander. Bu cinayetin sırrını her zaman geçmişimizde tutacağım, eğer sen de benim geleceğimde tutarsan. Çünkü ailemin ölümünden kimin sorumlu olduğunu öğrendiğimde..." Düşüncesini bitirmedi. Bitirmek zorunda değildi.

Alexandra gözyaşlarının karışmış tuzunu tadarak öpücüğe karşılık verdi.

Francesca, Cecelia'nın yanaklarındaki nemi silip attığı yere baktı. "İkiniz için de çok üzgünüm." Hassas bir hıçkırığın ardından hıçkırdı.

Alexandra'nın omuzları yataktan çıktı ve her ikisine de sarıldı. "Siz ikiniz benim ailemsiniz," diye yemin etti. "Ne kocam ne de çocuğum olacak. Hiçbir erkek bana sahip olmaz ve... ve ben hiçbirini istemiyorum. Asla. Bir daha asla dokunulmak istemiyorum."

"Ben de öyle," diye neredeyse hırılıyordu Francesca. "Erkekler aşağılık, talepkâr, vahşi yaratıklar. Onlar olmadan daha iyiyiz."

"Katılıyorum," diye fısıldadı Cecelia. "Evliliğin mutlu bir kurum olduğunu hiç bilmedim. Hayatlarımız bizi pek çok yere götürecek ama her zaman birbirimize döneceğiz. Birlikte tatil yapmak için. Güvenmek için. Artık kan bağıyla bağlıyız, herhangi bir aile kadar sıkı."

Alexandra tekrar uzandı ve elini göğsüne, kalbinin hemen üzerine koydu. Francesca'nın avucunu kendi avucunun üzerine koydu Cecelia da onu izledi. "Biz sonsuza dek bağlıyız," diye tekrarladı. "Sırlarla, kanla ve acıyla."

"Ve güven, tutku ve intikamla," diye ekledi Francesca karanlık bir sesle.

"Ve dostluk, sevgi ve..." Cecelia sanki altındaki kalbe dokunabilecekmiş gibi altındaki ellere bastırarak burnunu çekti. "Ve umut. Bu olmadan, katlanmak için ne sebebimiz var?"

Gecenin muazzamlığı Alexandra'nın üzerine başıboş bir dalganın tüm gücüyle çöktü ve onu çaresizlik içinde boğmakla tehdit etti. Arkadaşları geri çekilecekken, o onlara sarıldı. Başka bir şey söylemeden, onun etrafında kıvrıldılar, bedenleri ve karanlıkla bir yuva oluşturdular.

O anda, tüm dünyada sadece onlar vardı.

Ama değillerdi. Sabah olacaktı ve herkes öğrenecekti. Ya da bilmeyeceklerdi. Müdürün kayıp olduğu anlaşılacaktı. Bacaklarının arasında yoğunlaşan yanma hayal edilemeyecek kadar kötü olabilirdi. Ve şimdiden kendini yine kirli hissediyordu. Bir banyo daha yapmak için yanıp tutuşuyordu.

Kim olduğunu saklamayı öğrenmek zorundaydı. Onu kim yaptığını. Bir katil.

Tanrım. Ya böyle karanlık bir sırrı saklayamazsa?

Cecelia daha yakına sokulup dudakları karanlıkta Alexandra'nın kulağını sıyrana kadar ıstırap onu boğdu. "Bu gece hep aklından çıkmayacak," diye fısıldadı, onun yaşındaki hiç kimsenin katlanamayacağı bir acıyla. "Senden alınanı sonsuza dek özleyeceksin. Ama bedenin iyileşecek Alexander ve daha da güçleneceksin."

Francesca alnını şakağına bastırarak bir damla gözyaşını öptü. "Kalbin yeniden atmayı öğrenecek. Bu olana kadar seni koruyacağım. Söz veriyorum."

Alexandra hararetle birbirlerini koruyacaklarına yemin etti. Ne pahasına olursa olsun.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Maynemouth, Devonshire, 1890 On
yıl sonra*

*Alexander,
Redmayne Kalesi davetini kabul et.
Tehlikedeyim. Sana ihtiyacım var.*

-Frank

Alexandra Lane, Londra'dan Devonshire'a kadar tüm tren yolculuğunu iki ayrı nedenden ötürü bu on dört kelimeyi titizlikle düşünerek geçirmişti.

İlkinde, gereğinden fazla bilgi verme eğiliminde olan Francesca için endişelenmekten kendini alamamıştı. Alexandra'nın şu anda elinde tuttuğu kısa ve belirsiz not, içerdiği mesajdan çok bir uyarı niteliğindeydi.

İkincisi, artık birinci sınıf, özel bir vagona parası yetmiyordu ve son birkaç gergin saattir vestiyerini kaba saba, tıknaz, omuzları çalışmak için yaratılmış bir adamla yüz yüze paylaşmak zorunda kalmıştı.

Tek başına.

Adam ilk başta kıbarca konuşmaya çalışmış, kadın da yazışmalarıyla ilgileniyormuş gibi yaparak aynı nezaketle karşılık vermişti. Ancak artık ikisi de iki mektubu okumak için dört kez durmasına gerek olmadığının acı bir şekilde farkındaydı.

Bunun çok kaba bir davranış olduğunu biliyordu. Elinin her zaman taşıdığı küçük tabancayı avuçlamak için çantanın derinliklerinde dolaştığı zamanlar hariç, halı çantasını hep avucunun içinde tuttu. Bitişik vestiyerlerdeki diğer yolcuların sesleri kendisini daha güvende hissetmesini sağlamıyordu.

Ama çığlığını duyacaklarını biliyordu ve bu biraz rahatlama sağladı.

Son on yılın büyük bir bölümünü erkeklerle birlikte geçirmiş bir kadın için bu acı dolu anların şimdiye kadar hafiflemiş olacağını düşünmüştü.

Ne yazık ki, bir kadın arkadaşı olmadan erkeklerin arkadaşlığına katlanmak zorunda kalsa bile, birden fazla erkek olacak şekilde durumu manipüle etme konusunda ustalaşmıştı. Sık sık gittiği çevrelerde insanlar birlikte olduklarında nasıl davranırlardı?

Şimdiye kadar işe yaramıştı.

Alexandra kendini trenin yavaşlamasına bıraktı ve sonunda vardıkları için sessiz bir rahatlama duası etti. Kafasını bir kez kaldırsa, istenmeyen arkadaşıyla konuşmak zorunda kalacağından korkuyordu.

Yağmur arabanın camına vuruyor, gözyaşlarının gölgesi elindeki çelişkili belgelerin üzerine ürkütücü küçük yılanlar çiziyordu. Biri, bir düğün davetiyesi. Diğeri, Francesca'nın endişe verici notu.

Bir ay önce olsa, tüm mirasını Francesca Cavendish'in Kızıl Haydutlar arasında evlilik bağına boyun eğen ilk kişi olmasına yatırırdı.

Bir ay önce, bahse girecek bir mirası olduğunu düşünmüştü.

Küçük toplulukları, bir zamanlar genç, hayal kırıklığına uğramış kızlar olarak asla evlenmeyeceklerine dair verdikleri sözü yerine getirmeye mahkum görünüyordu.

Ta ki Redmayne Dükü tarafından verilen maskeli nişan davetiyesi, arkadaşının şifreli ve şaşırtıcı notuyla aynı gün gelene kadar.

Davetiye de aynı derecede muğlak ve müstakbel Redmayne Düşesi'nin baloda tanıtılacağını belirtiyordu. Alexandra'nın özel zarfının içinde nedime olarak katılması için bir talep vardı.

Francesca-Frank'tan gelen yardım talebi, üzerinde birkaç yıl önce yaptırdıkları Red Rogue mührü bulunan küçük bir zarf içinde gelmişti.

Alexandra Francesca'nın kıtadaki gezintilerinden döndüğünü bile bilmiyordu. Son duyduğuna göre kontes Fas'taymış ve bir tür keşif yapıyormuş. Mektuplarında bir talipten söz edilmiyordu. Ciddi bir talip de yoktu zaten. Kesinlikle bir dük değil.

Francesca'nın yaramazlık yapma yeteneği ve tehlikeyi sadece macera olarak yorumlama eğilimi vardı.

Peki, korkusuz arkadaşını ne korkutmuş olabilir?

Belli ki evlilik, diye düşündü Alexandra sırtarak. Riskli bir girişim olduğu kesin.

Ve tehlikeli.

Alexandra, şık tviti her geçen yıl daha da yıpranan ve yıpranmış hale gelen seyahat eteklerini düzeltti.

Ona daha iyi bakmalıydı. Babasının ona her zaman bir tane daha alabileceğine kesin gözüyle bakmamalıydı.

Tren bir dizi sarsıntıyla Maynemouth peronuna yanaştı ve adamın evrak çantası yanındaki koltuktan yuvarlandı. Çantanın yarısı eteklerinin altına kaymadan önce ayaklarının dibine düştü.

Kucağına doğru eğilip altındaki evrak çantasına uzanırken ağır aksanlı bir Kıta İngilizcesiyle, "Özür dilerim hanımefendi," dedi. "Ben sadece-"

Alexandra ayağa fırladı ve sendeleyerek giriş kapısına doğru yürüdü. Dar koridora fırladı, trenden inmeden önce tamamen durmasını bekleyen daha sağduyulu yolcuların yanından geçerken kendini koyu renkli ahşap lambri kaplamalara sabitledi.

Daha saçma davranabilir miydi? Evet.

Ve birçok kez yaptı.

Tren durduğunda kapının yanındaki raya tutunmuş ve kapıcı kapıyı açar açmaz Devon fırtınasının içine atlamıştı.

Bagajını beklemek için çıkıntının altında siper ararken kendi kendine bu etkileşimi unutacağını hatırlattı. Hep öyle yapardı. Utanç, güvenliğin yanında hiçbir şeydi.

Yarım saat sonra, Alexandra peronda durmuş, motor buharı ve deniz sisi içinde kaybolmuş, meşhur Redmayne Kalesi'ne doğru yola çıkmaya hazırlanırken gergin bir şekilde dudağını çiğniyordu.

Eğer Cecelia geldiyse.

At arabasının onu çeyrek saat sonra karşılaması gerekiyordu ama Alexandra tatlı, düzensiz arkadaşının geç kalacağını biliyor olabilirdi. Kadın sayılarla arası ne kadar iyi olursa olsun, zaman gibi basit bir kavram onu şaşırtıyordu. Böylece Cecelia sonsuza dek dünyanın geri kalanından yarım saat geride kaldı.

"Refakatiniz var mı, bayan?" Kalemle çizilmiş gibi görünen bıyıkları olan, genç, topuz eklemlı, sevimli kapıcı ona küstahça baktı. Smythe, pırıl pırıl yaka kartı onu vaftiz etmişti. "İşimle ilgilenmem gerekiyor ama sizi yalnız bırakmak istemiyorum. Büyük düğün için gelen onca zppeyle sıçan gibi koşturuyoruz. Ve... alınmayın hanımefendi, ama annem hasta ve hareketsiz kalarak bahşışı kaybetmek istemiyorum."

Yoksul bir kız kurusunun yanında durarak, söylemedi.
Söylemesine gerek yoktu.

"Elbette." Alexandra yukarıda bahsi geçen büyük düğünün nedimelerinden biri olduğunu açıklama zahmetine girmede. Ona, sözünü ettiği "züppelerden" biri olduğunu da söylemedi. Bir kontun kızı olarak kendisine "bayan" yerine "leydim" diye hitap etmesini talep etmek onun ayrıcalıkları arasındaydı.

Onun yerine Kahire'de edindiği halı çantasından değerli bir ha'penny çıkardı ve genç adamın eldivenine sıkıştırdı. "Birazdan biri beni almaya gelecek. Teşekkür ederim."

Hamal, asalet arayışı içinde koşuşturarak uzaklaştığında biraz rahatladı. Gerçekten de trenden inen daha pek çok kişi vardı.

Elinden geldiğince çok kişiden kaçtığı için bunu doğrulayabilirdi.

Belki onu ikinci sınıfta görmüşlerdir diye.

Belki ailesinin son zamanlardaki kötü durumunu duymuşlar ve artık bir koca bulamayacak kadar yaşlı ve zeki olan evde kalmış kızları hakkında yorum yapma ihtiyacı hissetmişlerdir diye.

Keşke gerçeği bilselerdi. O zaman ne derlerdi?

On yıl boyunca yıkıcı bir utancı taşımak ağır gelmişti. İkinci bir skandalın ağırlığının ona neler yapabileceğini hafife almıştı.

Her şeyin yakında sona ereceğini düşünüyordu. Ailesinin mali çöküş haberi uzun süre gizli kalmayacaktı. Ve parasından geriye kalanlar da tükendiğinde, uzun zaman önce işlediği suç doğrudan bir sonuç olarak ortaya çıkacaktı.

Çünkü kişi faturalarını ödeyemiyorsa, şantajcısına da kesinlikle ödeme yapamazdı.

Francesca'nın şimdi evlenmesi ve skandal patlak verdiğinde düşes unvanını alması daha iyi.

Ve Cecelia, *sevgili* Cecelia, bir unvanın sorumluluğuna sahip olmadığı gibi, bir unvanın korumasına da sahip değildi. Ünü onun için çok az şey ifade ediyordu, çünkü yakın akademik çevresi dışında pek tanınmayan bir kadındı.

Ancak itibar, idam sehpasının yanında hiçbir şeydi... ve hepsi bu tehlikeyle karşı karşıya olabilirdi.

Elini midesindeki dehşete bastıran Alexandra, kendini yetersiz tepesinin bavulunun arkasına sakladı. Bir tepesi çünkü, tarafından

karşılaştırıldığında, trenden taşınmakta olan bavullar, şapka kılıfları ve giysi çantalarından oluşan yığınlar sislerin arasından yükselen gerçek dağlardı.

Earl ve Kontes Bevelstoke kürklerine ve pelerinlerine sıkıca sarınmış bir halde aceleyle yanlarından geçerken, hizmetçilerden ve hamallardan oluşan bir ordu -Smythe dahil

-Eşyalarını gösterişli bir koça doğru götürdüler.

Lord ve Leydi Bevelstoke bir zamanlar ailesinin en yakın dostları arasında sayılırdı.

Son zamanlara kadar.

Neyse ki tren bir buhar püskürterek onu görüş alanlarından daha da gizledi.

"Alexandra? Leydi Alexandra Lane? Bu siz olabilir misiniz?"

Alexandra adının söylenmesiyle irkildi ama arkasında bulduğu kişiye içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Julia? Julia Throckmorton?" diye selamladı.

Uzun zamandır görüşmeyen arkadaşların coşkusuyla kucaklaştılar ve yılların birbirlerine ne yaptığını incelemek için ayrıldılar. Julia'ya ondan daha nazik davranmışlardı, çünkü eski okul arkadaşı bir seyahat çantasının gerektirdiğinden daha fazla inci ve safirle süslenmişti.

"Ne kadar oldu?" Alexandra sordu.

Julia dudaklarını büzerek altın şık şapkasının içine soktu. "En az altı yıl," diye hatırladı. "Boston'daki kafede son içkimizi, kocamın bizi New England'da

büyük bir tura çıkardığı yaz içmiştik. Ondan önce de Chardonne'daydık. On

yıl geçtiğine inanabiliyor musun?" "İnanamıyorum," diye dürüstçe cevap

verdi. Sanki daha dünmüş, bir ömür önceymiş gibi geliyordu. "Lord

Throckmorton nerede? İkiniz de burada

Sanırım düşün için?"

Julia'nın parlak gözleri gülümsemesiyle birlikte karardı. "Tabii ki duymadınız. İki yıl önce kocam öldüğünde Yunanistan'daydınız."

Alexandra onun elini tuttu. "Ah, Julia, çok üzgünüm. Duymamıştım ve sahadayken gazeteleri hiç okumam. Yazışmalar konusunda umutsuzum. Yazmadığım için beni affet."

"Aklından bile geçirme." Julia'nın gülümsemesi geri döndüğünde daha da sıkıydı. "Aklının yeterince meşgul olduğunu biliyorum, zavallılık." Neredeyse küçümser bir tavırla Alexandra'nın elini okşadı, sanki Alexandra'ya içinde bulunduğu kötü koşulları hatırlatıyormuş gibi ama bunu dile getirecek kadar da küstah değildi.

Evet, genelde dost olarak görülen Julia'nın Kızıl Haydutlar'a hiç alınmamasının nedeni buydu. Saçlarındaki kızıl tonun eksikliği değil, biraz ukala olma eğilimiydi. Kendini üstün hissetmek için bir nedeni yoktu, Vikont Leighton, Lord Walther Throckmorton ile evlendirilmişti. Kendisinden yirmi yaş büyük ve aşırı içki içtiği için kilosu bunun en az iki katı olan bir adam.

"Düşünebiliyor musun, benim yaşımda bir dul? Gerçi Lord Throckmorton bana bayağı bir servet bıraktı," diye fısıldadı Julia, bundan bahsederek bayağılığı artırarak. "Ve şimdi Lord ve Leydi Bevelstoke ile tüm Hristiyan âlemini dolaşmanın keyfini çıkarıyorum."

"Senin için ne kadar güzel." Alexandra sesinin samimi çıktığını umuyordu.

Julia fark ettiyse de bahsetmedi. "Bu Redmayne Dükü ne kadar gizemli. Korkunç biri olduğunu duymuştum. Kiminle nişanlı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunu söylemem mümkün değil." Alexandra iç geçirdi, dedikodulardan çoktan bıkmıştı. Yine de Francesca'nın gelin olduğu ortaya çıktığında Julia'nın yaşayacağı şaşkınlığın hoşuna gideceğini kabul etmek zorundaydı.

Hiç anlamadılar.

"Leydi Throckmorton," diye seslendi Leydi Bevelstoke arabadan yükselen fırtınaya karşı. "Gerçekten gitmeliyiz, varışımızı bekleyen *önemli* bir topluluk var."

Alexandra onun kelimeye yaptığı hafif vurguyu fark etmemişti. "Hadi arayı ." Julia onu iki yanağından öptü ve kürkünün içine daha da gömülürken bir uşak Alexandra'nın üzerinde bir şemsiye tuttu.

Koç. "*Au revoir.*"

Kırbacın şaklamasıyla Bevelstoke arabasının dingilleri Britanya topraklarında hâlâ ayakta duran en eski ve belki de en görkemli kalelerden birine doğru kaymaya başladı.

Castle Redmayne.

Alexandra açık bir günde buradan kalenin ya da denizin görünüp görünmediğini merak ederek fırtınayı taradı. Hava hem tuhaf hem de uğursuzdu. Akşam karanlığı normalden çok daha erken çökmüştü. Gürültülü bulutlar o kadar ağırdı ki, bazı yerlerde simsiyah görünüyordular. Fırtına şimşeklerle canlanıyordu ama yine de uhrevi bir sis yere yapışmış, yağmur tarafından dağıtılmayı reddediyordu. Koşuşturan yolcuların dizleriyle yer değiştiren bu sis, girdaplar çizerek ve girdaplar oluşturarak koşuşturmaya bir zarafet katıyordu.

Küçük Maynemouth köyü yakınlardaydı. Sevimli sokaklar, raylara yakın inşa edilmiş işyerleriyle sıralanıyordu. Çekici kır evleri, kır evleri ve görkemli evler tepenin daha yukarısında parıldıyordu, bu yüzden trenin gürültüsü ve endüstrinin koşturması Güney'in meşhur huzurunu bozmuyordu.

Aniden bastıran sert bir rüzgâr küçük yağmur tanelerini yanlara doğru sürükledi. Alexandra ve eşyaları tentenin kenarına bırakıldığı için, fırtına ve akıntı rüzgârı birleşerek Alexandra'nın yırtık pırtık seyahat çantasını baştan aşağı ıslattı.

Acele et, Cecelia, diye ısrar etti, şemsiyesini açarak, kendisine saldırdığı kadar hızlı bir şekilde kaybolan yağmurun saldırısına karşı koydu.

Şimşek yukarıdaki bulutları yararak parlak, kaotik bir şangırtıyla trene doğru indi.

Büyülü bir nefes için, istasyonun tüm sakinleri zamanda donmuş gibi göründüler ve işlerine devam etmeden önce saygıyla gök gürültüsünü beklediler.

Alexandra, eğer tente gökyüzünü gizlemeseydi, bulutların böyle bir kükreme yaratacak kadar şiddetli bir çarpışmasına tanık olacaklarına inanıyordu.

Yolcuların çoğu gidecekleri yerlere doğru yola koyulduktan sonra, vıcık vıcık olmuş tüccarlar ve işçileri gelgitteki dalgalar gibi trene çarpıyordu. Vagon kapıları paslanmış raylar üzerinde açıldı ve kaba sesler, yolcu platformunun altındaki zemine malları kaldırma ve indirme dansıyla eş zamanlı olarak emir ve küfürler savurdu.

Bir hayvan vagonunun üzerine bir rampa çıkarıldı ve bir grup işçi ürkek dört safkan atı iplerinden tutarak yokuştan aşağı indirdi ve bekleyen bir arabaya götürdü.

Kargaşanın üzerinde yükselen bir ses, kaba saba adamların dikkatini gök gürültüsüyle aynı noktaya çekti.

Alexandra gözlerini kısarak platform boyunca at etine hayranlıkla baktı ve belirgin bir şekilde erkeksi olan sesin hangi erkeğe ait olduğunu bulmaya çalıştı. Seste bir yankılanma vardı. Gürültülü ve emredici bir şey. Eski katedral çanlarıyla aynı titreşimleri içinde hissetti.

"Çok tedirgin," diye seslendi ses vagonun dehlizinden, iki kurşun halat karanlığın içinden fırlatılırken. "Siz ikiniz, ben at gözlüklerini takana kadar ipin gerginliğini koruyun."

Alexandra dışındaki soylular gittikten sonra Smythe kalan yolcuların arasından süzülerek hayvan vagonuna doğru sanki

İçinde büyük bir mucize vardı.

Bu kadar merak uyandıran neydi? Canavar mı, insan mı?

Smythe ipi kaptı ve gevşekliği bitene kadar dikkatlice çekti. Azmi neredeyse boyunun kısalığını telafi ediyordu, çünkü ipi kavrayışında kilitlemeden önce ön kolunun ve bileğinin etrafına birkaç kez doladı.

Alexandra onu aptallığı konusunda uyaramayacak kadar uzakta duruyordu ve başka birinin bunu yapabilecek kadar dikkatli olmasını umuyordu.

Öyle bir şansımız yok.

Sağlam bir uşak kalasın karşı tarafındaki ipi kavramak için eğildi, ama onu sabitleyemeden bir başka şimşek çizgisi hepsini kör etti.

Alexandra'nın o güne kadar gördüğü en büyük aygır arabanın içinden zarif bir kavis çizerek sıçrayıp rampayı tamamen geçmeden önce insanlık dışı bir çığlık fırtınayı dindirdi.

Toynakları toprakla buluştuğu anda, endişe verici bir zarafet ve hızla sıçradı ve sıçradı. Koyu renkli doru at arka ayakları üzerinde şaha kalkıp yoluna çıkacak kadar şanssız olan herkese saldırırken ortalık karıştı.

Birkaç adam yere düştü. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, düşmüşler miydi, tekmelenmişler miydi, yoksa sadece yollarından mı çekilmişlerdi anlayamamıştı.

Vagonun kapısında başka bir figür belirdi; herkese geri çekilmelerini emreden gür sese uygun, kule gibi bir adamdı.

Adamın böğürme sesiyle aygır çırpınmayı bıraktı ve öylece kaçtı. Tren garına ya da yola doğru değil, on beş adım ötedeki hâlâ boş olan yolcu peronuna doğru. Smythe havaya doğru çekilirken bir yelpaze çıkardı ve duyulabilir bir çatırtı omzunun yerinden çıkmasına neden olmuş olabilirdi.

Eğer şanslıysa.

Alexandra yolcu kalıp kalmadığını anlamak için arkasına baktı ve yaşlı bir çiftin vestiyere doğru çılgınca birbirlerine yardım ettiklerini gördü. Onların ötesinde, gözleri kararmış bir anne bir halı çantasını kaldırmaya ve bir çocuk arabasını itmeye çalışıyordu. Beş yaşlarında bir kız çocuğu eteklerini tutmuş, çığlık atarak ilerleyen aygırı işaret ediyordu. Anne kızını uyarmak için döndü ama atı fark edince sözleri kesildi. Çantasını bırakmadan ve iki çocuğu da yoldan çekmek için elinden geleni yapmadan önce değerli, taşlaşmış bir an için dondu kaldı.

Alexandra arkasına döndüğünde, aygırın birkaç saniye içinde dörtnala ne kadar yaklaştığını hayretle gördü.

Zavallı Smythe! Koluna doladığı ipe takılmış, bir tahıl çuvalı gibi çamurun içinde sürükleniyordu. Başı atın çalkalanan toynaklarından zar zor kurtuldu. Kendini kurtarmak için gayretle çalıştı ama ilerleme kaydedip kaydetmediğini anlayamadı.

Alexandra çılgınca bir nefes daha alarak etrafta yardım aradı. Platformda kondüktör, polis memuru, işçi ya da başka bir kimse bulunamadı.

Neden aramaya zahmet etti ki? Ne zaman bir erkek ona yardıma gelmişti ki?

Yaşını başını almış çift neredeyse vestiyerin göreceli güvenliğine doğru ilerliyordu ama annenin hiç şansı yoktu.

Bir gök gürültüsü yarattığı harekete geçirirken Alexandra'nın aklına bir fikir geldi.

Eldivenlerinin içi ter içinde kaldı.

Doru aygır yerden platforma doğru küçük bir sıçrayış için kaslarını toplarken zaman yavaşladı.

At nallarının metalleri tahtalara çekiç gibi çarptı. Alexandra'nın yanından geçip bir tonluk gövdesini dehşete düşmüş anneye ve panik içindeki birkaç yolcuya doğru yöneltti.

Alexandra şemsiyesini bıraktı ve canavarın arkasında uzanan uzun halatlardan birine doğru sıçradı.

Eldivenli elleriyle atı yakalayarak ayaklarını yere bastı ve kalçasını geriye yaslayarak tüm ağırlığını atın ipini çekmeye verdi.

Aygırın başı yana doğru sarsıldı ve inatçı bir kişnemeyle canavar vücudu da onu takip etti.

Düşünecek zaman yoktu.

Aygırın gözlerindeki aklar kaybolana kadar onu dengede tutmak zorundaydı. Ona doğru atıldı, vücudunu onun uzun orta kısmının yanına sıkıştırdı ve aygırın ipini kendisiyle birlikte kuvvetlice çekerek onu sürekli bir daire çizmeye zorladı.

Geç de olsa diğer ipin boş olduğunu fark etti. Aygırın zıplaması bir şekilde Smythe'ı ipinden sıyırmıştı.

Hızlı bir bakış, genç hamalın çamurun içinde kıpırdamadan yattığını gösterdi.

Canavar homurdandı ve başını savurdu ama birkaç daire çizdikten sonra tepinmesi zıplamaya dönüştü ki bunu bir zafer olarak değerlendirdi.

Bundan sonra ne yapacağına dair en ufak bir fikri olmadığını giderek artan bir telaşla fark etti. Zorlayıcı bariton sesiyle konuşan adam at gözlüğünden bahsetmişti. Bir sonraki dönüşte, açık siyah şemsiyesini kaptı ve bir şekilde ikisinin de başının üzerine indirmeyi başardı, böylece tüm dünya görüş alanlarını birbirlerinininkine daralttı.

Alexandra gözlerini nefes kesici yaratığa kilitledi, nefesinin buharı onun genişleyen burun deliklerinden çıkan derin nefeslere eşlik ediyordu. "İşte buradasın," diye mırıldandı, dairelerini koruyarak ama yavaşlayarak tempo. "Ben de fırtınalardan pek hoşlanmam. Ya da gürültücü erkek kalabalığından. Yaramazlık yapmana şaşmalı mı?"

Canavar hoşnutsuzluğunu homurdandı.

"Katılıyorum. Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın," diye dert yandı. "Buraya sıkışık ve soğuk bir trenle sürüklenmeyi sen istemedin. İhtiyacın olan şey kuru bir padok, biraz taze saman ve fırtınayı beklemek için sıcak bir püre. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

Tek taraflı konuşması her ne kadar hoş görünse de Alexandra birinin, *herhangi* birinin onu bu canavardan kurtarmasını diliyordu. Artık anne ve çocuklar güvende olduğuna göre, dizlerindeki ani bir güçsüzlük çökme tehlikesi yaratıyordu. Eğer durursa, sinirleri titreyerek eriyip bir su birikintisine dönüşeceği kesindi.

Etraflarında bir şimşek daha çakınca hem o hem de yaratık gerildi ama gelişigüzel atlıkarıncalarına devam ederken şemsiye onu sabit tuttu.

Bir iç çekti ve aygıra saçma sapan şeyler mırıldanmaya devam etti. Dışarıdan gelen loş sesler küçük tuhaf evrenlerine nüfuz ediyordu. Platformun altındaki adamların karmaşası. Bir bebeğin ağlaması. Yağmurun kiremitli çatıya çarparak yoğunlaşan pırtırları.

Ağır botlar platform merdivenlerinde ölçülü adımlarla ilerliyordu. "Genç bayan, sesimi takip edebilir misiniz?"

Sırılsıklam giysileriyle ya da yandan yağan yağmurla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgasında dans etti. Tam olarak korku değil. Farkındalık. Vücudundaki her bir tüy o sesin geldiği yöne doğru ayarlanmıştı.

Genç bayan mı? O ne gençti ne de bayan.

Onu takip edebilir miydi? Eğer Aziz Patrick'in böyle bir sesi olsaydı, yılanları İrlanda'dan kovmak zorunda kalmazdı. Onu isteyerek takip ederlerdi.

Ölümlerine kadar onu takip ettiler.

Çünkü onun sesi kesinlikle bir azizin ya da göksel ev sahiplerine ait bir ses değildi. Kavernöz tınısı çok fazla gölge içeriyordu. Ama ürkütücü, itici türden değil.

Baştan çıkaran türden. Baştan çıkaran. Suç eylemlerini ve gizli arzuları koruyan türden gölgeler.

En tehlikeli gölgeler.

Mümkün olan en şiddetli şekilde kaçınmayı öğrendiği kişiler.

Onun sorusuna cevap vermediğini fark etti. "Yapamam."

"Sorun değil. Sana geleceğim ve diğer ipucunu alacağım. Ama bana şemsiyeyi vermen gerekiyor."

Tereddüdünün ne yapacağı belli olmayan attan kaynaklandığını düşünmüştü ve aslında öyle de olmalıydı. Başka bir kadın olsaydı, başka bir geçmişe sahip olsaydı, iki bin kiloluk at eti gerçekten de iki yüz kiloluk erkekten daha korkutucu olurdu.

İşin aslı, o sesin derinliklerindeki öfkeye ait olan adama yaklaşmaktansa, asi bir at canavarıyla şansını denemeyi tercih ederdi.

Çoğu kişi tarafından fark edilemeyen bir öfke, ama o değil.

Bir daha asla gafil avlanmayacaktı. On yıldan beri kendini dinlemek için eğitmişti. Toplumsal inceliklerin ve uygun safsataların altındaki titreşimlerin ipliğini bulmak için.

Ve *onun* nazik yönlendirmesinin altında dipsiz bir kasvet gizliydi... ve sırlıslıkla giysilerini delip geçebilecek ve altındaki eti yakabilecek bir vahşet.

Tam cevap verecekti ki tren düdüğünden son bir tiz ses çıkardı ve aynı anda alttan buhar salındı.

Aygır yana doğru sıçrayarak sisin içinden yükselen beyaz bulutlardan uzaklaştı. Omzuyla Alexandra'nın ayaklarını yerden kesip bir direğe çarptı.

Canavarın ağırlığı, nefesini de kendisiyle birlikte alarak savrulurken hemen kalktı.

Buhar ve sisin içine yığıldı, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Çiğerleri çığlık atıyordu ama hava almak için yutkunurken kaburgaları rahatlamayı reddediyordu.

Yan yatmış, acı, panik ve yaklaşan karanlık tarafından kuşatılmıştı. Diliyor, çırpınıyor, nefes almak için *dua ediyordu*. Sis içinde kaybolduğunu hissetti, sonsuza dek sisin altında kalıp yok olacağından endişelendi.

Görüşünde siyah noktalar dans ediyordu. Yoksa siyah botlar ve kara toynaklar mıydı?

Dehşet dolu kişnemelerin üzerinde bunaltıcı küfürler yükseldi.

Yaratık yaratığa karşı. canavara karşı. Sonunda, adam kazandı. *Tabii ki* kazandı.

İnsan her zaman daha iyi bir hayvandı.

İKİNCİ BÖLÜM

Alexandra nefes almadı. Toynaklar takırdayarak uzaklaştı. Kayboldu. Çizmeler kendi gök gürültüsünü kulağının altındaki tahtalara vurdu.

Hızlı ve öfkeli konuşmaların belli belirsiz dizeleri sise nüfuz etti.

"Bana o serseriye bulun.. onu vagonda emniyete alın... acılı bir infaz." O ses.

"İmkansız.. zarafet... Londra'ya geri döndüm..." Başka bir ses. Endişeli. Korkmuş.

"Lanet olası embesil... böyle bir krizin ortasında düdük çalmak..." "... kondüktör soğuyor ... onu göremedim ... fırtına ... korkunç... zarafet."

İmkansız . Korkunç bir lütuf mu? Kesilen konuşmayı anlamlandırmaya çalışırken bilinci Alexandra'yı terk etmekle tehdit ediyordu.

Lütuf çoğu zaman hem imkânsız hem de korkunçtu. Ama böyle olması gerekmiyordu, değil mi?

Lütuf kurtuluştı. İlahi bağışlanma. İkisi de ona bahşedilecek miydi? Muhtemelen hayır.

"Biri bunun için asılacak!" diye bağırdı artık tanıdık gelen ses, öncekinden çok daha yakından.

"Evet, sen-"

"*Nerede o?*" Öfke her kelimeyi kükürt sıcaklığıyla haşladı.

Burada yerdeyim, diye düşündü. *Yoksa kayboldum mu?*

Öfkesinin altında kalmak daha iyi. Herkes için daha iyi. Belki de kendini sise bırakırsa, ortadan kaybolursa, tüm skandal ve keder onu karanlığa kadar takip ederdi. Ne sadık dostlarına dokunur ne de soyadından geriye kalanları lekeleyebilirdi.

Belki de çözüm buydu. Kahramanca bir ölüm.

Bu korkunç düşünceyi düşünürken, muazzam dizler yanına inmeden hemen önce sisin içinden siyah botlar belirdi.

Sonunda ciğerlerine ılgık atarak tam bir nefes almasını sağlayan şey, üzerinde dolaşan iki güçlü ve dikkatli elin ağırlığı oldu.

"Hayır!" diye haykırdı.

Daha doğrusu, duyulmayacak şekilde vırakladı.

"Kımıldama." Çaresizce açgözlü nefeslerini göğsüne çekerken sert avuç içleri balıksırtı tüvit seyahat çantasının omuzlarını ve korsajını kavradı. "Bir şeyin kırılıp kırılmadığını öğrenene kadar olmaz." Kaburgalarına hafifçe baskı uyguladı ve hassas olmasına rağmen dokunuşunu hiçbir acı karşılamadı.

Sadece terör.

Ve ... başka bir şey.

Alexandra mücadele edemiyordu. Uzuvarları amaçlarını anlamıyor gibiydi.

Bu onun kabusunun hayata geçmesiydi.

Karanlıkla kaç kez savaşımtı? Yüzü olmayan bir adam onu tutuyor, uzuvarları ona itaat etmeyi reddederken elleri vücudunda geziniyordu.

Elektrik ürpertileri itaatsiz sinirler boyunca aktı ve gücünü şimşek gibi beklenmedik bir şekilde geri getirdi. Ondan uzaklaşmaya, yuvarlanmaya ve aynı anda saldırmaya çalıştı. Ortaya çıkan spazm, geri çekilmekten çok bir nöbeti andırıyordu.

"Biri doktor çağırsın!" diye bağırdı, nefesinin altından mırıldandı, "Ve lanet olası bir cenaze levazımatçısı."

"Gerek yok." Sözcükleri şimdi daha kolay geliyordu, yavaşça geri dönen nefesi ses veriyordu. "Ben yaşayacağım."

Kadın bileğini adamın elinden kurtardı ama adam bileğini yakaladı ve tekrar yere bastırdı. "Ben onu öldürdükten sonra cenaze levazımatçısı kondüktör için gelecek, sana kıpırdama dediğimi sanıyordum."

"Kırılan bir şey yok." Sanki adamın eli eteklerinden silkelemek istediği bir böcekmiş gibi bacağını tekmeledi. "Doktora ihtiyacım yok. Lütfen bileğimi çözün."

Kadının şaşkınlığına rağmen, adam ona boyun eğerek geri döndü. Daha çok, sislerin arasından yükselen esmer, uğursuz bir adam şoku gibi üzerine çöktü.

Yağmur, bir zamanlar beyaz olması gereken gömlek kollarını ıslatmış, eskimiş olmasa da yanardöner hale getirmişti.

Altında, bir Yunan kahramanının yontulmuş mermer yapısı ve bir Yunan trajedisinin yüz hatları vardı. Atlas'ı etkileyecek omuzlar ve kollar. Bir zamanlar Hadrian Villası'nda hayranlıkla seyrettiği Ares heykeline rakip olacak bir gövde.

Ve Hades'in toplayabileceği tüm kutsal olmayan kötülükler. Böyle yaralar.

Güçlerine ya da güzelliklerine meydan okumaya cüret eden bir ölümlüyü her zaman haksız yere cezalandıran tanrıların, şeytani pençelerini bu kadar kusursuz yüz hatlarına geçirmesi için bir yaratık gönderdiğini hayal etmek kolay olurdu.

"Normal nefes alabiliyor musun?" diye sordu. "Nasıl hissediyorsun?" Sorular daha az barbarca derinliğe sahip bir göğüsten gelseydi nazik olabilirdi.

"Ben... hissediyorum..." Nasıl hissediyordu? Ne hissediyordu? "Sanki bir at tarafından ezilmiş gibi hissediyorum." Belli belirsiz bir ciddiyet çabasıyla hırıldadı. "Ama iyi nefes alabiliyorum ve kırılmaktan çok yara bere içindeyim."

"Şanslısın," diye kestirip attı elini tutarken. "Sanırım hayatımdan yirmi yılı yirmi saniyede tıraş ettin."

"Ne sanıyorsun sen?" Kadın elini çalıştı ama adam onu sıkıca tutarak seyahat eldivenlerini çıkardı.

"İp yanıkları aranıyor." Sert başparmaklarıyla kadının parmaklarını araladı ve kalkık avuçlarını inceledi. "Eldivenlerin bir hiçten başka bir şey değildi."

"Ben zarar görmedim," diye itiraz etti, yağmura rağmen adamın teninin onunkine ne kadar sıcak geldiğini görmezden gelmeye çalışarak. Elleri onun kaba, kare pençelerinin arasındayken ne kadar küçük ve solgun görünüyordu.

Parmakları ne kadar güçlüydü. Bu güce karşı ne kadar çaresiz kalacağını.

Ellerini yumruk yapıp eteklerinin arasına saklayarak gereksiz bir şiddetle adamın elini çekti. "Daha önce de belirttiğim gibi, yaşayacağım."

"Öyle görünüyor." Ellerin sağladığı sıcaklığın yerini ıslak bir ürperti aldı ve sesindeki soğuk notayla eşleşti.

Alexandra kendini şimşek gibi elektrik mavisi gözlere bakmaya zorladı, neredeyse renksiz, kristal berraklığında ve içine yerleştirildikleri yüz hatları için daha az uğursuz olmayan gözlere. Yara izlerinin bununla bir ilgisi olduğu kesindi.

Yaraların en kısası şakağındaki koyu renkli saç çizgisinden dallanıp kaşını kesiyordu. Yağmurdan geriye kaymış koyu renk saçları yarayı gizlememiş olsaydı, yarayı kafa derisine kadar takip edebileceğine bahse girmişti. En uzun yarık keskin bir elmacık kemiğinden bakımlı sakalına doğru ilerliyor ve gür dudaklarında acımasız bir kesik olarak tekrar ortaya çıkıyordu.

Yemyeşil mi? Yüce Sesar ve onun şanı, başını mı vurmuştu?

Alexandra bir kez göz kırptı. Ve tekrar. Başarısız bir şekilde bakışlarını adamın ağzından ayırmaya çalıştı. Bu kadar yumuşak dudaklar onunki kadar vahşi bir yüze *ait* olamazdı. Bu uyumsuzluk onu hem şaşırtmış hem de zorlamıştı.

"Ayakta durabiliyor musun?" Ses tonu fırtına gibi kışa döndü.

Onu bakarken yakalamıştı.

Alexandra utanç içinde gözlerini kapadı. Muhtemelen onun hayranlık duymak yerine aval aval baktığını düşünmüştü.

Hayranlık duyduğundan değil.

Hayal bile edemezdi-

Elleri kızın kollarını kelepçeledi ama kız itiraz edecek bir nefes bile alamadan ikisi de ayağa kalktı. Ayağa kalktıkları anda onu serbest bıraktı.

Alexandra sarsıldı, kısa fiziksel temastan olduğu kadar duruşundaki ani değişiklikten de sarsılmıştı. Kendini sabitlemek için direğe uzandı ve onun yerine serin, ıslak ketenin altında gerilmiş sıcak bir kas diski buldu. Göğsü avucunun altında seğirdi, sanki bu dokunuş onu da en az onun kadar şaşırtmıştı.

Elini tekrar kendi göğsünün beşiğine götürdü. Adamın etinin sıcaklığının yine devam ettiğini fark etti.

"Affedersiniz, biraz dengesizim."

"Doktora ihtiyacın olmadığına emin misin?" Öne doğru bir adım attı, kolları düşerse tampon sağlamak için uzanırken endişesi yara izlerini daha da derinleştirdi.

Alexandra hiç de nazik olmayan bir şekilde onun ulaşamayacağı bir yere kaydı. "Hayır!" Onu durdurmak için elini kaldırama bunu denemenin ne kadar faydasız olduğunun farkındaydı. Onun zayıf gücünün, onunkine karşı kendi lehine kullanılabileceği bir dünya yoktu. "Hayır, ben

-Ben zarar görmedim. Gördünüz mü? Daha fazla endişelenmenize gerek yok."

Tanrım, ona bir daha bakamadı. Adam çok büyüktü. Çok erkekti. Kültürlü aksanına rağmen hiç de medeni görünmüyordu. Gerçekten de, profesörlerinin bilinmeyen ülkelerde kendilerini korumaları için tuttukları çok sayıda kabadayı ve gürbüz adama ait olabilirdi.

On yıl boyunca uzak durmak için elinden geleni yaptığı adamlar.

Sessiz ve ciddi bir bakış, çoğu kişiyi onun varlığından kaçacak kadar rahatsız ederdi. Çöl yağmacılarından, oğulları için uygun bir evlilik düşünen kararlı matrons'a kadar herkes üzerinde işe yaramıştı. Yıllardır bunu ustalıkla kullanıyordu.

Peki, neden gözlerini sisten kaldıramıyordu? Neden onun teninin sıcaklığı bu kadar garip bir şekilde devam ediyordu? Neden ciğerleri hâlâ tam olarak şişmeyi reddediyordu?

Belki de bir doktora ihtiyacı vardı.

"İnanılmaz derecede cesur musun yoksa son derece aptal mısın karar vermeye çalışıyorum." Adamın buyurgan tonu kadının sersemliğini bozdu.

Gözlerini onunkilere dikti, korkuları öfkesinin ardına itilmişti. "Anlayamadım?"

"Mercury'nin boyutlarındaki bir canavarı kontrol etmeye çalışırken ne düşünüyordun? O aptal hamala ne yaptığını gördün ve delikanlı senin yarı boyunda!" Dudağındaki yara izinin kesilmesiyle kaşları daha da çatıldı.

"Biri bir şey yapmazsa zavallı Smythe'in öldürülebileceğini *düşünüyordum.*" Çocuğu hatırlayarak, birkaç adamın topallayarak uzaklaşmasına yardım ettiği yere döndü. Kolunu göğsüne bastıran Smythe'in zayıf yüzünde yürek burkan bir acı ifadesi vardı. Kurşun kalemle çizilmiş bıyığının yarısı çamurda akmış, acıyan gençliğini açıkta bırakmıştı.

"O iyi olacak mı?" Korteje doğru bilinçsiz bir adım attı.

"Demiryolundan bir taş atımı uzaklıkta bir testere kemiği var. Çocuğun omzunu düzeltecek ve morfinle eve gönderecek. Onu tanıyor musun?"

Kendisinin ve arkadaşının diğer yolculardan, işçilerden ve demiryolu çalışanlarından gördüğü ilgiden rahatsız olarak başını salladı. "Çantalarımı taşıdığımda daha yeni tanışmıştık ama bunun ne önemi var? Yine de onun incindiğini görmek istemedim... ya da daha kötüsünü."

Adam ona sırtını dönerek hem eldivenlerini hem de eldivenlerini almak için eğildi. Alexandra bakışlarını kararlı bir şekilde adamın arkasına doğru uzanan pantolondan kaçırdı. Hayatında hiç böyle bir şey fark etmiş miydi? Yutkunmaya zorlayarak kendi takım elbisesinin durumunu inceleme fırsatı buldu. Çamur ve akla hayale gelmeyecek diğer koyu kirler, şık beyaz bluzunu ve bej ceketini onarılamayacak kadar kirletmişti. Eteği daha iyi durumdaydı ama sadece biraz.

"O senden daha iyi."

Alçak sesle söylediği sözler elini havada dondurdu ve saçını incelemeyi bıraktı. "Özür dilerim?"

Hiçbir şey söylemedi, eldivenlerinin kirlenmiş cesetlerini sunmak için elini uzattı. Sert çenesinde bir kas tiki belirdi ve çoğunlukla siyah sakalının gizlediği üçüncü yara izinin öfkesine uygun olarak nabız gibi atmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim, efendim."

Satirik kaşlarının altından masmavi sorgu ışınları süzülüyordu. "Davranışların gereksiz yere pervasızca olsa da, iyi iş çıkardın. At kullanmayı nerede öğrendin?"

Adamın sözlerini ısıtan hayranlık, kadının teninde rahatsız edici bir farkındalık yarattı. "Bir keresinde Arap Yarımadası'nda bir deve çobanı bana bu numarayı kendi hayvanı üzerinde göstermişti. Bugüne kadar atlarda işe yaradığına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Bir deve çobanı..." diye yinelemeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Başını salladı, anı onu canlandırmıştı. "Kabileleri genellikle tüm ev halkını bir devenin sırtına yükleyebilirdi. Onun durumunda böyle bir canavarca öfke gösterisinin ne kadar yıkıcı olacağını hayal edin."

"Yıkıcı." Bu kez daha yavaş tekrarladı ve hamile bir an boyunca dikkatle onu izledi.

"Tabii ki *onun* hayvanları çok daha iyi eğitilmişti." Merkür adlı hayvanın artık körleşmiş olduğu ve dört kısrağın arasında topalladığı at arabasına dikkatle baktı.

Adamın dudakları -neden onlara bakmaktan kendini alamıyordu-beklediğinin tam tersini yapmıştı. Gülümseliyordu. Ama gülümsemiyor da *değildi*.

Dudaklar ayrıldı, sonra durakladı.

O da aynı şekilde tereddüt etti, meraklı bir arı gibi üzerlerinde gezinen henüz tanımlanmamış bir farkındalık hissetti. Sessizliğin vızıltısı onlar hareketsiz durdukça daha da arttı.

Bir çeşit tanıştırma yapmalı mıydı? Üçüncü bir şahıs tarafından takdim edilmeden bu kadar çok kelime alışverişinde bulunarak nezaket kurallarını zaten çiğnemişlerdi. Ancak, çuha pantolonuna ve çamurlu gömlek kollarına bakılırsa, medeni kurallara göre yaşayan bir adam değildi. Ne de soyluların kurallarına göre. Gerçekten de kılık kıyafeti konusunda tembeldi. Sanki kasabaya gitmek için düzgün giyinme zahmetine katlanmamış gibiydi.

Sonunda sessizliği bozdu. "Bu... zarar görmediğiniz için şanslısınız, Bayan..."

"Lane. Alexandra Lane." İlk eğilimi reverans yapmaktı ama sonunda Amerika'daki öğrencilerden fabrika işçilerine, Kahire'deki taş ustalarından profesörlere kadar onun sosyal statüsündeki çoğu erkeğe yaptığı şeyi yapmaya karar verdi. Kirlenmiş elini dostça sıkması için uzattı. İşçi sınıfı bugünlerde bu tür selamlaşmalardan hoşlanıyordu.

Sanki burnunun dibine rütbeli bir balık sokmuş gibi baktı.

Alexandra bocaladı. O kim oluyordu da hava atıyordu? Kesinlikle bir centilmen değildi. Hangi centilmen saçını yakasından daha uzun yapar ki?

Ya da yeleksiz toplum içinde çalışmak? Ya da yara izi olsun ya da olmasın, bir bıyıktan daha asi bir şey bırakmak?

Tam teklifini geri çekmeye karar vermişti ki, elini bir kez daha sıcak, katı çelikle sarılmış buldu.

İki kez salladı, eli kayarken avuçlarındaki nasırlar kadının tenine takıldı. Sanki parmak ucundaki her bir çıkıntı elektriklenmiş gibi, küçük şoklar onu sarsıyordu.

"Nereye gittiğinizi öğrenebilir miyim, Bayan Lane? Yoksa Bayan mı?" Bir şey sesindeki çakılları yumuşattı, sanki taş parçalarının üzerine bal dökmüş gibiydi.

"D-doktor," diye geveledi.

Anında tetikte olduğu için boynundaki kaslar gerildi. "Doktora ihtiyacın olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Hayır, ben *Doktor* Lane."

Çenesi birkaç çentik yükseldi. "İngiltere'de kadınların doktorluk yapmasına izin verilmiyor."

Sanki farkında değilmiş gibi. "Bilmeniz gerekiyorsa, diplomamı bir süre önce Sorbonne'da aldım."

"Bir süre önce mi?" Bu sözler onu eğlendiriyor gibiydi. "Kaç yıl önce geçti mi acaba?"

"Bunun pek bir önemi yok," dedi sertçe, çillerinin ve kalkık burnunun onu hâlâ yirmi sekiz yaşından birkaç yaş daha genç gösterdiğinin acıyla farkındaydı. "Ama bilmeniz *gerekiyorsa*, ben bir tarih doktoruyum. Bir arkeologum, uzmanlık alanım eski uygarlıklar."

"Böylece... develer." Elini uzattı ve bir parmağını seyahat takımının yakasında gezdirdi. "Ve tüvit."

Sarsılarak uzaklaştı. "Çok tanıdıksınız efendim."

Eli, yanına dönmeden önce çok kısa bir süre havada asılı kaldı.

"Özür dilerim." Ne etkilenmiş ne de kınamış görünüyordu. Özü de pek pişmanlık içermiyordu. Ama kız, onun kendisini şaşırttığı kadar kendisinin de onu şaşırttığını hissetti. "Canavarım adına çektiğiniz sıkıntıların karşılığı olarak, sizi gideceğiniz yere benim arabam ve dörtlümle götürmekten memnuniyet duyarım. Yoksa birini mi bekliyorsunuz, *Doktor* Lane?"

Kelimeye yapılan aşırı vurgu onu rahatsız etti. Yeni gelen dört atın bağlı olduğu tozlu iş arabasına tekrar baktı. Sağlam olsa da derme çatma yapısı, iyi yetiştirilmiş düğün konuklarını bekleyen ya da taşıyan yakışıklı ve görkemli arabalarla o kadar uyumsuzdu ki.

Koç ve dört mü? Oh lütfen. O kadar arsızlığın içinde.

Çenesini kaldırdı. "Cecil gecikti ama birazdan gelir."

Doğru, diye düşündü. *Gitsen iyi olur*. İhtiyacı olan son şey, sıırıslık olmuş, yarı çıplak ve yağmur suyu kadar erkeklik damlayan bir adamla yalnız kalmaktı.

Çantasında taşıdığı küçük tabancanın bile bu cüssede bir adamı durduramayacağını hissediyordu.

"Aynen öyle." Eldivenlerini tekrar ellerine geçirdi ve yüzünün yaralı tarafını ondan uzaklaştırdı. "Bu canavarı Redmayne Kalesi'ne götürmem gerekiyor, orada bir beyefendi gibi davranmayı öğrenecek."

Bu hödük tarafından değil elbette.

"Redmayne Kalesi mi? Oradaki hayvanlara mı bakıyorsun?"

Dudakları bir kez daha kıpırdadı ve Alexandra sakalının altında bir gamzenin gizlendiğinden kuşkulandı.

"Evet, öyle. Orada pek çok sorumluluğum var."

"Seni onlardan uzak tutmama izin verme." Alexandra yola döndü ve arabasını bulmak için büyük bir gösteri yaptı. Yine de, gizlice yaklaşmadığından emin olmak için bakışlarını ona doğru kırıştırmaya devam etti.

Kızın kovulması üzerine adamın gözleri donuklaştı ve küçük bir beden aralarına girmeden önce küstahça bir cevap vermeye hazırlandığını düşündü.

Alexandra kendini beş yaşındaki bir çocuğun coşkulu minnettarlığının tutsağı olarak buldu.

"Annem sana teşekkür etmek istiyor," diye bağırdı, kirlenmiş eteklerinin arasından Alexandra'nın dizlerine tutunarak. "Bizi kurtardın."

"Evet, hanımefendi!" diye homurdandı kadın, bebeğini göğsüne bastırarak, aceleyle yanına gelirken. "Hayatımda böylesini hiç görmemiştim. Çok cesursunuz bayan. Size ne kadar teşekkür etsem azdır." Bebek beklenmedik bir şekilde Alexandra'nın kollarına itildi. Bebeğin yattığı yerin hemen altında, Alexandra'nın göğsüne yaslanan küçük bohçayla birlikte yumuşak, tanıdık bir sızı yerleşti.

Annenin sözünü kesmesinin ardından, daha fazla seyirci ve demiryolu görevlisi içten haykırımlarla öne fırladı ve onu övgü yağmuruna tuttu.

endişe ifadeleri.

Alexandra, arabaya doğru yürüyen adamın geri çekilen omuzlarını gördü. Sanki onun bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi durakladı ve omzunun üzerinden baktı.

Uzaktan bile gözlerinin mavisini çarpıcıydı. Doğüstü bir şekilde. O kadar uzaktan neredeyse beyaz görünüyorlardı.

Adam başını salladı, kadın da başını salladı ve adamın adını hâlâ bilmediğini fark etti.

"Şeytan tarafından kurtarıldınız, hanımefendi." Annesi ona dikkatli gözlerle baktı. "Torcliff'in Terörü."

"Kimi?"

"Oh, evet." Kadın komplocu bir tavırla eğildi. "Bir kurt adam tarafından kesildiğini söylüyorlar."

Alexandra burnunu kırıştırmamak için çok çaba sarf etmek zorunda kaldı. "oldukça..." *Akıllı almaz. Absürd. İnanılmaz.* "Pek olası değil, değil mi?"

Kadın omuz silkerek Alexandra'nın kucağındaki bebeğin yanağını okşadı. Oraya ne kadar iyi oturmuştu. Ne kadar küçük ve . "Tek bildiğim, Redmayne Kalesi'ne döndüğünden beri sislerin tuhaf olduğu."

Bu Alexandra'nın dikkatini guruldayan bebekten uzaklaştırdı. "Nasıl tuhaf?"

"Tıpkı buradaki gibi!" Kollarını istasyonu kapsayacak şekilde genişletti, çektiği çilenin etkisinden yeni yeni kurtulma belirtileri gösteriyordu. "Büyükanne hep derdi ki, bir hayvan şeytanın yaklaştığını anlar. Atın ürkmesine şaşmamalı. Tehlike bu buharlarda yaşar. Şeytanlar, iblisler ve benzerleri."

"Eminim onun bir iblis olduğuna inanmıyorsunuzdur." Alexandra batıl inançları olan bir kadın değildi ama içindeki ürperti vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti.

Kadın omuz silkti. "Talihsizlik Redmayne Kalesi'nde yaşayan her siyah ruha musallat olur. Onları her türlü deliliğe sürükler." Çenesini Alexandra'nın kurtarıcısının kaybolduğu yere doğru salladı. "Torcliff'in Terörü de payına düşenden fazlasını biliyor. Şeytanın ona iki kez dokunduğunu söylüyorlar."

Alexandra onun üzerindeki ellerini düşündü. Ortaya çıkardıkları garip hisleri.

"Torcliff'in Terörü," diye fısıldadı. Yalnız bırakılması en iyisi olan bir şeytan.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Piers ahırın kapısına yaslanırken bir havluyu saçlarında ve yüzünün yıkık tarafında gezdirerek yağmurun ürpertici damlalarını sildi. Tüm bu süre boyunca düşünceleri, ellerinin sadece bir saat kadar önce müzakere ettiği kadınsı kıvrımlarda oyalandı. Olağanüstü bir kadının en dikkat çekici figüründe.

Lanet olası aygırı ahırına sokmuş ve hayvana sıcak püre ve kuru bir battaniye verilmesini sağlamıştı.

O şerefsiz bunu hak etmedi.

Alexandra Lane. Son yüz dakika içinde yüzlerce kez yaptığı gibi heceleri zihninde test ederek buharlı bir nefes çıkardı.

Alexandra Lane. Baş belası bir kadından çok bir adrese benziyordu.

İnsan, kemik kırıkları ya da yaralar ararken, tüm o eteklerin altında bir kalçanın kıvrımının ya da bir uyluğun uzunluğunun kalıcı bir etki bıraktığını düşünürdü. Özellikle de kadın formuna onun kadar aşina bir adam için.

Ve yine de.

Kadının avucunun ağırlığını her hatırladığında eli titriyordu. Kadının belinin bükülüşünü tam olarak hatırlayabiliyordu. Dudağının kıvrımını. Bir korse tarafından şekillendirilmemiş narin yapısını.

Sadece mantıklı tüvit ve kadınsı et.

Alexandra Lane. Suçluluk ve masumiyetin kafa karıştırıcı ikilemi.

Deve bakıcılarıyla sohbet etmiş ve Sorbonne'da başarılı bir doktora yapmıştı.

Yine de ona bir kez dokunduğunda, hanımefendi sinir krizi geçirmekle tehdit etti.

Bir bayan değil, diye kendini düzeltti. Bir doktor.

Kanlı kadın onun yeni aygırıyla savaşa girmiş ve *kazanmıştı*. Muhtemelen birkaç hayat kurtarmıştı ve neredeyse ezilerek ölüyordu. Nefesini tuttuğu anda, bunların hiçbiri için üzölmeyi unutmuştu.

Korkusuz.

Ama sanki onu yakmış gibi elini elinden çekmişti. Onu kızdırana kadar ona bakamamıştı bile.

Çünkü onu korkutmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, tanıştığı herkesi korkutuyor ve iğrendiriyordu, özellikle de onlar oldukça yeni ve şaşırtıcı derecede korkunç görünümüne alışmadan önce. Yine de, doktorla etkileşiminde bir şey yabancı bir notaya çarptı. Bittiğinde insanı çıldırtana kadar yeniden başlayan bir şarkı gibi kafasına yerleşen bir nota.

Onu korkutmuştu. Ama ...

Belli ki ondan kaçmıştı. Dokunuşundan kaçtı. Bakışlarından. Ama kışkırtıldığında, açık gözlerle ve kınayarak onunla yüz yüze geldi. Onunla sohbet edecek kadar ileri gitti.

Alexandra Lane'le bir yıldan uzun süredir kimseyle konuşmadığı kadar çok şey konuşmuştu.

Birlikte anlarda, gerçek bir tiksintinin izine bile rastlamamıştı. Korku, ama tiksinti değil.

Aslında, kısa bir an için onun viski dolu gözlerinde hayranlık okuduğunu hayal etmişti. *Bu olaydan önceki tüm hayatı boyunca görünüşünün ona hak kazandırdığı türden bir kadınsı takdir.*

Ki bu hiç mantıklı değildi.

Onun deneyimlerine göre, insanlar genellikle korktukları şeylerden tiksindir ya da tam tersi olurdu.

Eğer ondan iğrenmiyorsa, neden korksun ki?

Yanılmış mıydı? Var olmayan bir hayranlık mı okumuştusu?

Belki de ona verdiği fiziksel tepki bir şekilde gözlem gücünü engellemişti ve spekülasyonu hayal ürünü bir saçmalıktan başka bir şey değildi.

Büyüleyici bir kadının arzusuna karşılık vermesi için gizli bir özlem. Çünkü yıllar geçmişti. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Redmayne Kalesi'nin kulelerine doğru açık bir nefretle bakarak, bezi aşırı bir şiddetle bir kenara fırlattı.

Yıllar geçecek. Muhtemelen hiç.

Nemli gömleğini pantolonundan çekiştirerek omuzlarından aşağı indirdi ve teninde beliren soğuk şişliklerden uzaklaştırdı. Tanrı'nın kanı, soğuktu. Gri taş ve acımasız deniz kadar soğuk.

Burası. Bu lanet olası kale hep böyleydi, diye düşündü. Soğuktu. Boştu. Sefil. Viking Magnus Redmayne'in acımasızca Torcliff'i ve çevresindeki toprakları ele geçirdiği andan şu anki işe yaramaz lorda kadar hiçbir şey burayı misafirperver yapamamış gibi görünüyordu.

İskeleler, uçsuz bucaksız şato arazileri boyunca ve tehlikeli kızıl kayalıklara doğru amansız fırtınaya bakıyordu. Bir zamanlar elflerin ve balıkçıların yaşadığı Maynemouth Moor, son zamanlarda büyüleyici kır evleri olarak yenilenmiş ve hatta bir sahil beldesine sahip olmuştu.

Dr. Lane bu gece başını nerede dinliyor? diye merak etti. Aynı derecede bilgili bir adamla birlikte rahat bir taş bungalovda, şüphesiz. Cecil, adından bahsetmiş miydi?

Şanslı herif.

Muhtemelen birlikte haritaları inceliyor, ilginç kazı alanları ve lanetli mezarlar hakkında hararetli bir şekilde konuşuyorlardı.

Cecil. Yere tükürdü. Ne isim ama. Muhtemelen gözlük takıyor ve şık bir bıyığı vardı. Muhtemelen metinlerin üzerine eğilmekten kamburu çıkmıştı, yumuşak, bilgece elleri ve -Piers sakalını okşadı- zayıf bir çenesi vardı. En azından bahisçinin zayıf bir çeneye sahip olduğunu umuyordu. Ya da en azından kollarının zayıf olduğunu.

Piers onları bozkırdaki küçük evlerden birinde, yıpranmış bir masanın üzerine çökmüş, kanlı, lanet olası -ne olduğunu bilmiyordu- büyüteçler ve haritacı aletleri ya da onun gibi bir şey kullanırken hayal etti.

Cecil korkunç bir kelime oyunu yapardı. Narin çenesini kaldırır ve tüm vücuduyla gülerdi, gözleri sevinç gözyaşlarıyla parlardı. Akşam yemeği yerlerdi. Ve içki. Şeri ya da konyak.

Piers'ın dudağı bu düşünceyle kıvrıldı ve yara izi sıkılaştı. Böyle bir kadının neden onun gibi katı yürekli bir avcı yerine akademisyen Cecil'i tercih ettiğini acı bir şekilde hatırlattı.

Bütün hayvanları lanetli Redmayne Kalesi'nde tutuyordu.

Peki, bu fırtınada başka bir kaderi hayal etmesine neden olan şey neydi? Ya başka bir adam olarak doğmuş olsaydı?

Birdenbire kayalıklardaki o kulübe başka bir şeye dönüştü. Masadaki adam yaşlı Cecil değildi.

Dr. Lane bunun yerine Piers'i coşkulu öpücükler ve kaçak bir atla ilgili canlı bir hikâyeye karşıladı. Haritaları ve büyüteçleri paketinden çıkarmadan önce altın fenerleri yakar ve kızın çürüklerini kontrol ederdi. Kirlenmiş giysilerini çıkarır ve üşüyen kemiklerini yıkardı. Onu çirkin sesler çıkaran pirinç yatağa yatırır ve düzgün bir şekilde evine buyur ederdi.

Sonra onu elleriyle besler ve Borneo'yu ya da döndüğü her yeri becermekten yüz hatlarının coşkuyla ışıldamasını izlerdi.

dan.

Belki de bu hoş kurguda, huzursuz ruhlarını alıp ölülerin kemiklerini okuyarak anlam ve tatmin bulacaklardı.

Neden olmasın? Bırak Cecil hayvanları Redmayne Kalesi'nde tutsun.

Gökyüzünü kaplayan parlak bir şimşek, kayalıkların altındaki çalkantılı okyanustan yansıyarak, asla sahip olamayacağı bir hayata dair mantıksızca kurduğu imgeyi silip süpürdü.

İsa. Ne zaman iğrenç bir duygusallık eğilimi geliştirdi?

Piers karanlık fırtınaya tüm gövdesinin uyuşmasına yetecek kadar uzun süre baktı ve Maynemouth Moor'daki kulübelerin birer birer geceyi geçirmek üzere yatışını izledi.

Alexandra Lane'i bir daha görmemesi en iyisiydi. Kızın uyandırdığı garip özlemler hem rahatsız edici hem de can sıkıcıydı. Yapması gereken uzun ve korkunç bir intikam vardı, bir de düşünmesi gereken canavarlar vardı.

Hem kalenin içinde hem de dışında.

Belki de onu uçurumdaki o kulübede, zihninde kilitli tutacaktı.

Ve kendine zaman ayırdığında, onu orada ziyaret edecekti.

Alexandra parmaklarını son bir kez saçlarında gezdirdi ve ateşin saçlarını yeterince kuruttuğuna karar verdi.

Cecelia'nın altınlar, yeşiller ve narin kristallerle yaldızlanmış odasına göz gezdirdi ve bu taş duvarlara musallat olan tarihi düşündü. Francesca bu kalenin anlatacağı hikâyenin bir parçası olduğu için şanslı sayılırdı, umurunda olduğundan değil. Kontes -yakında düşes olacaktı- duvar halılarının durumundan çok ahırların büyüklüğüyle ilgilenecekti.

Redmayne Kalesi eski ve cereyanlı bir kale olabilirdi ama mükemmel bir şekilde onarılmıştı ve gerektiğinde bir ya da iki kâfiri yakabilecek kadar büyük şöminelere sahipti.

Ellerini kızarmış yanaklarına bastıran Alexandra, serinlemek için bornozunu çıkarmayı düşündü. Dikkati, demir menteşeler üzerinde duran ve fırtınayı uzakta tutan büyük, eski panjurlara takıldı. Ya da bir zamanlar, yakın zamanda zeki bir dük eski kanatlar içine sağlam pencereler taktırmadan önce öyle olurdu.

İçerisinin serin olmasını tercih ederdi, böylece kat kat giysilerini saklayabilirdi.

üzerinde.

Kat kat giyinirken kendini hep daha rahat hissetmiştir.

Alexandra, tuvalette gece abdestini almakta olan Cecelia'ya, "Biraz temiz hava almak için pencereyi açacağım," diye seslendi.

"İyi fikir, eski dostum!" Cecelia dişlerini temizlediği anlaşılan bir sesle karşılık verdi.

Alexandra pencereye doğru ilerleyip mandalı açarken gülümsedi. Büyük ahşap paneller duvara sabitlendikten sonra, pencere camının narin kolunu çevirdi ve iterek açtı.

Zavallı Cecelia geç kaldığı için suçluluk duygusuna kapılmış, binlerce özür dilemiş, arabaya zamanında yetişmiş olsaydı Alexandra'nın aygırla karşılaşmayabileceğinin acı bir şekilde farkına varmıştı.

Ne de-

Alexandra'nın ağzı açık kaldı.

Ahır sahibiyle de.

Hafif eğimli arazinin karşısında duran, fener ışığıyla belirginleşen, geniş açık ahır kapılarına yaslanmış, dalgın bir pozda duran kişinin ta kendisiydi.

Torcliff'in Terörü.

Kadın içgüdüsel olarak adamın görüş alanından çıktı ama adamın odak noktasının kale değil, kırların ötesindeki köy ya da denizin ötesindeki siyah alan olduğu anlaşıldı.

Elbette hâlâ ahırdıydı. Yeni atların gecelemeleri ve büyük aygırın başına gelen talihsiz olaydan kaynaklanan yaralarının kontrol edilmesi gerekiyordu.

Adamın yüz hatları mesafe, karanlık ve fırtına yüzünden gizlenmişti ama Alexandra *onun o* olduğunu hemen anladı. Tüm seyahatleri boyunca, onun boyutlarında bir adamla karşılaştığını hatırlamıyordu.

Belki olarak, belki taş ya da mermerde ölümsüzleştirilerek, ama gerçekte değil. O öğleden sonra onu gördüğünde, siyah saçları yağmur suyuyla geriye doğru kaymıştı, ama şimdi sanki gözlerinin etrafında pürüzlü tutamlar halinde sarkıyordu.

Böyle bir havada kuru tutmak için nafile bir çabayla saçlarını karıştırmıştı.

Uzaklarda ne arıyordu? Alexandra sevimli küçük köye ve bozkırın kenarlarına baktı, kasabanın altın ışıltısı uçurumlarda keskin bir ufukla sona eriyordu. Eşsiz bir manzaraydı ama gözleri tekrar adamın dış hatlarına takıldı. Hareket etmiş miydi? Onu görebiliyor muydu?

Muhtemelen hayır. Cecelia'nın odalarında ışık loştu ve içinde bulundukları yuvarlak kulenin pencereleri ahırlardan çok denize bakıyordu. Pencere camını açmak için eğilmemiş olsaydı, onu tamamen gözden kaçırabilirdi.

Adam birkaç hızlı ve sabırsız hareketle gömleğini pantolonunun belinden çekip çıkardı ve omuzlarından kollarına doğru yırtıp attı.

Alexandra elini ağzına kapattı. Sonra gözlerini. Sonra tekrar ağzını.

Çimenliğin karşısından bile ışık onu o kadar net silüet haline getirmişti ki, sırtında güçle kabaran belirgin latissimus dorsi'yi seçebiliyordu. Omuzları - deltoidler- yuvarlak ve geniş, güzel bir taramayla boynuna doğru eğimliydi.

Gördüğü manzara karşısında şaşkına dönen Alexandra, gözleri yanana kadar gözünü kırpmadı.

Neden soyunsun ki? Belki de şekil değiştirmek için?

Bu garip ve yanlış düşünce onu utandırdı ve sinirlendirdi. Gerçekten, ne kadar gülünç bir düşünce. Gerçekten de bir kurt adamdı. Hayatının büyük bir bölümünü mumyaların lanetleri, yerleşik iblisler ve şeytanlar, batıl inançlar ve tanrılar eşliğinde geçirmişti. Bunların arkasındaki bilimi anlıyordu.

Ya da eksikliğini.

Böyle bir yanılgının kendi aydınlanmış imparatorluğunda bulunması, tüm insanlık için bir iç çekişe neden oldu.

Payına düşenden çok daha fazla çıplak erkek gövdesi görmüştü. Kahire'deki işçiler. Sahra altı Afrika'daki kabileler. Hatta bir keresinde Amerika'da sergilenen bir yerli.

Onlara hiç dikkat etmemişti. Aslında, erkek fiziği hakkında kemiklerinin ötesinde bir şey fark etmekten kaçınmıştı.

Ölümler hiçbir zarar veremezdi.

Ölümler... bir insanı tehlikeli yapan şeylerin hiçbirine sahip değildi. Onlara hayat veren şeyler toza dönüşmüştü. Güç, kan, kas, et.

Seks.

Hepsi dağıldı, geriye sadece bir hikaye kaldı.

Ama.. karşısında duran adam gibi bir adam, onun iradesine rağmen dikkatini çekmişti. Korkusuna ve sağduyusuna rağmen.

Tanrılara meydan okumak için yaratılmıştı. Bir gün bir kemik yığınının başka bir şey olmaması imkânsız görünüyordu.

Gerçekten, bu kadar gereksiz kasa kimin ihtiyacı vardı?

Kendisinden üç kat ağır hayvanlara binen ve onları eğiten bir adam, diye düşündü.

Bir avcı.

Alexandra gözlerini sımsıkı yumarak tüm spekülâtif düşünceleri asi zihninden kovdu. Muhtemelen aptal adam bir ayıyla ya da aynı derecede saçma bir şeyle güreşiyordu. Muhtemelen kaosa ve ahlaksız davranışlara meyilli biriydi.

Bakmaması daha iyi. Baktığı şeyden zevk almaması daha iyiydi. Çünkü o, yıllarca geri kazanmak için savaştığı şeyi ondan kolayca çalabilecek türden bir adamdı.

Saygınlığı. Akıl sağlığı.

Vücudunu.

"Ne muhteşem bir manzara." Cecelia'nın kulağına bu kadar yakın olan beklenmedik sesi, nefesi göğsünde kilitli kalmasaydı bir çığlık atmasına neden olabilirdi.

"Evet," diye hırıldadı Alexandra, soğukkanlılığını toplayarak. "Evet, deniz manzarası kıyaslanamaz, öyle değil mi?"

"Manzaradan bahsetmiyordum." Cecelia gözlüğünü elbisesinin koluna sürttü ve burnunun üzerine yerleştirerek ahırlara doğru göz kırptı. "Burada, pastoral güneyde kesinlikle farklı türde adamlar yetiştiriyorlar, değil mi?"

"Fark etmediğime eminim." Alexandra pencereden döndü.

Arkadaşının acıyan bakışını yakalamak için tam zamanında Cecelia'ya baktı. Bunu hemen, o anın gerektirdiğinden biraz daha parlak, gamzeli bir gülümsemenin altına sakladı.

Böylesine heybetli bir kadın için Cecelia yürürken süzülüyordu, parıldayan kırmızı ipekten sabahlığı ayaklarına fısıldıyordu. "Frank'i alıkoyan nedir sence? Onu görmek için ölüyorum."

Alexandra kapıya baktı. "Hayal bile edemiyorum. Belki de nişanlısıdır?"

"Nişanlım..." Cecelia'nın endişeli ifadesi derinleşti. "Frank'in bunca zamandır bir dükle nişanlanmaktan hiç bahsetmemiş olması garip değil mi?"

Bu düşünce Alexandra'nın aklına birden fazla kez gelmişti. "Belki de bilmiyordu?"

"Belki..." Cecelia kendini ateşin karşısındaki bir kenarına bıraktı, saçları dans eden alevlerin rengini almıştı. "Ben

Onun hakkında kötü düşünmeye meyilliyim ama... sizce sadece söylemedi mi? Asla evlenmeyeceğimize dair ettiğimiz yemin yüzünden mi?"

Alexandra bunu düşündü, sonra başını salladı. "Bu Francesca'nın bir şey değil. İçimizde dilini en az tutacak kişi o."

"Doğru, ama hepimiz sır saklama konusunda oldukça ustalaştık."

Benim hatamdı. Alexandra'nın sürekli altında yaşadığı ağırlık, yeni bir ağır suçluluk taşıyla birleşti. Dizlerinin bağı çözüldü ve Cecelia'nın karşısındaki sandalyeye yığıldı.

Çünkü sırları artık sır olmaktan çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve yakında bunu suç ortaklarına iletmek zorunda kalacaktı. On uzun yıl boyunca kurtları uzak tutmuştu ve şimdi ...

Cecelia onun düşüncelerinin farkında olmadan devam etti. "Francesca bu Redmayne'le evlenmek istemiyorsa, neden maskeli balo düzenleyip *sonra da* bizden yardım istemek yerine nişanı iptal etmiyor? Bir şekilde kapana kısılmış durumda. Bunu hissedebiliyorum."

Suçluluk duygusu Alexandra'yı bir kez daha iğneledi; son zamanlarda kendi zorlukları içinde çok kaybolmuştu. Cecelia'nın eline fırtınalı bir denizde bir palamar halatıymış gibi sarıldı. "Eğer tehlikedeyse, onu bu tehlikeden kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparız, değil mi?" dedi tam olarak hissetmediği zoraki bir güvenle.

"Her zaman. Redmayne Dükü'nünkinden daha büyük şeytanları fethettik." Her zamanki açıkgozlüğüyle Cecelia gözlüklerinin ardından onu inceledi: "Alexander, iyi misin?"

Sen iyi misin?

Bu, insanların onun yaşadıklarını yaşamış kadınlara sorduğu bir soruydu. Bunca yıl sonra bile. *Sen iyi misin?*

Cevap kategorik olarak ... Hayır'dı.

On yıldan uzun bir süredir iyi değildi. İyileşmişti. Değiştirilmişti. Mutlu olmasa da memnundu. Ve iyi olmasa da başarılıydı.

Gerçekte, on yıl acının kenarlarını yumuşatmıştı. Daha fazla uyku ve daha az kâbus görmesini sağlamıştı. Titremesini ve utancını azaltmış, hıçkıra hıçkıra ağlamasına ve cildini kaynar sularla yıkamasına neden olan anılar arasındaki gün sayısını artırmıştı. Diğer milyonlarca izin, dikkat dağıtıcı şey ve bir amaç ve tutkuyla dolu bir yaşam geliştirmek için gösterdiği çabaların yanı sıra, bu dünyada en çok sevdiği iki olağanüstü kadınla olan dostluğuna olduğu kadar yalnızlığına da hararetle sarılmıştı.

Çünkü yalnızlık aşktan daha güvenliydi.

Sonuçta, on yıl onu her gülümsediğinde ve soruya "Evet, gayet iyiyim" diye cevap verdiğinde daha az yalancı yapmıştı.

Ama bu gece, bu cevabı veremezdi. Çünkü iyi olmaya yaklaşıyordu bile. Ve arkadaşları anlatacaklarını duyduklarında onlar da iyi olmayacaklardı. Belki de şimdi ona söylemenin tam zamanıydı.

"Cecelia, ben-"

Kapı patlayarak açıldı ve tekrar çarpmadan önce kırmızı ve siyah bir çizgi içeri süzüldü.

Francesca kapı çalmayı hiç sevmezdi.

"Yüce Tanrım, sizi gördüğüme çok sevindim." Sanki bir ligde koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Bu enerji patlaması hem Alexandra'yı hem de Cecelia'yı ayağa kaldırdı ve kollarını açarak sessizce desteklerini isterken onu kucaklamak için koştular.

"Ne oldu Frank?" diye birlikte sordular.

Francesca'nın zümrüt gözleri hiç de karakterine özgü olmayan bir ciddiyetle parlıyordu. "Redmayne Dükü'nün ailesinin ailemi öldürdüğüne dair kanıt bulmama yardım etmeni istiyorum," dedi gizli bir fısıltıyla. "Çünkü onlardan biri gerçekte kim olduğumu öğrenirse, sıradaki ben olabilirim."

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Alexandra şaşkın bir sessizlik içinde Francesca'ya baktı.

Mont Claire Kontesi ağırbaşlılığa her zaman yabancı olmuştu, bu yüzden porselen teninin gergin ifadesinin üzerine bu kadar gerildiğini görmek endişe vericiydi. Kızlığından beri zayıf bir yapıya sahipti ama güçlü elmacık kemikleri daha da dramatik bir açı oluşturmuş ve çenesindeki yarık daha da belirginleşmişti. Alexandra onun yemek yemediğinden endişelendi.

Siyah ipek bornozunun yakasını tutarken Francesca'nın yüzündeki beyazlık yanardöner bir hal aldı ve kızıl saçları alev alev yandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bunun için oturmalıyız." Cecelia bir elini, Alexandra da diğer elini tutarak sıkıntılı kadını ateşin karşısındaki altın kadife kanepeye çekti. "Çay ister misiniz?"

"Size hayatımın tehlikede olabileceğini söylüyorum ve siz bana çay mı ikram ediyorsunuz?" Francesca onlara sanki akıllarını kaybetmişler gibi baktı.

Cecelia hiç istifini bozmadan onların yerleştiğinden emin olduktan sonra büfeye doğru süzüldü ve üç fincan hazırladı. "Reddettiğinizi mi anlamalıyım?" Küp şekere uzanmadan önce sıvıyı çay süzgecinin üzerine özenle döktü.

Francesca oflayıp pufladı, sonra da "Üç küp" diye mırıldandı.

Cecelia ilk fincana üç tane, Alexandra'nınkine iki tane ve kendisinininkine de bir tane koymuştu bile. Hazırlık neredeyse on beş yıldır aynı şekilde yapılıyordu.

Fincan tabaklarını dağıtmak için geri döndü ve zarif bir hareketle gözlüklerini yerleştirdi. "Pekâlâ. Şimdi kendinizi nasıl bir felaketin içinde bulduğunuzu dinleyelim."

Francesca kendini kanepede, güvendiği arkadaşlarının yanında bulduğunda, yelkenlerindeki kabarmalar kayboldu. Bir kış gecesinde ateş yakan bir serseri gibi çay bardağının etrafına kıvrıldı.

"Nereden başlayacağımdan bile emin değilim." Yorgun bir şekilde nefes verdi. "Redmayne Kalesi'nde bulduğum üç gün boyunca kendime bir an bile uyku izni vermedim."

"Neden buradayız Frank?" Alexandra kehribar rengi sıvıdan dikkatli bir yudum aldıktan sonra sordu. "Evleniyor olman nasıl mümkün olabilir? Hem de cinayetten şüphelendiğin biriyle?"

Francesca'nın eli titremeye başladı ve tabağını dokunmadan yere bıraktı. "Redmayne beni çağırana kadar nişan sözleşmesinden haberim yoktu."

"Seni çağırdılar mı?" Alexandra güçlü iradeli Francesca'nın bir çağrıya cevap vereceğini hayal bile edemiyordu.

"Reddedebilirdim," diye itiraf etti. "Ama kaleye girmenin bir yolunu bulmak için nedene ihtiyacım vardı. Ailesinin sorumlu olup olmadığını başka nasıl anlayabilirdim ki?"

"Öyle olduklarını düşündüren ne?" Cecelia elindeki çay bardağını yuttu ve bir tane daha doldurdu.

"Çünkü nişan sözleşmesini okuduğumda, görmezden gelemeyeceğim bir şey buldum..."

"Hangisi?" Alexandra terliklerini altına soktu ve dişleriyle dudağının iç kısmını yokladı.

Francesca, "Sözleşmenin imzalandığı tarih, Mont Claire'deki katliamdan hemen önceki gündü," diye açıkladı.

Her zaman şüpheli olan Alexandra sordu: "Onlara karşı başka kanıtınız var mı? Zamanlama şüpheli ama mahkemede geçerli olmaz."

Francesca başını salladı ve ağır, yorgun bir nefes verdi. "Her gece şatoyu tarıyor, çeşitli belgeleri ve tarihi metinleri, hatta merhum Redmayne Dükü'nün günlüklerini ve defterlerini inceliyordum ve çok az şey bulmuştum. Ama sonra yanlış Redmayne'i araştırdığımı fark ettim."

"Nişanlınız mı demek istiyorsunuz?" Cecelia kafasında acele bir matematik hesabı yaparak şaşırdı. "Aileniz öldürüldüğünde on iki yaşındaydı."

Francesca daha da hareketlendi ve öne doğru eğilerek, "Anne Gwyneth. Önceki evliliğinden bir oğlu var, Redmayne tarafından evlat edinilmiş ama asla dükün varisi olamamış. Gwyneth'in ilk kocası bir İskoç'tu ve anlaşıldığı kadarıyla Mont Claire unvanının mirasçısıydı. Sadece onun mirasa *ne kadar* yakın olduğunu öğrenmem değil, aynı zamanda kadının kötü niyetini de tespit etmem gerekiyor."

"Ya da oğlunun tarafında." Alexandra bulmacanın tüyler ürpertici bir parçasını yerine . "O şimdi nerede? Ve *kim* o? Birdenbire keşke *haute ton'a* daha fazla dikkat etseydim dedim."

Francesca komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Yüksek Mahkeme Yargıcı olarak Queen's Bench'te oturuyor."

Cecelia'nın nefesi kesildi. "Yani-"

"Evet. İmparatorluğun bir sonraki Lord Şansölyesi olacağı söylenen Yüksek Mahkeme yargıcı. Sör Cassius Ramsay."

"Tapınağını duymuştum." Cecelia yüzünü buruşturdu ve sanki bu onu vazgeçirmiş gibi çayını bıraktı. "Ateş ve kükürtten ibaret olduğu söylenir. Yasakçı, acımasız ve tamamen ahlakçı."

Francesca ürperdi. "Kulağa korkunç geliyor."

Cecelia başıyla onayladı. "Papaz Teague ona oy vermeyi planlıyor, eğer bu bir gösterge ise."

İhtiyaçları olan tek şey buydu.

Alexandra, "Ramsay'e bir kontluk miras kalırsa, gelenekçilerin şansını artıracacağı kesin," diye söze girdi.

"Kesinlikle öyle olurdu." Francesca'nın gözleri kinle parlıyordu. Cecelia, "Bu da ona yeterli bir neden veriyor," dedi.

Alexandra büfeye gitti ve gecenin haberlerinin kesinlikle çaydan daha sert bir şey gerektirdiğini düşünerek hepsine birer parça konyak doldurdu.

Ve en kötüsü henüz gelmemişti. Şantajcısını henüz ifşa etmemişti.

Francesca sorunu üzerinde düşünürken hem kuşkulu hem de kararsız görünüyordu. "Katliam sırasında Ramsay on yedi yaşındaydı. Neredeyse on sekiz. Cinayet işlemek için yeterince büyük ama böylesine yoğun bir çabayı kıışkırtmak için yeterince büyük olduğunu söyleyemem."

"Asıl soru şu: Bunca zaman sonra neden onun küçük kardeşiyle evlenmek için çağrıldın? Redmayne gerçekten seninle evlenmek istiyor mu? Yoksa Ramsay her şeyi Cavendish aile ağacından son dalı da kesmek için seni buraya çekmek üzere mi planladı?"

"Kanıt bulana kadar bunu bilmenin gerçekten bir yolu yok." Cecelia saçındaki örgüyü bitirirken kara kara düşünüyordu. "Bizi buraya çağırmakla iyi ettiniz."

"Ve bulacağız da." Alexandra kadınlara brendilerini uzattı ve bardağının kenarını onlarınkine dokundurdu. "Gizemi çözene ve suçluyu bulana kadar yalnız kalmayacaksınız."

"Redmayne Dükü'nün sizden hoşlandığı ve düşesi olmanızı istediği teorisini tamamen ortadan kaldırdınız mı?" Cecelia sordu.

Alexandra ona sevgiyle gülümsedi. Cecelia'nın mantığı, doğuştan gelen iyilik duygusu ve romantik naifliğiyle sık sık savaşırdı. Bu onun çok ötesinde bir şeydi.

Nazik ve dürüst olmaktan başka her şeye sahipti ve başkalarının gaddarlık yapabileceği düşüncesiyle sonsuza dek savaştı.

Francesca'nın kendine özgü göz devirmesinden önce yüzünü buruşturdu. "Bu adam bana kışındaki isilikten hoşlandığı kadar düşkün, bu da evlenme nedenlerinden şüphelenmemin bir başka nedeni. Beni dize getirmek için neden evde kalmış bir kız çocuğu olmamı bekliyor?"

Alexandra kabul etmek zorundaydı ki bu harika bir soruydu. "Nasıl biri?"

Francesca dilini çıkardı. "Onun statüsündeki bir beyefendinin olması gerektiği gibi değil. Dük olmaktan çok avcılıkla, atlarla ve tazılarla ilgileniyor."

"Bundan hoşlanacağını sanıyorum," dedi Cecelia. "Avlanmayı ve atları seviyorsun. Ve... muhtemelen tazıları da. Tazıları kim sevmez ki? Yakışıklı mı?"

Francesca omuz silkti ve brendisinden büyük bir yudum aldı. "Bir zamanlar öyle olabilirdi ama şimdi sadece kaba saba, yaşlı bir hödük. İri, esmer ve kıllı. Onu zar zor görüyorum ama bir barbar gibi giyinmiş, bir girişimden diğerine koşturuyor." Francesca yüzünü buruşturdu. "Yarın onunla tanışacak ve birbirimize ne kadar uygun olmadığımızı kendi gözlerinizle göreceksiniz. Eğer evlenirsek, hayatımız yıllar boyunca anlamsız kavgalarla geçecek, o bana haddimi bildirmeye çalışacak, ben de onu uykusunda öldürmeye çalışacağım. Size söylüyorum, bunu yapmayacağım."

"Buna gerek kalmayacak," diye yatıştırdı Alexandra. "Öyle ya da böyle bu karmaşadan kurtulmana yardım edeceğiz."

Cecelia, "İlk işimiz düşesin kilitli odalarına girmenin bir yolunu bulmak," dedi. "Umarım iki gün sonraki maskeli balodan önce. Redmayne'le nişanlılığınız kamuoyuna açıklanmadan önce bu işi halledersek daha iyi olur."

"Katılıyorum." Alexandra sıkıntılı bir nefes verdi. "Ama nasıl?"

Francesca, "Yarın sabah Redmayne ve ben avukatlarla birlikte onun çalışma odasında buluşacağız," dedi. "Redmayne'in anahtarı orada bir kutuda sakladığını öğrendim. O zaman çalabilirim ve maskeli balo sırasında gizlice aile kanadına kaçabiliriz."

Alexandra, "Burnunun dibinde bunu yapmak çok büyük bir risk gibi görünüyor," diye itiraz etti.

"Bir hanımefendi olduğum kadar bir çingene de olduğumu unutuyorsunuz. El çabukluğunu Fransızcadan çok daha hızlı mükemmelleştirdim." Francesca, Alexandra'nın

muzaffer bir gülümsemeyle bilezik.

"Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum!" Alexandra, Francesca'nın küçük altın zinciri tekrar takabilmesi için çay fincanını yere bırakırken Cecelia sevinçle ellerini çırpı.

Cecelia esnedi, şehvetli vücudunu tek bir kıvrak hareketle gerdi. Alexandra, Cecelia'nın birlikte çalıştığı tüm erkeklerin, onun vücudu sergilenirken akıllarını matematiksel rakamlarda tutmakta zorlandıklarından emin oldu.

"Neredeyse aşık olmanı umuyordum. Yeminimize rağmen," diye itiraf etti Cecelia. "Cecelia Teyze olmak istediğimi fark ettim." Dudaklarını sinsi bir gülümsemeyle büzdü. "Ya da Cecil Amca."

"Bir Redmayne budalasına göre değil," diye homurdandı Francesca. "Hepsi de mantıktan çok güce sahip, beceriksiz Viking hayvanları."

"Evet, ama onlara düzgün küçük dinsizler olmayı öğreteceğiz, değil mi?" Cecelia'nın gözleri muziplikle dans ediyordu.

"Hayal edebiliyor musun? Benim bir kuluçkam olduğunu?" Francesca'nın omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. "Ölene kadar evde kalmış bir kız olarak kalmayı tercih ederim, bunu unutmadığın için sana teşekkür ederim."

Arkadaşının kahkahası Alexandra'nın huzursuz ruhuna sıcaklık yaydı, etkisi durgun bir banyoya benziyordu.

Yarın, diye kendi kendine söz verdi. Her seferinde sadece bir ölümcül krizle başa çıkabilirlerdi. Yarın kendi hain sırrını açıklayacak ve kadınların bu anı hatırlamalarını umacaktı, çünkü "ölene kadar" hepsinin düşündüğünden daha erken olabilirdi.

Piers kanındaki yaygın huzursuzluğu yatıştırmak için ertesi sabah konuklardan kaçtı ve Mercury'yi Maynemouth Moors'a saldı. Ahırlardan yavaş bir yürüyüşle yola çıktı ve Mercury'nin kaslarını zorlu bir sürüş için ısıttı. Sağa dönerse, köye giden ova bozkırlarını takip edecekti. Böylece aygırın başını sola çevirdi Torcliff'in kenarındaki eski Redmayne kalesinin kalıntılarına doğru kayalıklar boyunca yumuşak yamaçları tırmanıp indi. Yumuşak tepeler arasında sadece bir mil kadar vardı ve oradan Mercury'nin tüm hızını Dawlish Moor üzerinde serbest bırakabilirdi.

Ormanın dolanırsa, şafaktan önce yola çıkmış olan ve birçoğu önceki geceden dolayı hâlâ biraz bitkin olan avcı grubundan kaçabilirdi.

Merkür, altındaki canlı yoncalar ve kalın, yosunlu otlardaki çiyleri tekmeleyerek, güçlü boynunu pompalayarak

Torcliff'in kenarına doğru deniz kayalıkları. Ortaçağdan kalma Redmayne kalesinin iskeleti, kara bir uçurum yapısının üzerinden aç bir denize doğru yavaşça ufalanıyordu.

Bu kıyıların güçlü ve açgözlü insanlardan oluşan güçler tarafından işgal edildiği bir zamanın harabesi.

Ta ki bir aile onları durduracak kadar güçlü olana ve yağmacı ve düşman dalgaları Redmayne'in gücüne saldırana kadar.

Piers dörtnala yaklaşırken beyaz ve gri taşların arasında bir hareket fark etti. Merakla araştırmak için atından indi ve gökyüzünden başka tavanı olmayan kale kulesine çıkan eski basamakları tırmandı.

Bu kadar erken bir saatte kim bu kadar uzakta dolaşır ki? Avcılar değil elbette. Tormund Kayalığı'nın diğer tarafındaki, denizin karşısındaki ormanlarda takılırlardı.

Rengârenk eteklerin şaşırtıcı desenleri eski avluda dönerken, çeneleri gökyüzüne doğru eğilmiş üçlü bir hanımefendi, coşkulu bir kız öğrenci grubu gibi oynaşıyordu.

Kadınsı bir ünlem, Piers'in içinde cinsiyetine kadar inen coşkulu bir tanıma akoru oluşturdu. "Şu yere bakın! Bir gün bile olsa bin yıl geçmiş. Duvarları kazmak, burada hangi sırların gömülü olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Alexandra Lane.

Onu görünce adımlarının ritmi bozuldu ve neredeyse midye kabuklu bir taşa takılıp düşüyordu.

Kadının kendinden emin kahkahasının sesi adamın ciğerlerindeki nefesi çaldı.

Ve onun yaklaştığını fark ettiğinde, lal rengi gözlerindeki sıcak ve suçlu bir şey kalbinden tam bir ritmi çaldı.

Ne kadar küçük bir hırsız olduğu ortaya çıktı.

tuzlu havada farkındalık titreşiyordu.

Yoldaşlarının güvenliğine sığındı ve onları yıkık dökük bir mazgalda bulunan bir yuvayı araştırmaktan alıkoydu.

Leydi Francesca Cavendish'i, artık bir çayırdan biraz daha fazlası olan eski avluda onlara katılana kadar tanımamıştı.

"Majesteleri," diye şaşkınlıkla selamladı kontes. "Randevumuzun bir saat kadar daha süreceğini sanıyordum."

"Hanımlar." Eğildi.

Alexandra'nın kumral kaşları hem şaşkın hem de sıkıntılı bir ifadeyle birbirine yaklaştı. "Sizin... Majesteleri?"

Bakışları aynı yöne kaydı. İkisi de eski kapının arkasından gelen metal parıltısını fark etmişti. Bir önkol hareketi. Bir çekicinin kusursuz tıkırtısı.

"Yere yatın!" diye bağırdı.

Alexandra vücudunu diğer iki kadına doğru fırlatarak onları geriye savurdu, tam o sırada uzaktan gelen av tüfeklerinin gürültüsüne bir tabanca patlaması eklendi.

Bu saatte uyanık olan konukların çoğu arazinin ötesindeki ormanda sülün avlıyordu.

Bir cinayet için harika bir zaman.

Üç kadın da yaralanmaktan kurtulmuş gibi görünüyordu. Ayağa fırladılar ve bir zamanlar ortaçağ cephaneliği olan, şimdi sarmaşıklarla kaplı yıkık dökük bir duvara doğru koştular.

Piers kendini silahlı adamın üzerine fırlattı ve yaylım ateşi taşlarda yankılanmayı bitirmeden ateş eden kolunu kırdı.

Ardından gelen şiddet, kuşkusuz, kendini beğenmişlikti ama Piers yumruklarının saldırganın yüzüne tekrar tekrar çarpmasına engel olamadı.

Ve bir kez daha.

Parmak eklemlerinin derisi bir yabancının çenesini yararken, Piers yumruklarının altında etin çarpmasından ve kemiğin çatırdamasından daha tatmin edici bir his düşünmeye çalıştı.

Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Sikişmek de vardı sanırım. Ama hak edilmiş bir dayak kadar katıksız bir rahatlama sağlayan ne bir sevgili, ne bir metres, ne de bir fahişe düşünebiliyordu.

Bugünlerde değil, her neyse.

Güç. Bu arenada, fiziksel arenada, onu kullandı. Onu inceledi. Güç *oldu*. İlkel ve güçlü. Artık onunla dans ettiği bir şey olması gerekmiyordu. Zincire vurulduğu bir şey. Kaçmak için Blighty'nin en uzak köşelerine koşacağı bir şey.

Güç kaslarında toplandı ve hareketlerinin düzeninden aktı. Çevrenin de en az yerliler ve aslanlar kadar ölümcül olduğu ülkelerde manevra yaparken inşa ettiği kas kordonları ve halatlarında şişkinleşti.

Ve neredeyse onun kadar ölümcül. Neredeyse.

Redmayne Kalesi'nin gri taştan ihtişamının altında, *bunun* onun için mevcut bir güç olduğunu unutmak kolay olmuştı.

Ta ki darbelerinin altındaki lanet olası yaban domuzu, onu serbest bırakmak için mükemmel bir bahane verene kadar.

"Tepede bir tane daha var!" diye uyardı biri.

Piers adamı canlı kalkan olarak kullanmak üzere çekiştirdi ve kurbanının yosunların arasına düşürdüğü tabancayı almak için eğildi. Tepedeki figürü gördü, nişan aldı ve ateş etti.

Adam yere düştü ve yere düşmeden önce gövdesine iki kurşun daha .

Piers kan ve çöp dolu çuvalı yıkıntıların üzerine fırlattı ve tabancanın yanan ucunu saldırganın kafasına bastırarak acı çığlıklarını duymazdan geldi. "Seni cehenneme göndermeden önce burada ne aradığını söyle bana," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Derisinin altında kutsal olmayan bir öfke dolaşıyor ve onu alevlendiriyordu.

Blighter'ın açık ağzından çıkan kan ve tükürüğün etrafında birkaç karışık ses fokurdadı.

"Görünüşe göre çenesini şu anda itiraf edemeyeceği kadar acımasızca kırmışsınız." Leydi Francesca'nın berrak ve tedirgin olmayan sesi onu bir kez daha kendine çekti. "Yine de bize rastladığınız için şanslıyız, eğer gerçekten de yaptığınız buysa."

Piers ilk başta, önündeki üç kadına böylesine benzersiz bir parlaklıkla dokunanın, genellikle şiddete eşlik eden kırmızı pus olduğunu düşündü.

Emin olmak için kontrol etti. Evet, çizmelerinin altındaki taşlar griydi, üzerlerine yapışan yosunlar ise dönüşümlü olarak sarı, zeytin rengi ve kıızıldı. Okyanus rüzgârları uzaktaki yemyeşil çimenleri dalgalandırıyor ve gökyüzü üstlerinde mavi mavi uzanıyordu.

Hayır, kan öfkesinin kızıl rengi kaybolmuştu. Bu kadınlar sadece ... canlıydı.

kadar canlı kızılar.

Piers gözlerini kırpıştırarak Leydi Francesca'dan Alexandra'ya geçti. Bakışları onun esnek vücudunda gezinirken, daha dün ellerinin değdiği her yeri hatırladı.

Yumrukları ince, gece mavisi eteklerinin kenarlarında sıkıca kıvrılmıştı ve baykuşa benzeyen gözlerinden ona aval aval bakıyordu, etrafındaki beyazlıkları görebiliyordu. Bir tür çarpıcı kadın eşdeğeri giyiyordu

Dantelle süslenmiş ipek bir kravat, yüksek yakalı bir bluz ve uygun bir yelek ile tamamlanmış bir erkek takım elbise.

Açıklanamaz bir şekilde, kolalı, bilimsel katmanları söküp atmak için can atıyordu. Başka bir şey olmasa bile, yaralanmayı tespit etmek için.

Göğüsleri arkadaşlarınınkinin iki katı hızla inip kalkıyor ve gözleri benekli güneş ışığında altın renginde parlıyordu.

Piers kendi kendine sikişin hazır olduğunu, çünkü şiddetin bazen ahlaksızlık kadar fiziksel olarak da tahrik edici olduğunu söyledi.

Konuşmaya başlamadan önce bunu kendine iki kez söyledi. "Yaralandın mı?" diye sordu.

Yüz hatları kül rengiydi, dudaklarında daha önce hayran olduğu o gür renk yoktu.

Francesca ona her zamanki sıkı dudaklı gülümsemesini verdi. "Sizi temin ederim ki durumumuz hiç de kötü değil majesteleri."

Sorusunun hepsine yöneltilmiş olması gerektiğini hatırlamak zorundaydı.

Özellikle de Mont Claire Kontesi'nde.

"Francesca?" Alexandra yarım kalan sorusunu Leydi Francesca'ya fısıldadı, ama gözleri şeytan gibi parlamaya başlayan kanayan parmak eklemlerinden hiç ayrılmadı.

"Ah evet." Francesca bir adım daha yaklaşarak yerde kıvranan kaba saba figürü inceledikten sonra kedi gözlü bakışlarını ona yöneltti. "Hanımlar, sizi majesteleri Piers Gedrick Atherton, Redmayne Dükü ve nişanlımla tanıştırmama izin verin."

BESİNCİ BÖLÜM

Tam olarak anlamadığı ve daha da az hoşlandığı üç kadın arasında anlamlı bir şey geçerken Piers'in gözleri kısıldı.

"Majesteleri." Francesca, sanki az önce can havliyle dövdüğü bir adamın arkasından konuşmuyorlarmış gibi tanıştırma faslına devam etti. "Bunlar nedimelerim, Londra'dan Bayan Cecelia Teague ve Bentham Kontu'nun kızı Leydi Alexandra Lane."

"Ekselansları ile tanıştığım memnun oldum." Bayan Teague lavanta rengi eteklerini açtı ve zarif bir reverans yaptı. Gözlükleri belki de şimdiye kadar karşılaştığı en parlak mavi gözleri saklıyordu. Parlaklığın, bakışlarının tonu kadar arkasından parlayan şeyle de ilgili olduğunu fark etti.

Bayan Teague'in dirseğinden gelen bir darbe Alexandra'yı oldukça endişeli bir sersemlikten kurtardı ve dizleriyle öyle saçma bir şey yaptı ki, Piers büyüteçle baksa içinde reverans bile bulamazdı.

Saçma sapan eğlence baloncuğu, kanında hâlâ şarkı söyleyen şiddetin bir sonucu olmalıydı.

"Oldukça hızlı düşündünüz, *Doktor* Lane." En buyurgan ifadesiyle ona baktı. "Yoksa *Leydi* Alexandra mı demeliydim?"

Leydi Francesca ikisinin arasına baktı. Kollarını var olmayan göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, o kadar cafcacılı bir pembeye bürünmüştü ki bakarken neredeyse acı çekecekti. Başka bir kadında olsa bu renk iğrenç olurdu. Onda ise tuhaf bir şekilde çekiciydi.

"Görünüşe göre siz ikiniz çoktan tanışmışsınız." Gözlerini Alexandra'ya dikti ama Piers bu bakışta gerçek bir kötü niyet sezmedi.

"Şey-hayır?" Leydi Alexandra'nın nefesi kesildi.

"Bu bir soru mu?" Francesca sıırttı. "Bundan bahsedebilirdin *Dün gece*." T'leri gereksiz bir vurguyla telaffuz etti.

Leydi Alexandra'nın çekici ağzı birkaç saniye boyunca sessizce açılıp kapanırken, Bayan Teague, gevşek seğirmeler ve gırtlaktan gelen inlemeler için kıvrınmayı bırakmış olan saldırganlarına doğru süzüldü.

"Diyorum ki, çok acı çekiyor gibi görünüyor. Ona yardım etmemiz gerekmez mi?"

Francesca ona döndü. "Gerçekten Cecelia, daha birkaç dakika önce bizden birini öldürmeye kalkıştı. Bırak biraz acı çeksın. Sanırım

bunu kendi başına getirdi."

Her yönüyle cesur ve saldırgan bir kadın, müstakbel eşiydi.

Tanrım, birbirlerini perişan edeceklerdi. Onunla herhangi bir konuda aynı fikirde olmadığından değil, bu sadece paylaştıkları bir özellikti ve her ikisi de Redmayne Kalesi'nde kendi yollarını talep ederek tepinirken, barışı kim koruyacaktı?

Gözlerini en yakın arkadaşından uzak tutamadığını fark etmeyeceğini varsayarak.

"Kurşunun hanginiz için atıldığını tespit etmem gerekecek." Piers bakışlarını Leydi Alexandra'dan çekerek aralarında yerde yatan adama dik dik baktı. "Herhangi birinize tanıdık geliyor mu?"

Hem Leydi Alexandra hem de Cecelia silahlı adama bakıp başlarını olumsuz anlamda salladıktan sonra Francesca'ya döndüler.

"Onu hayatımda daha önce hiç görmedim," diye açıkladı, neredeyse çok masumca. "Yine de emin olmak için hepimiz tepedeki adama bir göz atmalıyız."

Cecelia dostça, "İyi düşündün canım," diye onayladı. "Ağaç hattına doğru uzun bir yol izlese ve sonra başka kimsenin olmadığından emin olana kadar onu takip etsek? Bu bizi daha az hedef haline getirir, değil mi?"

"Gerçekten." Francesca eteklerini topladı ve inleyen adamın üzerinden bir gübre yığınının üzerinden geçtiği kadar kayıtsızca geçti. "Mükemmel bir öneri."

Piers ellerini yumruk yaparak kendini çimdiklemenin erkeksi eşdeğerini yaptı. Hayır, rüya görmüyordu, yani ...

Kimdi bu hanımlar? Gözyaşları ve histriyonikler neredeydi? En azından onun -diyecek kadar alçakgönüllü değildi- kahramanca davranışı için bir nebze olsun kadınsı bir gösteri yapamazlar mıydı?

Cecelia nişanlısının peşinden gitti ve aciz adamın üzerinden zarif bir şekilde kocaman göğüslerine bir şeyler yaptı ki bunu fark etmemek için kör olmak gerekirdi. "Sizce yetkililerle ambulandan önce mi yoksa sonra mı temasa geçmeliyiz?"

"Onun bir düğ olduğunu bilmiyordum!" Alexandra ağzından kaçırıldı. Hepsi durakladı ve dönüp ona baktılar.

Taş duvarın arkasından çıktıklarından beri olduğu yerde donup kalmıştı. Hızlı hızlı kırıştırdığı gözleri, o ana yetişemeyecek kadar şaşkın bir kadın olduğunu gösteriyordu. "Bilseydim bahsederdim. Sana bahsettiğim seyis.

Kaçak aygırla. Şuradaki." Yakınlarda uysalca otlayan Merc'i işaret etti.
"Şuradaki."

Cecelia ilgili bir ses çıkardı. "Dün gece kişi o mu?
Tabii ya! Omuzlarından anlamalıydım." Piers'in kafası
yukarı kalktı. *Neyi?*

Alexandra'nın gömleğini çıkarırken onu izlediği düşüncesi, kanındaki
savaş ateşini yatıştırmak için çok az şey yaptı.

Onun gördüğü kısımlarını beğenmiş miydi?

"Evet!" diye onayladı.

Evet mi?

"Evet, o! Dedi ki-" Alexandra ona döndü, bakışlarında çılgınca bir
suçlama vardı. "Canavarları Redmayne Kalesi'nde tuttuğunuzu söylemişsiniz."

"Ben de öyle yapıyorum." Çizmesiyle adamı dürttü. "Büyük İskender
değil miydi 'Her insanın içinde vahşi bir canavar vardır' diye yazan?"

"Büyük Frederick'ti," diye düzeltti Leydi Alexandra, bunu yaptığını fark
etmemiş gibi görünerek. "Ve bu alıntı ne kadar yerinde olsa da, yine de-"

Francesca araya girerek, "Şeytana bak," dedi. "Şimdi bakmayın ama
'canavarlar' geri dönüyor ve yeni bir avla karşılaşmak üzereler."

Yün ceketler ve jodhpurslar giymiş, kollarına tüfeklerini asmış bir grup
müzmin cümbüşçü, Piers'in tüfekçiyi vurduğu yerden yüz metre kadar ötedeki
tepede otların arasında ilerliyordu.

"Bu kadar doğuda ne halt ediyorlar?" Piers bir duvarın arkasına eğilerek
mırıldandı. "Hiçbirimizi bir arada göremezler."

"Aman Tanrım," diye endişelendi Cecelia. "Belki de onların önünü
kesmeli ve kaleye doğru farklı bir yola yönlendirmeliyiz?"

Piers başını salladı ve kendi yaptığı pisliğe baktı. Yeleği adamın kanıyla
lekelenmişti ve kanayan parmak eklemleri şişmeye başlamıştı. "Sizi bir kuğu
göletinin ve bahçelerin yanından geçirecek bir geyik yolu var. Orayı bulmak
için hemen sola dönmeleri ve ormanın kenarından iki kez geri gitmeleri
gerekecek."

Cecelia, "Diğer suikastçılar bir av partisine ateş etmekle aptallık etmiş
olurlar," diye düşündü. "Bir elek gibi sızıntı yapmadan asla kaçamazlar."

"Doğru. Silahlı çok fazla tanık var. Hadi gidelim." Francesca eteklerini
kaldırdı ve ceylan gibi bir çeviklikle tepeye doğru koşmaya başladı.

Cecelia telaşla arkadaşına doğru bir adım attı. "Francesca'ya katılmak
istemiyor musun Alex? Burada Dük'le yalnız kalıp ona yardım edebilirim.

Majesteleri haydutu ata bindirdi."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye hırladı. *Adamı atın üzerine mi kaldırayım?*

Ne saçmalık.

"Oh, sorun değil. Asla zarif bir kadın olamayabilirim." Biçimli kollarını ve geniş omuzlarını onun incelemesi için uzattı. "Ama istendiğinde kendi payıma düşen bedeni taşıyabilirim."

Leydi Alexandra sıkıntılı bir ses çıkardı.

"Bir hanımefendinin böyle iğrenç bir işe yardım etmesine izin vereceğime yüzümün yakışıklı tarafını mahvederim." Piers kontesin kararlı adımlarla tepeye tırmanışına, arkasındaki taş kesilmiş doktora ve tekrar ağır işlere yardım etmeyi teklif eden Valkyrie'ye baktı. Tuhaf kadınlardan payına düşeni almıştı ama bu üçlü hepsinden daha iyiydi.

Ve onlardan biriyle evleniyordu.

İki kadın anlamlı bir an boyunca birbirlerine baktılar. Alexandra sonunda, "O insanların yüzüne bakamam," dedi. "Sen git. *Doğrudan* dönmezsek bizi bulması için birini gönder."

Cecelia tereddütlü bir bakış daha atarak, tepenin yarısından fazlasını çoktan aşmış olan Francesca'yı takip etti.

Piers ve Alexandra, grubun Tormund'un Kayalığı'nın sırtının altında gözden kaybolduğundan emin olana kadar harabelerin içinde sessizce gizlendiler.

"İyi misin?" Saçının buklesinden kurtulup ağzına takılan bir bukleyi düzeltmek için uzandı.

Onun dokunuşundan kaçınmak için çenesini salladı ve titreyen parmaklarıyla bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Her şey düşünüldüğünde oldukça iyiyim. Yolumuza devam edelim mi?"

Piers elini düşürdü. Tabii ki üzgündü. Kendi arkadaşının düğününde damadı tanımadığı için kendini aptal gibi hissetmesine neden olmuştu.

Oh, ve neredeyse bir kurşundan kaçtığı kısmı da unutmamak gerekir.

Silahlı adam bilincini kaybetti ve Piers geç de olsa adamı öldüresiye dövüp dövmediğini merak etti.

Öyle olmamasını umuyordu. En azından önce biraz bilgi edinmeden olmazdı.

Elleri adama tekrar vurmak için kaşınıyordu.

Ve daha kötüsü.

"Ben onu emniyete alana kadar saklan," diye emretti.

Silahı kalça yüksekliğindeki bir duvardan geriye kalanın üzerine bırakarak Merc'i aldı ve aygırı baygın serserinin yanına götürdü. Adam çoğu erkek gibi kendisinden kısaydı ama eli ağır ve tombuldu. Piers yere çömeldi ve silahlı adamın hâlâ nefes alıp almadığını kontrol ettikten sonra ceplerini karıştırdı. Açtığı bir kâğıt parçasından başka bir şey bulamadı.

Falt Ruadh

İçini bir kuşku kapladı. *Bu* rastgele bir şiddet eylemi değildi. Ne bir soygun ne de bir yağma.

Bu bir hit olmuştu.

Not, sadece İskoç üvey kardeşi sayesinde aşına olduğu bir dilde aceleyle karalanmıştı.

Falt Ruadh

İskoç Galcesi'nde "kızıl saç" anlamına gelir.

Kızıl Saç. Nadiren de olsa, kadınların üçü de bu tanımın bir tonuna sahipti. Leydi Francesca'nınki parlak, ateşli bir kızıl. Cecelia'nınki bakırımsı bir altın. Leydi Alexandra'nınki ise, gün ışığı şimdi olduğu gibi üzerine vurduğunda gün batımının renklerini alan kızıl maun rengindeydi.

Onunki en az canlı renkti ama yine de en büyüleyici olanıydı.

Tanrım. Blighter'ın kolunu omzunun üzerinden kaldırıp sırtıyla onun cüssesini taşıırken kendini azarladı.

Ne tür bir adam nişanlısının nedimesine şehvet duyar?

Piç kurusunu Merc'in eyerinin üzerinden geçirdi ve hayvan yana doğru dans ettiğinde onu sabitlemek zorunda kaldı.

Heybeden bir ip çıkarırken kendi kendine, *buna şimdi cevap vermesen iyi olur*, dedi. Onu ve bir dizgini kullanarak silahlı adamı iki ayağından ve kırılmamış kolundan eyere bağladı. Düğümler güzel değildi ama tutuyordu.

Alexandra tabancayı duvardan aldı ve kalan mermiler için silindiri kontrol etti.

Doğru saydıysa iki atış kalmıştı.

Piers elini uzattı, avuç içi açıktı, silahı daha yetenekli ellere memnuniyetle teslim etmesini bekliyordu.

Daha iyi bilmeliydi.

Fişek yatağını kapattı ve tabancayı indirdi, ancak başparmağı horozun üzerinde duruyordu. "Sakıncası yoksa bunu ben taşıyacağım."

"Benim için sakıncası yok." Eyere bağladığı bok çuvalını işaret etti. "O tamamen güvende. Onun yüzünden tehlikede değilsin."

"Yine de taşıyacağım," dedi kararlılıkla.

Kaşlarını çattı. "Bana en azından ihtiyaç halinde o lanet şeyi nasıl kullanacağını bildiğini söyle."

Onun sert ses tonuna tepki vermedi ve devam etmesini işaret etti. "Yeterince iyi. İskenderiye'de yılanlar üzerinde çalışmışım."

İskenderiye'de yılanlar. Arkasını dönüp Merkür'ü tek dizginle patıkaya doğru yönlendirirken homurdandı. *Tabii ki öyle yaptı.*

Dalgalar aşağıdaki kayalara çarparken, uçurum boyunca uzun bir süre sessizce yürüdüler.

Silahını karşı kalçasının yanında tutarak, görgü kurallarının gerektirdiğinden daha geniş bir mesafeyi korudu.

Ulaşamayacağı bir yerde.

Ona gergin bir bakış fırlattı. "Bulduğun kağıtta ne yazıyordu?"

Piers elini cebine attı ve notu ona uzattı. Kadın notu hızlıca gözden geçirdikten sonra geri verdi, solgun yüz hatları dikkatle donuklaşmıştı.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bunu itiraf etmenin ona acı verdiğini anlayabiliyordu. "Gal dilinde 'kızıl saç' demek."

Bir tepki vermesi için onu izledi. Yüz ifadesi yumuşak, hatta sakin kalmıştı. Ama o hayatının büyük bölümünde hayvanlarla birlikte olmuş bir adamdı.

Yüz ifadesi korkuyu yansıtmasa bile, vücudunun her gergin çizgisinde bunu okuyordu. Kurduğu mesafeden. İrkilme eğilimi. Nefes alış verişlerinin hızlanan ritmi ve dikkatle ayarlanmış sesinde zar zor gizlenen boğuk titreme.

"Birinin size zarar vermek istemesi için bir neden düşünebiliyor musunuz?" diye sordu.

Bunun üzerine ona endişeli ve araştıran bir bakış yöneltti.

"Yapabilir misin?" "Kesinlikle öğrenmeye niyetliyim," diye mırıldandı.

Boştaki eli boğazındaki kravata gitti. Birkaç gergin hava yutmak için mücadele ediyormuş gibi çekiştirdi ve kıpırdandı. Bu işe yaramamış gibi görünüyordu, bu yüzden bir eldiveni yanağına, sonra alnına bastırdı, sonra eteklerine gömmek için tekrar yanına bıraktı.

Hâlâ dün geceki fırtınanın kokusunu taşıyan canlandırıcı esintiye rağmen, saç çizgisinde bir ter pırıltısı belirdi. Endişeyi aşmış ve gerçek dehşete doğru koşarken korkuyu geride bırakmıştı.

İçinde garip ve eşi benzeri görülmemiş bir dürtü kabardı ve onu neredeyse tabancanın görüntüsü kadar tedirgin etti.

Özlem gülünçtü; onun ellerini avuçlarının içine alıp titremesini yatıştırmaktan başka bir şey istemiyordu. Ona *sarılmak*, kendisinin hiç sahip olmadığı bir rahatlık sunmak istiyordu.

Bu fikri bir kenara bırakıp yapıcı bir yaklaşım benimsedi. Yanlış yönlendirme.

"Hangi yılanları vurdun?" diye sordu. "Bir tür kobra, şüphesiz."

"Yılanlar mı?" Cevap vermeden önce gözlerindeki şaşkınlığın geçmesi birkaç saniye sürdü. "Hayır, Mısır'da sanıldığı kadar çok kobra yoktu. Bölüğümüzün İskenderiye deniz fenerinin yakınında kamp kurduğu yerde, çoğunlukla boynuzlu engereklerle boğuşuyorduk. Onlar, şey..." Titreyen bir nefes aldı, saçlarıyla oynamak için elini kaldırdığında silahı hâlâ tuttuğunu fark etti. Suçluluk duygusuyla silahı yere doğrultmak için indirdi.

Piers yakaladığı nefesi ondan almamak için tüm kontrolünü kullanarak dışarı verdi.

"Bu şeytan engerekler yaygın mıydı?" diye dürttü, konuşmadaki yerini kaybettiğini hissetmişti.

"Evet." Gözlerini kaldırmayı reddetti. "Evet, kumun ürkütücü beyazına uyuyorlardı ve bu yüzden çok geç olana kadar onları görmek neredeyse imkânsızdı."

"Orada görev yaptığın süre boyunca iyi bir nişancı olduğunu tahmin ediyorum." Bunu onun için olduğu kadar kendi çıkarı için de söylemişti, çünkü kız elinde tuttuğu silahı yine unutmuş gibiydi.

"Aslında hayır, Anubis'i evlat edindikten sonra tabancamı pek kullanmadım."

"Bir köpek mi?"

"Bir kedi."

Kısa keserek Merc'ün başını savurmasına neden oldu. "Çocukken çok iyi bir öğrenci olmadığımı kabul ediyorum ama Anubis köpek kafalı bir tanrı değil mi?"

"Evet. Ama Anubis bir şekilde onun heykellerine benziyordu... ve bir köpek gibi davranıyordu."

"Nasıl yani?"

Sıkı ağzının köşesindeki bir seğirme kaşlarını çatmasına engel oldu. "Onlara saldırır, yılanları başlarının arkasından yakalar ve

İçlerini boşaltmak için. Kedilerin yırtıcı olduğunu biliyorum. Ama yemin ederim böylesini hiç görmedim."

"Kız mı?" Piers yineledi. "Bu harika kedi şimdi nerede? Onu ziyaret etmek için bir tatile çıkmak isterdim."

"Onu Mısır'da Akaşa adında küçük bir yetim kızın yanına bıraktım," derken sesinde hüznü bir tını olsa da, dudaklarında sevecen bir yarım gülümseme vardı.

"Ne için? İngiltere'de seve seve katledebileceği bir sürü yılan var."

"Anubis'in burada oldukça soğuk olacağını düşünmüştüm."

Piers tembel yaz otlarını ve deniz meltemleriyle ılımanlaşan öğleden sonra sıcaklığını işaret etti. "İklimimize rağmen pek çok kedigil iyi durumda görünüyor."

"Elbette, ama onlar İngiliz kedileri, değil mi? Anubis'in hiç kürkü yoktu."

Piers melodramatik bir nefes verdi. "Çıplak bir kedi mi? Böyle bir şeyi hiç duymadım." Elbette duymuştu ama onu daha bir dakika önce girdiği korku mağarasından uzaklaştırmaya başlamıştı.

"Onlara sfenks kedileri deniyor," dedi kürsüdeki bir profesörün sesiyle. "İnanılmaz derecede nadir bulunurlar ve çok kutsal oldukları düşünülür."

Dilini şaklattı ve keyiflendi. "Beni tahrik ediyorsun."

"Aklımın ucundan bile geçmez majesteleri." Sonunda kendini toparlayıp ona göz kırptı ve titrek de olsa utangaç bir gülümseme sundu.

Her nasılsa güneş denizin yüzeyinde daha parlak bir şekilde parlıyordu ve rüzgâr her an daha hassas ve sıcak hale gelen teni okşuyordu.

Bir gülümseme böyle bir şey yapabilir mi?

"Tren istasyonunda kendinizi yanlış tanıttınız." Ses tonu bir sitem için fazla yumuşaktı ve Piers onun, yanında kanlı bir düğ ve bir suikastçı olduğu gerçeğinden uzaklaşmak için konuşmaya ihtiyacı olup olmadığını merak etti.

"Öyle mi, *Doktor Lane*?" Cevabına alışılmadık bir ciddiyet kattı.

"Ama ben bir doktorem."

"Ve ayrıca, öyle görünüyor ki, bir kontun kızı."

Pişmanlık duymayan bir hareket yaptı. "Asaletimi aşağılık bir seyisin önünde sergilemek istemedim, özellikle de o beni kurtarmaya gelmişken."

"Anladığım kadarıyla Bayan Cecelia Teague sizin gösterişli eskortunuz Cecil'miş?"

Kadının yüz hatlarını kaplayan hüzünlü ifadeden onun ne demek istediğini anladığını anladı. "Ben yanında refakatçisi olmadan seyahat eden ve yabancı bir adama bilgi vermek istemeyen bir kadındım. Bu kaba davranışınız için mazeretiniz nedir?"

Söylemediği şey, onun kendisine bir dük gibi davranmasını istemediğiydi. Şakalaşmaları hoşuna gitmişti. Onun sıra dışılığından etkilenmişti.

Kadının kendisine, yaralı bir ahır yöneticisine, şimdi onun güçlü, zengin ve nüfuzlu bir adam olduğunu bildiğinden daha saygılı davranmasını takdir etmişti.

Piers bunların hiçbirini söylemedi, sadece bir omzunu kaldırdı. "İlk başta bildiğini sanmıştım."

"Nasıl yapabilirim ki?"

"İmparatorluktaki herkes Torcliff Terörü'nü duymuştur."

"Evet... Evet, sana öyle dediklerini duydum." Sertleşti. "Neden öyle desinler ki?"

"Yeni bir lakap olduğu söylenebilir." Dudağını kesen yara izini işaret etti. "Yerel söylentilere göre, bir yaban arısı -ya da kime sorduğunuza bağlı olarak bir iblis- tarafından tırmalandım ve lanetli Redmayne Kalesi'nin koridorlarında dolaşan, öğle yemeğinde küçük çocukları, akşam yemeğinde bakireleri yiyen korkunç yaralı bir dük oldum. Oldukça ünlüyüm."

Komik olmak istemişti ama kadın bir adım daha uzaklaştı, gülümsemesi kayboldu ve güneş ışığını da beraberinde götürdü. "Belki de düşündüğünüz kadar tanınmış değilsinizdir. Dünden önce adınızı hiç duymamıştım."

"Dürüst olmak gerekirse, ülke ve *tondan* uzakta epey zaman geçirmişsiniz gibi görünüyor."

"Doğru." Başıyla onu onayladı ve eğilip bir elinin parmaklarıyla uzun bir tilki kuyruğu otu kopardı. "Hiçbir zaman dedikodudan hoşlanmadım."

Hayır, olamazdı, değil mi? Piers ona uygun olandan daha uzun süre baktı, bunu yapabiliyordu çünkü o tek eliyle çimlere düğüm atmaya gereğinden fazla dalmıştı.

Her ne kadar eğitilmiş ve iyi seyahat etmiş olsa da, yaşıtı bir kadında pek sık rastlanmayan masum bir saflık havası taşıyordu. Gözleri koyu bal rengindeydi ve bir yavrusununki kadar utangaçtı. Omuzları kıvrıktı

Hafifçe öne doğru, hanımefendiye yakışmayan bir kamburlukta değil ama hassas bir kalbi koruyacak kadar.

Geri kalanı... şey, uzuvları bir tavşaninki gibi sıkıca sarılmıştı, ihtiyaç duyulduğunda en yakın çitin güvenliğine sıçramaya hazırды.

Böylesine çaresiz bir kuzu Kahire ya da İskenderiye'deki tehlikelerden nasıl kurtulmuştu?

"Öyle mi?"

Çimen parçasına değil de kendisine hitap ettiğini fark etmesi bir anını aldı. "Ne yapayım?"

"Akşam yemeğinde bakire mi yiyorsun?"

Kaba bir ses çıkardı. "Yüce Tanrım, hayır, bakireler yemek masasında berbat bir yemektir... Yine de belki tatlı olarak bir iki tane atıştırmışımıdır. Köylüler onları bana atıp duruyor ve insanın arada sırada kendini ödüllendirmesi iyi oluyor."

En muzip gülümsemesini ona yöneltti, onun bu ciddiyetsizlikten aldığı keyfin tadını çıkarmaya hazırды.

Aslında yüzünü buruşturdu ve boynunu çevirerek rahatsız bir şekilde denize baktı.

Sırtışı yavaş ve acı verici bir şekilde öldü. "Kadınların bir zamanlar beni çekici bulduğunu öğrenmek sizi şaşırtabilir."

Bunun üzerine başı bir kez daha baykuş gibi dönerek adamın acıyan bakışlarıyla buluştu. "Bu, tabii ki, şeytani bir terör haline gelmeden önceydi." Eliyle işaret etti

harap olmuş yüz hatlarına. "Belki de o kadar yakışıklıydım ki benimle dalga geçmeyi düşündüler. Tanrı hepimizi korusun, artık gelişmemiş mizah anlayışına ve görünüşe göre var olmayan zekama güvenmek zorundayım."

"Ah!" Yüzü suçluluk duygusuyla yumuşamış bir halde ona doğru uzandı ve düğümlemiş otları yere bıraktı.

Kendini onun dokunuşunun zevkine hazırladı ama eli temas etmeden hemen önce durakladı.

"Hayır, Majesteleri, hayır, lütfen. *Lütfen* benim tepkisizliğimin... sizin tepkisizliğinizle... bir ilgisi olduğunu düşünmeyin." Sakalını işaret etti. "Ben sadece... Ben... şey değilim..." Kızgınlığını yatıştırmak için bir yol ararken sözleri boğazına tıkanmış gibiydi

"Kolay kolay eğlenemezsin. Anlıyorum." Gülümsemeye karşı koyarken kibirli bir duruş sergiledi. "Yüksek standartlarınız sizi onurlandırıyor leydim."

Ölümçül korkunun yerini mahcubiyet alırken, kadının renginin hızla geri dönmesi hoşuna gitmişti. "Hiç de öyle değil, Majesteleri, oldukça kolay eğlenirim... Söz veriyorum..."

"O zaman ben daha aptalım, eğer bu kadar kolay yapılabiliyorsa ve ben bu kadar başarısız olduysam."

Gözle görülür bir şekilde sinirlenerek yaklaştı. "Lütfen. Bu sen değilsin. Yemin ederim ki yaraların korkunç *ya da* ürkütücü değil. Oldukça gösterişli ve çekiciler. Büyüleyicisiniz, demek istediğim, ben sadece..."

"Kendinde değilsin." İçinden bir ses çok ileri gittiğini söylüyordu ve kadının rahatsızlığı tedirginlik ve korkuya dönüşüyordu. "Korktunuz, Leydi Alexandra. Ben sadece sizi bu korkudan uzaklaştırmak istemiştım."

İfadesindeki endişe kayboldu ve kaşları sanki rahatlamış mı yoksa ona kızmış mı olduğuna karar veremiyormuş gibi birbirine yaklaştı.

"Hayatımın çoğunu erkeklerle birlikte geçirdim," diye devam etti. "Ve itiraf etmeliyim ki daha adil bir cinsle konuşmak konusunda çok az pratiğim var ya da hiç yok. Ve kadınların beni çekici bulduğunu iddia ettiğimde kesinlikle yalan söylüyordum."

"Öyle değil mi? Sanırım sizi oldukça ... erm ... en azından geçmekten daha fazlasını buldular ... yani ... eminim sizi buldular ..." Sesli bir şekilde yutkundu.

Günün birinde onun huzurunda bir cümleyi gerçekten bitirebilirdi. "Beni müstehcen bir şekilde varlıklı buldular, soylu olmayan birinin olabileceği kadar iyi bir unvana sahibim ve çoğu soylu eşin size söyleyeceği gibi, bir koca için son derece arzu edilen bir özellik olarak çoğunlukla yurtdışındayım."

"Kesinlikle şimdi olmayacaksınız... şimdi bir koca olacaksınız."

Cevap vermek yerine, topallayan mahkûmu kontrol etmek ve Merkür'ün boynunu okşamak için büyük bir gösteri yaptı. Patika, ya köye doğru ya da Redmayne Kalesi'ne geri dönmeden önce kayalıklara yaklaştı ve dönüşlerine kadar sorudan kaçınmak için başka bir neden düşünebilmeyi diledi.

"Bilemiyorum. Francesca ve ben Redmayne Dükü ve Düşesi olarak görevlerimizi yerine getirdikten ve Atherton soyu güvence altına alındıktan sonra dünyaya geri dönebilirim. Görünüşe göre şimdilik mirasıyla ilgilenmeliyim."

Uzun bir süre bakma sırası ondaydı. "Daha önce tanıdığım hiçbir düke benzemiyorsunuz."

Piers, onun anlamını düşünmeden önce saygısızca düşüncelerini ağzından kaçırmaya alışmaya başlamıştı.

"Ve tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsunuz," diye yaylım ateşine tuttu.

"Bunu küçümsemek söylemedim."

"Ben de sana en büyük iltifatı ediyordum."

Bunu duymazdan geldi ve bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi. "Demek istediğim, eyerde ya da ahırda herhangi bir salondan daha çok evindesin. En azından Francesca'yla ortak bir noktanız var."

Ah evet, Francesca. Müstakbel gelini hakkındaki tartışmayı sona erdireceğini umarak kayıtsız bir ses çıkardı.

"Onu seviyor musun?"

Kaşlarını çattı. Böyle bir şans yok. "Leydi Francesca ve benim isimlerimiz ve çocuklarımız dışında ortak bir şeyimiz olması gerekli değil."

"Bu evliliğe karşı oldukça ... çıkarıcı bir bakış açısı." "Ben oldukça çıkarıcı bir adamım."

Dudağını çiğnedi. "Ondan hoşlanıyor musun ki?"

Kahkahasını gizlemek için öksürdü. Francesca Cavendish inci gölünde parlayan bir yakuttu. Cesur, parlak ve güzeldi.

Ve hareket etmesini engellemek için onu bir şeye bağlamak istemeden önce varlığının gereksiz enerjisine ancak bir saatten fazla dayanabiliyordu. Ondan hoşlanmıyordu. Ama yine de ondan hoşlanmıyor da değildi. Düşünsenize, onun kadın hakkındaki düşüncesi neydi? Onunla sadece iki kez karşılaşmıştı. "Onun... inatçı ruhuna hayranım."

"Yani ondan hoşlanmadığını mı söylemek istiyorsun?" diye suçladı, onun cilasını keserek. "O zaman neden onunla evlendin?"

"Neden onunla evlenmiyorsun?" Omuz silkti. "Ne de olsa nişanlıyız. Bizim sınıftan insanlar nadiren eşlerini severler. Görevimi yerine getirmek için karımı sevmek zorunda değilim. Leydi Francesca güzel bir kadın, bana güçlü oğullar ve güzel kızlar doğuracak." Ya da doğuracaktı, eğer adam sikini onun yanında dikkat çekici hale getirebilirse.

Şimdiye kadar... Francesca'ya doğru kıpırdamamıştı bile.

"Nişan ailelerimiz için iyi bir şey. Babam-"

Mercury kişnedi, öne doğru sıçradı ve Piers'e çarptı, o da Alexandra'ya çarparak dengesini bozdu.

Piers onu zar zor yakalayıp vücuduna çekebildi ve yere yuvarlanırken iki büküm oldu. Omuzları ve sırtı darbenin şiddetini alırken homurdandı, sonra düşüşü yumuşatmak için yuvarlanarak gevşedi.

Kollarını kadının omuzlarının iki yanına yerleştirerek uçuşumdan aşağı düşmeden önce onları durdurdu. Onları orada bir arapsaçına hapsetti.

uzuvları ve nefes nefese nefesleri, Merc'in yakınlarda olması durumunda onu korumak için bedenini alçaltıyor.

Birkaç adım ötede, suçlu bir yaban arısının etrafında zıplayan aygırı gördü.

Leydi Alexandra'nın tabancayı ona vermemiş olmasının iyi bir şey olduğuna karar verdi, yoksa hayvanı tam o anda gözlerinin ortasından vurur ve silahlı adamı eve kendisi sürüklerdi.

Düşünceleri, korsesiz göğüslerin göğsüne yaptığı samimi baskı karşısında durdu. Mütevazı eteklerinin altında güçlü ve kıvrımlı kalçaları ona doğru şekilleniyordu.

Dün geceki şimşegin tüm hayranlık uyandıran gücüyle vücuduna yayılan uyarılma hissiyle gerildi. İçgüdüsel acele için hazırlıksız damarlarda parladı, horozunu böyle ağrıyan bir ihtiyaçla doldurdu, bunun enfes acısına karşı bir inilti yuttu.

Onun altında olmak için yaratılmıştı.

Vücudu hareket etmesi için çığlık atıyordu. Kalçalarını onun uyluklarının beşiğine yerleştirmek ve mahrem etini onunkine bastırmak için.

Dudaklarının en davetkâr şekilde ayrılmış olduğunu fark etti. Nefesinin yumuşak küçük pufları sakalına tatlı kokulu bir esinti gibi vuruyordu.

Dili dudağındaki yara izinin girintisini buldu. O zamandan beri bir kadını öpmemişti...

Tabancasının metalik tıkırtısı o anı bozdu. "Çekil.

Çekil."

Piers dondu kaldı. Gözlerindeki parıltı, çenesinin gerginliği. Bu çaresizliği daha önce de görmüştü. Köşeye sıkışmış avının gözlerinde, saldırmadan hemen önce.

O anda, yanlış bir hareket yaparsa, onu göğsünden vuracağından, cesedini okyanusa atacağından ve çay içmek için zamanında evde olacağından emindi.

Adam yanına yuvarlanır yuvarlanmaz ayağa fırladı ve ondan uzaklaşırken tabancanın horozunu kaldırmış olması hayal ürünü değildi. "Buradan Redmayne Kalesi'ne gideceğim."

"Seni sağ salim görmeyi tercih ederim-"

"Saçmalama," diye tükürdü. Güzel yüz hatları bir maskesine dönüştü. "Redmayne Kalesi'ne refakatçim olmadan yaklaşırsam ve sen yarın başka biriyle nişanlandığını açıklarsan insanlar ne der? Ben de mahvolurdum, düğün de."

Normal bir günde Piers onun biraz melodramatik olduğunu düşünebilirdi ama bir suikastçının -umamız- bir adım , asi bir atın sırtında dolaştığını fark etmişti. Vurulmaktan kıl payı kurtulmuştu. Bir uçurumdan düşmekten.

Ve dürüst olmak gerekirse, arkadaşının nişanlısı tarafından öpölmek. Ne piçti ama.

"Pekâlâ Leydi Alexandra, sizi güvenli bir mesafeden eve kadar izleyeceğim ve kaleye girdiğinizde takip edeceğim."

Onun ballı kabullenişine sirkeyle karşılık verdi. "Bana Dr. Lane diyebilirsin," diye ısrar etti ve tabancasını azarlayan bir öğretmenin parmağı gibi ona doğru salladı.

Piers teslim olma işareti olarak ellerini kaldırdı.

"Ve... ve... teşekkür ederim." Topuğunun üzerinde dönüp bir tuğgeneralı gururlandıracak bir yürüyüşle uzaklaşırken bunu nezaketten çok hiddetle söylemişti.

Piers vücutlarının yumuşak çimenlerde açtığı girintiye yaslandı. Onun gidişini seyretmek kasıklarının durumu için hiçbir şey yapmamıştı. Ahıra kanlar içinde bir haydut ve bir horozla dönmek kesinlikle iyi olmazdı.

Alexandra Lane.

Sefil hayatının geri kalanında onun adı peşini bırakmayacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

"Kıpırdamazsan seni bıçaklarım," diye uyardı Alexandra, elleri başının üzerindeydi, seçtiği silahlar yakut iğnelerden oluşuyordu.

"Neredeyse bitirdim," diye söz verdi Francesca. Dizini kaldırıp Cecelia'nın kalçasına bastırdı ve Cecelia'nın küçük bir şaşkınlık çığlığı atmasına neden oldu.

Francesca, Cecelia'nın korsesinin iplerini son bir kez iki eliyle çekiştirdi ve bir gemiyi rıhtıma bağlayan bir denizcinin tüm aceleciliğiyle bağladı.

Alışkanlıkları olduğu üzere, dizginlenemeyen sohbetleri lehine akşam için leydi hizmetçilerinden kaçınmışlardı.

Cecelia bir elini yeni sıkıştırılmış vücudunda gezdirerek parmaklarını birkaç santim daha küçük belinin üzerinde gezdirdi. "O kadar dar ki, bütün akşam fısıltıyla konuşmak zorunda kalacağım."

"Biraz gevşetelim mi?" Alexandra önerdi.

"Hayır." Cecelia'nın dudakları muzaffer bir gülümsemeye aralandı. "Bu mükemmel olduğu anlamına geliyor."

"Ayrıca, yoğun çabalarımı geri alamayız." Alexandra omzundan tutup yakut iğneleri yerine saplamasaydı Francesca uzaklaşacak ve muhteşem saç modelini tamamlayacaktı.

"Gerçekten Cecil, çok güzel bir vücudun var." Alexandra korse yerine geniş ipek panelleri kombinezonunun üzerine sararak göğüslerini kaburgalarına kadar düzleştirdi. "Bütün akşam mutsuz olmana neden olacak kadar dramatik bir şekilde vurgulamana gerek olduğunu sanmıyorum."

Alexandra, bakmadığını düşündüklerinde arkadaşlarının şalına attığı yıkıcı bakışları kaçırmadı. Bunun yıllardır yaptığı bir uygulama olduğunu ve erkeklerin dikkatini mümkün olduğunca başka yöne çekmeyi amaçladığını anladıkları için yorum yapmaktan kaçındılar.

"Nefes alamazsam, ikram masasından uzaklaşırım." Cecelia büstiyerinin kafesini cömert kalçalarına yerleştirdi ve kombinezonunu toplamadan önce aynadaki yansımalarını kontrol etti. "Ayrıca, bu durum için özellikle iyi görünmek istiyorum."

"Nedenini anlamıyorum." Francesca, Alexandra'nın kıpkırmızı eteğini saçlarından sakınarak başının üzerine çekmesine yardım etmesini kabul etti. "Eğer her şey planlandığı gibi giderse, bu bir nişan maskeli balosu değil, bir katliam planının maskesinin düşürülmesi olacak."

"Düşesin odasında kınanacak bir şey bulursak, bunu kamuoyuna açıklamak gibi bir planınız var mı?" Alexandra sordu. "Bu gece mi?"

"Kesinlikle."

Francesca'nın cevabındaki sertlik Alexandra'nın ağzının kenarlarını aşağıya çekti. "Bunun akıllıca olduğundan emin misin?" Dükün yüz hatlarını hayal etti, yara bere içindeydi ve ailesi eski kalesinde tahttan indirilip onuru kırılırken kesinlikle öfkeliydi.

Bu senaryoda onu dehşete düşürdüğü kadar kalbini de sızlatan bir şey vardı.

Bu onu çok rahatsız etmemeliydi, özellikle de Redmayne kötülüğün suç ortağıysa. Ama ya değilse? Bir adam ailesinin günahları yüzünden çarmıha gerilmeli mi?

Kayalıklar boyunca onunla birlikte yürüyen çekici, kendini beğenmiş adamı düşündü. Zekâsı, duruşuyla tam bir tezat oluşturuyordu. Ona bakan biri Torcliff'in Dehşetini hayal edebilirdi. Yara izleri yüzünden değil, yapabildiği şiddet yüzünden. Yırtıcı hareketleri yüzünden. Sanki bastığı toprakların sahibiymiş gibi.

Düşündüm de, öyle yaptı.

Francesca, Francesca'nın kıpkırmızı korsajını bağlamak için saçlarını bırakan Cecelia'ya sırtını dönerken mantıklı bir şekilde, "Redmayne ya da Ramsay bağlantısı ne kadar çabuk ortaya çıkarsa, dünün tekrarlanma olasılığı o kadar azalır," dedi. "Gerçeği ortaya çıkarırsak, kendi özel intikamımızı almaktan çok daha güvende oluruz."

"Son olayların ışığında, aynı fikirdeyim." Cecelia başını salladı, menekşe rengi kurdeleler ve inci taraklarla tutturulmuş hacimli bukleleri her an hapsoldukları yerden yuvarlanma tehdidindeydi. Bu etki harikaydı, ki insan kendini bir tarak ya da iğne koparmak isterken yakalayabilirdi. "Açıklamanın başımıza bir şey gelirse, suçluluk parmağı otomatik olarak Redmayne ya da Ramsay'i gösterecektir."

"Kesinlikle." Francesca da Cecelia'nın deniz mavisi elbisesini bağlayıp volanlı bir şekilde giydi ve treni, pırıltılı ipeklerden bir düşüşle büstiyerin üzerine yerleştirdi. "Ve silahlı adamın benim peşimde olduğu doğrulandığına göre, hızlı hareket etmemiz her zamankinden daha zorunlu."

Alexandra önceki sabah soluk soluğa kaleye vardığında arkadaşlarını hemen bulmuştu. Onlara Dük'ün gazetesinden bahsetmişti.

ve Redmayne ile olan etkileşimleri hakkında çok şey anlattı.

Etkileşimlerinin fiziksel kısımlarını titizlikle dışarıda bırakmıştı, ancak nedenini incelemek istemiyordu. Sadece bir taklaydı, değil mi? Öyleyse neden bundan bahsetmeye cesaret edemiyordu?

Onun üstünde olduğu için mi? Çünkü bir an için onun yabancı güneşin yıpratmış cesur yüz hatlarına ve korkunç yara izlerine bakmış ve tanıdığı bir şey görmüştü.

Bir yorgunluk. Hayır. Bir *temkinlilik*.

Gökyüzü kadar mavi ve deniz kadar vahşi gözlerden yansıyan tanıdık bir şey. Yorgun ve yaralı bir şey.

Dilinin ucu dudağını kesen yara izini test ettiğinde, hareketin belirsizliği içinde hassas bir şey uyandırmıştı. Acımadan daha sıcak, meraktan daha yumuşak bir duygu. Bu duygu onu çekiştirmiş ve mucizevi bir an için korkmayı unutmıştı.

Garip bir farkındalık onu ele geçirmişti. Uzaktan tanımlayabildiği bir şeyin şok edici hissi... sığınak? Güvenlik mi? Üstündeki bedeni katı ve ağırdı. Onun zarar görmez olduğunu, kendisine zarar verebilecek her şeye karşı bir siper olduğunu hayal etmek hiç de gülünç görünmüyordu.

Ve bir an için sonsuza dek onun gücünün tapınağının altında kalabileceğini hissetmişti. Güvende. Korunmuş.

Ta ki gözleri onun ayrılmış dudaklarını bulana kadar. Ve üstündeki sıcak, boyun eğen kas demir gibi sertleşmişti ve belirsizlik ...

O kelimeyi düşünmek istemiyordu. Erkekler artık onu *arzulamıyordu*. Bundan emindi. Hayır, Redmayne her erkeğin kendisinden aşağı bir kadına tepkiyi vermişti.

Herhangi bir kadın.

Verdiği yanıtı düşündüğünde hâlâ içini bir sıkıntı kaplıyordu. Onu tabancayla tehdit etmişti. Yanılmıyorsa, bunu bir düke yapmak suç sayılabilirdi.

Umursamanın ötesine geçmişti. Çaresiz dehşet öyle bir şiddetle içine işlemişti ki, seçenekleri kaçmak ya da kendini bir uçurumdan aşağı atmak olmuştu.

Ölürdü -hayır- alternatifini düşünmeden önce onu *öldürürdü*.

Alexandra gösterişsiz gümüş elbisesini kalçalarına kadar çekti ve kollarını uzun, ipek kolların içine soktu. Büstiyer ya da korse kullanmaktan kaçındı,

Ya da erkeklerin ilgisini çekebilecek başka bir şey.

Kadınların *olumsuz* ilgisinden kaçınmak için, treni için ustaca toplanmış kumaşlar ve düzgün vücudunda kıvrımlarını vurgulamadan bir korseyi taklit eden sıkı ipek şal ile modaya boyun eğdi. Elmaslarla ışıldasa ve muslinle parıldasa bile, boğazından ayak parmağına kadar örtülü olacaktı.

"Redmayne Dük'ünün dün sabah tam da bizim egzersiz yapmaya karar verdiğimiz saatte harabelerde olması size de garip gelmiyor mu?" diye sordu.

"Bunu son derece tuhaf buldum." Francesca eteklerini kalçalarına kadar çekti, çoraplarını bağlayan kurdelelerle oynarken şaşırtıcı derecede kaslı bacakları ortaya çıktı.

"Saldırganımızı döverken yüzünü gördün mü?" Alexandra, Dük'ün kargı çekiçleri büyüklüğündeki yumruklarını yıkıcı bir etki yaratmak için savururken yüzünde beliren şeytani öfke maskesini unutamıyordu.

Bu tür kaba güç gösterilerine alışık değildi.

"Şiddete yabancı olmadığı kesin," diye sözlerini tamamladı Cecelia. "Bu unutmamamız gereken bir şey. ama aynı zamanda, bizi ya da... en azından nişanlısını korumak için öfkesini serbest bıraktı."

"Dün içinizden birinin vurulmuş olabileceğini düşünmek." Francesca'nın sesi anormal bir duygusallıkla dalgalandı. "Bu hayal bile edilemeyecek bir trajedi. Kaçınmak için her şeyi yapacağım bir trajedi."

Cesaretini toplayan Alexandra, arkadaşının pırıltılı elbisesindeki mücevherli bir püskülü düzeltti. "Üçümüz de harabeleri araştırıyorduk Frank, tek başına senin hayatına kastedildiğinden kesinlikle emin olamayız."

Francesca başını savurdu ve haysiyetsiz bir homurtu çıkardı. "Başka kim olacak?"

"*O benim.*" Sözcükler, günlerdir bastırılmış ve kaçmak için can atan kararsız bir nefesin vınlamasıyla uçup gitti.

Arkadaşları ona bakakaldı, yüzlerinde aynı -tabii güzelse- katıksız şaşkınlık maskeleri vardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Cecelia ağladı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Francesca talep etti.

Alexandra bol bol yutkundu, zaten çok ağır olan omuzlarına bir yığın sorun daha yüklemekten aniden çekindi. Ama dün hayatlarına kastedilmesi durumlarının ne kadar vahim olduğunu gösteriyordu.

Sırlar için zaman kalmamıştı. Artık bunu biliyordu.

"Biri biliyor," diye fısıldadı.

Hiçbiri hareket etmedi. Hiçbiri nefes almadı. Sözleri onları çaresizce kaçındıkları bir yere götürdü.

Kabusları dışında.

Her kristal fener, parıldayan gümüş saç fırçası ve parlayan ayna on uzun yıl önceki korkunç gecenin karanlığında kayboldu. Elbiselerinin parlaltısı bahçenin kirine dönüştü. Saçlarındaki kırmızı halkalar, iş bittikten sonra tenlerinden temizleyecekleri kana dönüştü.

"Alexander?" Cecelia'nın boğuk, genellikle yatıştırıcı olan sesi belirsizlikle titriyordu. "Tam olarak ne diyorsun?"

Alexandra'nın boğazındaki sızıyı dindirmesi istediğinden daha uzun sürdü. Arkadaşlarının ellerine yapıştı, kendisinden uzaklaşacaklarından korkuyordu. Bu karanlık hatıradaki tek başına kalacağından korkuyordu. "Birileri ne yaptığımızı biliyor. De Chardonne'da ne yaptığımızı."

"Nasıl?" Francesca nefes aldı. "Eğer bizden biri değilse, Jean-Yves olmalı."

"Olamaz!" Cecelia ağladı. "Jean-Yves benimle yaşıyor ve dünyada hiçbir şey istemez! Hatta onu Redmayne Kalesi'ne uşağım olarak getirdim. Alexander, inanamazsın-"

"Bilmiyorum." Alexandra başını salladı, kendini toparlamak için ayağa kalktı ve sandığından bir mendile sarılı bir şey aldı. Kanepeye döndü ve üzerine çöktü, neredeyse olayın olduğu geceki uyuşmuş hissediyordu. "Belki de onu bahçeye gömerken birileri bizi izlemiştir. Bunca zamandır nerede olduğunu biliyorlardı ve Sorbonne'dan beri her ay sessizlikleri için onlara ödeme yapıyorum."

İçinde bulundukları durumun büyüklüğü, on yıl boyunca cehaletle kutsanmış iki kadının içine işlerken, itirafını şaşkın bir sessizlik karşıladı.

Cecelia önce toparlandı ve gözlüklerini yüzünden çekerek burnunun kenarını çimdikledi. "Yani, ona ödeme yaptınız..." Kafasında aceleyle bir hesaplama yaptı. "Yüz yirmi altı kez ve bundan ikimize de hiç bahsetmedin mi?"

"Seni korumaya çalışıyordum!" Alexandra kendisini alıp götürmeye çalışan duygu selini durdurmak için acele etti. Arkadaşlarından gelecek kınamaları engellemek için. "Ödediğim sürece sırrımız güvendedeydi.. ama... ama mesele şu ki... Babam kısa süre önce

bir süredir bocalıyor. İflas ettiğimizi duyurmak için beni Kahire'den aradı. İki aydır ödemelerimi yapamıyorum. Ve daha geçen hafta, tam da davetinizi aldığım gün, bu kapıma teslim edildi."

Alexandra titreyen parmaklarıyla mendili açtı ve Müdür de Marchand'ın boğazını açmak için kullandığı inci saplı usturayı ortaya çıkardı.

Cebine gömdükleri. "Ah, Alexander," dedi Francesca ciddiyetle.

"Biliyorum." Alexandra yanağından süzülen bir damla gözyaşını çenesinden aşağı süzülmesini tamamlayamadan sildi. "Seni içine soktuğum tehlikeden dolayı çok utanıyorum. Keşke benim kendimden nefret ettiğim kadar sen de benden nefret etseydin. Bunu hak ediyorum."

Cecelia elbisesine ve hatta aralarındaki Francesca'ya aldırmandan ileri atıldı ve her iki kadını da kucağına aldı. "Bu korkunç şeyi yardımımız olmadan bu kadar uzun süre yanında taşımandan nefret ediyoruz."

Alexandra'nın gözyaşları ciddileşti. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Bu kederli itiraf ruhundan bir parçayı koparıp atmıştı. O her zaman her şeyi bilirdi. Her şeyin üstesinden gelebilirdi. Ama bu... bu onun boyunu aşıyordu.

Yemek gongu evin içinde titreşerek onları birbirinden uzaklaştırdı.

Cecelia geri çekildi ve merkezleyici bir nefes aldı, hızlı zihni duygularla parlayan gözlerin arkasında çalışıyordu. "İşte tam olarak yapacağımız şey." Ayağa kalktı, düşünmesine yardımcı olması için volta attı. "Akşam yemeğine ineceğiz ve çok eğlendiğimiz bilinmesini sağlayacağız. Kesinlikle göz kamaştırıcı olacağız, değil mi hanımlar?"

Alexandra ve Francesca başlarıyla onayladılar.

"Dans başladığında, beş dakika arayla izin isteyeceğiz ve planladığımız gibi doğu kanadı merdivenlerinin üstündeki mavi oturma odasında buluşacağız. Francesca'nın çaldığı anahtarı kullanacağız -iyi iş çıkardın, sen- ve düşesin çalışma odasını arayacağız. Alexander, sen nöbet tutacaksın ve gelebilecek herkesi oyalayacaksın."

Alexandra parmaklarını kucağına yaydı. "Ya elimiz boş çıkarsak?"

"Böyle düşünmüyoruz." Cecelia tek bir siyah eldiveni kaldırarak onu susturdu. "Yapmalıyız." Kapıya doğru yürüdü ve elini kapı tokmağının üzerine koydu. "Daha sonra burada buluşacağız ve Redmayne gece yarısı Francesca'nın nişanlısı olduğunu açıklamadan önce bir sonraki hamlemizi planlayacağız."

"Peki ya Alexander?" Francesca sordu.

"Alexander bu şantajın mali yükünü çok uzun süredir çekiyor. Hesaplarımızda uzun vadeli bir çözüm bulana kadar maliyeti karşılayacak kadar para var."

"Bunu yasaklıyorum!" Öfkeyle ayağa fırlayan Alexandra aceleyle Cecelia'nın yanına gitti. "Bunu yapmana izin veremem. De Marchand'a olanların bedelini ödemesi *gereken* kişi benim. Öldüren benim-"

Cecelia kapıyı açtı ve aslında hiç kimsenin söylemediği sözleri kesti.

Alexandra, kulağına fısıldayan Cecelia'nın kollarında kendini buldu.

"İçimizden herhangi biri senin yaptığını yapardı. Sana yardım etmemize izin ver."

Francesca elini Alexandra'nın omzuna koydu. "Hepimizin sırları var, unutma. Bu işte birlikteyiz."

Alexandra duygulanarak başını salladı ama kalbi hâlâ buna karşı çıkıyordu.

Cecelia Francesca'ya döndü, yüz hatları ağırbaşlılıkla kuşatılmıştı. "Redmayne'i temize çıkaracak bir kanıt bulursak, düğünü yapmayı düşünebilirsiniz."

"Bunu neden yapayım ki?" Francesca itiraz etti. "Onunla evlenmektense askıya *asılmayı* tercih ederim."

"Çünkü... Alexander'ın şantajcısı kindarlaşırsa ya da para zamanında oraya ulaşmazsa, kocanız olarak Torcliff Terörü'nün koruması hepimizin boynunu darağacından kurtarabilir."

Piers, Redmayne Şatosu'nun balo salonunun üstündeki korkuluktan geri çekildi ve "Mavi Tuna" eşliğinde vals yapan aşağıdaki soyluların girdaplarını ve anaforlarını izledi.

Mumlar, birkaç yüzyıl önce bir demirci tarafından dökülen siyah demir avizelerde titriyordu. Dans eden gölgeler mücevherlerle süslü maskelerin üzerinden süzülerek eğlenenlere neredeyse ürkütücü bir görünüm kazandırıyor. Mum ışığını yakalayan bol miktarda elmas ve mücevher, zarif boğazlardan ve bileklerden sarkıyordu. Piers bakışlarını odaklamadı, onların parlak ışıltısında takımyıldızları kehanet etti.

Tanrı'nın kanı, bu insanlardan nasıl da nefret ediyordu. Ve hiçbiri onu . Güçlü bir adam olarak doğmuştu, bu yüzden onları çağırdığında geliyorlardı. Rahatsız olmamış gibi görünmek için tüm iradesini kullandı. Etkilenmemiş.

Afrika'nın açık düzlüklerine ya da Amazon'un sık ormanlarına duyduğu özlem onu ele geçirdi. En azından böyle yerlerde, bitkilerin ve böceklerin

engerekler ve yırtıcı hayvanlar kadar ölümcüldü, yerini biliyordu. Düşmanlarını kolayca tespit etti. Gücünün farkındaydı.

Bunu gücü ve vahşiliğiyle hak etmişti.

Burası farklı bir araziydi, en az yurtdışında fethettikleri kaotik ve tehlikeli bir arazi.

Ama bu hayvanlar o kadar basit değildi. Avlanma alanları yabancı. Doğru soyağacıyla dünyaya adım atmaktan başka bir şey yapmamıştı ve altındaki herkes bu yüzden onu ya seviyor ya da ondan nefret ediyordu.

Hiçbiri mantıklı değildi. Süslü püslü yaratıklar ağızlarının iki yanından da konuşuyordu. Aslanlar kükreyip saldırırken onlar mırıldanıyor, sonra da gardınızı düşürdüğünüzde içinizi boşaltıyorlardı.

Hayvan krallıkları arasında aradığını fark etmediği bir şey bulmuştu. İnsanlar aleminde daha önce hiç karşılaşmadığı bir dürüstlük, bir sadelik.

İnsanlık ne kadar karmaşık yaratıklara dönüşmüştü. Uygarlığın yapaylığına bürünmüş...

Siyah bir tafta ve muslin parçası görüş alanına girdi ve Piers hırıltısını bastırmak zorunda kaldı.

Rose Brightwell. Kara bir kalbi ve bir yılanın cazibesi olan karanlık bir güzellik. Çok uzun zamandır onun kölesiydi. Onun artık Rose Brightwell olmadığını unutacak kadar uzun süre.

Artık Atherton'un soyadı olduğunu iddia ediyordu, başından beri istediği de buydu, değil mi?

Sadece adı. Unvanı. Başka bir şey yok.

Ve o bir düşes olmadan önce lanetlenirdi.

"Onu sevdin mi?" Ses tonu az önce içtiği viski kadar derin ve .

Piers gerildi. Sadece bir adam ona fark edilmeden yaklaşma yeteneğini mükemmelleştirmişti. Ve Piers hem bir avcı hem de olası bir hedef olarak içgüdülerini ne kadar geliştirmiş olursa olsun, kurnazlık sanatında üvey kardeşi Sör Cassius Ramsay'i asla geçemezdi.

Şu anda olduğu gibi yan yana durduklarında bile kimse aile olduklarını düşünmezdi. Piers'ın iblis karanlığına karşılık Ramsay baş melek altınıydı. Ne saçının tek teli yerindeydi, ne de bıyığı tıraş edilmemişti. Ramsay her zamanki gibi mükemmel bir şekilde kolalı, kararlı ve Piers'e göre oldukça kibirliydi.

", " diye mırıldandı.

"Majesteleri." Birbirlerini hep böyle selamlarlardı, resmi bir şekilde, zorlukla gizlenen bir yoldaşlıkla ve gönülsüz bir küçümsemeyle.

Onlarınki karmaşık bir sevgiydi.

"Rose'u sevdin mi?" Ramsay tekrarladı, ona altlarındaki renkli kaosa baktı.

"Öyle olmalı," diye düşündü Piers. "Yoksa neden şimdi ondan bu kadar nefret edeyim ki?"

Ramsay kayıtsız bir ses çıkardı ve onunki büyüklüğündeki ellerinde küçük bir kızın oyun setinden alınmış gibi duran şampanya bardağından bir yudum aldı.

Kendisine izin verdiği tek içki bu olacaktı. Darağacı yerine büyük bir baloya katılması onun tek imtiyazıydı. Maskesi bile kasvetliydi, gözler için yarıkları olan, bir tür haydut gibi arkadan bağlanmış, süssüz siyah ipek bir bant. Yüksek Mahkeme'nin Saygıdeğer Lord Başyargıcı Sir Cassius Ramsay, kendini tutmanın bir örneğiydi.

Ramsay, Rose Brightwell'e bakmadan, "Bütün bunların onun için olduğunu sanıyorum," dedi.

"Neyin hepsi?" Piers maskesinin kaşlarını çatmasını gizlememesini diledi.

Kardeşi odanın geneline doğru başını salladı. "Tüm bu şatafat, drama ve gizem. Geleceğin düşesinin ortaya çıkması vesaire. Sana hiç yakışmıyor."

Gözlemci bir kavrayışta bir adamın içki içmek için can atmasına neden olan şey neydi? "Korumam gereken yeni bir ünüm var, yoksa duymadın mı?" dedi küstahça. "*Bu* Torcliff Dehşeti'ne yakışmıyor mu?"

Ramsay homurdandı. "Bu insanlar size taktıkları lakap kadar saçma."

"Bu konuda anlaşabiliriz, sevgili kardeşim." Piers kısık gözlerle Ramsay'e baktı ve kendi değerlendirmesini yaptı. "Yine de *bu insanların* arasında sanki kendi *insanlarınmış* gibi dolaşıyorsun. Dük olman gerekirdi, benim değil."

"Bu düşünce aklımdan geçti." Ramsay geniş omzunu kaldırarak kayıtsızca omuz silkti. "Zorunluluk onların dünyasında gezinmemi gerektiriyor. Ama sadece barbarlıklarını hafifletebilmek için."

Piers, ağabeyinin sesine karışmasına izin verdiği küçümseme notası karşısında şaşkınlığını bastırdı. Her zaman Ramsay'nin *Ton'a* sızma şeklinden hoşlandığını düşünmüştü. Doğuştan değil, ama görmezden gelemeyecekleri bir prestij ve varlıkla, zenginlikten söz etmeye bile gerek yoktu.

Eski bir dük olan Piers, ağabeyini hiçbir zaman tam anlamıyla örnek almamıştı, çünkü piç kurusu ondan sadece on beş santim uzun ve yarım taş ağırlığındaydı.

Belki de Ramsay dük olmalıydı; buna uygun bir mizacı vardı. Çelik gibi bir kararlılık ve kusursuz bir ahlak.

Yoksa avcı mı olmalıydı? Bunun için gerekli yapıya sahipti. Vahşilik. Demir gibi bir irade ve acı çekmeye karşı bariz bir metanet. İskoç babası ona Dağlı atalarının kaba saba yapısını vermiş, anneleri de onun iri, huysuz bedeninin taşıyabileceği tüm İngiliz buyurganlığını aşlamıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, gelmenize şaşırdım," diye mırıldandı Piers. "Seçim yılı bile değil. Neden ikimiz de bu kadar sıkıcı bir şeye katlanmak zorunda kalalım ki?"

"İmparatorluğun geri kalanı gibi ben de gelininle tanışmak için nefes nefese kaldım." Ramsay onunkine benzeyen mavi gözleriyle ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ayrıca, güçlü aile bağlarıyla görülmeliyim." Sert bir el hareketiyle Piers'in sırtını sıvazladı ve Piers bunu kendi iyiliği için mi yoksa *tonun* iyiliği için mi yaptığını merak etti. Gözleri onu kuşkuyla süzen binlerce küçük mızrak gibiydi.

"Hangi aile?" Piers alay etti. "Senin çirkin, işe yaramaz küçük kardeşin mi, yoksa ben ölüm döşeğindeyken eski nişanlımın kendisini baştan çıkarmasına izin veren kuzenimiz mi?"

Kardeşinin dudaklarında alaycı bir gülümsemenin hayaleti belirip kayboldu ve Piers, Ramsay'yi en son ne zaman gülümserken gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Belki de hiç düşünmedim.

"Annemize benzediği için üzgünüm." Ramsay tekrar içti, Piers'ın bütün gece kaçtığı kadına doğru bakarken yüz hatları taşa dönüştü.

"Case." Bu lakap Piers'ın dudaklarından çocukken olduğu gibi kolayca döküldü. "Dün birinin nişanlımı öldürmeye çalıştığından oldukça eminim."

Bu ona Lord Ramsay'in tüm saygısını kazandırmıştı. Suçluların ve soyluların onun karşısında titremesi şaşırtıcı mıydı? Korkutan sadece cüssesi, boyu posu ve gücü değildi, küçümsemesinin gücüydü. Sezarvari, zalimce bir hakimiyet kurmuştu.

"Oldukça. Kesinlikle." Her zamanki gibi, konuşmalardan en önemli kelimeleri seçti.

"Dün sabah onu ve nedimelerini harabeleri keşfederken tesadüfen gördüm ve iki silahlı adamı durdurmak için zar zor zamanında geldim."

"İsa'nın kanı." Kardeşi gerildi, tetikte bekleyen bir av köpeği gibi tetikteydi. "Ben bunu neden duymadım? Kimse vuruldu mu?"

"Sadece silahlı adamlar. Biri öldü, diğeri de oldukça yakında duruyor." Bu düşünceyle içinde karanlık bir memnuniyet yükseldi. "Bunu araştıracağını umuyordum. Geniş bağlantılarını kullanarak nişanlının ölmesini isteyecek herhangi bir neden bulabilirsin."

"Piers, o kişinin bu gece burada olma ihtimali var," diye uyardı Ramsay. "Kadınını ve arkadaşlarını her zaman korumalısın."

"Şu anda üç kadını da görebiliyorum, ancak gözlemci, aç kalabalığın ortaya çıkmadan önce doğru varsayımlarda bulunmaması için dikkatli olmalıyım." Sırıttı. "Onların şüphelerinden ve varsayımlarından hoşlandığımı itiraf etmeliyim."

Ağabeyinin yanıtı sıkıntılı bir iç çekiş oldu. "Biliyorsun, eğer yardımımı istiyorsan, gelininin ve arkadaşlarının kimliğini er ya da geç öğrenmem gerekecek."

"Üç kişiye indireceğim ama jest yapmayacağım."

Ramsay korkuluklara yaklaştı. "Kim bunlar?" diye mırıldandı, dudakları belli belirsiz kıpırdıyordu.

"Leydi Francesca Cavendish." Piers onun kırmızı eteklerini hemen buldu, çünkü kırmızı onun tercih ettiği renkti. "Şu anda züppe genç Vikont Crossland ile dans ediyor. Bir de tavuskuşu maskeli Bayan Cecelia Teague var. İçecek masasının yanında."

"Seni neden cezbettğini anlayabiliyorum," dedi Ramsay, cesur Bayan Teague'i iyice incelerken bir yudum daha aldı.

"Sana bakmamı söylemiştim." Pierce onu dürttü.

Ramsay bir tür transa girerek gözlerini kırıştırdı. "Elbette, başka kim olabilir?"

"Üçüncüsü Leydi Alexandra Lane, bahçeye açılan kapının yanında." Piers'in gözleri onu görmek için yaşardı.

Ama ya hiç başka tarafa bakmadıysa?

"Eğretili otunun içinde erimeye çalışan şebboy mu?" diye sordu Ramsay. Kendisiyle olan savaşını kaybeden Piers onu zorlanmadan buldu.

Kadının yüz hatları mesafe ve loş ışık nedeniyle yumuşamıştı ama atalarından birinin portre yerine duvara monte ettiği on dördüncü yüzyıldan kalma falçyonları nasıl bir dikkatle incelediğini hissedebiliyordu.

En büyük düşmanı: Serginin altına saklanmış bir sıra fidan.

Parmak uçlarına kadar yükseldi ve görüş alanının hemen ötesinde zalimce asılı duran kolları incelemek için elinden geleni yaptı. Öne doğru o kadar eğildi ki dengesini kaybetti ve neredeyse dallara çarpıp devriliyordu ki kollarını çılgınca savurarak kendini düzeltti.

Piers içgüdüsel olarak öne doğru bir adım attı, ancak eteklerini rahatladı ve yanlış adımına kaç kişinin tanık olduğunu anlamak için balo salonunu taradı.

Kimse fark etmemişti. Şimdi ona bakmasına, akranlarının yanında onu incelemesine izin verdiğinde, onun kendi görünmezliğini geliştirdiğini fark etti.

Bayanlar, mücevher tonlarındaki ipekleri ve dantel süslemeleriyle ışıldayan canlı değerli taşlar gibi balo salonunda kümelendi; iyi kalpli Dr. Lane yumuşak, parıldayan bir gümüşe büründü.

Böyle bir davete katılan bir kadın genellikle yüksek yakalı günlük kıyafetlerden kaçınarak tehlikeli derecede dekolteli korsajlar tercih ederdi. Mümkün olduğunca omuzlarını ve kollarını açması teşvik edilirken, dantel ya da aynı derecede yanardöner bir şeyle edepi bir şekilde başını sallaması sağlanırdı.

Leydi Alexandra ise boynundan bileğine kadar mütevazı ay ışıklarıyla kaplanmıştı; elbisesi, göğsünü hem vurgulamak hem de gizlemek için Grek büzgüleriyle bedenini sarıyordu.

Utanmazca sergilenen diğer tüm figürler bir şekilde gereksiz ve ilgisiz hale geldi. İsteddiği tek görüntü, sinir bozucu bir şekilde gizlenmişti.

Korkusu doğrulanmıştı. Onu küçük düşmekten kurtarmak için bile gözlerini kaçırmaya fiziksel olarak gücü yetmiyordu.

O kadar uzak mesafeden bile olsa, bakışları onunkini bulduğu anda anlamıştı. Vücudundaki her tüy bunun farkındalığıyla titreşti. Kız aynı derecede zarif olmayan bir hareketle fidanın arkasına eğildi ve Piers kendini büyümlü bir gülümsemeyle savaşıırken buldu.

"Belli ki Mont Claire Kontesi'yle evleniyorsun." Kardeşinin doğru çıkarımı Piers'in büyümlü bozdu.

"Bu nasıl bu kadar açık olabiliyor?"

"Çünkü Bayan Teague, bir..." Kadını gereğinden uzun süre incelerken durakladı. "Arzu edilen bir aday, halktan biri ve Leydi Alexandra'nın ailesi sadece son zamanlarda yoksul değil, aynı zamanda sosyal olarak alakasız ve kötü şöhretli bir eksantrik. Kontes bu üçü arasında tek uygun seçim."

"Öyle mi?" Piers kaşlarını çatı, Leydi Alexandra söz konusu olduğunda içinde oluşan savunma düğümünden hoşlanmıyordu.

"Evet. Leydi Francesca Cavendish soyunun sonuncusu. Onunla evlenmen babanın ona karşı isteklerini yerine getirir ve senin için iyi olur." Ramsay'nin ses tonundaki nazik onay, Piers'a merhum babasına duydukları ortak sevgiyi hatırlattı.

"Yanlış hatırlamıyorsam, Leydi Francesca'nın ailesi oldukça korkunç koşullar altında öldü." Piers kıvrak, hayat dolu kadının kendinden geçmiş arkadaşıyla valsini başını çekmek için verdiği mücadeleyi izledi.

Ramsay ciddiyetle, "Şüpheli bir yangın," diye onayladı. "Suçluyu hiç kimse bulamadı."

"Sizce bunun bugünkü silahlı saldırıyla bir bağlantısı olabilir mi? Cavendish ailesinin hala düşmanları olup olmadığı konusunda bir fikriniz var mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır." Ramsay bir kez daha gönülsüzce omuz silktikten sonra başını şaşkınlıkla yana eğdi. "Neden bildiğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü bu insanlar hakkında her şeyi bilmek sizin işiniz. Çünkü onların sırları size gücünüzü verir. Ve-" Piers cebinden, üzerinde kardeşinin anadilinin yazılı olduğu notu çıkardı.

Ramsay pazısını mengeneyle kavramadan önce ona bir göz attı. "Piers, bunun benim dilim olduğunu biliyorum ama bununla bir ilgim olduğunu düşünme-"

"Hiç aklımdan geçmedi." Gözlerini kardeşine dikti, aralarındaki yıllar ve acı, üzerinde zıt taraflarda durdukları bir uçurum gibi esniyordu. "Seninkinin aklından geçmesi garip."

Ramsay onu serbest bıraktı, böylesine içine kapanık bir adam için gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. "Bu kadınların üçünün de saçları kızılın bir tonunda."

"Sorun da burada yatıyor."

Ramsay kâğıdı cebine koydu ve ikisi de Leydi Francesca'nın vals biterken dans partnerinden ayrılıp kalabalığın arasından geçerek doğu koridoruna inişini izlediler. "Suikastçıları sorgulanamaz hale getirmemiş olsaydınız bunu yapmak daha kolay olurdu."

"İçlerinden biri " Piers çaresiz bir hareket yaptı. "Ve sonunda çenesini tekrar hareket ettirebilecek."

Kardeşi başını salladı. "Düğünden önce sana bir cevap vermeye çalışacağım. Bu arada nişanlını ve arkadaşlarını beladan uzak tut."

Piers, babasının yakın arkadaşı olan Kent Düşesi'nin kendisini tebrik etmesi ve yaklaşan düğünüyle ilgili pek de ince olmayan bir sorgulama yapması nedeniyle cevap vermekten alıkonuldu.

Kadına olabildiğince yakın ilgi gösterdi, dikkati tekrar tekrar Alexandra Lane'in kaybolduğu köşeye çekildi.

Francesca beş dakika sonra dönmeyince, onu takip etmesi gerektiğinden endişelendi. Burada, kalede bile tehlikede olabilir miydi? Torcliff Dehşeti'nin burnunun dibinde biri ona saldırmaya cesaret edebilir miydi?

Bayan Teague'i, nişanlısının kaybolduğu koridora doğru sürüklenmeden önce, neşeli bir gülümsemeyle boş bir punç fincanını kibarca bir uşağa iade ederken buldu.

Tuhaf. Francesca'yı da mı arıyordu? Bayan Teague'in kurnaz bir yaratık olduğunu düşünmüştü. Takip etmeli miydi?

Sivri gagalı kuzgunların oluşturduğu bir komplo gibi kendisine doğru akın eden dul ve matmazellerden oluşan ve giderek büyüyen çemberden sıyrılarak bir kez daha Alexandra'yı aradı.

İşte orada. Sonunda kendini gizlediği köşeden dışarı baktı ve balo salonunda aceleyle ilerliyordu.

Bir şeylerin peşindeydiler.

Piers mazeretlerini sıraladı ve üç cesur kızılın nereye gittiğini öğrenmeye kararlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indi.

Ve ne belalar bulacakları kesindi.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bir şey bulabildin mi?" Alexandra kapıdaki küçük aralıktan fısıldadı.

Francesca'nın tıslayarak verdiği cevap, "Her beş saniyede bir bu soruya cevap vermek zorunda kalmazsak arama yapmak daha kolay olur," oldu.

"Sadece... acele *et*," diye ısrar etti. "Şansımızın daha ne kadar süreceğini bilmiyorum." Alexandra uzun taş koridora baktı. Restore edilmiş duvar halılarının gölgeleri, başka bir zamana açılan pencereler gibi düzgün sıralar halinde asılıydı.

Daha karanlık bir zaman.

Redmayne Kalesi'nin doğu kanadı böyle bir soygun için hiç uygun değildi. Koridorların bir tarafındaki oyuklara yerleştirilmiş devasa pencereler, hazineler ve sanat eserleri büyük oda kapılarına asi gölgeler düşürüyordu. Gölge zaman zaman yer değiştiriyor ve şu anda balo salonunda Strauss serenadı yapan keman telleri kadar gergin olan sinirlerini bozmakla tehdit ediyordu.

Melodi iki kat aşağıdan süzülüyordu ve Alexandra bunun ılıman gecenin huzuruna mı yoksa ürkütücülüğüne mi katkıda bulunduğuna karar veremiyordu.

Korkunç bir bekçi olduğuna karar verdi -bekçi kadın mı? Böyle bir şey var mıydı? Gözlerini karşısındaki oyukta duran sinir bozucu zırhtan ayırmakta zorlanıyordu. En son işaretlediğinde miğferin yüzü diğer tarafa dönük değil miydi?

Cecelia heyecanını fısıltıyla bastırmak için elinden geleni yaparak, "Oh, günlüğünü buldum," diye haykırdı.

Francesca, "Ve ben de Ramsay'lerin İskoç soyunu içeren bir aile İncil'i aldım," dedi.

Alexandra, "Çabuk oku," diye tıslayarak karşılık verdi, keşke yalvarışındaki çaresizlik notasını çıkarabilseydi.

Meclis içinden herhangi bir tepki gelmemesi, tam da bunu yaptıklarını gösteriyordu.

Alexandra, gümüş ipekten ve beyaz güvercin tüyünden yapılmış, minik kristallerle süslü maskesinin altındaki ham deriyi kaşıyor, onu söküp atmak için can atıyordu.

Bu tür partilerden hep nefret etmiştir. Özellikle de maskeli balolardan. Bir maskenin sözde soylulardan oluşan koca bir salona sefih meyhane eğlenceleri gibi davranma izni vermesinin sebebi neydi?

Gerçek anlamda bir anonimlik olduğunu hayal bile edemezlerdi.

Yine de erkeklerin elleri daha da cesaretlendi, başka türlü cesaret edemeyecekleri yerlere uzandılar. Kadınlar daha çok içti, utanmadan flört etti, hatta şehvet düşkünü davranışları teşvik etti.

Ne amaçla? Çiftleşme mi? Hangi kadın bir erkeğin kendisine böyle şeyler yapmasını ister? Ona böyle rezilce davranmasını?

Onu bu kadar incitmek için mi?

Redmayne büyük balo salonuna girdiğinde, onun sosyeteye yeniden giriş için neden maskeli baloyu seçtiğini biraz daha iyi anlamıştı. Siyah satir maskesi ağzı ve sakalının ucu hariç her yerini kapatıyor, dudağındaki yara izi dışında her şeyi gizliyordu. Görünüşe göre Torcliff'in Terörü olarak yeni görevini benimsemeye karar vermişti.

Yardım edemedi ama cesaretine hayran kaldı.

Parmakları kapının mandalında sıkıştı, hatırlıyordu.

Bu geceye kadar onun yıpranmış açılardan ve hayvani kaslardan oluştuğunu düşünmüştü. Ama bu gece modaya uygun olandan daha fazla siyah giymişti ve bunun etkisi çok çarpıcıydı. Tüm o dizginlenemez güç, şimdi bir takım elbisenin içindeydi ve her an ortaya çıkma tehdidinde bulunuyordu. Bu düşüncenin onu itmekten çok zorladığını fark ettiğinde çok şaşırmıştı.

Gaz lambalarının rahatlığını bir kenara bırakarak, yüzlerce mum yaktırmış ve eğlenceye katılanların üzerine ortaçağdan kalma bir parıltı yaymıştı. Mumlar avizelerde parıldıyor, lezzetler ve nefis yiyeceklerle dolu masaların üzerindeki paha biçilmez kristal ve gümüş şamdanlarda titreyordu. Mumların dibindeki akıllı küçük kaplar, damlayan sıcak balmumunu tutuyordu.

Mumlarla dolu bir servet. Çünkü bir servete sahipti.

Kimsenin kendisini fark etmemesini bekleyen karanlık bir hayalet gibi, vals yapan çiftlerin girdapları arasında kedi zarafetiyle süzülüyordu.

Ya da belki de daha küçük yaratıkların kalabalığının onun için ayrılacağını bilen bir aslan.

Ve yaptılar. Hepsi yaptı. Nasıl yapmasınlar ki? Devasa cüssesi ancak esrarengiz gücüyle aşılabilecek şekilde, çoğu kişinin omuzları üzerinde duruyordu. Konuklar sadece onun için ayrılmakla kalmadı, sanki tapınılması gereken eski bir pagan tanrısıymış gibi etrafında dans ettiler.

Batıl inançları olan bazı eskilerin, bazı insanların tanrı haline getirilebileceğine inanmaları çok daha mantıklıydı. Ya da bir tanrının onları doğurduğuna.

Tersine, belki de Penny Dreadful filmlerinden etkilenen modern zihnin onun yerine şekil değiştiren bir şeytan yaratmasının mantıklı olduğunu düşündü. İngiltere uzun zamandan beri tek bir Tanrı üzerinde anlaşmıştı ama bu kutsal olmayan dünyada hâlâ bolca şeytan vardı. Gizemli yaraları ve bir canavarın yapısına sahip olduğu için, bu tür tuhaf hayallere eğilimli zihinler için fazla bir sıçrama değildi.

Mum ışığı saçlarının koyu renk katmanlarını parlatmıştı, hâlâ çok uzun ve düzgün sayılamayacak kadar düzensizdi.

Alexandra balo salonunun köşesindeki saksı ağacının arkasında kaybolmak için elinden geleni yapmıştı. Bir duvar çiçeği değildi. Saksı çiçekleri gözlemlenmeyi umdukları yerde oturur, dans edilmek için can atarlardı. Romantik olmak için.

Kelebekler tarlasında kendine bir güve biçmişti ve etkisi işe yarıyor gibi görünüyordu.

Birkaç kez, adamın cehennemi maskesindeki yarıklardan kendisine doğru mavi bir bakışın parıltısını yakaladığını hayal etti.

Redmayne'in onu aradığını düşünmek istemiyordu ama yine de nefesini tutmuştu.

Alexandra onun maske takmasından hoşlanmıyordu. Maske onun egzotik elmacık kemiklerini ve sık kesilmiş sakalının altındaki şakacı gamzesini örtüyordu.

Uğursuz ardında, kimse bakışlarındaki çocuksu ışıltıyı okuyamazdı. Mermer gibi sert bir çeneye karşı dolgun ağzının müstehcen uyumsuzluğunu fark etmeyebilirlerdi.

O zaman onu da şiddetle yanlış değerlendirirlerdi, değil mi?

Karanlık kıyafeti ve ürkütücü maskesiyle, bir sonraki kurbanı için gölgelerde dolaşan Torcliff'in Dehşeti olduğu gerçekten hayal edilebilirdi. Çaresiz, narin ve çökmüş bir şey. Yemek yediğini iddia ettiği bakireler gibi.

Lord Ramsay'le birlikte korkulukta dururken meclisin onun hakkında fısıldaştığını duymuştu. Görünüşü Redmayne'e ne kadar benziyorsa, ünü de o kadar düşmanca görünen bir adamdı.

Çenelerinin benzer bir yapıya sahip olduğunu düşündü. Ağızları aynı gür zalimlikteydi.

Ve gözlerine dikkat etmişti. Kış mavisi. Kızgın bir fırtınadan sonra gökyüzünün rengi.

"Şuna bakın." Francesca'nın mırıltısı yükselip hayalini bozdu. "Cavendish ve Ramsay çizgilerinin nerede kesiştiğini buldum."

"Ne yazıyor?" Alexandra duyabilmek için kapıyı biraz daha aralayarak fısıldadı.

"Kahretsin." Kitap kapandı ve Alexandra, Francesca'nın ağzını sıkı kızgınlığı hayal edebiliyordu. "Sör Cassius Ramsay kontluk için on birinci sırada gibi bir şey. Mont Claire unvanını ele geçirmek için *haute ton*'un yarısını öldürmesi gerekir."

"Annesi..." Cecelia dudak büktü. "Ne korkunç bir kadın. Günlükleri çoğunlukla büyük ilişkilerinin korkunç ve iğrenç anlatımları gibi görünüyor. Kocasına cuckholding yapmaktan zevk alıyordu. Daha fazla okumak istemezdim ama burada, ailenizin öldürüldüğü yıl, katliamdan hiç bahsetmiyor. Aslında, oğullarının Kıta'da olmasından yakınıyor, bu da onları ülkenin tamamen dışında bırakıyor ve-"

"Bir dakika bekleyin." Francesca'nın sesi tedirginleşti. "Bu ismi daha önce görmüştüm. Önceki soruşturmam sırasında."

"Hangi isim?" Cecelia'nın etekleri hışırdayarak Francesca'nın sesine yaklaştı. "Kenway. Lord Kenway. Miras sıralamasında sadece ikinci sırada.

benden sonra-"

Gölgeler bir kez daha yer değiştirerek Alexandra'nın dikkatini konuşmadan çekti. Kapıyı çarparak kapattı ve arkadaşlarını içeride hapsetti. Gözlerini kısarak koridorun uzaklarına baktı, nefesini tuttu, pencerelerin arasından karanlığa doğru kayan bir figür gördüğünden emindi.

Tam kapıyı tekrar açmak üzereyken, karakter en yakınındaki pencereden süzülen gümüş renkli ay ışığında ortaya çıktı. Satir maskesinin görüntüsü, kalbinin mide bulandırıcı, umutsuz bir kaçış çabasıyla midesine doğru dalmasına neden oldu.

"Majesteleri!" diye soludu, eli gizli silahını ararken bile gizli ve rahatsız edici yanları onun sinsi yaklaşımı karşısında sıkıştı.

"Doktor," diyerek onu kayıtsızca selamladı, ancak kadın bu sakin görüntünün altında uğursuz bir şeyler sezdi.

Maskesiyle oynarken sesini odada mahsur kalan arkadaşlarının duyabileceği kadar yüksek tuttu. "Burada ne yapıyorsunuz, Majesteleri?"

"Burada ne işim var *benim*?" Ay ışığının aydınlattığı salonu işaret etti. "Evin benim kanadında mı? İzinsiz girenleri caydırmak için karanlık tuttuğum kanatta mı?"

Kahkaha olması gereken ama saçma bir şekilde yetersiz kalan tiz bir ses çıkardı. "Oh, orada mıyız? Fark etmemiştim... Ben sadece-"

"Gözetlemek mi?"

"Keşfetmek." Yutkundu. İkisi arasında pek bir fark olmadığını en az onun kadar iyi biliyordu.

"Orada ilginizi çekecek bir şey bulamazsınız." Hâlâ kapının mandalına sarılı olan elini işaret etti. "Orası rahmetli annemin odasıydı."

Sanki onu yakmış gibi mandalı bıraktı. "Ah? Annenle hiç tanışmadım."

"Kendini şanslı say."

Yine o birikmiş öfke vardı. Erkekliğin törpüsünün altında sonsuza dek gizlenen öfke. Onun oldukça üzücü cevabı karşısında Alexandra tekrar konuşabilmek için kuru ve felçli bir dilin etrafında üç kez yutkunmaya çalışmak zorunda kaldı.

Görevi onun dikkatini dağıtmaktı. Onu kapıdan uzaklaştırmak ve böylece arkadaşlarının kaçabilmesini sağlamaktı. Tek yapmak istediği eteklerinin ucunu kaldırıp koridordan aşağıya, merdivenlere doğru kaçmaktı.

Sadece bir şey onu bunu yapmaktan alıkoydu. Bu yırtıcının onu yakalayacağını bilmek. O üzerine atlamadan önce ilk pencereyi geçemezdi.

Ve içgüdüleri harekete geçtiğinde bundan sonra ne olacağını sadece Tanrı biliyordu.

"Burada çok etkileyici bir koleksiyonunuz var." Ay ışığında parıldayan zırh takımına doğru ilerlerken aşırı parlak bir ton benimsedi. "Bu on altıncı yüzyıl İtalyancası mı?" Dengesini kaybetmiş bir zırhla oynadı.

"On beşinci yüzyıl Burgonya'sı aslında." Ona doğru yaklaştı. Viskinin, deri yağının ve bergamotun kokusu onu derin nefes almaya ikna edecek kadar yakındı. "Ama neden bunu zaten bildiğin hissine kapıldım?"

Zırh aniden elinden çıktı.

"Merde," diye küfretti. Kısmen hata yüzünden, kısmen de adam haklı olduğu için.

Adam ona doğru uzandı, sert göğüs diski omzuna değdi. Kadın irkilerek geri çekildi ve adam zırhı çoktan kavramamış olsaydı ağır metal zırhı düşürebilirdi.

Fark ettiyse de bir şey söylemedi. "Fransızca küfür etmek çok daha az kırıcı, değil mi ?" dedi kayıtsızca. "Gerçi ben nadiren olarak buluyorum."

tatmin edici." Zırhı eski yerine geri koyarken, onu düzeltmeye özen gösterdiğini fark etti.

"Leydi Francesca'yı gördünüz mü?"

Dudaklarından arkadaşının adının dökülmesi, kaşlarının arasında incelemeyi reddettiği küçük bir çatıklığın oluşmasına neden oldu. "Uzun bir süre değil, Majesteleri."

"Gerçekten mi? Birlikte ayrıldığınızı fark ettiğimde, bir tür fesatlık peşinde koşan bir topluluk bulacağımdan emindim."

Adamın yanına ve etrafına doğru adım attı, böylece artık oyukta köşeye sıkışmamıştı. "Biz kesinlikle birlikte ayrılmadık." Bundan emin olmuşlardı. O ana kadar beş dakika aralıklarla. Cecelia için on.

Boğazının derinliklerinden inançsızlık olabilecek bir ses çıkardı "Benim hatam. Onun nerede olduğunu biliyor olamazsın değil mi? Açıklamadan önce onunla son bir kez konuşmak isterim."

Panik onu boğdu ve sakın kalmak için kendini zorladı.

O biliyor muydu? Bir kedinin çaresiz bir kuşa yaptığı gibi onunla oynuyor muydu? Onları daha önce duymuş ve sadece üçünü de yalanlarla dolu bir mezara gömmesine izin mi veriyordu?

Kaçma, diye tembihledi kendini. *Sakin ol.* "Francesca?" Bu bir kelime olarak çıktı, değil mi? Ciyaklama değil? "Nerede o? *Şu* anda?" Koridorda geriye doğru küçük bir adım atarak merdivenin tepesindeki ışığa doğru ilerledi. "Nerede olduğunu söyleyemem ama bahse girerim sinirleri çok gergindir. İçinde gibi durumlar insanı endişelendiriyor, değil mi?"

"Belli ki." Etrafına baktı, maskesi yarı ay ışığında yarı karanlıkta neredeyse gerçekçi bir hal almıştı. "Arkadaşın bana hiçbir zaman sinirlerine yenik düşecek biri gibi gelmedi."

Bir adım daha geri çekildi. "Evet, şey... herhangi birinin gerçek doğasını deşifre etmek imkansız, değil mi? En çekici gülümseme sinsi bir kötülüğü gizliyor olabilir ve en cesur yüz ifadesi bir korkağı gizleyebilir. Hepimiz bir maske takıyoruz, değil mi?"

"Gerçekten de öyle." Adamın cevabındaki kasvetli nota onu çarptı. "Acaba seninkinin arkasında ne saklıyorsun?" Serseri bir güvercin tüyünü düzeltmek için uzandı.

Alexandra hareketsiz kalmak için tüm iradesini topladı. "Ben mi? Ah, bir sürü sır, söz veriyorum."

"Herhangi birini paylaşmak ister misin?" Adam bir adım daha yaklaştı, kadın da aynı anda bir adım geri çekildi. Neden bu kadar sinir bozucu olmak zorunda? Neden onun

Sadece varlığı bile nabzının kaçmaya çalışan bir kuş gibi çırpınmasına neden olmuyor muydu? "Sırların doğası paylaşmamak değil midir?" diye meydan okudu.

"Mükemmel bir noktaya değindiniz. Sizi sırlarınızla baş başa bırakıp başka bir şey paylaşmanızı isteyeceğim."

Bir öpücük mü? diye merak etti. Kafasındaki alarmlar, karnındaki garip ve rahatsız edici sıkışma ile savaştı.

"Bir içki." Torcliffe ve ötesinde karanlık denizin pırıl pırıl ufukla buluştuğu yere bakan yüksek bir verandanın karşısındaki iki kapalı kapıyı işaret etti. Uzun, şeffaf perdeler, tül gibi beyaz elbiseler içindeki hayaletler gibi esintide dalgalanıyordu. Bakış açısına göre melekler ya da hayaletler.

Alexandra tereddüt etti. Onu yönlendirdiği kapı kaçıştan iki kapı ötedeydi.

Yine de Cecelia ve Francesca'nın gizli kalması gerekiyordu.

"Gelin ve benimle bir içki paylaşın, Leydi Alexandra," diye ısrar etti. "İkiniz bu kadar yakın olduğunuza göre müstakbel eşim hakkında konuşabiliriz."

Onunla konuşmak istediği son şeyin bu olduğunu fark etti.

"Bana gerçekten Dr. Lane demelisiniz," dedi neredeyse alaycı bir tavırla.

Bunun üzerine sadece omuz silkti ve orantısız bir alaycılıkla maskesinin bir tarafını kaldırdı. "Burası benim şatom, sana nasıl istersem öyle hitap ederim."

"Peki siz Leydi Alexandra'yı mı tercih ediyorsunuz?"

"Öyle buluyorum." Bunu sanki bir önemi varmış gibi söyledi.

"Dün sabahki saldırganlarımızla ilgili herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?" Konuyu değiştirmeye karar verdi.

Elleri yumruk şeklinde kıvrılırken eldivenlerinden keskin bir ses çıktı ve Alexandra yediği dayaktan sonra eklemlerinin ne kadar acıdığını düşünerek endişelendi.

"Vurduğum kişi morgda, diğeri ise hastanede." Ses tonunda hayal kırıklığından çok gurur vardı. "Ama uyanır uyanmaz, yetkililer onun sorgusu için hazır bulunmama izin verecekler."

"Harika," dedi hiç hissetmediği bir rahatlamayla.

Bir odaya yaklaşan Redmayne kapıyı açtı ve önce onun girmesi için kolunu cesurca salladı.

Kapı aralığında durakladı, yüzündeki tüm kan çekilmişti. Uzuvarını hareket etmeye zorlayarak zayıf bir çığlık attı ve sıçrayarak uzaklaştı, salonun uzak tarafına çekiliyordu.

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

Alexandra bir şekilde Redmayne'in maskesinin altından ona aklını kaçırmış gibi baktığını biliyordu.

Bir an için öyle oldu.

Çünkü eşiği geçip o odaya giremiyordu.

"Çalışma odası değil." Başını şiddetle salladı, uzuvlarını bir titreme kapladı. Masasını görürse çıldıracaktı.

"Neden olmasın?" Ona göre kesinlikle zararsız olan odaya baktı. "Bir örümcek gördün mü?"

Bir örümcek. "Evet!" dedi. Histerik olmak için daha iyi bir bahane olamazdı. "Evet, sanırım bir örümcekti."

"Peki, göster bana. Sizi iki yetişkin silahlı adamdan kurtarabiliyorsam, sekiz bacaklı bir davetsiz misafiri de yok edebilirim."

"Yaklaşmamayı tercih ederim." Daha da uzaklaştı, kollarının arkasını bir perde okşayana kadar bedenini durmaya zorlayamadı. "Dışarıda, verandada oyalanabilir miyiz?" En azından orada biri çılgınlığını duyabilirdi.

"Kesinlikle. Kitaplarla dolu havasız bir oda yerine açık havayı tercih ederim." Kapı aralığını araknidler için inceledi. "Peki ya içmek için?" diye sordu boş boş. "Şarap? Şeri? Kanyak? Porto şarabı?"

"Liman yok," diye açıkladı, kastettiğinden daha ısrarlı bir şekilde.

Bunun üzerine cebinden hayali bir defter ve aynı derecede görünmez bir kalem çıkardı ve diliyle ıslattı. "Limandan kesinlikle hoşlanmıyor," diye not almış gibi yaptı. "Örümceklerden, çalışmalardan ve seyislerden korkuyor ama yılanlardan, aygırlardan ya da skandal yaratacak kadar çıplak kedigillerden korkmuyor." Sanki ona danışmak ister gibi başını kaldırdı. "Başka bir şey var mı?"

İblis maskesinin ardındaki dramatik sabırlı beklenti ona saçma bir şekilde komik geldi ve kafasının içindeki çan seslerini etkisiz hale getirmekle tehdit etti.

"Nevrozlarımın alfabesini dikte edecek ne bizim zamanımız var ne de senin hayali liderliğin," diye yakındı alaycı bir tavırla.

"Pekâlâ o zaman." İcat ettiği defterini çevirerek kapattı ve tekrar cebine koydu. "Viski mi şarap mı?"

"Viski, lütfen," diye karar verdi ve büyük, tıbbi bir doz almayı umdu.

"Bir beyefendinin içkisi. Bilmem gerekirdi." Saklanan örümceklerden kaçınmaya dikkat ederek, kapıyı aralık bırakıp çalışma odasına girdi.

"Kalemini düşürmüşsün," seslendi arkasından, kendini tutamayarak. O hayali nesneyi cebine geri koymamıştı.

"Hizmetçiler bulmaya çalışsın," diye karşılık verdi, sesi sıcak ve baştan çıkarıcıydı. "Bu onlara yapacak bir şey verir."

Kendine rağmen, onun uyandırdığı gergin kahkahayı hoşgörüyüyle karşıladı.

Zarif bardaklarda iki cömert viski ile geri döndü ve perdelerin ötesine balkona sürüklenene kadar birini ona .

Alexandra düşünceli bir yudum aldı, alışılmadık büyüklükteki pencerelerden koridorun çoğunu hâlâ görebildikleri için üzgündü.

Viskiyi dudaklarına götürdü ve derin derin içti. Bir yanı, dilini okşayan karamel ve tuz aromasının viskinin mi yoksa viskiyi ona uzatan adamın mı bir parçası olduğunu merak etti.

"Sanırım arkadaşın için endişeleniyorsun... benim gibi bir zalimle evlenmeye zorlandığı için."

Alexandra yudumun ortasında durakladı. Bu konuda hiç endişelenmemişti, az önce parmaklarının olduğu yere ağzını koymanın oldukça garip ve samimi hissettirdiğini düşünüyordu.

"Francesca'nın gelecekteki mutluluğu için endişelenmediğimi söylersem... yalan söylemiş olurum, Majesteleri."

Karışımın kadife yanıklığının tadını çıkarırken, boğazından aşağı kayarak karnına kadar ışık ve ateşten bir yol izlerken onu aşırı bir ilgiyle izledi.

"Ne kadar dikkatli, zeki bir kadınsın sen," diye mırıldandı, böyle berrak bir yaz gecesinde bir fener gibi yakın duran aya bakarak. "Francesca'nın okul arkadaşı mısınız?"

"Evet."

"Bana okuldan bahset. De Chardonne ?"

Bu, tartışmak istediği son şeydi. "Anlatacak pek bir şey yok aslında. Bir hanımefendinin işe yaramaz müfredatı ve rejimi arasında, çoğunlukla gölün etrafında dolaşır ve bizi gerçek dinsizler yaptığını düşünerek okumamız gereken kitapları okurduk."

Ve garip bir cinayet kurbanını gömdü.

"Buraya aşınayım," dedi. "Genç soylu kadınların evlilik piyasasına atılmaları için bir değirmen. Şimdiye kadar hiçbirinizin evlenmemiş olması ne kadar da sıra dışı."

"Yapmayacağımıza
söz verdik." "Neden?"

Adamın sesinde hiçbir kınama sezmedi. Sadece merak.

Çünkü tecavüze uğradım. Çünkü Cecelia'nın babası zalimdi ve Francesca maskeli adamların sevdiği herkesi katletmesini izledi. Tüm bunlardan sonra karşı cinsin ne gibi bir çekiciliği olabilirdi ki? Ayrıca evlenirlerse hayatları, hayalleri ve paraları artık kendilerine ait olmayacaktı. Çünkü -şimdiye kadar- kimse bir kocanın sağlayabileceği korumanın bedelini ödemeye razı değildi.

Hiçbirinin buna ihtiyacı yoktu.

"Sayısız nedenden ötürü," diye mırıldandı.

Gülünç bir ses çıkardı. "Hiç şüphesiz. Kontesin her gece benim biçimsiz dudaklarım yerine bir kurbağayı öpmeyi tercih edeceğini bilmiyor değilim. Sanırım düşes maaşının ve ardından gelen varis ikramiyelerinin intikamımın bir kurbanı olmanın acısını hafifletmesine izin vermesi gerekecek."

"Düşes maaşı mı?" Alexandra viski bardağını verandanın mermer çıkıntısına dayamak üzere indirdi.

"Bu çok eski bir uygulama, biliyorum ama hoşgörülü babası bu konuda ısrar etti." Sırıttı. "Benim standartlarıma göre bile korkunç bir para."

Alexandra parmaklıklara tutundu. Bundan bahsetmekle çok kaba davrandığını biliyor olmalıydı. Yine de aralarındaki etkileşimlerin hiçbiri görgüye yakın bir şey değildi.

Neden şimdi başlayalım?

Düşes maaşı... Korkunç bir miktar para.

Düşesin odasının olduğu yönden gelen yumuşak bir gümbürtü ve garip bir tıkırtı ikisinin de dikkatini çekti ve Alexandra onun araştırmasını engellemek için umutsuz bir hamle yapmak zorunda kaldı.

Panikleyerek aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Yüzüne ne oldu?"

Onu rahatlattı ve üzdü ama işe yaradı. Mikroskobun altında ezilen şeylere saklanan türden bir incelemeye onu hizalamak için geri döndü.

"Oh, seni , değil mi?" Neden sürekli bunu yapıyordu?

En saçma şeyleri ağzından kaçırıyor.

Dük uzandı ve maskesini kaydırarak yara izlerini ortaya çıkardı. "Yani benim bir kurt adam olduğuma inanmıyor musun?" diye sordu, gözleri gecenin içinde koyu gök mavisi bir meydan okumayla parlıyordu. "Ya da bir iblis?"

Bu iki Şeye de inanabilirdi.

Tanrı'nın kemikleri ama onda insanlık dışı bir Şey vardı. Hem hayvani hem de ruhani bir Şey. İlkel ve doğaüstü. Zarif ve esrarengiz.

Böyle bir paradoks adam nasıl var olabilirdi? Ve neden onu bu kadar rahatsız ediyordu?

"Ben lanetlere ya da Őeytanlara inanmam," diye tekrarladı. "Erkekler yeterince canavar değil mi?"

Bir an hiçbir Şey söylemedi ve sonra, "Peru'da avlanırken geceleyin bir jaguar yanımıza geldi. Bana saldırdı, ben de ona ateş ettim. Birbirimizi yaraladık. Pek heyecan verici bir hikâye değil."

Alexandra bir yudum aldı ve böyle bir yırtıcı hayvanın pençelerinin insanın yüzünü parçalamasının vereceği acıyı hayal etmeye çalıştı. İki gözü de sağlam kaldığı için şanslıydı.

Hayatta olduğu için şanslıydı.

"Yaralarım iyileŐmeyi reddetti," diye devam etti. "Ve sonra öyle korkunç bir ateşe yakalandım ki, kimse hayatta kalmamı beklemiyordu. NiŐanlıma bir veda mektubu bile gönderdim."

"Francesca'ya mı?"

"Hayır, hayır, Francesca'nın varlığını unutmuŐtum. Ailesinin ölümünden sonraki ilk on yıl boyunca, o yangından sağ kurtulduğu konusunda neredeyse hiç fikir birliği yoktu. Hayatta kaldığı kesinleŐtiĖinde ise ikimizin de babası ölmüştü ve o artık uzak bir kıyıda hiç tanımadığım bir kızdı. Başka bir Şey değildi. Hayır, çok yakın zamana kadar kendimi bir başkasına aşık sanıyordum." Derin derin içti, viskisini iki yudumda bitirdi. "Yıllar önce aptalca sözleŐmeyi geçersiz ilan ederek hem Francesca'yı hem de kendimi mutsuz bir eŐleŐmeden kurtarmayı düşündüm. Arkadaşın da aynısını yapmaya yeterince hevesli görünüyordu."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Veda mektubunu yazdıktan üç ay sonra döndüğümde, nişanlımı Redmayne dükalığının sıradaki varisi olan kuzenimle evli buldum." Sanki boşluğundan yakınıyormuŐ gibi bardağının dibine baktı.

"Francesca'yla olan sözleŐmeyi bu yüzden mi dirilttin?" Bulmacanın parçaları düzgün bir Şekilde bir araya gelmeye başladı. Francesca'nın çağrısının gerçekten de onun geçmişiyle hiçbir ilgisi yoktu ve her Şey onunkiyle ilgiliydi.

Redmayne başını salladı, suçluluk duygusu bakışlarıyla bir hırsız oynuyordu. "Arkadaşın da benim gibi mucizevi bir Şekilde ölümün itibarının üstesinden geldi. Asil evlilikler daha azı üzerine kurulmuŐtur. Dürüst olmak gerekirse, soylu herhangi bir bayan görür. Ben

özel bir kadın istiyorum. Ben sadece bir kadının, bir eşin bana sağlayabileceği şeyi istiyorum."

"Bir varis," diye fısıldadı Alexandra.

"Mümkünse iki ya da üç. O sinsi kaltağın asla düşes olamayacağından emin olmak için."

Alexandra kaşlarını çattı. "Çocuk sahibi olmak için oldukça kindar bir neden gibi görünüyor."

"Kin, geriye kalan tek sebebim." Annesinin oda kapısına doğru kalbi duracakmış gibi bir bakış fırlattı. Alexandra ancak kapının kapalı ve gölgelerin hareketsiz olduğunu doğruladığında yeniden nefes alabildi. "Mirasım kin ve şiddet üzerine inşa edildi. Neden vahşi Viking soyumu da onurlandırmayayım?"

Alexandra'nın aklını bir fikir kıvılcımı kaşımaya başladı. Onu hem cezbeden hem de dehşete düşüren bir fikir.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu.

"Hayır, Rose gibi sadakatsiz bir kadın istiyorsa, onu alabilir."

Onun ne demek istediğini yanlış anladığını fark etmesi sisli bir anını aldı. "Jaguar'ı kastetmiştim, kuzenini değil. İyileştikten sonra onu avladın mı?"

Çenesinin yanında bir kas gerildi. "Ah, evet. Onu bulmam sonsuza kadar sürdü. Ama onu buldum."

"Onu öldürdün mü?" diye tekrarladı, sanki dehşet verici bir karar onun cevabına bağıymış gibi hissediyordu.

"Hayır." Uzun bir iç çekişten sonra cevap verdi. "Onu görüş alanıma almıştım. Bir ağacın tepesinde. Zayıf ve uyuzdu; yarası nedeniyle muhtemelen bir süredir avlanamıyordu. Ama ağzında taze bir avdan ve yeni bir yemekten kalma kan vardı. Uzun süre birbirimize baktık. İkimiz de hareket etmiyorduk. Parmağım tetiğin üzerinde oyalandı." Denize doğru bakarken hayali bir silahı okşuyordu. Alexandra onun burada, Devonshire'da değil de Peru'daki o ormanda olduğunu hayal etti. Gözlerini kırıştırdı ve büyü bozuldu.

"Avlanmak için tüm zevkimi kaybettiğimi fark ettim. Artık kendimi yırtıcılarla karşı karşıya getirmek istemiyordum. En azından hayvan çeşitleriyle."

"Yaşamasına izin verdin," diye hayret etti.

"Ve gitmeme izin verdi. Sanırım ikimiz de bu işten yeterince bıkmıştık."

"Bu kindarca değil, merhametliydi," dedi, kararını vermişti. "Ve seni Torcliff'in Terörü olmaya mahkûm eden de oydu."

Ona döndü, daha da yaklaştı. Daha büyük. "Yapma," diye fısıldadı. "Neyi yapmayayım?"

"Beni iyi bir adam yapmaya çalışma."

"Aklımın ucundan bile geçmez majesteleri." Geri çekilmesi gerekirken çekilmedi. Bunun yerine, viskisini de bitirdi ve ortasından kanına yayılan sıcak rehabetin tadını çıkardı.

"Güzel." Adam kıpırdamadan durdu ve kadının dudaklarındaki son ballı likörü yalayışını izledi. Gecenin serinliği aniden kayboldu, hava tuzla, nemle ve... daha yasadışı bir şeyle ağırlaştı. Muhtemelen tehlikeli. "Hiç gerçekten öpüldün mü, Alexandra Lane?"

Göz kırptı. Ve dondu. Ancak, böyle bir durumda kemiklerini sarması gereken olağan felç edici dehşet ... yoktu. Korku daha çok viskinin uyuşturduğu damarlarda belli belirsiz bir parıltı gibiydi.

Buna başka, daha ilginç bir duygu eşlik ediyordu. Heyecan değil ama ona yakın bir şey.

Neden bilmek istiyordu? Cevabının ne umuyordu?

Gerçekten, ne söylemeli?

Elbette gerçeği. Yalan burada işine yaramazdı ve ayrıca, karanlıkta küstahça bir yalanla uğraşmak için vicdanında çok fazla insan vardı.

"Hayır." Sesinin daha güçlü olmasını diledi. Keşke paylaşacak daha farklı, daha dünyevi bir deneyimi olsaydı. Ama ne yazık ki, hiçbir erkeğin onu öpecek kadar yaklaşmasına izin vermemişti. Ona göre erkekler uzun zaman önce bunu istemeyi bırakmıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanarak bardağını onunkinin yanına, tırazanın üzerine koydu.

Alexandra zorla bir yudum daha aldı. "Nasıl yani, neden düşünmediniz?"

Ve neden birdenbire saçma sapan konuşmaya başladı?

Dudaklarında belli belirsiz bir kibir vardı. "Benim gibi adamlar sadece söyle."

Kalbi ciğerlerini tekmeleyerek daha kısa, daha sık nefesler almasına neden oldu.

"Senin gibi adamlar mı?"

"Avcılar." Kelimenin titreşimi omurgasından aşağı yayıldı ve en endişe verici yerlerde açıldı. "Dudakların, ne kadar masum olsalar da, ne zaman yakınımda olsam öpülmek için yalvarıyorlar. Diliniz onları nemlendirir. Dişlerin

endişeleniyorum. Ve şu anda yaptığım gibi baktığımda, bir davet gibi yumuşuyorlar ve ayrılıyorlar..."

Şaşkına dönen Alexandra, ondan saklamak istercesine dudaklarını dişlerinin etrafına kıvırdı. Gerçekten de bütün bunları onun ağzından mı öğrenmişti? Dudakları ona gerçekten ihanet etmiş miydi?

Durakladı, yukarı baktı. "Yine de gözlerin hep korkuyor. Sanırım bunun nedeni benim de seni öpmek istediğimi hissedebilmen."

"Öyle mi?"

Başını salladı, kendi dudakları da kızın sorusundaki şaşkınlık karşısında yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Tren platformunda tanıştığımız andan beri, seni bir düzineden fazla şekilde öpmeyi hayal ettim."

Çıkardığı ses öksürük ile nefes kesilmesi arasında bir yerdeydi. Öpüşmenin bir düzineden fazla yolu var mıydı? Kaç tane daha?

"Biz... biz böyle şeyleri konuşmamalıyız, Majesteleri." Ondan uzaklaştı, aniden bir uçurumun kenarında titriyordu, deliliğe atlamaya hazırdı.

Ona yaklaştı ama bir kez bile dokunmadı. Ama adamın sıcaklığı ve gücü fiziksel varlığının ötesine uzanıyor, gecenin içinden ona doğru ilerliyor ve onun soğukkanlılığını tehlikeye atıyordu. Kararlılığını.

"Bu yanlış, biliyorum," diye mırıldandı, sesinde hızla çarpan kalbini çekiştiren bir ısırap vardı. "Bu gece arkadaşınla nişanlanacağımı açıklayacağım ve tek düşünebildiğim senin tadının nasıl olacağı. Ben iddia ettiğim yara izlerinden daha fazla bir canavarım. Ama jaguarın öncesinden beri bir kadını öpmedim. Senin dudakların beni kendimden geçirene kadar da öpmek istememiştim."

Daha fazla duyamayınca arkasını döndü. "Benimle evlenir misin?"

Bu fikir bir ateş gibi parlamıştı, her şeyi düzeltebilecek bir fikir. Hepsini günahlarının pençesinden kurtaracak bir fikir.

Tek bedeli ruhu olacaktı.

"Ne?" Bu soru onu geriye doğru itti.

Arkadaşlarının bulunduğu odadan boğuk bir ses yayıldı ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

Belki de ay, viski ya da kurtuluş şansı onu sakinleştirmişti. Bu, dizlerini altından çekmekle tehdit eden acı verici titremelerin sancıları arasında ona bir ses verdi. Ama bir şekilde soruyu ikinci kez çok daha inançlı bir şekilde tekrarlayabildi.

"Eğer beni öpmenize izin veririm, Majesteleri, Francesca yerine *beni* gönüllü gelininiz olarak kabul eder misiniz?"

Ağzı açık kaldı ve oradaki yara izinin kırıksıklığı derinleşti. "Ne demek istiyorsun, kadın?"

Bu kez, onun geri çekilmesi üzerine ilerleyen oydu. "Kendin söyledin. Francesca'yı pek umursamıyorsun. Ne de o senin için. Beni öpmek istediğini itiraf ettin ve bu yüzden daha fazlasını yapmak istemen mantıklı. Her şeyi... yapmak."

"Bu... mantıklı mı?" diye yineledi.

Gururundan geriye kalanları teslim ederek, "Ailem iflas ettiği ve borçlularının merhametine kaldığı için zengin bir kocaya ihtiyacım olduğunu anladım. Babam... o iyi değil. Bu yüzden bir kontun kızı olarak teklifimi, şu anki hareket tarzınıza bir alternatif olarak değerlendireceğinizi umuyorum."

Adam ondan uzaklaştı, ama bu, kadının dudaklarını sıkı bir çizgi halinde sıkıştırmasını yakalamadan önce olmadı. "O halde sizi bu cömert teklifi yapmaya ikna eden şey düşes maaşı mıydı?" Sözlerine alaycı bir ifade karışmıştı.

Alexandra cevap vermek için boğazındaki sinirleri temizlemek zorunda kaldı. "Size yalan söylemeyeceğim efendim, öyleydi."

değil miydi?

"Başka bir şey yok mu?" diye karanlık bir şekilde bastırdı.

"Başka bir şey yok, sizi temin ederim." Onu rahatlatmak için acele etti. "Düşes unvanı ya da prestij peşinde değilim, aşk ya da sevgi gibi yanlış bir beklentim de yok. Bu tamamen bir iş anlaşması olacak, tıpkı Francesca'nın babasıyla yaptığınız gibi. Varisler karşılığında fonlar. Ailem oldukça doğurgan ve-"

"Francesca ne olacak?" Ellerini yumruk yapıp tırabzana bastırdı ve sanki atlamaya hazırmış gibi tüm ağırlığıyla karanlığa doğru eğildi. "Arkadaşına bunu yapar mısın?"

"Bunu onun *için* yapıyorum." Alexandra bir adım daha öne çıktı. "Dün sabah ondan hoşlanmadığını itiraf ettin. Ve az önce seninle evlenmektense bir kurbağayı öpmeyi tercih edeceğinden bahsettin. Bu ikiniz için de nasıl bir gelecek?"

Çenesi omzuna değdi. "Bunu sana o mu söyledi?"

Alexandra onun sert monoton sesi karşısında irkildi. Ya tüm bu durumu yanlış anlamışsa? Ya Francesca'yı izin verdiğiinden daha çok istiyorsa?

ne diyorsun? "Tam olarak bu kelimelerle değil..."

Takım elbisesinin altındaki kaslarda oluşan gerginlik, dikişleri daha da zorladı. "*Tam olarak* hangi kelimeleri kullandı?"

"Kaba olmak istemem ama..." diye sözünü

kesti. "Sanırım edep sınırlarını aştık."

Adamın önemli bir noktaya değindiğini kabul etmek zorundaydı.

"Francesca evliliğe uygun bir alternatif olarak askıdan bahsetti." Onun sert sesi üzerine aceleyle düzeltmeye çalıştı. "Gerçi bunun *herhangi bir* evlilik için geçerli olacağından eminim. Özellikle senin için değil."

Kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturdu ve soğuk kış gökyüzünün rengindeki gözleriyle ona bakarken bir kalçasını tırabzana yaslamak için döndü. Gece onun yanında nefesini tutmuştu. Esinti kesildi, perdeler hareketsiz kaldı ve hızla atan kalbi göğsünde sıkıştı.

Sonunda, sadece ay ışığının güçlendirdiği ses tonuyla konuştu. "Leydim, beni aynı anda hem şaşırtmayı hem de rahatsız etmeyi başardınız."

"Özür dilerim." gelen ilk şey buydu ve bu cümlenin adamın ağzına eğlenerek dokunmasına şaşırdı.

"Teklifinizi kabul etme eğilimindeyim - hayır - tamamen cazip geliyor. Ama umarım karakterinizi sözünüze inanacak kadar tanımadığımı söyleyerek sizi gücendirmemiştir."

"Alınmadım," diye dürüstçe cevap verdi. "İkimiz de diğerine güvenmek için yeterli ölçüye sahip değiliz."

"O halde teklifinize bir değişiklik önermeme izin verin."

"Bir değişiklik mi?" Tanıştıklarından beri ilk kez sesi gerçekten bir dük gibi çıkıyordu. Tüm havası ve zarafetiyle.

"Orijinal tasarıma uygun olarak gece yarısı büyük balo salonundaki merdivenlerin başında olacağım. Herkesi dikkat kesilmeye çağıracağım ve müstakbel nişanlımı açılış dansımız için bana katılmaya davet edeceğim." Tırabzandan uzaklaştı ve ağır adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. "Merdivenlerin dibinde Francesca'nın yanında duracaksın ve hanginiz elimi tutmak için yukarı çıkarsa, evlenmek üzere elimi alacak. O zaman *diğerinin* onay verdiğini bileceğim."

Arzusuna rağmen, Francesca'nın kaybetmek istemeyeceği bir şeyi almak istememesi onu memnun etmişti. Aksi yöndeki itirazlarına rağmen, o anda onun iyi bir adam olduğunu düşünmek kolaydı.

"Bu adil olmaktan da öte." Tıpkı tren istasyonunda yaptığı gibi elini uzattı. "Sanırım bir pazarlık yaptık."

Bu kez elini tutmakta tereddüt etmedi ama sıkmak yerine onu kendine doğru çekti.

Kadın direndi. "Ne yapıyorsun?"

"Neden, öpücüğümü alıyorum." Daha aşağı eğildi, gözleri onun dudaklarına sabitlendi.

Titreyen elini onun göğsüne bastırdı. "Ama evlenmek üzere nişanlanıp nişanlanmadığınızı henüz bilmiyorsun."

"Öp beni, Dr. Lane. Müstakbel gelinim olarak ya da kendimi bir başkasına adamadan önce son bir lütuf olarak, seni hatırlamam için bana bu öpücüğü verir misin?" Adamın cüssesi kadının elinin üzerinde duruyordu. Hiç ödün vermiyor, ama hiç ilerlemiyordu.

Yapabilirdi. Çok kolay. Onun kolunu kenara itip alanını işgal etmek onun için hiçbir şey olmazdı. Ağzını.

Vücudu.

Ama yapmadı. Olduğu yerde kaldı, baştan çıkarıcı bir zarafet ve erkeksi bir arzu dalgası, sadece titreyen avucunun zayıf ablukası tarafından kontrol ediliyordu.

"Reddedersen?" diye fısıldadı.

Elini dudaklarına götürmeden önce kendi eliyle kapattı ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Beni kasvetli ve kimsesiz bir adam olarak gönderirdin."

Sırtı aya dönüktü ve yüz hatları gölgede kalmıştı. Adamın bakışlarının da sesi gibi şakacı olup olmadığını anlamak için can atıyordu. "Eğer seni gönderirsem... gider misin?"

Onun kaşlarının çatıldığını görmek yerine hissetti. "Eğer dileğiniz buysa, sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

"Bir öpücük. Başka bir şey yok mu?"

"Bir öpücük." Başını eğdi ve ay yarasının üzerinde parladı. Dili yara izinin çıkıntısına dokundu, sanki yok olmasını umuyormuş gibiydi. "Bir tadımlık. Tek istediğim bu..."

"Sormak mı?" Öpücük mü ? Bu da onu reddedebileceği anlamına geliyordu.

Ona söz verdiği mirasçıları verebilmek için, onu öpmekten çok daha fazlasını yapması gerektiğini anlamıştı. Sanki denizden bir sis çökmüş gibi başı dönüyordu. Önündeki güçlü gölgenin ötesini düşünmek, akıntıya karşı yüzmek kadar zorlaşmıştı.

anda bunu düşünemezdi, yoksa saçma bir şey yapardı. Kaçmak gibi.

"Pekâlâ." Elini nereye koyacağına karar veremedi, bu yüzden yavaşça onun omzuna koydu. "Sadece bir k-"

Kız düşünmeden, tepki vermeden, cevap vermeden ya da fikrini değiştirmeden ağız kızın ağzındaydı.

Onun öpücüğüne, ağır bir işkenceye maruz kalan bir genç kız gibi tahammül etmeyi bekliyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve dudaklarını dişlerinin arasına çekti.

Ama öpücüğü hiç de işkence gibi değildi. İlk başta sadece bir fırçaydı. Bir sinek kuşunun leylak çalısına konmasından daha fazla baskı uygulamıyordu.

Duygu karmaşası onu felç etti. Nasıl hem paniklemiş hem de korunmuş hissedebiliyordu? Hem narin hem de arzulanır? Avucunun altındaki omzu gergindi. Boyun eğmiyordu. Ama onu kavramıyor, içine çekmiyor ya da yakınına bastırmıyordu.

Dudakları dışında vücudunun hiçbir parçasıyla ona dokunmadı.

Adamın ağız, bir öpücüğün en hafif okşamasıyla onunkinin üzerinde gezinmekten biraz daha iyisini yaparken son derece nazikti. Viskiyle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüğü yumuşak bir sıcaklık kapladı içini. Dehşetin soğuk parmaklarını ciğerlerinden çıkardı ve kalbini panik içinde koşuşturmaktan kurtardı.

Ancak nefes vermesine izin verdiğinde ağızını tamamen onunkine dayadı ve tatlı, acı veren sürüklemelerle yumuşaması için ikna etti. Adamın yara izini hissetti. Alt dudağına takıldığında tereddüt ettiğini hissetti. Ve o anda, onu cesaretlendirme ihtiyacını, güvenceye duyduğu ihtiyaçtan daha acil bir şekilde hissetti.

Elini omzundan kaldırıp çenesinin üzerinde gezdirdi. Oradaki kıllar harikulade bir yumuşaklıktaydı ve yara izinin dudağını kestiği dar tabakaya bastırmak için ağızını çevirdiğinde arayış içindeki parmaklarıyla onu test etti.

Bunun üzerine inanılmaz bir şekilde hareketsiz kaldı. Onun bir sonraki hamlesini beklerken kendi nefesi kesildi.

Yapacak bir şeyi yoktu. Dudaklarının dolgunluğunun üzerindeki kılların verdiği his hoşuna gitti. Çenesinin kare şeklindeki sertliği ve avucunu doldurduğu açığı. Adamın profili çok erkeksiydi. Kendi oval yüz hatlarından çok soyut bir şekilde farklıydı.

Adamın nefesi hafifçe viski kokuyordu ve kadın nefesi içine çekerken viskinin tadını düşündü. Tam içi sıvı bir birikintiye dönüşürken, adamın dili ağızının kenarı boyunca kaydı.

Alexandra ondan uzaklaşarak öpüşmelerini kesti. Sanki hissi orada hapsedebilecekmış gibi parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Boğazında yükselen safrayı reddetmeye çalışıyordu. Başka bir adamın dilinin hatırasını uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Onu yere yatırırken yüzünde dolaşıyordu...

"Bağışlayın beni." Redmayne'in sesi, arzusun koyu tonları arasında var olmasını beklemediği hoşgörölü bir düşkünlükle renklenmişti. "Çok büyüleyicisin. O kadar zeki ve açık sözlüsünüz ki, aynı zamanda denenmemiş olduğunuzu unutuyorum."

"Ben-"

"Gece yarısına kadar, Leydi Alexandra." Onu bırakmadan önce dudaklarını bir kez daha Leydi'nin parmak eklemlerine bastırdı. "Arkadaşlarınıza danışmanız ve kararlarınızı vermeniz için sizi burada bırakacağım." Maskesini çıkarmadan önce annesinin odasına bir bakış attı. Maskeyi takıp köşede kaybolmadan önce annesinin odasının önünde sadece bir nefeslik bir boşluk için durakladı.

Alexandra şaşkınlık içinde ona bakarken parmakları hâlâ ağzındaydı.

O biliyordu. Başından beri orada olduklarını biliyordu.

Alexandra kapıya doğru atıldı ve elini mandalın üzerine koydu. Francesca kapıyı çekip açarak ona doğru hamle yaptığında kolu neredeyse yuvasından çıkacaktı.

"Alexander, hayır!" Francesca soluk soluğa kalmış, onu hiç de nazik olmayan bir şekilde sarsmıştı. "Ne düşünüyor olabilirsin? Çıldırdın mı sen?" Elini Alexandra'nın önce yanağına, sonra alına bastırdı ve ateşi olup olmadığını kontrol ederken maskeyi yerinden oynattı.

Cecelia ellerini ovuşturdu, maskesindeki tavus kuşu tüyleri ay ışığında canlı bir şekilde parlıyordu.

Alexandra'ya onun dramatik gözlerini hatırlatıyorlardı.

Onu öpmüştü. Sadece bir kez. Kız geri çekildiğinde bile daha fazlasını kabul etmemişti.

Alexandra kararlı bir tavırla, "Bırak ben yapayım," dedi. "Ben kararımı verdim Frank. Redmayne ile evlenmek neredeyse tüm sorunlarımızı çözer."

"Ah, *saçmalık*," diye küfretti Francesca. "Bu senin uğruna kılıcından vazgeçmenle eşdeğer-"

"Benim yüzümden daha fazla canınıza kast edilmesine izin veremem!" Alexandra feryat etti. "Yaptığım şey yüzünden içinizden birini kaybedersem-"

Cecelia elini koluna atarak onu durdurdu. "Dün Francesca'nın hayatına kastedildiği izlenimine kapıldığımızı sanıyordum."

"Öyle mi? Bana şantaj yapan her kimse, parayı ödeyemezsem, hem de kısa süre içinde, her şeyimi elimden alacaklarını çok açık bir şekilde ifade etti. Buna sevdiklerim de dâhil." Tanıdık bir sızı boğazını sıktı ve korku, tek bir öpücüğün bıraktığı sıcaklığın yerini alarak midelerini huzursuz etti. "Dün sabah Francesca'ya ateş edilmiş olsa bile, bu bana bir uyarı olabilirdi. Bunu bilemeyiz."

"Alexander." Francesca soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Şu anda ikimizin de başının büyük dertte olduğunu biliyorum ama bu bir *adamla* evlenmek için sebep değil." Bu kelimeyi sanki tadı iğrençmiş gibi söylemişti. "Karşı cinsten birinin eklenmesi ne zaman durumumuzu *iyileştirdi* ki?"

Cecelia savunmaya geçercesine, "Durun bir dakika," dedi. "Jean-Yves birkaç yıldır bana çok yardımcı oluyor. Onu her yere yanımda götürüyorum."

"O sayılmaz. Sorun çıkarmak için çok yaşlı," diye tersledi Francesca.

Cecelia konuyu kapatarak bakışlarını başka yöne çevirdi. "Birinizin bu gece o merdivenleri tırmanması ve Dük'ün teklifini kabul etmesi gerekiyor..." Boynunun arkasını ovuşturdu ve biraz yürümek için ara verdi. "Redmayne ile evlenmenin ikiniz için de felaketten başka bir sonuç doğuracağını düşünemiyorum."

"Saat on buçuk," dedi Francesca. "Koşabiliriz. Torquay ya da Exeter'de bir gece yarısı treni yakalayabilir ve şafak sökmeden Londra'ya dönebiliriz."

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun Frank." Alexandra ısrarla başını salladı. "Şimdi söyle bana, cevabını bilsem de, bir sonraki Redmayne Düşesi olmak için yanıp tutuşuyor musun?"

"Bunu bana mı soruyorsun? Öyle olmadığımı çok iyi bildiğin halde."

Alexandra gücünü toplayarak omurgasını sertleştirdi. "O halde bu gece onunla merdivenlerin dibinde buluşacağım. Redmayne bana onurlu bir adam gibi görünüyor. Gelecekte suikastçılar bizi kuşatırsa, onun gücünün ve becerisinin beni savunmak için kullanılması fikri bana biraz cazip geliyor."

"Bu ona her şeyi anlatacağın anlamına mı geliyor?" Cecelia'nın yüz hatları şüpheyile çarpıldı. "Görünüşe göre Ramsay'le araları iyi ve İskoçyalı iyi bir idamdan hoşlanacak kadar gaddar ve acımasız olabilir... ya da üç."

Alexandra, "Bunu asla aklımdan bile geçirmem," diye söz verdi. "Ama üçümüz bundan sonra ne yapacağımıza karar verene kadar, düşes maaşı bize ihtiyacımız olan zamanı kazandıracaktır. Redmayne'in beni hem fiziksel hem de finansal olarak koruyacağına güvenmek biraz rahatlatıcı olacaktır."

Francesca kuzgun tüyleri ve yakutlardan oluşan maskesini bir kenara iterek şaşkın bakışlarla onu mızrakladı. "Ama... ama... bu koruma için bedenini, *hayatını* takas etmek zorunda kalacaksın. Buna değmez Alexander. Başka bir yol bulacağız."

"Korunması ve beslenmesi karşılığında kocasının altına yatmak bir kadının tarzı değil midir? Binlerce yıldır diğer eşlerden ne farkım olabilir ki?"

"Alexander, hepimiz senin neden farklı olduğunu biliyoruz. Bunun neden herkesin senden yapmanı bekleyebileceğinden daha büyük bir fedak rlık olduğunu da." Cecelia onun koluna dayanması için bir el koydu. "Biz zaten elimizdeki parayla yardım edeceğimize söz verdik. Evlenmek delilik olur. Senden ne bekleyeceğini bilmiyorsun. Nasıl olacağını-"

"Nasıl olacağını hepimizden daha iyi biliyorum. Evlilik yatağında bizi nelerin beklediğini." Alexandra arkadaşlarını doğrudan bir bakışla susturdu ve korkunun inancını almasına şiddetle engel oldu. "şimdiye kadar olanlardan daha kötü olamaz."

"Bundan emin olamazsın," diye fısıldadı Cecelia, sözlerini tekil bir korku

"Yine de Frank'in onun elini tutmasına izin vermeyeceğim." Alexander nefes alma ihtiyaıyla onlardan uzaklaştı. "Francesca, onun ailesini sana karşı işlenen suçlardan aklamak için ihtiyaın olan kanıtı buldun. Eğer Redmayne'le evlenirsem, adaletini aramakta  zg r kalacaksın."

Francesca'nın yüzünde bir şüphe gölgesi belirdi ama Francesca onu gözle görülür bir şekilde uzaklaştırdı. "Hayır. Başka bir yol bulacağız. Eğer bu şantajcıyı ortaya çıkarıp de Marchand'a yaptığımız gibi onu da yerin dibine sokmamız gerekiyorsa, seni kurban etmektense bunu yaparız."

"Bu beni mahvediyor, Frank." Alexander arkadaşının üzerine atıldı ve bir duygu dalgası onu boşluğa s r klemekle tehdit ederken onu sıkıca kavradı. "Suçluluk, utanç, anılar, korku. Omuzlarımdaki bu ağırlık yüzünden boyumdan santimler kaybediyorum. Her temasımda ruhumdan parçalar kaybediyorum. Her seferinde babamın parasıyla ödeme yapıyorum. Artık dayanamıyorum."

Gözyaşları maskesinin içini kirletti ve maskesini yırtıp çıkardı. "Postadan o usturayı aldığımda, onunla kendi hayatıma son verebilirdim. Bunu biliyor muydunuz? Beni durduran tek şey, ben gittikten sonra seni koruyacak kimsenin olmamasıydı. Birinin beni izlediğinden korktuğum için evden zar zor ıkabiliyorum. Ya da ailemin veya özgürlüğümün elimden alınacağı korkusuyla.

benden. İkiniz için olan tehlikeden bahsetmiyorum bile. Piers Gedrick Atherton'ın yatağından, senin ve Cecelia'nın yanında bir ipin üzerinde sallanmaktan korktuğum kadar korkmuyorum. Anlatabildim mi?"

Cecelia ve Francesca onu tutarak ağırlığını taşıdılar.

"Ustura dışında, bizim bu işe karıştıgımıza dair başka ne kanıt olabilir ki?" Cecelia makul bir şekilde sordu.

"Halı mı? Cesetten geriye ne kaldı? Kim bilir de Marchand benim hakkımda ne tür yazışmalar yaptı. Ya da bizim hakkımızda. Ya kızlara yapmak istediklerini yazdığı bir günlük tuttuysa? Ya da ondan çaldıklarımızın stokunu yapmışsa? Kim bilir ne tür kanıtlar bizi lanetliyordur? Çok gençtik, yakalanabileceğimiz tüm yolları düşünebilmemizin imkânı yoktu. Geceleri uyuyamıyorum ve her olasılığı düşünüyorum ve eğer bu yüzden daha fazla uykusuz kalırsam, gerçekten delireceğim."

Başını Francesca'nın omuzlarından geri çekerek kendini toparlamak için elinden geleni yaptı. "Ve böylece... beni bundan kurtarmak için, Redmayne'in şahsıma karşı tasarlayabileceği her türlü aşağılamaya boyun eğeceğim."

Arkadaşları karanlıkta çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Cecelia başını iki yana salladı ve dudağını sıktı.

Keskin zekâsı saldırgan bir şekilde başka bir yol ararken Francesca'nın sığ nefesleri onunkilere çarpıyordu.

"Ayrıca," diye düzeltti Alexandra. "Sanırım... Sanırım çocuk istiyorum." "Sanıyor musun?" Francesca onu serbest bıraktı.

"İstiyorum. Çocuk istiyorum. Her zaman istedim. Ve hepimiz onları elde etmenin tek bir yolu olduğunu biliyoruz." Bu fikir onun sulu gülümsemesine gerçek bir eğim kazandırdı. "Görünüşe göre Redmayne'in bir varise ve bir yedeğe ihtiyacı var. En azından bizim sonlarımız birbiriyle çelişmiyor. Oysa seninki Francesca..." Cümlelerin sonunun kaybolmasına izin verdi.

Francesca'nın yüz ifadesi bir sevinç ve endişe paradoksuydu. "Bunu yapmana izin verirsem nasıl bir arkadaş olurum?"

Alexandra Francesca'nın kırmızı giysili ellerini gümüş ellerinin arasına aldı ve ipeğin ipeğe sürtünmesinin keyfini çıkardı. "En iyi türden. Buna ihtiyacım olduğunu söyledigimde bana güvenen türden."

Cecelia, "Sana zarar verirse onu kendi bahçelerine gömecek türden," diye önerdi.

"Evet ve bu sefer" -Francesca'nın sesi soğuk mermere dönüştü

-"Tanık olmazdı."

DOKUZUNCU

BÖLÜM

"Lordlarım ve hanımefendiler, size müstakbel Redmayne Düşesi'ni takdim etmekten büyük memnuniyet duyuyorum."

Piers büyük balo salonunun merdivenlerinin tepesinde duruyordu. Ya da daha doğrusu merdivenler, çünkü merdivenlerden ikisi balo salonunun karşı taraflarına inenleri yerleştirmek için zengin ikinci katın platformundan ayrılıyor ve ortada eğlenenleri rahatsız etmeden bırakıyordu.

Elini, Mont Claire Kontesi ile Leydi Alexandra Lane'in kalasta yürümek üzere olan denizciler gibi birbirlerinin ellerini tuttukları merdivenin kıpkırmızı halılarına doğru uzattı.

Bir anlaşılmaya varmışlardı ama ikisi de hemen harekete geçmedi.

Piers, ışıltılı konukların bu duraklamanın dramatik bir etki yaratmak için olduğunu düşünmelerine izin verdi. Yüzlerce *seçkin* davetli onun altında durmuş, mucizevi bir sessizlikle nefeslerini tutmuşlardı. Sanki yaptığı açıklamayla zamanı dondurmuştu.

Odadan bir nefes sesi yükseldi.

Birisi onun tırmanışını başlatmıştı. Birisi onun elini ve onunla birlikte özgürlüğünü alacaktı.

Piers bakmaya cesaret edemedi. Kalp atışları hızlanmıştı, kulaklarında Liberya Jabo'sunun gece davullarına benzer bir ses vardı. Kalabalığın mırıltılarını bastıran bu ses, kadınların başlarını ipek ve dantel yelpazelerinin arkasına eğip küçümseyici şaşkınlıklarını dile getirmelerine neden oluyordu.

Yine de bakmadı.

Sikeyim. Birdenbire ilmik gibi sıkılan kravatını yutmaya zorladı. Teklifini orada, karanlıkta kabul *etmeliydi*.

Ahlakın canı cehenneme.

Onu da yanına alıp büyük balo salonuna girmeli ve hemen hak iddia *etmeliydi*.

Çünkü ona tanıdığı bu kadar az yakınlıktan sonra, bir başkasını nasıl öpebilirdi?

Neden istesin ki?

İnsan bir kez ambrosia'nın tadına baktı mı, başka herhangi bir yiyecek fikri iştahını keserdi.

Tanrım, çok tatlıydı. Güvercin tüyleriyle vurgulanmış ve belirsizlikle gölgelenmiş kehribar rengi bakışları onu neredeyse çözüyordu. Nasıl olmuştu da

Kahverengi gözlerin sıcaklığını, renk tonunun çeşitliliğini, iğrenç parlaklığını ve güzelliğini daha önce hiç fark etmemiş miydi?

Tüm o kızıl saçlar, bakışlarında yanan bir ateşe eşlik ediyordu. Bayan Teague'inki gibi bir zekâ kıvılcımı ya da Leydi Francesca'nınki gibi bir kişilik cehennemi değildi.

Daha sıcak bir şey. Nihayetinde daha arzu edilir bir şey.

Tespit ettiği sıcaklık kömürlerini bir arzu alevine dönüştürmek için nasıl da can atıyordu. Onun içinde uzun zamandır uykuda olduğunu hissettiği bir şeyi uyandırmayı arzuluyordu. Belki de tüm hayatı boyunca. Başka hiçbir erkeğin rastlamadığı bir şey.

Hiç kimse aramış mıydı? Ya da bu evde kalmış kızın içindeki duygusal potansiyeli bulmak için onun dikenli zekasının, kılıksız giysilerinin ve çatık kaşlarının katmanlarını aşmaya cesaret edebilmiş miydi?

Görünüşe göre öyle değilmiş. Tüm o enfes yumuşaklık fark edilmemişti.

Dokunulmamış.

Öpülmemiş.

Ona kadar. Zirvesine bayrağını diken ilk kişi olmak en ücra dağları aşındıran bir adam için, böylesine sınırsız bir zevkle sona eren bir keşif gezisi hatırlamıyordu.

Peki neden çekip gitmişti?

Çünkü dudaklarının yara izine yumuşak, kabullenici baskısı onu çözme tehdidinde bulunmuştu. Çünkü tutku ihtiyatı yenmiş ve açlığı onu onun tadına bakmaya itmişti.

Çünkü onu yine korkutmuştu ve öpücüğünden şiddetle geri çekilmesi ona artık sadece Redmayne Dükü olmadığını hatırlatmıştı.

Aynı zamanda Torcliff'in Terörü'ydü.

Unvanı ve servetinden başka hiçbir şeyi olmayan, çirkin, hantal bir hayvan.

kadarını söylemişti, değil mi?

Rose onun unvanının peşindeydi ve Alexandra da şimdi onun servetine ihtiyaç duyuyordu.

En azından Leydi Alexandra başka türlü davranmayacak kadar terbiyeliydi. Sevgi gösterisinde bulunmamıştı. Baştan çıkarma taktikleri uygulamamıştı.

Yine de, onun tarafından tamamen baştan çıkarılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Belki de Francesca'nın merdivenleri tırmanıp onun elini tutması daha iyiydi. En azından onlarınki karmaşık olmayan bir sefalet olacaktı. Özlemin tehlikelerinden arınmış bir sefalet.

Mont Claire Kontesi'nin onun üzerinde güç sahibi olma tehlikesi asla olmayacaktı.

Bir daha asla başka bir kadına teslim olmayacağı bir güç.

Asla.

İpeksi bir eldiven onunkine sürtündü ve daha doğrulamak için dönmeden onun olduğunu anladı. O narin parmakları dudaklarına bastırmıştı. Göğsünde hissettikleri hoşuna gitmişti.

Kalbi son bir sarsıntı daha geçirdi ve sonra, büyük bir şaşkınlıkla, rahatlama ritmine girdi.

Kokusu hoş bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı. Portakal çiçeği ve daha topraksı bir şeyin karışımı. Taze kesilmiş çimen ya da bahar bahçesi gibi. Hafif, nazik, göze batmayan.

Tıpkı onun gibi.

Alexandra Lane.

Ona dönerek, şaşkınlık içindeki izleyicilere gururla gösterdi. "Sizlere Leydi Alexandra Lane'i takdim ediyorum, yakında Redmayne Düşesi Alexandra Atherton olacak."

Eldivenini bir kez daha kaldırdı ve parmak eklemlerine yavaşça bir öpücük daha kondururken bileğindeki minik elmas bileziğin gözlerini kamaştırmasına izin verdi.

Salondan alkış sesleri yükseldi ve kadın, sanki sadece o, sevinç çılgınlıklarının gürültüsüyle engelleyebilecekmış gibi, adamın elini şaşırtıcı bir güçle kavradı.

Orkestra onların şerefine canlı bir Rus valsı çaldı ve tüm bunların üzerine Piers, odanın geneline titrek bir gülümseme sunarken hızlı nefeslerinin küçük patlamalarını duyabiliyordu.

"Bu dansı yapalım mı?" diye önerdi.

Kendisini odadaki binlerce mumdan herhangi biriyle yakmasını isteseydi de aynı bakışı atacağını hayal etti. "Yapmak zorunda mıyız?"

Kahkahalar ani bir yankıyla üzerine çöktü ve izleyicilerin onun esprili ya da çapkın bir şey söylediğini düşüneceklerini biliyordu. Hatta bunun bir aşk ilişkisi olduğunu bile düşünebilirlerdi.

Yoksa Redmayne Dükü neden yoksul bir kontun tanınmayan kız kurusu kızını seçsin ki? Tüm o ışıltı, cazibe, dantel ve

İmparatorluktaki en genç, en güzel ve en uygun kadınlardan bazılarını süslüyor. Neden süssüz gümüş bir elbisenin içindeki eğitimli mavi çorap?

Bir sezonu olmuş muydu? Bunu sormayı unutmuştu.

Hiç düşünmediği bir şey.

Neden o?

Keşke bilselerdi. Belki bazıları biliyordu. Belki de onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu anlayabilirlerdi. Bunu yapmamaları aptallık olurdu.

Parlayan altın mumlarla dolu bir odada yumuşak, gümüş bir ay ışığıydı.

Ve bunun için daha da ısıtılı.

Yakınına eğildi, dudakları kulağının üzerinde gezinirken onu içine çekti. "Bağışla beni sevgilim ama korkarım bu vals bizim onurumuza. Biz açana kadar kimse eğlenemeyecek."

"Ben de bundan korkuyordum."

Verdiği tuhaf cevap, adamın bir kez daha gülümsemesine neden oldu. En son ne zaman yapmacık olmadan bu kadar çok gülümsediğini hatırlamaya çalıştı.

Hiç yaptı mı?

Kızın de Chardonne'da öğrendiği tüm duruş ve zarafetin, onunla birlikte merdivenden aşağı süzülüşünde kendini gösterdiğini fark etmekten memnun oldu. Sahanlıkta, arkadaşlarının her biri bir heyecan gösterisiyle onun elini tuttu. Ya da tebrik etmek için.

Ama birbirlerine tutunuşlarında bir çaresizlik vardı. Bakışlar arasında ne hoşuna giden ne de anlamadığı bir söz geçti.

Yukarıda aralarında ne geçmişti?

Annesinin odasında ne yapıyorlardı? Başlangıçta müstakbel düşesin yeni mülklerini boş boş incelediklerini tahmin etmişti.

Daha aldatıcı bir şey hakkında mıydı? Merdivenlerin üstündeki suçlu davranışını daha çok hak eden bir şey mi?

Sonunda, fark etti mi? Pek bir önemi yoktu. Bir ay içinde adamın bir gelini, kadının da bir serveti olacaktı ve her ikisi de tatmin olacaktı.

Hayır, fark etti. Hayır, onu yatağa atana kadar *tatmin* olmayacaktı. Katmanları açıp Alexandra Lane'in gizemini ortaya çıkarmadan tatmin olmayacaktı. Onun ağzından aldığı tatlılığın, vücudunun diğer girintilerinde daha da güçlenip güçlenmediğini anlayacaktı. Onun keşfedilmemiş her kıvrımını derinlemesine inceleyecek, her çilini, her hassas, gizli yerini saygısız ağzıyla keşfedecekti.

Sadece ona ait olan egzotik tatları öğrenecekti.

Ve sonra, ona kendi çabası olmanın ne demek olduğunu öğrettiğinde ve kadın bunun zevkiyle bitkin ve ter içinde kaldığında ...

Ancak o zaman ona sahip çıkacaktı.

O *zaman* tabiri caizse bayrağını dikecekti.

Birdenbire bir ay sonsuzluk gibi gelmeye başladı.

Piers onu kendine doğru çekerken kızın kaskatı kesilmesini kaçırmadı ve danslarına hazırlanmak için elini kızın kaburgalarında gezdirdi.

Nasıl yapılacağını unutmuş olabileceği endişesini çabucak bertaraf etti, çünkü ona işaret verdiği anda, pratik bir zarafetle onun liderliğini takip etti.

Şüphelendiği gibi, senkronizasyonları kusursuzdu. Kesin. Piers hiçbir zaman dansa düşkün olmamıştı ama fiziksel olan her şeye olduğu gibi dansa da kolayca alışmıştı. Aslında, sevgililerini genellikle doğrudan dans kartından seçerdi.

Hayatının erken dönemlerinde fark etmişti ki, dans ederken bir kadınla kolay bir ritim yakalayan biri için aynı şey neredeyse her zaman sevişmek için de geçerliydi.

Bu özel eğlenceyi düşününce, sanki kollarının çemberine sığmak için yaratılmış gibi hissedene kadına baktı.

Uygun olduğu üzere, başını yana eğmiş, bakışlarını başka bir yere sabitlemişti.

Aslında, adam onu orkestra eşliğinde kusursuz bir ritimle balo salonunda döndürürken gözleri hiçbir şeye odaklanamıyor gibiydi.

Kalabalığın içinden tanıdık yüzler geçerken onları fark etti. Birkaç Cambridge arkadaşı. Karavanların, konforun ve hizmetkârların cesaret edebileceğinden daha derinleri keşfetmekte ısrar ettiğinde çoğu onunla birlikte vahşi doğaya cesaret etmeyi bırakmış bir ya da iki maceracı.

O adamlar, o sözde dostlar, iyileştiği bir yıl boyunca onu bir kez bile aramadılar.

Kardeşi Lord Ramsay, her zamanki gibi taş suratlı, saygıdeğer bir küçümseme abidesiydi.

Kuzeni Lord Patrick Atherton, Vikont Carlisle ve yanında, narin abanoz maskesinin altında dar gözlü, kuzguni saçlı Rose.

Rose'un yas renklerini giymesi ne kadar garip.

Piers başını eğdi, dudakları sevgilisinin kulağının sıcak kabuğunu sıyırdı. "Bu hoşunuza gidiyor mu leydim?"

Çünkü sürekli şaşkınlık içindeydi.

Bu dokunuşla başını sertçe ona doğru çevirdi ve bu hareketin yüzlerini tehlikeli bir şekilde yakınlaştırdığını çok geç fark etti. "Ben-er-hangi kısım?" diye nefes aldı, titrek fısıltısı müzikten zar zor duyuluyordu.

Çiftler onlara katılmaya başladığında çenesini abartılı balo salonuna doğru itti, ancak çoğu sadece büyülenmiş bir şekilde izledi. "Dönüşümlü olarak odadaki en çok kışkırtılan ve en çok acınan kadın olduğun bölüm."

Bunun üzerine başını eğip ona baktı, yemyeşil ağzını şaşkın bir kaş çatmayla eğdi. "Acımak mı?"

"Müstehcen derecede zengin bir dük olsam da, bunun altında neye benzediğimi unutmayalım," diye alay etti. "Bir canavarla evleniyorsun."

Kirpikleri, güneşin sevimli çillerle öptüğü kusursuz teninden başka hiçbir şeyi gizlemeyen maskesinin altında dalgalanıyordu. "Yanıliyorsunuz majesteleri, bir canavarla evlenmeyi asla kendime yediremem." Bunu öyle bir ciddiyetle, öyle bir inançla söyledi ki, adamın boğazında tuhaf bir tıkanıklık oluştu. Cevap vermeden önce onu temizlemesi gerekti.

" ya da böyle, hepsi sana bakıyor."

"Öyle söyleme!" Piers onu yakalamasa ve fırfırını fazladan bir burgu ile düzeltmese kız bocalayacaktı. Piers, kızın yanağının beyaz tüylerin altından zar zor görünen yumuşak kıvrımına bakarken bu yanlış adımı merak etmekten öte buldu.

"Neden olmasın? Hanımlar başkalarının kıskançlığından her zaman çıkarıcı bir zevk almazlar mı? Hayranlık nesnesi olmak için can atmıyor musunuz?"

"Bu hanımefendi değil," diye mırıldandı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, yalnızlığı hayranlığa tercih ederim."

"Çünkü... utangaçsın?"

Adamın sorusu onu hazırlıksız yakaladı ve cevap vermesi bir dakikadan fazla sürdü. "Utangaç mıyım?" Soruyu kendisine yöneltmiş olmalıydı, çünkü cevabı kendisi verdi. "Sanırım öyleyim. Ama öyle olmasaydım bile, bunu umursamazdım..." Başıyla balo salonunun ihtişamını işaret etti. "Çünkü her yer boş, değil mi?"

"Boş mu?" diye alay etti. "Ben oldukça kalabalık buluyorum."

"Kaleniz insanlarla dolu olabilir, Majesteleri, ama gerçeklikten yoksun."

Piers istemeden de olsa onu daha da yakınına çekti. O gerçek olabilir miydi? Kollarında yaratıkların en nadirini mi tutuyordu? Önemli bir kadın. Bir kadın.

Dürüstlük mü? Kalbinin kapasitesine saç stilinden daha fazla dikkat eden biri? Akranlarının boş onayları yerine akıl, onur ve gerçek etkileşimle büyüyen biri?

Böyle bir insanın gerçekten var olduğuna dair umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı.

Güzelliği kesinlikle zahmetsiz görünüyordu. Allığı gerçektir. Zarafeti sanatsızdı.

Onun öpücükleri... masum. Denenmemiş ve pratik yapılmamış.

Kalbinin arzusunu tüvit ve çamurla kaplı bir tren peronunda bulmuş olması gerçekten mümkün müydü?

"Keşke bakmayı bıraksalar." Sesine, neredeyse çocuksu bir hale getiren endişeli bir nota dokundu. "Bu dans ne zaman bitecek?"

Sahip olduğunu bilmediği koruyucu bir içgüdü, onu vücudunun savunma kabuğuna daha da yaklaştırmaya teşvik etti. "Bana karşı rahatla," diye ısrar etti onun tereddüt ettiğini hissettiğinde.

"Nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum." Nefesi yeniden hızlanmıştı, boynundaki nabız gözle görülür biçimde hızlı atıyordu.

"Deneyin." Gözlerini ona dikmiş, hayran bir damadın resmini çiziyordu. Gerçekten de, onu yatıştırmak için elinden geleni yaparken, sevgi dolu gülümsemesi uzun zamandır hatırlayamayacağı kadar içtendi.

"Korkunuzu görmelerine izin vermeyin," diye uyardı. "Vahşi doğadaki sırtlanlar gibidirler. Etrafını sararlar ve seni parçalara ayırırken gülerler, bir yandan da senden geriye kalan parçalar için savaşırlar."

Bunun üzerine titredi, ama rahatladı, ona daha sıkı sarıldı ve o an için kötünün iyisi olduğuna karar verdi. "İyi bir düşes olacağımı sanmıyorum." Umutsuz bir iç geçirdi. "Belki fikrinizi değiştirmek istersiniz."

Asla, diye düşündü beklediğinden daha inançlı bir şekilde.

Kolunu başının üzerinde tutmak için onu tutuşundan kurtardı ve kolları birbirlerinden olabildiğince uzağa uzanana kadar onu kolunun altında döndürdü.

Eğer gitmesine izin verirse, momentumunun onu devireceğini fark ettiğinde gözleri büyüdü.

Endişelenmeyen Piers, eteğinin sıvı gümüşten bir fiskeye gibi dönerek yerde sallanmasının keyfini çıkardı.

Tek bir adım bile atlamadan, skandal yaratacak şekilde onu kendine doğru çekerek gücünü ve kontrolünü gösterdi.

Salon bir kez daha coşkulu alkışlarla inledi.

Kadının vücudunu kendi vücuduna bastırmasından bu kadar büyülenmemiş olsaydı bunu fark edebilirdi. Tanrılar ama onun her bir kıvrımının tadını çıkarmaya niyetliydi.

"Seni almalarına izin vermeyeceğim," diye fısıldadı kulağına. "Sen sadece bana aitsin."

ONUNCU BÖLÜM

Alexandra gözlerini kısarak not kâğıdına baktı ve bir dükün yatak odasında hayatının en gülünç kararlarından birini vermek üzere olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı.

Belki de doğru dürüst bir baştan çıkarma için gereğinden fazla not getirmişti. Sıra sıra dizilmiş notlarına bakarken dudağını ısırды, Yüzlerce metinden özenli bir araştırmanın ürünü olan hassas karalamalar. Epistemikten tıbbı, bilimden kurguya kadar çeşitli kaynaklar.

Akademik çalışmalarının yanı sıra, anatomi, fizyoloji, biyoloji, eski ve çağdaş kültürlerin çiftleşme alışkanlıkları, ritüel, gebe kalma, çocuk doğurma ve tek tük romantik romanlar hakkında bulabildiği tüm yazıları yutmuştu. En uygun olanları, erkekleri anlamak için umutsuz arayışında tekrar tekrar okudu. Ya da kendini. Ya da eylemi.

Ona ne olduğunu anlamak için.

Artık araştırma teorisi aşamasını tamamladığına göre, bir sonraki adıma geçmesi gerekiyordu.

Ve çabuk. Cesaretini kaybetmeden önce.

Baloda, Redmayne'in açıklamasından sonraki ilk coşku dindikten sonra, Alexandra kendisine katılan herkesin tebriklerini kabul etmişti.

Ama bir tanesi. Eski nişanlısı, Leydi Rose Atherton, Vikontes Carlisle. Huysuz kadın ortadan kaybolmuştu ve Alexandra üzgün olduğunu söyleyemezdi.

Kadehler kaldırılmış, bir dans daha edilmiş ve Frank ile Cecil'in az da olsa etrafta dolaşması sağlanmıştı.

Alexandra, *Ton*'la olan etkileşimlerinde nazik bir meraktan düpedüz düşmanlığa kadar her türlü kurnazlığı sezmişti. Bir sonraki Redmayne Düşesi kim olacaktı? Kız kurusu ve mavi çoraplı biri mi? Ailesi neredeydi? Soyağacı neydi? Redmayne ile nasıl flört etmişlerdi?

Redmayne onun siperi olmuştu. Güzel takım elbisesinin altında güçle kordonlanmış olan kolu, Redmayne'in koluna sıkıca yapışmış, soylu bir aileden gelen genç ve uyumlu bir kız olarak kabul ettiği sosyal kurallar karşısında kekeleyip tökezlediğinde bazen kelimenin tam anlamıyla onu ayakta tutmuştu.

Çok uzun zamandır bilginler ve iskeletler arasındaydı.

Cazibe ve tehdidin mükemmel bir paradoksu olmuştu, etkileşimleri ya hoş bir şaka ile ya da yakıcı cevaplarından kurtulmak için mücadele eden bir kurbanla sona eriyordu.

Gerektiğinde onu savunmak için hemen harekete geçmişti ve Alexandra buna daha fazla minnettar olamazdı.

Bunu kibarca yapar yapmaz, başka bir fikir onu rehin aldığı için defterini kaptığı gibi odalarına kaçtı.

Düğünleri bir ay içinde gerçekleşecekti. Bu da ona otuz gece boyunca uyanık kalıp düğün gecesinden korkma, zihninde kâbus gibi senaryolar kurma, ta ki onu çıldırtana ve bunu yapmaktansa kuleden atlayana kadar.

Çoğu tatsız görevin, beklentisi uygulamasından daha kötü olduğunu keşfetmişti. Ayrıca, *durumu* olabildiğince kontrol edebilirse, belki de daha kolay katlanabilirdi. En kötüsü geride kaldıysa, belki de bunu takıntı haline getirmeyi bırakabilirdi.

Bu , karanlıktan doğu kanadına doğru süzölmüş ve kendini Redmayne'in odasına bırakmıştı. Ve burada oturmuş, şafak vakti bir cellat gibi onu bekliyordu.

Parmak uçlarını kullanarak odanın ortasındaki yükseltilmiş taş kürsünün üzerine yerleştirilmiş uzun, kavernöz yatağın üzerine tünemişti. Yatağın başlığının duvara dayalı olmaması elbette tuhaftı. Ama Dük'ün odası yuvarlak, görkemli bir kulenin içinde, görkemli spiral merdivenlerin tepesinde yer alıyordu. Ayrıca, şömineye yakınlığı kış aylarında veya deniz fırtınalarında çok hoştu ve iki devasa pencere Maynemouth Moor'un ötesindeki denizin nefes kesici manzarasını sunuyordu.

Buradan, ay ışığını kullanarak Tormund Kayalığı'nın tepesinden görünen kale kalıntılarının en uç noktası görülebilirdi.

Alexandra, kobalt kadife perdeleri karyola direğine bağlayan kordonun püsküllerini boş boş karıştırırken manzarayı seyre daldı. Mavi bir odada bir Kızıl Haydut'tu. Mavi, tıpkı onun gözleri gibi. Bu evliliği mümkün kılan damarlarındaki kan gibi.

Listesini kavradı ve kaçma içgüdüsünü bastırdı.

Düşünceleri yine aynı şeyi yapıyordu. Çok gürültülü, çok hızlı ve birbirinden kopuk hale geldikleri yerde. Her gölgenin bir ejderha sakladığı ve her sesin görünmeyen tehlikeler içerdiği yerde.

Kalbi her üç atışta bir duraklıyor, sonra da kaburgalarını rahatsız edici bir şekilde tekmeliyordu. Midesi yuvarlandı ve kolları bacakları bir

bir kasırgada demirli sandal.

Ama bunu yapabiliirdi. Bunu yapmalı.

Sadece odaklanmaya ihtiyacı vardı. Tüm eylemi düşünmesi gerekiyordu, böylece bu kutsal olmayan korkudan kurtulabilir ve sonunda uyuyabilirdi.

Onu öpmüştü ve bu... neredeyse tamamen güzeldi. Ta ki dili ağzını istila etmeye kalkışana ve öpücüğünün yarattığı yumuşak sıcaklık çiçeği, hafızasının buz gibi kırıkları tarafından ıslatılana kadar.

Bundan yine kaçınırlarsa, olmayabilir. Ve eğer değilse ...

O işi yaparken burada kafasını meşgul edecek çok şey vardı. Atkılarını ve örgülerini inceleyerek duvarlardaki duvar halılarını tarihlendirebilirdi. Ya da masaların, şömine şöminesinin, kitaplıkların veya yazı makinesinin üzerine ustalıkla serpiştirilmiş bir düzine eserden herhangi birini kategorize edebilirdi.

Her şey başarısız olursa, gözlerini kapatıp İngiltere'yi düşünebilirdi.

Alexandra baştan çıkarıcı bir pozisyon bulmak için elinden geleni yaptı. Belki *de Urbino Venüsü*'nde gördüğü bir pozisyondur bu; yan yatmış, kalçasının kıvrımını vurgulamak için dizlerini bükmüş bir kadın.

Ya da belki elleri arkasında, karyolanın direğine yaslanmış duruyordu? Bunu yalvaran bir poz olarak hemen bir kenara attı.

Sırt üstü yattı, belki de-

Koridordan ayak sesleri yaklaştı ve ayağa kalktığı anda boğazına bir nefes tıkanmıştı.

Mandal dönüp de Redmayne'in geniş omuzları kapı aralığını doldurduğunda, Alexandra bir dizi yüksek sesli, kontrol edilemeyen öksürüğe boğuldu.

Birkaç uzun adımda onun yanındaydı, alnı önce endişeyle sonra da kırılsırken yaraları sızlıyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Bir şey mi yuttun?"

Alexandra spazmlar arasında konuşmaya çalıştı ama bu sadece durumu daha da kötüleştirmeye yaradı. Adam çılgınca etrafını ararken bileğini yakaladı ve onu yatağa doğru geri çekti.

Öksürüğü güçlü bir hapsirikle son buldu.

Sanki az önce şeytan çıkarmış gibi ona baktı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Sulu gözlerini kırıştıtarak ona baktı ve mırıldandı: "Endişelenmenize gerek yok. Boğuluyordum."

"Ne üzerine, Tanrı ?"

Kendi korkusu üzerine. "Kendimden. Beni korkuttun." "*Seni* korkuttum mu?"

Alexandra onun sadece maskesini değil, kravatını, kravat iğnesini ve ceketini de çıkardığını ancak o zaman fark etti. Gömleği boynundaki çukura kadar açıktı. Onun fırtınada nasıl olduğunu hatırladı. Vah i ve ıslak, yağmurun gövdesine yapı tırdığı gömleğin altından görünen göğsündeki kas kabarıklıklarını örten koyu renkli sa  kıvrımları.

"Alexandra." Sesinin tonu al aldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yatağın yanındaki yuvarlak kürsünün üzerinde durup hâlâ ona sarılıyor, parmaklarının onun kalın bileğini bile saramadığını fark ediyordu. Adam kürsüde onun bir adım altında durmasına rağmen, gözlerini onunkilerle bulu turmak için yukarı doğru s r kleme i gerekiyordu. O masmavi derinliklerde bulduğu şey, sertçe yutkunmasına ve onu serbest bırakmasına neden oldu.

G zlemlediğine göre, bakışları zaten böyle şeyler içeriyorsa, görevini ba arması hiç de zor olmamalıydı.

"Seni baştan çıkarmaya geldim," diye açıkladı.

 atık ka ları  a kınlıkla sa  çizgisine doğru tırmandı. "Beni baştan çıkarmak mı?"

Ka larını  atma sırası ondaydı. "Söylediklerimi olağanüstü ya da hayret verici  eylermi  gibi tekrarlamayı alışkanlık haline getirdin."

"Olağanüstü  a ırtıcı şeyler söylemeyi alışkanlık haline getirdiniz," diye karşılık verdi. "Sizi doğru duyduğumdan çoğu zaman emin olamıyorum."

"Oh, şey, sende var."

"M kemm l." Son derece memnun görünerek gömleğini pantolonundan çıkardı.

"Bekle!" Onu durdurmak için elini uzattı. "Seni neden baştan çıkarmaya karar verdiğimi bilmek istemiyor musun?"

Durakladı, Cecelia'nın kendisini asla reddetmediği hamur i lerine baktığı gibi ona baktı. "Erkeksi cazibemden ve erotik h nerlerimden o kadar etkilendiniz ki, dokunu larımla zevki olmadan bir an daha yaşamaya dayanamadınız diye ummak çok mu fazla?"

Alexandra bir an için nutku tutulmuş bir halde ona bakakaldı.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Evlilik yatağını sevmeyeceğinden endi eleniyorsun; şüphesiz korku hikayeleri duymu sundur ve konuda cahilsin,

Yeminlerimizi etmeden önce fiziksel uyumluluğumuzu bilimsel olarak değerlendirmek için buradasınız."

Tam kendini toparlamışken, bu ikinci gözlem de onun üzerinde tam olarak aynı etkiyi yarattı.

Çünkü onun tahmini gerçeğe dayanabileceğinden daha yakındı.

"Şey," diye nefes aldı. "Gördüğünüz gibi ben bu bihaber değilim.

Birçok anatomik metin okudum ve çok sayıda araştırma yaptım." "Çok sayıda mı dediniz?"

İşte yine onu yankılamaya başladı. "Araştırmalarım dişilerin kongre eyleminden hoşlandıklarını gösteriyor. Eğer doğru şekilde yapılırsa. Doğru değişkenler altında yani."

Kürsüye çıktı ve onu yatağa doğru geriye doğru sıkıştırdı. "Araştırmalarım da bunu gösteriyor," diye mırıldandı.

"Ne araştırması?" Adamın kendinden memnun sırtışına bir kez baktı ve kaşlarını çatı. "Ah." Alexandra onun daha önce bir kadını tatmin etmiş olmasının kendisini rahatlatıldığını mı yoksa rahatsız mı ettiğini bilemiyordu. Her ikisinin de mide bulandırıcı bir karışımı.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Ne yapacağını biliyor gibi görünüyordu.

Yap.

Ona doğru eğildi ve kızın vücudunun ne kadar geniş ve büyük olduğunu hatırlattı.

onu. Yatağa olan yakınlıkları onu derin ve sakinleştirici bir nefes almaya zorladı.

Bunu yapabiliirdi.

Adamın yakınlığı onu hem şaşırtmış hem de büyülemişti. Burada tehlikeli bir adam, evcilleşmemiş bir yaratık duruyordu; yaraları, cüssesi ve geniş omuzlarında her zaman var olan temkinli gerginlik onu daha da tehlikeli kılıyordu.

Dünyayı küçümseyerek inceledi. Tiksintiyle. Baloda platformunda, altındakilere bir kral gibi tepeden bakarken izlerken bunu fark etmişti.

Tanrı gibi.

Ama şimdi olduğu gibi ona baktığında, gözlerinde bir sıcaklık alevlendi ve onları kış gökyüzünden yaz sıcağına çevirdi. Ağzının yanındaki sert parantezler yumuşadı.

Ve o gamze. Neredeyse haksızlıktı. Yardım edemedi ama büyülendi.

"Sabırla beklemek giderek zorlaşıyor," diye homurdandı kollarını arkasında kavuşturarak.

"Ne için?"

"Baştan çıkarmam için tabii ki." Safir örtünün üzerindeki not defteri dikkatini çekmeden önce gülümsedi.

Alexandra, o daha ulaşamadan ona doğru sıçradı ve yastığı göğsüne bastırdı.

"Bir koca olarak benim hakkımda öğrenmen gereken bir şey." Kıkırdadı, bakışlarında ilgi kıvılcımları çaktı. "Eğer bir şeyi görmemem gerektiğini bilirim, bu beni daha da kararlı hale getirir."

Alexandra boğazındaki sinirleri temizledi. Eğer o Amazon'a yelken açmış ve Himalayalar'ı aşmışsa, o da aynı şekilde cesur olabilirdi.

Bunu yapabiliirdi.

Defteri göğsünden sıyrarak düzgün yazılara baktı ve iyi araştırılmış bir listeyle rahatladı. "Başlamadan önce. Bazı şartlarım var."

Gamzesi daha fazla bakamayacağı kadar derinleşti. "Cinsel koşullar mı?"

O kelime. Nefes almayı daha da zorlaştırıyordu. "Evet."

"Pekâlâ." Yatağın üzerine oturmuş, ellerinin üzerinde kayıtsızca uzanıyordu. Sabır ve boş zamanın tam bir resmiydi. Uzun vücudundaki güç hatları, giysilerinin içindeyken bile göze çarpıyordu. Omuzlarının ve kollarının kordonlarını, siyah pantolonunun altındaki uyluklarının belirgin hatlarını izleyebiliyordu. Dinlenen bir aslan. "Şu koşulları dinleyelim."

"Oh, um..." Alexandra durakladı. Doğrusu, onun bu kadar çabuk teslim olmasını beklemiyordu. Kalemı klipsinden çıkardı ve ilk satırın yanına hafifçe vurdu. "Beni öpmeniz makul, ama dilinizle değil."

Yara izlerinin yüzünü daha etkileyici hale getirdiğini fark etti. Çenesinin altındaki kaslarla birlikte hareket ediyorlardı ya da gözleri şimdi olduğu gibi şaşkınlıkla kırıştığında. "Neden olmadığını sormama izin var mı?"

"Elbette." Bu sadece makul görünüyordu. Bir açıklama ararken elindeki kalemle kafa derisini kaşıyordu. Açıklamak aklına gelmemişti. Zihni sorgulayıcı bir zihindi, onu ona çeken şeylerden biri de buydu. "Ben... bu yakınlığa hazır değilim," dedi basitçe, belirsizliğin yeterli olacağını umarak. "Henüz değil."

Düşünceli bir hareketle sakalını sıvazladı. "Seninle sevişmeme hazırsın ama dilimle öpüşmeme hazır değil misin?"

"Kesinlikle," diye yalan söyledi. Bunların hiçbirine hazırlıklı değildi ama ancak bu kadarına dayanabiliirdi. "Hepsi bu kadar. Ve diller konusunu açmışken, oral seks yapmaktan da kaçınmak istiyorum."

Doğruca ayağa fırladı. Artık dinlenen bir aslan değil, dikkat kesilmişti.
"Ne?"

"Cunnilingus," diye tekrarladı dikkatlice, notlarına bakarak. "Bir kadının genital bölgesine yapılan oral seks eylemidir."

"Ne olduğunu biliyorum," diye kabalaştı. "Tanrı aşkına neden bilmemi istemediğini anlamaya çalışıyorum."

Gözlerini kırıştırarak ona baktı ve çılgınca bir şekilde mantıklı bir neden oluşturmaya çalıştı. Eylemin oldukça grafik açıklamasına bakılırsa, herhangi bir erkeğin bunu yapmamaktan oldukça rahatlayacağını varsaymıştı. Kadın cinsel organı, zevk almak için kafa karıştırıcı ve karmaşık bir yapı gibi görünüyordu. Söyleyebildiği kadarıyla, çoğu erkek muhtemelen girişi bulacak, bunu amacına uygun olarak kullanacak ve sonra da tüm işi bitirecekti.

"Sadece istemiyorum." Sebeplerinin son derece muğlak olduğunu biliyordu ama şu anki durumunda. Yalnızken. Bir adamla. Ve bir yatakta. Yapmak üzere olduğu şeyi yapmak üzereyken... beyni uygun işlevleri yerine getirmeyi reddediyordu.

Jüpiter'e şükürler olsun ki her şeyi yazmış.

Tedirgin bir şekilde kürsüden indi, mesafe koydu ve şöminenin yanındaki güzel kadife sandalyeyi incelemeye koyuldu. Bir an için ona bakamasa da gözlerinin her hareketini izlediğini hissedebiliyordu. "Aslında, beni herhangi bir yerde yalamaktan kaçınırsan, minnettar olurum."

"Bir centilmen olarak, yardımsever olmak benim görevim, ancak listenizde içten itirazımı not etmenizi rica ediyorum."

Alexandra ona şüpheyle baktı.

Cevabında öfke bulmayı beklediği yerde, başka bir şey tehdit ediyordu.

Gülüşmeler.

Ancak, onda alaycı bir işaret ararken, yüz hatlarını rahatsız edici derecede esrarengiz buldu.

Ayağa kalktı, sanki kızın henüz iddia ettiği kadar yatağa hazır olmadığını hissetmiş gibiydi.

"Dilimi kendi ağzımın içinde tutacağım." Kederli bir iç geçirdi. "Yine de bu iyiliğe karşılık vermene gerek yok."

Gözlerindeki ima karşısında, sinirden Sahra gibi kurumuş olan ağzı nemle doldu. Böyle şeyler hakkında okumuştı ama o ana kadar onu tadabileceği hiç aklına gelmemişti.

Onun da bunu isteyeceğini. Öpücüklerin sadece ağızla sınırlı kalmaması gerektiğini.

Bunu istedi mi? Baştan çıkarmanın bir parçası olarak bunu bekliyor muydu? Ağızı onun üzerinde. Dilinin teninde olmasını?

İstiyor muydu?

"Diğer koşullarınız?" Kürsüden indi ve yaklaşmaya başladı.

Vücudunun zarif hareketlerini izlemekten kaçınmak için -ve bunu yapmak garip bir şekilde kafasındaki diğer tüm düşünceleri aldığı için- notlarına baktı ve yerini buldu. "Ben... soyunmamızı... tercih ederim."

"Benim de tercihim bu olurdu." Adam rahatsız edici bir şekilde daha yakındı ve kadın, neredeyse şiddetli bir çaresizlikle pedini kavrayan beyaz keseli parmaklarına bakmaktan kendini alamadı.

"Güzel. Güzel. Bu konuda hemfikiriz." Notun yanına olumlu bir işaret koydu. "O zaman, belki de yüz yüze gelebiliriz? Diğer pozisyonların farkındayım ama ısrar etmeliyim-"

"İlk kez bunun en iyisi olduğına katılıyorum." Başını kaldırdı. "Her seferinde."

Bunun zerine adamın dudakları kendinden memnun bir gülümsemeye kivrıldı ve Alexandra endişesinin yerini kızgınlığın aldığını fark etti. "Fikrini değıştireceksin," diye tahmin etti.

O bilmiyordu. Kendine hatırlatması gerekiyordu. Ne yaptığının farkında değıldi. Bu koşulların nelerden kaçındığını.

İlk seferinin nasıl olduğunu.

"Fikrimi değıştirmeyeceğim," diye ısrar etti.

Sesindeki bir şey yanıt vermemesine neden olmuş olmalıydı, ancak yüz ifadesi aynı derecede şphecisi ve uyumluydu. "Bunu çok fazla düşünmüşsün."

" zorundaydım," diye nefes aldı. "Ben böyle... ben böyle yaparım."

Adamın yüz hatları yumuşayıp şefkatli ve sevecen bir hal almasa, ayakları yere sağılam basacaktı.

"Ben de öyle anlamaya başlıyorum." Ellerini arkasında kavuşturmuş, hem tehditkâr olmayan hem de kendini beğenmiş bir hareketle listeye bakıyormuş gibi yapıyordu. "Bu koşullardan daha kaç tane var? İşin bittiğinde sana dokunmama izin verilmeyecek diye endişeleniyorum."

"Sadece bir tane," diye fısıldadı, onun kokusuyla dikkati dağılmıştı. Yumuşak ateşin, güneşin çoktan kararttığı teni yaldızlamasıyla.

"Tanrı'ya şükür."

"Belki de biz-" Bir kez daha yutkunmak zorunda kaldı. Acıkmış olabilir miydi? Akşam yemeğinde bir şey yemiş miydi? Hatırlayamıyordu. Ama onun kokusuyla ilgili bir şey, karanfil, brendi ve deri karışımı kokusu onu lezzetli bir yemekle aynı şekilde etkilemişti. Hatta bunu midesinde bile hissetti.

Ve daha aşağı.

"Belki ne?" diye hafifçe sordu.

Cesaretini toplayarak başka tarafa baktı. Listesine bakıyor ve hiçbir şey göremiyordu. "Belki de sen... biz... eylemi gerşekleştirirken, yavaş hareket edebilirsin? Nazıkçe mi? Servikal dokulara daha az travma vermek için-"

"Aman Tanrım, Doktor, kaldırın şunu," diye yalvardı, omuzları zorlukla bastırılmış bir neşeyle titriyordu. "Bunun tarihteki en tuhaf baştan çıkarma olduğunu söylemeliyim."

Öyle miydi? Adamın kahkahalarıyla cesurca savaşırken dudaklarının seğirmesini izlerken sormasına gerek kalmadı.

Berbat etmişti.

Sönmüş bir halde, geceyi nasıl kurtaracağını bulmaya çalıştı. "En çok hangi kısmı tuhaf buldun?"

"Öncelikle, bir kadının bir erkekten dilini kullanmamasını talep ettiğini hiç duymadım."

Beklediği bu değildi. "Gerçekten mi?"

Ellerini yanlarına indirdi ve bir an için onun kendisine uzanabileceğini düşündü. Bunun yerine, "Sevgilim, anatominin bu kısmı bayanlar tarafından en çok talep edilen yerdir," dedi.

"oğu zaman..." Kelimeyi söyleyemediği için kalçalarının genel yönünü işaret etti ve söz konusu uzantının gözle görülür şekilde büyüdüğünü fark etmemeye çalıştı.

"Kategorik olarak."

Yüzünü buruşturdu. "Neden? Çok... ıslak ve kaygan."

"Asıl mesele de bu zaten." Kıkırdadı, yanaklarındaki renk daha önce gördüğünden biraz daha fazlaydı.

Yüzü kızarıyor muydu? Erkekler bunu yapar mı? "Nasıl olduğunu hayal edemiyorum-"

"Bunu daha sonra tekrar ele alabiliriz." Daha fazla dayanamayacakmış gibi elini kaldırdı ve sonunda ona uzandı. Parmağı çenesinin altına kaydđ,

yukarı kaldırdı. Yüzü vahşet ve şefkatin şaşırtıcı bir maskesiydi. "Üzülme. Beni tamamen baştan çıkardın."

"Ben mi yaptım?"

"Ve yapmak üzere olduğumuz şeyden korkmana gerek yok. Sadece bir canavar sana karşı nazik davranmaz," diye fısıldadı ciddiyetle. "Özellikle de ilk seferinde."

Dehşet içinde gözyaşları boğazına düğümlendi. "Bütün erkeklerin canavar olduğunu söylememiş miydin?"

"Elbette öyleyiz." Adamın parmak boğumu kadının yanağını okşadı. "İşte bu yüzden bizi yumuşatmak için senin gibi bir güzelliğe ihtiyacımız var. Bizi evcilleştirmek için. Narin bir şeyin kıymetini bilmeyi öğretmek için."

"Ah." Kalbi sıkışmış bir serçe gibi kaburgalarının arkasında çırpınırken buna söyleyecek tek bir şey bile bulamadı.

"Şimdi," dedi. "Başka bir şey var mı, yoksa seni öpebilir miyim?" Başını eğdi, bu kez bir cevap beklemek niyetinde değildi.

"Bekle!" Sandalyeyi aralarına koyarak geri çekildi. "Fiziksel temastan önce kıyafetlerimizi çıkarmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Gamzesi geri döndü. "Başka bir alternatif önerebilir miyim?"

"Elbette," diye nefes aldı. "Seni daha rahat ettirmek için ne gerekiyorsa yaparım. Sonuçta bu senin baştan çıkarman."

Bunun üzerine tekrar kıkırdadı. "Genellikle sevişme sırasında aşıklar birbirlerini soyarlar. Öpüşürken. Bu da listenizde var mı?"

Aşıklar. Bir isim. Genellikle evlilik dışında biriyle cinsel veya romantik ilişki yaşayan kişi.

Olmak üzere olduğu şey buydu. Onun sevgilisi. Tecavüzcüsü değil.

"Kaç tane sevgilin oldu?" Soru daha zihninde tam olarak şekillenmeden ağzından kaçtı.

Boğuldu. Öksürdü. Sonra el yordamıyla bir cevap aradı.

"Kesin bir sayıya ihtiyacım yok," diye düzeltmek için acele etti. Aslında kayıtsız şartsız bir rakam istemiyordu. Neden sormuştu ki? "Sadece bu konuda iyi eğitilmiş sayılmanız için yeterli olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

"Sizi temin ederim ki öyleyim," dedi sonunda. "Bu konuyu burada bırakalım."

"Pekâlâ." Alexandra kendini Joan of Arc ya da Ann Boleyn'e benzeterek sandalyenin bariyerinin arkasından çıktı. Cesur. Emin değildi. Ve... başka bir şey. Biraz meraklı mı?

Bir ay boyunca korkmaktansa şimdi darağacıyla yüzleşmek daha iyi. En iyisi bu işi bitirmek.

Nazik bir adamdı. Koruyucu içgüdüleri, centilmen davranışları ve -henüz doğrulanmamış- cinsel becerileri olan biriydi. Öpücüklerin tadını çıkarabilirdi. Gerisine katlanabilirdi.

Listeyi kadının titreyen parmaklarından aldı, dudaklarında şefkatli bir sevecenlik vardı. "Neredeyse bunu başka bir şey için kontrol etmek istiyorum ama korkuyorum."

Daha fazlası da vardı. Yazmadığı o kadar çok şey vardı ki. Ondan saçını çekmemesini istemişti. Ayın parlamamasını istemek. Tutkularının ne kadar şiddetli olduğunu sormak.

Ondan, çok açık bir şekilde, kendisini incitmemesini istedi.

Ama sonra, içgüdüsel olarak gözlemci bir adam olduğu için, ona ne olduğunu bilirdi. Onun deyimiyle, neden *bu kadar tuhaf* olduğunu tahmin edebilirdi.

Ve onun bilmesini istemedi. Çünkü o zaman kim, ne zaman ve nasıl diye soracaktı.

Bunların hiçbirini itiraf edemezdi. Hiçbir zaman.

"Gergin olman doğal," diye devam etti, omzuna dökülen buklelerden birinin arasından bir parmağını geçirerek. O keskin, anlayışlı gözleriyle onu izledi. "Eğer fikrini değiştirdiysen, buna gerek yok. Ne kadar zor olursa olsun, düğünden sonraya kadar bekleyebilirim."

Evet, mecburdu. Yapmak zorundaydı. Beklenti, geçen her saatle birlikte içini kemiriyordu.

"Bunu yapmam gerek," dedi ona. "Sana geldim."

"Demek öyle," diye mırıldandı. "Ve ikimizden biri bu odadan çıkmadan önce, benim için geleceksin."

"Ne?"

Onun sorusunu sabırsız dudaklarıyla durdurdu. Sabırsız ama nazik dudaklar.

Bu, diye düşündü içinden yabancı, elektrikli bir his akarken. Bu mahrem şey. Ağızların, nefesin ve tenin birbirine karışması. Daha önce buna hazırlıksız yakalanmıştı. Korku ve zevki karmaşık ve ezici bir dizide birleştirerek onu içine çekmişti.

Ama bu sefer. Bu sefer...

Sadece bir öpücüktü.

Sadece bir öpücük, diye düşündü, çölün sadece kum olması gibi. Ya da okyanusun sadece su olması gibi. Piers Gedrick Atherton'ı öpmek, Nil nehrinin durmak ve ne kadar büyük olduğunu fark etmek gibiydi. Bu

Güzellik tehlikeyle eşleşiyordu ve hayranlık uyandıran tehlikenin kendine has garip bir çekiciliği vardı.

Onu kırabilirdi. Onu
koruyabilirdi. Ondan
korkuyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Bunu istiyordu.

Bu tatlı, baygın öpücük. Sonsuza kadar devam etmesini diledi. Öpücüğü her yerinde . Görmezden geldiği yerlerinde. Dikkatle geliştirdiği yalnızlığını tehdit ediyordu. Zihninin uykuda tuttuğu kısımlarını harekete geçirdi. Zekâ ve analizle ilgisi olmayan kısımlarını. Genç, hayalperest arzularını utanç ve pişmanlık altında sakladığı karanlık yerleri.

Belki de gölgeler o kadar da kötü değildir, diye düşündü adam iki elini çenesinin yanlarına dayadığında. Eğer onun gibi hem temkinli hem de nazik yaratıklar onu karanlığın içine çekip böyle öpebilseydi.

Küçük kıvılcımlar ve ışık parıltıları içinden geçerek onu içten içe aydınlattı.

Bunu yapabilirdi.

O da onu öpebilirdi.

Alexandra ona doğru uzandı ve daha önce yaptığı gibi ellerini göğsüne koydu. Bu kez bir bariyer olarak değil, okşamak için.

Çıkardığı ses kadının içinde titreşti. Onun içinden. Dudaklarında, boğazında, göğsüne yasladığı ellerinde hissettiği yumuşak bir cesaret hırıltısı. Okşanmak için mırlayan büyük bir kedi gibi gurulduyordu.

Dudakları daha da bastırdı, öpüşleri aç bir hal aldı. Ağzını onunkine doğru açtı, sıcak nefesi tatlı, baştan çıkarıcı bir şeyle tatlanmıştı. Dili gezindi ama ona hiç dokunmadı.

Sözünü tuttu. Ona ne kadara mal oldu?

Dudakları onun cesaretlendirici baskısı altında ayrıldı, onunkilerle şehvetli bir ritim içinde ayrılıp tekrar kapandı. Ağızları, sahip olduğunu hiç bilmediği ilkel bir içgüdüyle dans ediyordu. İçgüdünün zorlamasıyla ona doğru adım attı ve ancak o zaman adam onu kollarına aldı.

Sertleşti ama sadece bir anlığına, adam dudağını ısırarak dikkatini dağıtmadan önce.

Gömleğinin tereyağı yumuşaklığındaki kumaşının altında vücudu demir gibi sertti. Ve sıcak. Çok sıcaktı, hissettiği baş döndürücü güçle örülmüştü.

deneyimli olmaktan ziyade.

Ona karşı hiç kullanmamıştı. Bir kere bile.

Bir erkeğin kollarında kendini zincirlenmiş, tutsak ve çaresiz hissedeceğini düşündü.

Yine de burada, onun , onun gücüyle çevriliyken... zincirlenmiş değil, korunaklı hissediyordu. Yakalanmak yerine korunuyordu.

Ve çaresiz, evet. Anlamaya başlayamadığı baştan çıkarıcı, huzursuz bir beklentiye karşı çaresiz.

Bir açlık. Evet, bir açlık. Dokunmak için, tatmak için.

Ne yaptığıнын farkına bile varmadan dilini dudaklarının arasından geçirerek onu en kötü ikiye bölme haline getirdi.

Nefesi kesildi ve koca vücudu kasıldı, sonra da titredi.

Kadın geri çekildi ve adamın başı da kısa bir süre onu takip etti, kadın teması kesmeden önce ağızlarının mührü mümkün olduğunca uzun süre korundu. "Yapmamalıydım -dilim- özür dilerim."

Alnını onunkine yasladı, nefesi sanki bir ligde koşmuş gibi kesilmişti. "Dilini istediğin gibi kullanabilirsin." Daha fazlası için eğildi.

Onun ağzından kaçtı. "Ama sen kendininkini kullanamazken bu hiç adil değil.

Çünkü... bu değişmedi. Özür dilerim."

"Seni affediyorum." Nefes nefese bir kıkırdama çıkardı ve onu kendine daha sıkı çekti. "Seni her şey için affedeceğim." Şakağına bir öpücük kondurdu. Yanağına. Çenesine. "Şimdi seni yatağı taşımamıza izin ver."

Sustu, sessiz savaşı onu parçalara ayırıyordu. Adamın yaptığı şey hoşuna gitmişti. Yumuşak sakalının boynunu kaşıyıp ve pürüzsüz dudaklarının kontrastından hoşlanıyordu. Adamın bir şey yapmadan önce onu uyarma eğilimi hoşuna gitmişti.

Ondan hoşlanıyordu.

Onun durmasını istemedi.

Bir sonraki adımda ne yapacağını da bilmiyordu. Bundan nefret ediyordu. İğrenç, itici, zorlayıcı bir hayvana dönüşmüştü.

Gerçek bir canavar.

Tanrım, onu bu şekilde görmek zorunda kalmamayı kadar isterdi.

Bunu yapabilirim, diye kendine hatırlattı.

"Evet. Beni götür-" Kendini onun kollarına atılmış bulduğunda nefesi kesildi. Adam birkaç dev adımda yatağı ulaştı ve onu yatağı yanına bıraktı.

Ondan sonra zaman hızla aktı. Sersemlemiş düşüncelerinin daha hızlı.

Onu tekrar öptü, koku karışımıyla onu uyuşturdu,

ve dizginlenmiş bir ihtiyaç. Kolları daha önce olduğu gibi onu sardı ve birkaç sarsıntılı hareketle elbisesi gevşedi.

Arayış içindeki elleri bağciksız korsaja doğru kayd. Yavaşça, kasıtlı olarak, sert omurgasını yukarı çekti ve gövdesini içine aldığı sargıyla karşılaştı.

"Bu ne?" diye sordu kızın ağzına karşı.

"Korselerden hoşlanmıyorum," diye açıkladı.

"Mmm," diye onayladı, dudakları daha önce olduğu gibi benzer bir yola girmeden önce onunkileri tekrar okşamaya başlamıştı bile. Çenesinden aşağıya, boynuna doğru, gevşemiş yakasının altından boğazının narin derisini bulmak için sokuldu.

"Umarım bunu çok skandal bulmazsınız," diye endişelendi. "Son derece skandal." Meraklı dudaklarıyla kızın kulağını ısırıldı, ve bir an için adını unuttu.

"Birkaç kez sarıldığı için çözmesi daha uzun sürecek," diye açıkladı kendi sesi olduğunu bilmediği boğuk bir sesle. "Sanırım o kısmı çıkarmana gerek yok."

"Oh, ama ben biliyorum." Kadının korsajını biraz aşağı kaydırarak omuzlarını dudaklarının önüne serdi.

Panik alevlendi ama kendini titreyen dizlerini sağlam tutmaya odaklanmaya zorladı. Adam dudaklarını omzunun üzerinde gezdirirken onu kavradı.

Sakal yardımcı oldu. El değmemiş teninin üzerinde gezinerek lezzetli bir ürperti patlamasına yol açıyor, korkusunun neden olduğu ürpertileri kovalıyordu.

Bunu yapabiliirdi. Mantra bu sefer daha da güçlenmişti. Cesaretlenerek ellerini adamın göğsünün uçsuz bucaksız genişliğinde gezdirdi. Tişörtünün altındaki teni sıcak bir şekilde titreşiyor, onu keşfetmeye teşvik ediyordu.

Çıkardığı sesler onu büyülüyordu, küçük nefes kesilmeleri ve yumuşak titreşimler halinde salınan inlemeler. O istedi-

"Kendim görmesem inanmazdım." Küçümseyici bir kadın sesi, düşüncelerinin yaygarasına ve kulaklarındaki kan hücumuna nüfuz etti. "Canavar ve mavi çoraplı."

Alexandra, adamın parmakları kollarının etrafında kıvrılıp canını acıtmaya ramak kala durunca kaskatı kesildi.

Nefesi hızlandı ama ondan uzaklaştığında gözleri yine uzaklara dalmıştı. Buz gibi. Bir zamanlar şefkatli, sevecen bir sıcaklıkla eriyen yüz hatları şimdi soğuk bir çelik gibi sertleşmişti.

"Rose," diye homurdandı ve arkasını dönüp iyi yağlanmış, görünmez menteşeler üzerinde genişçe sallanan bir kitaplığın gölgesinde duran karanlık güzelliğe baktı.

Vikontes Carlisle onu hesapçı bir bakışla süzüp Redmayne lehine hızla başından savarken Alexandra korsajını sıkıca kavradı. Yeni bulduğu özgüveni, kol ve bacaklarındaki kanın çekilmesi kadar hızlı bir şekilde tükenmişti.

Kadın ne görmüştü? Ne duymuştu? Neden buradaydı?

Kadının, muhtemelen kendi odalarından Redmayne'in odalarına giden gizli bir geçidin önünde durduğunu fark ettiğinde, ısı uzuvlarından sızdı, yanaklarını korkunç bir kızarıklıkla haşladı.

Yatak odasına girmek için daha önce de kullandığı belli olan geçitler.

"Döndüğünden beri değişti, sizi temin ederim," diye mırıldandı Rose, eldivenli parmağının ucuyla saçlarına dokunarak. "Yüz hatlarından daha fazlası, sanırım. Bir ara onu karşılaştırmalıyız, benim yakından tanıdığım vücuduyla şimdiki vücudunu." Alexandra'nın karnında bir antipati ateşi yakan şehvetli bir bakışla onu taradı. "Daha iyi bir pazarlık yaptığınıza eminim."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Piers daha önce hiçbir kadına şiddet uygulamamıştı. Daha önce hiç bu kadar baştan çıkarılmamıştı. Güzel niyetinin masum ateşiyle tutuşan kanındaki cehennem, eski nişanlısının ortaya çıkmasıyla volkanik bir öfkeye dönüştü.

Bu ne cüret? Nasıl olur da Alexandra'nın gözlerinde şüphe uyandırmaya *cüret ederdi*? İlişkileri kesin ve tutkuları yeniyken Alexandra'nın ona sunduğu pasajları kullanmaya nasıl cüret ederdi?

Derisinin altında kaynayan öfkeyi bastıran Piers, Alexandra'nın korsajını tekrar yerine oturttu ve gevşettiği bağcıklara uzanıp ayarlamak için onu kendine doğru çekti.

Alexandra'nın nefesleri küçük, hızlı patlamalar halinde omuzlarını onun göğsüne doğru kaldırırken, dengesini korumak için yiğitçe bir savaş veriyordu. Daha önce Rose'dan nefret ettiğini düşünmüştü ama şimdi içinde kabaran acı duygu bin kat artmıştı.

Lanet olası entrikacı postu.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Gitmen gerekiyor," demeyi başardı.

Alexandra'nın yumuşak ağzını sert bir çizgiye sıkıştıran acımasız bir kararlılık, ondan cesaret alıyor gibiydi. "Evet, gitseniz iyi olur," diye Rose'a sertçe hitap etti.

Piers onunla gurur duyuyordu, o utangaç küçük kuşla, ama onun ne demek istediğini yanlış anlamıştı.

Yüzünü iki avucunun arasına aldı, kızın teni utançtan yanıyordu. "Hayır sevgilim, gitmen gerekiyor."

Boynu gerildi ve kehribar rengi bakışları keskinleşti. "Ben mi?"

"Evet." Onlara yırtıcı bir ilgiyle bakan Rose'a bakmaya fırsat bulamadan, sıkıntıyla kaskatı kesilmiş dudaklarını öptü. "Bunu görmek zorunda kalmanı istemiyorum."

Çenesi kısa bir baş hareketiyle adamın eline değdi ve adam ona baktığında gözlerindeki belirsizlik neredeyse kalbini kıracaktı. Tanrım, ama çok güzeldi, şeftali rengi dudakları adamın öpücükleriyle kızarmış, ağzının etrafındaki deri adamın sakalıyla hafifçe aşınmıştı.

Kirpikleri aşağı doğru indi ve sormak istemediği bir soru olduğunda alışkanlık haline getirdiği gibi dudağını endişelendirdi.

"Buradaki işim biter bitmez gelip seni bulacağım," diye söz verdi, dudaklarını kızın alnına bastırarak.

Sessizce başını salladı, omurgası mükemmel bir şekilde dik tutularak odasından dışarı süzülürken ay ışığının eteğini izledi.

"Alexandra Lane mi?" diye alay etti Vikontes, siyah eldivenlerini çıkarıp parmaklarını tek tek çekerek. "Gerçekten Piers, hepimizi nasıl da şaşırttın. Eğer beni kıskandırmak için evleniyorsan, daha genç birini seçebilirdin. Ya da en azından daha zengin birini."

Piers'in öfkesi karşısında bir an için nutku tutuldu. Eğer kadın bir erkek olsaydı, onu bir güzel döver ve dışarı atardı. "Onun adını zehirli dilinden uzak tutacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

Kızın tereddüt etmesinden ayrı bir zevk aldı, sözlerindeki ısırıkla bir korku kıvılcımı alevlendi. Kadın bunu anında maskeleyerek odasına girdi.

İçinden tiksinti geçti. Onun güzel olduğunu nasıl düşünmüştü? *Ton*'un sunduğu en çekici kadın olduğunu? Koyu, egzotik badem gözleri onu esir almıştı. Uzun, küstah bakışları ve sessiz, şehvetli vaatleriyle onu baştan çıkarmıştı.

İnce uçlu bir elf güzelliği vardı, nazlı ve gizemli, tüm çekingen kirpikler ve keskin yüz hatları.

Şimdi, bulabildiği tek şey onun kusurlarıydı. Kusurlu dişleri. Yaşlandıkça çirkin bir bene dönüşecek olan gözünün altındaki güzellik izi.

Onun inançsız ruhu.

Şöminenin karşısındaki sandalyelerden birinin kenarına tüneyecek kadar cüretkârdı, her hareketi poz veriyor ve hesaplanıyordu.

Ona kendisini o sandalyede becerdiğini hatırlatmak istiyordu.

Tanrı'dan bunu yapmamasını diledi.

Onu kışkırtmayı her zaman sevmişti. Onu sabır ve kontrol sınırlarının ötesine itmeyi. Karanlık yerlerini ve birikmiş ateşlerini bulup ince manipülasyonlarıyla onları körüklemeyi. Onu nasıl vahşi sevdiğini hatırlıyordu. Bir hayvan gibi. Çürükler, izler ve hızlı, sert bir sikiş istiyordu.

Onun kızgın olmasını istedi.

Mor derisi, öfkesini dizginleyip içindeki cehennemi yalanlayan soğuk bir sakinlikle ona hitap ederken morarmış parmak eklemlerinin üzerinde gerildi. "O geçidi tuğlayla örmek isterdim," dedi kayıtsızca. "Ama Redmayne Kalesi'ne bir daha davet edilmeyeceğin için böyle bir şeye gerek kalmayacak."

"Barış yapmaya geldim Piers," dedi sanki o hiç konuşmamış gibi.

Sert bir hareketle onu susturdu. "Ya bana Majesteleri diye hitap edersiniz ya da hiç etmezsiniz."

Çenesindeki çıkıntı, emredici komutunun onu etkilediğinin tek göstergesiydi.

Hala ne kadar mükemmel bir oyuncuydu.

"Dünyanın bu bölgesindeki köylülerin ve asilzadelerin senin hakkında fısıldadıkları şeyler doğru değil." Alexandra'nın boşalttığı kapıya bir bakış fırlatırken elleriyle eteklerini düzeltti ve ince bacaklarına yapıştırdı. "Bakirelerden hoşlanmaya başladığınız mı?"

"*Düşesim* olacak kadın için bir zevkim var." Bir darbe daha. Yüzünün buruştuğunu gizleyemedi.

"Ona bu kisveyi giydirmek neredeyse zalimlik. O kadın bir fare. Bir kontun kızı olabilir ama böyle bir sorumluluğu yerine getirmek için ne isteği ne de yeterliliği olduğu bu gece açıkça görüldü."

"Bu da niyetim ve benim ortak noktalarımızdan biri." Nedense Alexandra'yı Rose'la tartışmak şimdiden ihanet gibi gelmişti.

Ayağa kalkan Rose dikkatli ve ölçülü adımlarla ona doğru ilerledi. Solgun omuzları geriye doğru itilmiş, neredeyse hiç siyah giymemiş göğüsleri gururla sergileniyordu. "Bana kızgın olduğumu biliyorum ama kendimi savunma şansım hiç olmadı. Bunu borçlu olduğumu düşünmüyor musun? Yaptığım şeyi neden merak etmiyor musun?"

"*Muhtemelen* öleceğimi bildiren mektubumu aldıktan bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra unvanımın varisiyle evlendiniz," dedi alaycı bir tavırla. "Sebepleriniz kör bir adam için çok açık olurdu."

"Bu hiç adil değil." Suratını astı. "Patrick ve ben ikimiz de seni sevdik-seni sevdik

-Bizi birbirimizin kollarına kederimizdi."

Ona en buyurgan bakışlarını yöneltti. "Ne yazık ki seni orada tutamadı."

"Her zaman canavar gibiydin." Kadın elini adamın yaralı çenesine için kaldırdı ama adam boynunu silkerek bileğini yakaladı. "Ve şimdi de görünüyorsun." Sesi sertleşti. "Pek çok şey olabilirsiniz *Majesteleri* ama aptal değilsiniz. Lane ailesinin yoksul olduğunu herkes biliyor. Sizin servetinizle evleniyor. Bu onu beni suçladığınız kişiden nasıl farklı kılıyor?"

Gerçeklerden nefret ederek onun elini geri itti. Onun bunu bilmesinden nefret ediyordu.

Rose'un gözleri kısıldı, parmakları pençeye dönüştü. "Seni istediğine seni ikna etti mi? O ürkek kız mı? Gerçekten de senin dönüştüğün şeyi görmezden gelebileceğini ve seni arzulayabileceğini mi düşünüyorsun? Omuzlarını öperken yüzünü görmedin. Tiksintiyi fark etmedin. Korkuyu. Seni istemiyor, paranı harcayabilmek için senin altında acı çekecek."

Çaresizlik içinde kollarını ona doladı, kulağına boğuk bir fısıltıyla nefes alırken bedenini onunkine bastırdı. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Seni arzulamaktan. Yara izlerin seni daha çok istememe neden oluyor. Benim için her zaman ne olduğunu gösteriyorlar. Muhteşem bir canavar. Sen Torcliff'in Dehşeti'sin, her türlü canavarca arzunu tatmin edebilecek bir aşığı hak ediyorsun."

Dikenli mücevherleri ve sıkı, korseli duruşuyla Alexandra'nın kıvrımlarını vücuduna yapıştırırken, Alexandra'nın ateşlediği son sıcaklık da buza dönüştü.

Elleri uzun zamandır onun şeklini unutmuştu.

Ve şimdi bir başkasının şeklini özlüyordu.

Rose'un söylediklerinde doğruluk payı var mıydı? Alexandra'nın suskunluğu çekingenlikten çok tiksinti miydi? Onun tarafından dokunulmaya katlanabilmek için mi saçma sapan şartlar öne sürüyordu?

"Buraya beni baştan çıkarmaya mı geldin Rose?" Adını bir lanetmiş gibi söyledi. "İstedğin benim canavar vücudum mu?"

Gözleri yaşardı. "Buradayım çünkü bu gece seni gördüm ve istemekten öldüm. Buradayım çünkü tek istediğim seninle o korkulukta durmaktı. Benim yerim senin yanındı. Senin yanında. Bana söz verdiğin şey buydu, hatırlamıyor musun?"

Dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı, yüzü kızın uyandırdığı hisler kadar çirkin olduğundan emin olduğu bir şekle büründü. "Sana kalbimi vaat ettim, sen geri kalanına aşık oldun."

"Verdiğin söz boş çıktı!" diye bağırdı. "Annen senin kalbinin de onunki kadar soğuk olduğundan emin oldu. Beni hayvanlarından biri gibi kovaladın. Ve bir kez tuzağa düştüm mü, duvarına asacağın güzel bir şeye dönüştüm. Bana aşk yemini ettin ama görevinden tekrar tekrar kaçtın. İki yıl boyunca, dünyanın her köşesinden, ıvır zıvırların ve tutkunla mutlu bir şekilde dönmeni bekledim. Ama *bir an bile* kalbini görebildiğimi sanma, çünkü onu görmeme asla izin vermedin. Bir kalbin olduğuna ikna olmadım."

Piers onu itti. "Beni sevseydin, yasımı tutardın. Yasını tutmuş olsaydın, sana geri dönerdim. Senin hayvanın olurdu. Senin hayvanın. Beni yarattığı canavar için her gece o jaguara teşekkür ediyorum, çünkü *senin* nasıl bir canavar olduğunu ortaya çıkardı."

"Bunu kastetmiş olamazsın." Tökezleyerek geri çekildi, ellerini yalvarırcasına uzattı. "Biz artık bir aileyiz Piers, en azından izin ver-"

"Defol. Dışarı." Kadın, adamın kendine hakim olma yetisinden geriye kalan azıcık şeyi de tüketmişti.

İsteksizce gitmek için döndü, abanoz treni arkasında mürekkepli bir iz gibi sürükleniyordu. Kitaplığın önünde durdu ve adama baktı. "Ondan bıkacaksın," diye tahmin etti. "Ve bunu yaptığında, canavara hoş geldin diyeceğim." Kitaplık arkasından kayarak kapandı ve Piers kolu çekiştirdi, işe yaramaz hale getiriyor.

Gizli bir sevgilisi olmasını hiç istememişti. O annesi gibi değildi. Rose gibi değildi. Evlendikten sonra, bir daha asla ayrılmayacaktı.

Alexandra Lane onun tek sevgilisi olacaktı. O artık onun canavarıydı.

Tanrı ruhuna merhamet etsin.

Francesca ve Cecelia'yı sakinleştirmek hiç de zor olmamıştı. Balodan döndüklerinde Alexandra'nın kayıp olduğunu görmüşler ve Alexandra kapıdan içeri girene kadar endişeden deliye dönmüşlerdi.

Onlara bir not bırakmayı düşünmeliydi ama acelesi yüzünden not defterini yanına almıştı ve unutmuştu.

Üç parmak viski Alexandra'nın titreyen ellerini rahatlatmış ve göğsündeki gerginlik yumağını akşamki olayları anlatacak kadar gevşetmişti. O bunu yaparken arkadaşlarının gözleri de aynı şekilde, neredeyse komik bir şekilde büyümüş ve ona şaşkınlıkla bakan iki kızıl baykuşu andırır hale gelmişti.

"Çok cesursun." Cecelia hülyalı hülyalı iç geçirdi. Alexandra'nın güvende olduğu kesinleştiği anda elbisesini ve korsesini çıkarmış, geceliğini giymiş, atılmış kıyafetlerinin ortasında duruyordu. "Ben olsam ondan çok korkardım."

Alexandra midesindeki savunma düğümüne kaşlarını çattı. "Neden *Sen* neredeydin?"

"Çok büyük, değil mi? Ve her zaman çok korkutucu." Durakladı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Onu öpmek nasıldı? Sana karşı... nazik miydi? Düşünceli miydi?"

Alexandra, Redmayne'le paylaştıkları şeyi ifade edecek kelimeyi bulmakta zorlandı. "O... hoş biriydi." Söylediği anda bu kelimenin yetersizliğini fark etti.

Redmayne'i öpmek elbette hoştu ama bu çok hafif bir kelimeydi. Onun yerine ne kullanabilirdi?

Kabul edilebilir mi? Keyifli mi?

Zevkli.

İşte bu kadar. Redmayne'i öpmek bir zevkti. Onu bütün gece öp. Onu sonsuza dek öpebilirdi.

"Beni çok rahatlattı," diye açıkladı Alexandra. "Rose sözümüzü kesmeseydi durmamız gerektiğine inanmıyorum."

"Rose Brightwell her zaman iğrenç bir kaltak olmuştur," diye küfretti Francesca saçındaki yakut iğneleri çekerken. "İlk günlerde de Chardonne'da onunla aynı odada kaldığım zamanı hatırlıyor musun? Herkesi çok perişan etmişti. Redmayne'in onda ne bulduğunu hayal bile edemiyorum."

"O artık Rose Atherton." Alexandra kendini şezlonga bıraktı, tüm bu çile yüzünden soyunamayacak kadar bitkin düşmüştü. "Ve gerçekten çok güzel." Eğer insan zarif yüz hatlarına ve bir kadın kataloğundan fırlamış gibi bir vücuda sahip mükemmel, egzotik kadınlardan hoşlanıyorsa.

İçinde hastalıklı bir şüphe kıvrıldı. Redmayne'le öpüştüklerinde, yakınlaşmaları ilerledikçe, Redmayne onu kendine doğru çekmiş ve Redmayne onun... şehvetini hissetmişti. Onun seksini. Karnına doğru sertleşmişti.

Elbisesini soymak üzereydi. Kadın da onun topografyasını keşfetmek üzereydi. Dakikalar sonra yatakta olabilirlerdi.

Ve sonra Rose onu uzaklaştırdı. Hayır, Redmayne onu *göndermişti*.

Şimdi ne yapıyorlardı? Alexandra merak etti. Kavga mı ediyorlardı?

Rose özür mü diliyordu? Ya da ...

"Sence şehvet transfer edilebilir mi?" Her zaman yaptığı gibi Alexandra bu düşünceyi daha tam olarak şekillenmeden dile getirdi.

Cecelia bornozunu bağlarken dondu kaldı. "Redmayne ve Rose'un-"

"Ben de tam olarak bunu merak ediyorum." Alexandra sefilce içini çekti.

"Onun fiziksel olarak karşılık vermesine yetecek kadar samimiyetimizi iletmiştik. Şimdi odasında başka bir güzel kadın olduğuna göre

mi?" Parmaklarıyla gözlerini kapattı, hayal gücünü de kör edebilmeyi diliyordu.

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum canım." Cecelia kanepede ona katılırken yanındaki minder çöktü ve ellerini gözlerinden uzaklaştırmak için bir elini koluna koydu. "Ayrıca Redmayne kuzenine ve Rose'a çok kızgın olduğunu belli etti. Onlardan nefret ettiğini söyleyebilirim."

"Elbette, ama sevgi ile nefret arasında ince bir çizgi yok mu?" Alexandra kulağına fısıldayan şeytanın avukatına ses verdi.

Francesca dikkatle öne doğru eğildi. "Asıl soru şu: Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Alexandra tereddüt etti, parmak uçlarını hâlâ onun hayat dolu, nazik öpücüklerinin verdiği hisle karıncalanan dudaklarına bastırdı. Bunun ne önemi vardı ki? Kıskanmıyordu, değil mi? Nefret ettiği bir kadını ve sevmediği bir adamı? Tanrım, onu sadece iki gündür tanıyordu. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı.

Ve şimdi evleneceklerdi. Onun kocası olacaktı.

İçinde bulunduğu koşullar ve geçmişi göz önüne alındığında, her kadın tatsız bir eylemden kaçınmak için bir metresi kendi durumuna kabul edebilir.

Ve yine de...

"Sevdiğim bir şalı bile Rose'a teslim etmezdim," diye mırıldandı acı acı. "Bırakın bir kocayı."

"Buna içerim," diye kabul etti

Francesca. Cecelia kadehini kaldırdı.

"Dinle. Duydum."

Sert bir vuruş Alexandra'yı şaşırtarak viskisini yudumlamak yerine yutmasına neden oldu. Bardağı masaya bıraktı, yanık yüzünden gözleri yaşardı.

Gelip seni bulacağım.

"Bu benim için." Ayağa kalktı ve kapıya gitmeden önce arkadaşlarının görüş çıktığından emin oldu. İçindeki güve isyanını kontrol altına almak istercesine elini karnına bastırdı.

Gelmişti. Ve sadece birkaç dakika olmuştu.

Ancak, çok iyi bildiği gibi, bu eylem sadece birkaç dakika sürebilirdi ve birinin soyunmasına gerek yoktu.

Cesaretini toplayarak kapıyı açtı.

Redmayne'in gözleri onun her yerine değişiyor, loş ışıklı oyuktan yüz hatlarını içine çekiyordu.

Yeleğini giymiş, saçlarını düzeltmiş ama kravatını çıkarmamıştı. Bir ara vermeyi yeni bitirip bitirmediğini anlamamanın bir yolu yoktu.

fiziksel nitelikte.

"Yalnız değilsin." Sesi tanıdık bir öfkeyle titriyordu. Belki de kaynağını da tespit etmişti. Rose.

"Yalnız değilim," diye onayladı.

"Sizinle konuşabilir miyim?" Boş bartizan oyuğunu işaret etti. En azından bir nebze mahremiyet sağlayabilirdi.

"Tabii ki."

Ona yer açmak için geri adım atmadı ve kapı arkasından kapandığı anda Alexandra kendini kızgın çelikten bir duvara yaslanmış buldu.

Bir keresinde paniklemiş olabilir. Ya da mücadele edebilirdi. Adam onu uyarmamıştı ve o da kendini fiziksel temasa hazırlamamıştı.

Ama adam onu kendine doğru çekerken, iri ellerinden biri sırtına bastırıp diğeri başını kavrarken, bacaklarının o bildik çırpınma ya da kaçma içgüdüleriyle tutuşmadığını fark etti.

Yanağına çarpan güçlü, ritmik bir yumruk onu esir aldı. Kalbi hızla atıyor, çarpıyor ve bu ses onu hipnotize ediyor, onu bir memnuniyet duygusuna sürüklüyordu

Onu daha önce olduğundan daha yakın tuttu. Daha az saygı ve daha fazla çaresizlikle, sanki onu gitmiş bulacağından korkuyormuş gibi.

Derin bir nefes alan Alexandra yabancı ya da kadın kokusu aradı ama onun kendine özgü, çekici özünden başka bir şey bulamadı.

Buna gülümsedi. Rose çiçeksi bir Fransız parfümüyle sıırılsıklam olmuştu. Eğer kucaklaşmış olsalardı - eğer yakınlaşmış olsalardı - kesinlikle onun kokusunu alırdı.

Alexandra rahat bir nefes alarak ona karşı gevşedi. Hatta ellerini adamın kaburgalarından sırtına doğru kaydırarak koca gövdesini çevrelemeye çalıştı ama bunu neredeyse imkânsız buldu.

Ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama buna ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Başka bir sessiz an için ona ihtiyacım vardı.

Ona sessizlik verebilirdi. Sessizlik onda fazlasıyla vardı.

Tutulmak nasıl bir şeydi. Garip ve tuhaf bir şekilde her yerde bulunan, özünde *insani* bir şey. On yıldır tecrübe etmediği bir şey olduğunu fark etti. Ve asla bir erkek tarafından.

Şimdiye kadar. Ona kadar.

Pompeii'de bir kadın ve erkeğin kemiklerinin böyle bir kucaklaşmayla iç içe geçtiği bir mezarı ortaya çıkarmıştı. Alexandra onlara hesapsız saatler boyunca bakmış, onları ayırma fikri karşısında çaresiz kalmıştı.

Onları bu şekilde bir araya getiren şeyin ne olduğunu ve ölümdede olduğu gibi hayatta da birbirlerine sarılmadıklarını merak ediyordu.

Ve neden.

Bunu bir kez daha düşündü. Nedeni buydu. Bir beden, bir kalbin yanında bir başkasına ihtiyacı vardı. Bir kucaklaşma, bol miktarda mevcut olana kadar eksikliğini hiç bilmediği temel bir fiziksel ihtiyacı besliyordu.

Ve işte fizyolojik kanıtı. Kalbi kulağına doğru yavaşlayarak daha makul bir ritim tutturdu. Kasları giderek çelikten demire dönüştü, kolları gevşedi, ta ki elleri boş boş omurgasını keşfedene kadar.

"Benden korkuyor musun, Alexandra Lane?" Bu sözleri adamın göğsünde yankılanan bir titreşim olarak duydu.

Algılama yeteneği sorun yaratmaya başlamıştı. "Var. Var," diye dikkatle itiraf etti.

Tereddüt etti, nefes alırken göğsü sıkışyordu. "Bana bakmak zorunda olmak seni korkutuyor mu?"

"Hayır," diye güvence verdi ona. "Aynaya bakmanın seni korkuttuğundan daha fazla değil."

"Ben aynaya bakmam," diye gürlledi.

Alexandra onu görmek için arkasına yaslandı, ancak kolları sanki onu bırakmaya hazır değilmiş gibi belinde sıkılaştı.

"Neden?" diye sordu nazikçe. "Kim olduğunla yüzleşmek zor mu geliyor?"

Yüz hatları taşlaşmış ve gerilmiş bir halde ona baktı. Yüzünün sol tarafı hafifçe ona dönüktü, sanki korkması gereken taraflarıyla yüzleşmesi için ona meydan okuyordu. "Her zaman olduğum adamı görmüyorum, olabileceğim adamı görüyorum. Ona bakmak zor."

Kendine rağmen uzandı ve avuçlarını onun çenesine doğru şekillendirdi. "Beni aptal sanacaksın ama tanıştığımızda eski tanrıların ölümlü mükemmelliğini kıskandıkları için sana bunu yaptıklarını düşünmüştüm." Utangaç parmaklarını adamın sakalında gezdirerek kızgın izleri takip etti.

Gerildi. Kıpırdadı ama hareket etmedi.

"Acınız için üzgünüm," diye devam etti ciddiyetle. "Ama bunlar artık senin bir parçan ve bu karşılaşma seni daha iyiye doğru değiştirdi." Parmak uçlarına kalktı ve başını aşağı doğru iterek dudaklarını yanağındaki çatlağa bastırdı. "Hem için hem de dışın," diye düzeltti. "Bence oldukça yakışıklısın. Ve bunun ötesinde, bence iyisin."

Gözlerinde, kalbinde cevap niteliğinde bir sızı uyandıran bir şey parlıyordu. Yarı inançsızlık, yarı özlem. "O zaman benden neden korkuyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu. "Harabelerde olanlar yüzünden mi? Bir adam öldürdüğüm için mi?"

Kirpikleri yüz ifadesini örtmek için aşağıya inerken Alexandra tek kelime etmedi. Onu bu yüzden kınayabilecek son kişi oydu.

"Bu öldürdüğün ilk... kişi miydi?" diye sordu, ona bu akrabalığı paylaştıklarını söyleyebilmeyi diliyordu. Ellerin başkalarının kanıyla lekelenip lekelenmediğini merak ediyordu.

Sözlerinden önce nefesinin uzunluğu ona cevap verdi. "Hayır. Daha önce de saldırıya uğradım. Arjantin'de bir Amerikan şirketinin altın madenine çok yakın bir yerde avlanmıştık. Vahşi bir karşılaşma yaşadık, size ölü sayısını söyleyemem. Ve başka zamanlar da oldu, ama size söz verebilirim ki kendimi savunmak için olmayan hiçbir canı almadım. Ya da bir başkasının."

"Beni affedebilir misin?" diye sormadan önce karanlıkta birkaç nefes sessiz kaldılar.

"Affedilecek bir şey yok." Ona bakmaya cesaret etti. "Öldürmek için sebepler olduğumu biliyorum."

Redmayne onu tekrar kendine çekti, rahatlama ve pişmanlık sesinin tınısını yatıştırıcı bir derinliğe indirdi. "Yine de, benim yapabileceğim vahşete tanık olduğun için üzgünüm. Hayatımda hiçbir zaman gücümü bir kadına karşı kullanmadığımı bilmeni isterim."

Alexandra onun kollarının karanlık ve hoş çemberinde gevşemiş, el yordamıyla sözcükler . "Rose ne yaptı- nasıl yaptı-?"

"Evlen benimle."

Şaşkınlıkla, ona bakabilecek kadar geri çekildi. "Nişanlılığımızın çoktan tesis edildiğini sanıyordum."

Dudaklarını şakağına değdirmek için başını eğmeden önce ona verdiği gülümseme sonsuz bir şefkatle doluydu. Elmacık kemiğine. Ağzının köşesine. Dudakları onunkileri almadı, bunun yerine boynunun çenesiyle birleştiği yumuşak, hassas yeri kayıtsızca keşfettiler, elleri daha iyi erişebilmesi için saçlarını omuzlarının üzerinden fırçaladı.

"Yarın," diye fısıldadı kulağına. "Bir ay sonra Londra'da havasız bir katedralde değil. Yarın eski papaz evinde."

Alexandra'nın kalbi, onun kucağından uzaklaşırken az önce terk ettiği çılgınca tempoya geri döndü. Düşünmesi gerekiyordu ve adamın ağzı kulağına *bunu* yaparken düşünemezdi.

"Neden yarın?" diye sordu.

Gözleri esmer yüzünde iki buz parçası gibiydi. "Yarın akşam Normandiya'ya giden bir gemi var. Düşün gecemizi denizde geçirebilir ve bu insanlardan uzakta uyanabiliriz. Bu kaleden. Dün saldıran adamlardan. Benim olduğum bir yatak odasından uzakta-" Sözüünü kesti ama Alexandra bu cümleinin sonunu biliyordu.

Rose'la birlikte olduğu yere.

"Bir Fransız üniversitesi son birkaç aydır Normandiya'da kalıntılar ortaya çıkarıyor; babam yıllar önce Magnus Redmayne'in Fatih William ile bağlantısını doğrulamak için onları finanse ederdi. Patrick dük olacağını düşündüğü zaman projeyi yeniden canlandırdı."

Kuzeninden bahsedilince sert bir nefes verdi. "Döndüğümde bile operasyonu durdurmaya cesaret edemedim ve kısa süre önce arkeoloji öğrencilerinin Magnus Redmayne'in babasının gömülü olduğu düşünülen yeri keşfetmiş olabilecekleri haberini aldım. Son kazıya yardımcı olması için bir uzman çağırıyorlar."

Ensesindeki bir tutam saçı yakaladığında, yüz hatları anında tanımladığı bir şeye duyduğu özlemle gerildi.

Kaçış.

"Babamın geçmişe olan takıntısını ben paylaşmıyorum," diye devam etti. "Ama sizin paylaştığınızı tahmin ediyorum, Dr. Lane. Balayımız için burayı görmek ister misiniz? Kazı alanlarını kurcalamak?"

Kaçma hevesi bulaşıcıydı ve Alexandra kendini ikna olmanın eşiğinde buldu. Westminster Abbey'de ya da onun gibi bir dükün evleneceği herhangi bir yerde koridorda yürümektense Manş Denizi'ni boydan boya yüzmeyi tercih ederdi. Ve onun ilgi alanlarına uygun bir balayı yeri seçmesi onu çok etkilemişti.

"Peki ya ruhsatlar, evlilik ilanları ve rahip? Aileme haber bile verilmedi."

"Kaçarsan çok üzülürler mi?" Sevecen bir hareketle burnunu onunkine dokundurdu.

Bunu uzun uzun düşündü. "Bir dükle olmaz," diye sonuca vardı.

Gülümsemesi hem alaycı hem de acıydı, onunki gibi satırımsi yüz hatlarında rahatsız edici bir görüntüydü. "Bu durumda, ben bir düküm ve çok nüfuzlu bir politikacıyla akrabayım." Onu serbest bıraktı. "Detayları bana bırak."

Kendini biraz hisseden Alexandra başını salladı. "Rose'dan önce ne hakkında konuştuğumuzu... devam ettirmek ister misin?"

Yüzünü bir kez daha ellerinin arasına aldı ve dudaklarına yakıcı, arayış dolu bir öpücük kondurdu. "Her şeyden çok. Ama seni karım olarak istiyorum. Buradan uzakta. *Ondan* uzakta."

Alexandra ona şiddetle katıldığını fark etti. "O zaman yarın," diye mırıldandı inanamayarak.

"Düşünsene, senin gibi bir hazineyi bir tren platformunda buldum." Onu hızlıca öptü ve bıraktı. "Sabah hazır ol."

Odasına geri dönmeden ve kulak misafiri olmamış gibi davranan iki kadına bakmadan önce, uzakta iri bir gölgeden başka bir şey olmayana kadar onun gidişini izledi.

"Yarın o zaman," diye yineledi, kendini sersemlikten kurtaramıyordu. "Yarın evleniyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Alexandra düğün gününü sadece anlık olarak hatırlıyordu ama düğün gecesini hayatı boyunca hatırlayacaktı.

O sabahın büyük bir bölümü hazırlık telaşıyla geçmişti. O, Cecelia ve Francesca erkenden kalkmışlar ve bir mucize eseri Francesca'nın sedefli gece elbisesinden o kadar dar bir gelinlik çıkarmışlardı ki, Francesca değişiklik yapmak yerine korse takmayı kabul etmek zorunda kalmıştı.

Cecelia, Jean-Yves'i bahçeye gönderdi ve törenden bir saat önce ona duvak yerine beyaz krizantemlerden oluşan nefes kesici bir taç hediye etti.

Kahvaltıda, düğüne katılmak isteyenlerin saat tam ikide papaz evinde olabileceklerine dair bir duyuru yapılmıştı.

Öğleyi çeyrek geçe kapı hafifçe vurulunca Alexandra ayağa kalktı. Redmayne'den bir ziyaret bekleyerek ve son dakika güvenceleri umarak kapıyı ardına kadar açmıştı.

"Oh. Merhaba."

Görgü kurallarına göre, karşısında beklediği kişi yerine asık suratlı bir yabancıyla karşılaştığında yüzündeki hayal kırıklığını gizlemesi gerekiyordu. Koyu renk saçlı, açık tenli ve iri yapılıydı ama gözlerinde ve ağzının acımasız yapısında Alexandra'ya tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye kibarca sordu, adamın varlığı onu anında tedirgin .

"Leydi Alexandra Lane?" diye sordu, aksanı da yakası gibi kırılmış ve kolalanmıştı.

"Evet."

"Kendimi tanıtmama izin verin." Belinden eğildi. "Ben Lord Patrick Atherton, Viscount Carlisle, hizmetinizdeyim."

Bu aşinalık bir anda anlam kazandı. Patrick Atherton. Dük'ün sadakatsiz kuzeni.

Rose'un kocası.

Cecelia ve Francesca, menekşenin çok farklı tonlarındaki elbiseleriyle geline eşlik etmek için ellerinden geleni yaparak onun arkasında sıralandılar.

Alexandra Rose'un kocasına hitap etmeyi kendine yediremediği için Cecelia'nın araya girmesine sonsuza dek minnettar kalacaktı. "Nasıl bir hizmetten Lord Carlisle?"

Redmayne'inkinin daha koyu bir kopyası olan gözleri, hiç şaşmayan bir nezaketle cevap verirken bile aşağılayıcı bir tavırla Alexandra'ya dikilmişti. "Majesteleri nikâhınızı kıyacak bir ailenizin olmadığının farkında, bu yüzden bu görev en yakın aile üyesi olarak bana düşüyor."

Francesca açık yüreklilikle, "Kardeşi Sör Ramsay'in onun en yakın aile üyesi olduğunu sanıyordum," dedi.

Lord Carlisle'ın yüz hatları son derece pasifti ama Alexandra ağzında bir gerginlik olduğunu fark etti. "Töreni o yönetiyor leydim," dedi Francesca'yı tamamen başından savmadan önce. "Şimdi bana eşlik ederseniz, Leydi Alexandra, sizi papaz evine götüreceğim." Kaşlarını beklentiyle kaldırarak sert bir dirsek attı.

Redmayne neden nefret ettiği kuzenini ona koridorda eşlik etmesi için göndersin ki? Belki de alay etmek için? Redmayne evlendiğine ve çocuk sahibi olacağına göre Lord Carlisle'ın düğün olma şansının çok az olduğunu hatırlatmak için mi?

Bir an için Piers'ın Lord ve Leydi Carlisle'dan intikam almak için evliliklerini hızlandırdığını neredeyse unutmuştu. Ya da belki de aralarındaki hızlı bağı Piers'tan daha iyi anlamaya başlamıştı.

Çünkü onun bu hareketi hiç de centilmence değildi.

Bu da ona Redmayne hakkında ne kadar az şey bildiğini hatırlattı. İçsel benliği hakkında hiçbir şey söylememek. Kahramanca olmayan nitelikleri. Kusurları ve başarısızlıkları. Birden, Redmayne'in oldukça sabırsız kuzeninden önce onu sessizliğe zorlayan uyarıları düşüncelerinde dönmeye başladı.

*Ben oldukça paralı bir adamım. Kin,
elimde kalan tek sebep.
Beni iyi bir adam yapmaya çalışma.*

Sinir dalgalarını yutarak cevap vermeyi başardı. "Ekselanslarına düşünceli davranışını takdir ettiğimi söyleyin. Zahmet ettiğiniz için üzgünüm Lord Carlisle, ama bu hizmeti yerine getirecek eski bir aile dostum var. Zahmetiniz için teşekkür ederim." Bir yanıt beklemeden kapıyı onun şaşkınlığı üzerine kapattı.

Bu etkileşimle, tüm bu durumla ilgili bir şey dışlerini kenetledi ve karnında kötü bir deniz tarağı yutmuş gibi yağlı bir his bıraktı.

Düşes olacağı için ailesiyle yeniden tanışmaya hevesli olan Lord Bevelstoke onu kalabalık papaz evinin koridorundan geçirirken de bu duygu devam etti.

Tören hızlı ya da sonsuz olmuştu; boğucu sıcaktan ve nişanlısının - kocasının- müstehcen derecede pahalı bir takım elbisenin içinde pagan güzelliğiyle kilisede ne kadar yersiz görüldüğünden başka bir şey hatırlayamıyordu.

Bütün gözler onun üzerindeydi.

İffetli bir öpücük olmuştu. Bir önceki akşam ona bahsettiklerine hiç . Redmayne onu aceleyle koridordan aşağı indirirken çanlar çaldı. Papaz evinden dışarıya çiçek yaprakları fırlatıldı. Kutlama hiçbirini yememişti ve kendisine iyi dileklerde bulunan insanların dörtte birinin adını bile söyleyemiyordu. Ayrılırken arkadaşlarının her birine sarıldı, hayal edilebilecek en lüks arabaya bindirilmeden önce duyamadığı teşvikler aldı.

Rıhtıma vardıklarında, Redmayne daha tekerlekler bile durmadan arabayı boşaltmış, ilgilenmesi gereken son dakika düzenlemeleri olduğunu açıklamıştı.

Çılgın hamallar önce kendi sandıklarını, sonra da onu arabadan indirirken Alexandra rüya gibi bir sersemlik içinde oturuyordu.

Her nasılsa, lüks kamaralarına ulaşmayı başarmıştı. Kamaralar, diye düzeltti, lüks döşenmiş oturma odasından yatak odasına doğru ilerlerken, parmakları kadife, maun ve deri bolluğu üzerinde geziniyordu. Açık pencerelerden içeri giren tuzlu yaz esintisinin kamaranın içinde dönerek lambaların üzerindeki kristalleri çınlatmasını takdir etti.

Utangaç ve becerikli bir hanımefendi hizmetçisi olan Constance, Redmayne'in personelinden onun için seçilmişti. Ancak Alexandra, kolları beyaz dantellerle süslü, yıpranmış geceliklerinden birini giydirdikten sonra hizmetçiye göndermiş, saçlarını kendi taramayı tercih etmişti.

Uzun zamandır fırçalıyordu. Çok uzun zamandır. Güneşin tamamen kaybolmasına yetecek kadar uzun bir süre. Saçlarının canlı, parlak ve yumuşak bir maun kütlesine dönüşmesine ve sapı sıkıca kavradığı için parmaklarının ağrmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Endişe ile beklenti çalkantılı bir duygu seli içinde savaştı. Her gelin bunun bir çeşidini hisseder miydi?

Masum olanları bile mi?

Bu geceye nasıl dayanacaktı? Belki de daha önce yaptığı şeyi yapabilir ve bedeninin dışına çıkabilirdi. Pencerenin önünde durup her şeyin bitmesini bekleyebilirdi.

En azından eylemin uzun sürmediğini hatırladı. Mümkün olduğunca çabuk halledebilirlerdi ve sonra biterdi. Biterdi.

Yüzüncü kez, bir önceki gece kesintiye uğramamış olmayı şiddetle diledi. Daha cesur olduğu zaman. Daha az yorulmuş ve viskiyle daha çok güçlenmiş olmayı.

Bir içki. *İşte bu* büyük bir fikirdi.

Ayağa kalktı ve bir sürahi ya da zil aramak için yatak odasından çıktı, anahtar kilidin içinde döndüğünde iki ayağını da zeminin ortasına kkledi.

Kapı, menteşelerin gıcirtısıyla Redmayne'i ortaya çıkardı.

Dehşetin acısını hassas bir heyecan izledi. Siyah damatlığı hâlâ tertemizdi ama deniz rüzgârı her zamanki gibi asi saçlarını dağıtmıştı. Samur bir perçem yara izinin üzerinden sarkıyordu ve Alexandra'nın parmakları aniden onu düzeltmek için acıdı.

Kamaranın kapısını kapatıp kilitledi ve bakışlarının tembel bir takdirle onun üzerinde gezinmesine izin vermek için döndü.

"Bazen unutuyorum..." diye mırıldandı kendi kendine.

Alexandra konuşmadan önce sinir katlarını yuttu. "Neyi unutmak?"

"Ne kadar güzelsin." Oturma odasını boydan boya dolaşırken kravatını çıkardı. "Sonra seni görüyorum ve hafızanın gerçekle kıyaslanamayacağını fark ediyorum. İlk tanıştığımız andaki gibi nefessiz kalıyorum."

Alexandra'nın nefesi de onu terk etti. Adamın yakınlığı tarafından alındı. Adamın erkekliğinin gücü ve önümüzdeki saatlerin neler getirebileceğine dair olasılıklar tarafından.

Onun güzel sözleriyle.

Ondan uzaklaştı ve ölçülü adımlarla yatak odasına doğru geri çekildi. "Beni ilk gördüğün zaman mı?" Sağır bir adamı bile kandıramayacak, sıradan bir kahkaha olması gereken bir ses çıkardı. "Tüvit ve çamur içinde mi?"

Üç adımda onun arkasındaydı. Parmakları kızın dağınık saçlarının arasından geçerek sırtının alt kısmına kadar uzanıyordu. "Tüvit ve çamurla kaplı halin, ipek ve elmaslara bürünmüş herhangi bir kadından daha güzel."

Alexandra bir kez daha geri çekildi, adamdan ne kadar uzaklaşırsa yatağa o kadar yaklaştığını geç de olsa fark etti.

İki seçenek de güvenli görünmüyordu. Yine de ikisi de kaçınılmazdı.

"Bana böyle şeyler söylemek zorunda değilsin," diye nefes aldı. "Bana kur yapılmasına gerek yok. Belki de sadece başlayabiliriz."

"Yapmayın Doktor, siz bir bilim kadınısınız. Eminim deneysel bir gerçeğin ifade edilmesini takdir edebilirsiniz." Onu takip etti, bir kez daha arkasına geçti ve kollarını ortasına doladı.

Üstüne oturan, kültürlü kıyafetinin altında, akla hayale gelmeyecek bir güçle dalgalanan bir gövde vardı. Kaslar tüm vücudunu sınırsız bir güçle sarmıştı.

Ve tüm bu güç onun arkasındaydı. *Onun arkasındaydı.* Kollarını göğüslerinin altında sabitliyor ve onu vücuduna doğru çekiyordu. İsteddiği zaman onu yatağa doğru itebilirdi. Onu eğebilir ve-

"Seni pohpohlamıyorum," diye mırıldandı kulağına. "Güzelliğin inkâr edilemez ve sana duyduğum yaygın arzu da bunu kanıtlıyor."

Vücutlarını aynı hizaya getirdi, kaburgaları kadının kürek kemiklerine değiyordu ve adamın sert, nabız gibi atan mahrem boyu kadının sırtına baskı yapıyordu.

Alexandra iki büküm oldu ve onun elinden . *Hava.* Havaya ihtiyacı vardı. Yatak odasının penceresine doğru koştu ve pencereyi açarak serin yaz esintisini derin derin içine çekti.

Kaçan nabzını dizginlemeye çalışarak, "Gitmesine izin verdi," dedi kendi kendine. O uzaklaşmıştı ve o da gitmesine izin vermişti. Bu önemliydi, düğün gecesi yaşayacağı çile sırasında tutunabileceği bir şeydi.

Bilmiyordu. Ona arkadan yaklaşarak nasıl bir ıstırap yarattığını nasıl fark edebilirdi?

O bilemezdi. Kız da ona söyleyemezdi.

Tanrım, onun hakkında ne düşünüyor olmalı.

Alexandra son bir kez titreyen nefesini içine çekerek onunla yüzleşmek için döndü. Eğimli kristallerle ve maun ağacıyla süslü, pırıl pırıl parlayan altın kamarada gözlerini kırıştırdı.

Ve bulmayı beklediği şaşkın dükten eser yoktu.

"Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Sesi ana kamaraya açılan kapıdan gürledi. Redmayne ona doğru yürüdü, dudakları eğikti.

Belli belirsiz, her iki elindeki bardaktan sağlıklı bir dozda karamel sıvısı parlıyordu.

Alexandra viskiyi ondan alırken ağlayabilirdi, kesilmiş kristalin küçük noktaları titreyen avucuna hoş bir sıyrık gibi geliyordu.

Üç umutsuz yutkunmada hepsini bitirdi ve bir açıklama yapmaya çalışmadan önce birkaç ateş nefesi bıraktı. "Affet beni... Ben..."

"Gerginsin." Hoşgörölü bir tavırla, kadehini elinden aldı ve yerine kendi kadehini koydu, bir yudum daha alması için onu cesaretlendirdi, o da öyle yaptı. Bu sefer daha yavaş ve daha keyifle.

Yatağın yanındaki sehpa doğru yürüdü ve çekmeceleri tek tek açarak bir gösteri yaptı.

Merak onu ele geçirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Bir not defteri arıyorum," diye açıkladı ona büyüleyici bir yarım gülümseme göstererek. "Bir listenin sana cesaret verebileceğini hissediyorum. Belki bir program? Ya da baştan çıkarma notlarınız yanınızda mı? Kaldığımız yerden devam etmemin bir sakıncası olmaz."

Böyle bir anda bir gülümseme uyandırmış olması da onu tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yaklaştırdı.

Ne zaman bu kadar berbat bir hale gelmişti?

Alexandra bardağı komodinin üzerine koydu. "Koşulları hatırlıyor musun?"

Adamın gözleriyle olduğu kadar dudaklarıyla da gülümsemediğini fark etti.

Gözlerinin kenarları kırışmış, yanakları neşeye gerilmişti.

Belki de gülümsemek ona fiziksel acı vermişti?

"Bir bakayım..." Parmaklarıyla işaretledi. "Dilimi kullanmama izin yok. Tamamen çıplak olacağız. Birbirimizin yüzüne bakacağız-" Durakladı, dalgın dalgın ona baktı. "Tanrım, bir kuralı çiğnedim." Bunun üzerine dudakları çarpık şeytani bir sırıtişla aralandı ve önceki fikrini reddetti. "Böyle bir durum için nasıl bir ceza vereceğimizi hiç konuşmadık. Uygun bir şekilde alçakça bir şey, şüphesiz."

Alexandra viskiden mi yoksa adamın hınzır gülümsemesinin tedirgin edici görüntüsünden mi bilemiyordu ama ortasında sıcak bir şey parlıyor, korkunun buz gibi hançerlerini eritmekle tehdit ediyordu. "Birini unuttun."

Ona doğru uzandığında, eli yanağının kıvrımını sıyırdığında, nasırlarının törpüsü tüylü tenini yakaladığında bu sıcaklık gözlerine yansdı. "Hayır, yapmadım." Bir adım daha yaklaştı, diğer eliyle kızın yüzünü tuttu ve sanki camdan yapılmış gibi avuçlarının arasına aldı. "Benim

Görünüşüm, davranışlarım ve sesim sert olabilir Alexandra, ama sana söz veriyorum ellerim sana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmayacak."

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar etkilenen Alexandra parmaklarını adamın açık takım içine soktu ve onun zayıf, sert belini sardı. Adamın mı onu kendine çektiğini, yoksa Alexandra'nın mı ona yaklaştığını bilemiyordu ama kendini bir kez daha adamın kokusunu içine çekerken buldu. Sıcak, zengin ve şüphesiz erkek kokusu.

Sadece onun yakınlığına, dokunuşuna katlanmakla kalmayıp bundan zevk de alabileceğini düşünmek onu cesaretlendiriyordu. Kendini ona sadece alışmış değil, aynı zamanda bağlanmış olarak da görebiliyordu.

Bu o kadar korkunç bir şey miydi? Birinin kocasını sevmesi?

"Yapmak üzere olduğumuz şey hakkında okunacak her şeyi okumuş olabilirsiniz," diye mırıldandı, öpmekten hoşlanıyor gibi görünen dudaklarıyla şakağında bir nokta buldu. "Yani, bundan korkmana şaşmamalı."

Geri çekildi ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "değil mi?"

Elini yakaladı ve ağzına götürdü. "Kitaplarınız size arzu hakkında bir şeyler öğretti mi? Duygular hakkında? En hafif dokunuşların, bir öpücük fısıltısının tüm vücudunuzda nasıl hissedilebileceğini yeterince açıklayabildiler mi?" Avucunu yukarı çevirip saygılı dudaklarını parmaklarına bastırırken nefesi tenini kavurdu ve parmakların sabırla ağzında gezinmesine izin verdi.

Kadın yara izinin dikişini takip ettiğinde gözleri kapandı; iyileşmiş deri, dudaklarının kadifemsi hissinden parlak, pürüzsüz bir kesit oluştuyordu.

Büyülenmiş olan Alexandra ne hakkında okuduğunu hatırlamak için elinden geleni yaptı... herhangi bir şey hakkında. Hiçbir zaman. Hatırlayamadı. Tüm varlığı onun ağzına odaklanmıştı. "O bölümü hatırlamıyorum," diye nefes aldı.

Dikkatini avucuna verdiğinde sakalları parmak uçlarına sürtündü. Geceliğinin dantellerini geriye doğru kaydırды, bileğinin narin derisini keşfetti, bulduğu yanardöner damarı ısırdı, sonra üzerine bir öpücük kondurdu. "Bilmelisiniz ki Doktor, uygulamada öğrenilecek çok şey var, bir amfide öğretilen ya da bir kitaptan okunabileceklerden çok daha fazlası."

"Doğru." Dizlerinde bir şey eridi, kemiği sıvıya dönüştü. Göğüsleri aniden hassaslaştı, uçları gece askısının yıpranmış pamuğuna karşı sert ve hassastı.

Elini bıraktı ve eli göğsüne düştü, bileği gevşekti ve parmakları titriyordu.

"Metinleriniz size ayartma, beklenti, özlem, coşku ya da mutluluk hakkında ne öğretti?" diye sordu. Bir eli kadının omurgasında gezinirken, diğeri inci düğmelerle bir arada tutulan mütevazı, dantelli yakayı inceledi.

Binlerce duygu, his ve tepkiden oluşan girdaplı bir sisin içinde ona cevap vermek için mücadele etti. "Hiçbir şey."

Gözleri erkeksi bir kibirle kırışıyor, öylesine içten, öylesine yabancı bir duygunun parıltısıyla yumuşuyordu ki, Alexandra istese de tanımlayamazdı.

Eğildi, dudakları onunkilere değmeden önce durakladı. "Sana zevki öğretmeme izin ver," dedi ağzına karşı, garip bir şekilde şefkatli bir hareketle burnunu dürttü. "Ben de sana acı vermemek için elimden geleni yapacağım."

Alexandra sıcak, viski kokulu nefesini sonsuz bir an boyunca onunla paylaştı. Onun ağzını almasını bekliyordu. Daha önce yaptığı gibi, o ılık, acı veren öpücükleri ona bastırmasını. Ama adam inanılmaz derecede hareketsiz duruyordu, dudakları o kadar yakındı ki aralarında bir güve kanadı bile yaşayamazdı, koca vücudu ellerinin altında titriyordu. Kaburgaları, yarışa başlamadan önce safkan bir atınkiler gibi kıvrılıyor ve yivleniyordu.

Onun arzusunu serbest bırakacak cesareti var mıydı? Herkülvari kısıtlamasının altında kaynadığını hissettiği tüm o gergin şehvet ve erkek ihtiyacı?

Yapmak zorundaydı.

Ayrıca, çok emin görünüyordu. Ona zevk verebileceğinden o kadar emindi ki.

Çoktan yapmıştı, değil mi? Nazik öpücükler ve sabırlı okşamalarla, onun soğuk mesafesinin bir kısmını çoktan eritmişti. Ona ihtiyaç hakkında bir şeyler öğretmişti bile.

Ve belki de arzu.

Çünkü onu tekrar öpmek istiyordu.

"Evet, kocacığım," diye nefes verdi.

"Evet."

İlk öpücüğü sadece bir fısıltıydı. Sıcak, kuru dudaklarının onunkilere iffetli bir baskısı. Bunu bir an için yaptı, onu rahatlattı, savunmasını yok etti. Alexandra ancak kanı coşkulu bir şekilde atmaya bıraktıktan sonra onun dudaklarının son derece uygar davrandığını, ellerinin ise hiç de öyle olmadığını fark etti.

Geceliği çıplak omuzlarından birinden aşağı kayarken, adamın düğmelerin tamamını ustalıkla çözdüğünü fark etti.

"Işıkları söndürebilir miyiz?" diye sordu.

Bakışları yakasının hizasında oyalandı. Yüz ifadesi onunkinden daha az vahşi ve erkeksi olsaydı, kız buna dudak bükme derdi. "Seni görmek istiyorum."

Alexandra dudağını çiğnedi. Bunu yapmak zorundaydı ama nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ya dehşet onu ele geçirirse? Ya ağlarsa?

Ya onun uyarılmış... *seks* görüntüsü onu bunaltır ve bayılırsa? Bir seferde sadece birkaç duyusu aktif hale gelseydi daha iyi, daha kolay olurdu.

"Ben... Ben hazır değilim."

Dikkatlice silmeden önce bir gölge bakışlarını kararttı. Lambaya uzanmak için onu bıraktı, eli sakalının üzerinden kayarak yara izlerini sildi ve odayı karanlığa gömdü.

Alexandra onu sabrından dolayı ödüllendirmek için geceliğinin kalan düğmelerini de çözdü ve geceliğin omuzlarından kayarak altındaki su birikintisine düşmesine izin verdi.

Böyle daha iyi hissetmesi ne kadar garipti. Çıplak. Açıkta.

Pekâlâ, diye düşündü, başlamak için sabırsızlanıyordu. Bitirmek için. İyi ya da kötü.

Ona doğru uzandı, önce omzunu buldu. Parmaklarını siyah takım elbisesinin ince kumaşı üzerinde, yakalarını bulana kadar sözsüzce gezdirdi.

Adam ona uzanmak istedi ama kadın ceketini omuzlarından kaydırıp ve giysiyi tamamen çıkarana kadar kollarını iki yanına hapsetti. Ardından, gömleğini belinden toplaması için ona yardım etti, düğmelerin haliya çarpması acelesinin kanıtıydı.

Gözleri karanlığa alışmaya başladığında titreyerek onun şeklini buldu. Ararken adamın ön kollarını yakaladı ve bileklerine kadar okşayarak tuttu.

Böyle daha kolay diye düşündü. Ellerini nereye koyacağını kontrol etmesine, ona nerede ve ne zaman dokunacağına karar vermesine izin verdiği için minnettardı.

Avuçlarını çıplak beline koyduğunda, ılık yaz gecesine rağmen iliklerine kadar titredi.

Başparmakları göğüslerinin ince, satenimsi alt kıvrımlarını okşarken, dudaklarını uzun uzun sürükleyerek dikkatini dağıttı. Avuçlarının içinde ağırlıklarını test ederek onları kavradığında bir inilti ona doğru titreşti.

"Bunları saklıyorsun," diye yumuşakça azarladı. "O altında." "Özür dilerim."

"Özür dileme. Sadece hoş bir keşfin daha farkına varıyorum." Şişmiş meme ucunu parmaklarının arasına alarak hafif bir baskı uyguladı.

Avucunun sıcaklığına karşı serin, çıplak göğsünün hissi onu sersemletti, bunalttı ve irkilerek uzaklaştı.

Daha önce kimse ona dokunmamıştı. Ama erkeklerde uyandırdıkları aç bakışlar onu tiksindirmişti.

Bu yüzden onları sarmış, gözlerden saklamıştı.

"Özür dilerim." Bir kez daha içkisine uzandı ve ona soluklanması için bir mühlet verdi.

"Neden şeklini gizliyorsun?" diye sorana kadar bir süre karanlıkta sessiz kaldılar.

Alexandra kollarını kavuşturdu, neden savunmacı hissettiğinden emin değildi. "Benim işimde hareket ekonomisine ihtiyacım var. Gardırobumun başka bir kafes olmasını istemiyorum. Doğru düzgün hareket edemeyen ya da nefes alamayan bir muslin dünyasına saplanıp kalamam. Altın ve mücevherlerle zincirlenmiş, bir vitrin gibi örtülü de olamam. Bu pratik değil."

"Ve pratikliğe sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha çok değer veriyorsunuz." Sesindeki nazik merak onu silahsızlandırdı.

"Biliyorum," dedi. "Hayatımız boyunca bize yapmamamız gerektiği, yapmamamız gerektiği, yapamayacağımız söylendi. Ben bu kelimeleri sevmiyorum. Hiçbir zaman da sevmedim."

"Ben de öyle." İçkisini bırakırken sesi saygılıydı.

"Bir koca istemememin nedenlerinden biri de buydu. Çünkü bu sözleri bana karşı kullanacağını düşündüm. Ama ben ... sanmıyorum, yani umarım sen o tür bir adam değilsindir... o tür bir koca."

"Birbirimize engel olmamızı istemiyorum Alexandra." Bir kez daha ona uzandı, vücudu ısı dalgaları yayıyordu. "Ben yasakçı bir koca olmayacağım, sen de sadakatsiz bir eş olmayacaksın."

Alexandra sertçe yutkunarak avucunu adamın çıplak göğsüne bastırdı. Merkezin solunda bir yerde, kalbinin sınırsız temposunun üzerinde.

"Başıboş dolaşmak benim kapasitemde değil," dedi. "Başka bir erkeği istemeyi asla hayal edemem."

Bunu isteyeceğini asla hayal edemezdi. Yapmak üzere oldukları şeyi büyük bir acı çekmeden yapmanın, Ve yine de, kabul etmek zorundaydı, göğsünün kabarıklıkları ve konturları muhteşem bir karışımdı.

Pürüzsüz bir cilt ve sert saçlar. Avucundaki sıyrık oldukça hoştu. Elini aşağı doğru çekti, kaburgalarının girintilerini saydı, gövdesinin genişliğine hayret etti.

Dokunuş nefesini kesti, sonra kötü bir kelime çıkardı. "Her zaman benden bir adım öndesin, kadın."

"Ben mi?"

"Uzun sürmeyecek." Ağzı öncekinden daha acil bir şekilde aşağı indi. Dudakları onunkileri açmaya ikna ediyor, nefesleri karanlıkta birbirine karışıyordu.

Onun dokunuşuna, ellerinin kalçalarından aşağıya ve daha aşağıya inmesine hazırlandı. Adam göğüs kafesini nazik bir keşifle araladığında gerildi, sinirleri gerildi. "Yatağa uzanmamı ister misin?" diye sordu.

"Eninde sonunda."

Adam eğildiğinde, ağzının sıcaklığı elinin göğüs ucunun üzerindeki sıcaklığının yerini alana kadar ne olduğunu tahmin edemedi. Dudaklarını sıkıştırıp ağrıyan tomurcuğu nazikçe çekiştirdiğinde bir nefes çılgılık gibi kaçtı.

"Yapamazsın!" Parmakları adamın saçlarını pençeleyerek boynunu uzaklaştırdı.

"Yapamaz mıyım?" Sesi geceye uyuyordu. Hatta daha karanlık. Vahşi bir şehvetle bağlanmış. "Dilimi kullanmadım."

Şimdi her yeri titriyordu, az önce yaptığı şey yüzünden aşırı uyarılmıştı. Onu nasıl etkilediğinden.

Şurada.

Sıkıca kenetlenmiş kalçalarının arasında bir şey kıpırdanmıştı.

Kızın sessizliği üzerine onu kendine çekti. "Her şey senin için çok fazla," diye mırıldandı. "Çok yeni. Kadınlara kendi ihtiyaçlarından korkmalarını söylüyorlar. Ondan utanmalarını. Ama ben bunu kabul edemem. Hissettiğin şeyin, istediğin şeyin seni korkutmasına izin verme."

Utanç ve korkunun onun üzerinde ne kadar derin bir hakimiyet kurduğunu nereden bilebilirdi?

Hayat mı?

"Bir şey mi var?" diye sorarken, kendisini yatağa çekmesine izin verdi. Merak bir şey var mı? Bana sormak istediğin bir şey var mı?" "Ben sadece... Bu işi halletmeyi tercih ederim."

Onun gülümsemesini görmek yerine hissetti. "Beklenti acımasız olabilir," diye onayladı.

Pasif bir şekilde, adamın yatağa itmesine ve ipek örtünün üzerine sırt üstü yatırmasına izin verdi. Nefesi içinde ve dışında titriyordu, kaburgaları

Her an kriz geçirme tehlikesi olan ciğerlerini zapt etmeye çalışıyordu.

Alexandra onun üzerine, bacaklarının arasına srnmesini ve kendisini içine sokmasını bekliyordu.

Onun yerine, pantolonu hâlâ üzerindeyken yatakta ona katıldı ve bir dirseğinin üzerinde onun yanına uzandı. "Seni hazırlamam gerekiyor," diye mırıldandı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yüzünü boynunun kıvrımına gömmek için eğildi. "O zaman senin şiirsel bir şekilde ifade ettiğin gibi 'hallededeğiz'."

"Hazır mısın?" Dudakları kulak memesinin hassas etini drttğnde ve eli göğsünü okşayarak kaburgalarının üzerindeki ipeksi deri ve karnının titreyen genişliği boyunca sürüklendiğinde, kelime nefes nefese bir fısıltıydı.

Alexandra gözlerini sıkıa kapattı, çenesi kilitlendi. Her an ona dokunabilirdi. Ona sahip çıkacaktı.

Hazır değildi. O-

Dişlerinin kulak memesine sürtünmesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve *orada* bir elektrik hissi yarattı.

Uyluklarını birbirine kenetledi, mahrem kasları boşluğun etrafında titreşiyordu.

Kafası karışmış, perişan bir halde teselli için ona uzandı ve kolları onu sarabilsin, omurgasını çevreleyen tuhaf kas stnlarını kavrayabilsin diye kendini kaldırdı. "Yapabilir miyim bilmiyorum-" Sesinin bu kadar geç çıkmasından nefret ediyordu. Tamamen onun merhametine kalmış olmaktan nefret ediyordu. "Ne yapmalıyım?"

Parmaklarını göbek deliğinin hemen altında gezdirerek durakladı ve başını diğer elinin arasına aldı. "Hiçbir şey yapmıyorsun sevgilim," diye mırıldandı. "Tüm kontrolü bırakmanı istiyorum. Sadece arkana yaslan ve sana ğretmeme izin ver. Ve bunu yaparken, ben de seni öğreneceğim." Ona sokuldu, sakalı yanağını sıyırdı, dudakları karanlıkta onunkini aradı.

Eliyle kalçalarının mühürlü dikişini iterek açtığında onları buldu.

Ona karşı koymadı. Korkuyordu. Eğer onu hiç reddetmezse, teknik olarak onu hiçbir şeye zorlama fırsatı bulamayacaktı. Onu zorlamak için.

Bacakları yeterince ayrıldığında, dizini bacakların arasına kıvırdı ve kaslı kalçasının ağırlığını açık olana yasladı.

Vücudundaki kıllar hayal ettiğinden daha yumuşaktı, bacaklarında göğsüne göre daha az belirgindi. Bunu neden fark ettiğini bilemiyordu. Belki de hoş şeyleri kataloglamak için elinden geleni yaptığı içindir.

Belki de o yeri görmezden gelmeye çalıştığı içindir. Şimdi sürekli soğuyan gece havasına maruz kalan yeri.

Buna uzun süre izin vermedi.

Parmakları oradaki küçük saç tutamının arasından kaydı, içindeki pürüzsüz, şişmiş eti bulduğunda göğsünden hayvani bir ses çıktı.

Alexandra'nın boğazı düğümlendi. Gözleri sıkıca kapandı. Çenesi sıkıştı ve dudakları onun öpücükleri altında sıkıştı. Ona sarıldı, elleri yumruk haline geldi.

Geri çekilmek yerine onun üzerine eğildi, başını çenesinin altına sokmasına ve titreyerek bunu atlatmasına izin verdi.

Parmakları uysal, ipeksi teni buldu ve Alexandra nefesini yeniden toparlayana kadar yumuşak, dairesel hareketlerle tenin etrafında dans etti. Kalbi hâlâ çarpıyordu. Uzunlarındaki kaslar çözülmeyi reddediyordu ama... acıımıyordu. Beklediği gibi mide bulandırıcı tiksintiyle savaşmadı.

Aslında, onun en mahrem yeri üzerindeki hareketi garip, neredeyse... pembe bir his uyandırdı. Teninin üzerinde durgun, sıcak bir kızarıklıkla akan ve süzülen bir kızarıklık.

Kızın izni olmadan bacakları daha da açıldı ve adamın minnettar boğuk iniltisi onu sıcaklıkla yıkadı.

Parmağını hızla aşağı çekerek orada bulduğu kaygan maddeyi dikkatle yaladı. Alexandra'nın nefesi kesildiği gibi, parmak ipeksi tepeyi koruyan et parçalarını ayırıp tüy gibi bir vuruşla sıyırdığında Alexandra'nın protestosu boğuk bir nefesle son .

Alexandra'nın tüm dünyası bulanıklaştı. Uzunları titremeye başladığında kontrolünü kaybetti ama bu alışlagelmiş türden bir titreme değildi. Yabancı, korkutucu bir zevk iğnesi onu öyle bir güçle deldi ki, vücudu onunla kilitlendi. Birdenbire hareket ederse, nefes alırsa, az önce yaptığı şeyin bir daha asla gerçekleşmeyeceğinden korktu.

Ama oldu. Parmakları onun seksinin esnek çıkıntılarını keşfetti ve şimdi zonklayan tepe noktasının etrafında dolaştı. Üzerinden, altından kayarak geçti, onu acımasızca keşfederken, her beklenmedik sarsıntıda ve nefes alışta cinsel bir cesaret yaydı.

Bazı karanlık, erotik seslerin ondan gelemeyecek kadar tiz olduğunu fark etti, ama kesinlikle böyle sesler çıkarmamıştı.

Parmaklarının zekice bakımları altında, çekirdeğinin içindeki bir şey eridi, enfes, mest edici bir sıcaklıkla büküldü. Parmakları o kadar

inanılmaz derecede ıslak, her hassas girintinin üzerinde kayıyor, arkalarında tatlı zevk izleri bırakıyor. Onunla alay etmek, onu uçurumun kenarına sürüklemek. ...

Bir şeyler.

Alexandra'nın kalçaları yataktan kalkarken, içgüdüsel bir sarsıntı onu yakaladı. "Piers?" diye nefes nefese kaldı.

"Bırak gelsin, sevgilim," diye nefes aldı. "Onunla savaşıma. Kucakla onu." Tüm hareketleri zonklayan zirveye odaklandı ve kadının bedeninde kutsal olmayan bir haz uyandırdı.

"BEN... BEN..." Serseri bir dalga gibi üzerine yuvarlandı, uzuvlarını yakaladı ve onu kendinden, kıyıdan, her türlü sağlam zeminden uzaklaştırdı. Adam onu zonklayan, çırpınan, lezzetli, anlaşılmaz zevk spazmlarına zorlarken, kendini onun harikulade, dehşet verici gücünde kaybetti. Tıpkı suyun altında olduğu gibi, her ses hem yükseliyor hem de boğuluyordu. Her hareket rüya gibi ve yavaştı. Kendinden geçmiş bir mutluluk nabzına karşı, ateşli bir perdeye ulaşana ve vücudu onlardan kaçmak için bükülene kadar dalgalandı.

Kocası, nefes alabilmesi için başını suyun üzerine çekerken kalçasını kendi kalçasıyla tuttu. Okşayan parmakları, ortaya çıkardığı nem çağlayanını keşfetmek için tomurcuğundan aşağıya doğru kaydı.

Alexandra orada öylece yatmaktan başka bir şey yapamıyordu, gevşek ve ter içindeydi. Uzuvlarını nasıl hareket ettireceğini hatırlamaya çalışırken sessizce hayret ediyordu. Hareket etmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu.

Bunca zamandır vücudu böyle bir mutluluğa elverişliydi. İhtiyacı olan tek şey onu bulabilecek kadar şefkatli ve yetenekli bir adamdı.

Hâlâ onunla oynuyor, parmak ucuyla hassas açıklığı daire içine alana kadar kaygan ette kayıyor, başka bir vahşi hırıltı çıkarıyordu. "Tanrım, sen..." Parmağı durakladı, test etti ve artan bir aciliyetle araştırdı. "Sen çok..." Kadına biraz yaklaştı, sonra daha da yaklaştı.

Alexandra'nın nefesi kesildi. Dondu kaldı. Canının yanmasını bekliyordu, bir sürü korkunç şey bekliyordu.

Bunun yerine, nazik, acıyan bir zevk, parmak boğumuna kadar batana kadar ona yol açması için mahrem etini kışkırttı.

Adamın alçak sesle küfrettiğini duyana kadar rahatlayarak bir an geçirdi. Parmağının garip içinde hissetti. "Lanet olsun,"

diye ısırıldı.

Ve sonra adam gitmişti. Sadece eli değil, her şeyi gitmiş, onu yatakta yalnız bırakmıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Piers yatağın ayakucundaki sandıklarını karıştırırken konuşmaya cesaret edemedi.

"Sorun ne?"

Onun sorusunu duymazdan geldi. Tutkulu bir akşamüstünün kalıcı gırtlak seslerinin altında yatan yumuşak belirsizlik notasını görmezden geldi.

Uşağı nerede paketlemişti... İşte buradaydı, teşekkürler.

Tanrım.

İçinde cheroot'unun bulunduğu kutuyu yakaladı ve açmaya çalıştı.

Küfrederek

kararsız parmaklarıyla yaktı ve yakıcı bir nefes çekti.

Sigarasının ucundaki parlayan boncuğun ötesinde onun dış hatlarını yakaladı.

Dirseğine kadar yükselmiş, neredeyse simsiyah bir odada alçakgönüllülüğe ihtiyacı varmış gibi örtüyü üzerine çekmişti.

Tanrım, ama o kusursuzdu. Gerçekten öyleydi.

Bir sonraki sigarasını içerken, parmaklarında kalan kadının samimi kokusunu içine çekti.

Ağzı nemle doldu. Damarları cinayetle doldu.

Piers, sonunda çenesini açıp şöyle diyebildiğinde, sesindeki hiddeti bastırmak için elinden geleni yaptı: "Günümde birkaç kez kandırıldım. Dünyanın en iyileri tarafından. Ama sen. *Sen* her iki yüzlü dolandırıcıyı ve dolandırıcıyı utandırırıyorsun."

Sessiz şaşkınlığı, karanlıkta ona doğru uzanan somut bir şeye dönüştü.

Şu anda bile onu yatıştırmak için yanıp tutuşuyordu. Sıkıntısını hafifletmek için. Kızın içinde uyandırdığı koruma içgüdüğü o kadar güçlüydü ki, öfkesinin kabarması bile onu tamamen kontrol altına alamadı.

"Anlamıyorum." Sesi hissedilir bir kafa karışıklığıyla dalgalandı.

"Hiç öpülmediğini mi iddia ediyorsun?" diye patladı.

"Öpüşmedim!" diye ısrar etti. "*Yapmamıştım*. Ta ki-"

"Kesinlikle sikilmişsin," diye hırladı. Kapıya doğru yürüdü, hâlâ onu çağıran bedeniyle arasında daha fazla mesafe olması gerekiyordu. "Biri olmadan diğerini nasıl idare edeceğini hayal etmek zor."

Bekledi. Sessizliği karanlığın içinde çığlık atıyor, aralarında sadece birkaç adımlık bir boşluk yaratıyordu.

Genç kızlık itirazları neredeydi? *En azından* inkâr mıydı? Annesi hep inkar ederdi.

Ne zaman bir suarede babasının sözde *arkadaşlarından* biriyle karanlık bir köşede uygunsuz bir pozisyonda yakalansa. Ne zaman onları haftalarca terk etse, daha genç ve daha yakışıklı bir adamla gezip tozsa, edepten sadece belli belirsiz tavizler verse.

En azından bu işe karıştığını kesin bir dille reddedecektir.

Elbette herkes, eşsiz güzellikteki Redmayne Düşesi Leydi Gwyneth Atherton'un sadakatsiz bir fahişe olduğunun farkındaydı. O bir odaya girdiğinde kadınlar kocalarına daha sıkı sarılırdı. Her iki yanağını da öptükten sonra arkasını döndüğü anda kötü niyetlerini fısıldıyorlardı.

Ve daha da kötüsü, herkes kocasının, Piers'ın babasının, ona acınacak derecede aşık olduğunu anlamıştı. Para, tutku ya da yenilik bittiğinde, şimdiki sevgilisini terk edecek ve Redmayne Şatosu'na, cin ve ağza alınmayacak kadar utanmazca şeyler kokan evine geri dönecekti.

Çocukken Piers onun dönüşüne sevinirdi, onu çok özlemişti. Fısıltılara alışmıştı, ama sevgili annesinin üzerine titremesine değil. Ona bir hediye verirdi, hediyeği açtığında masmavi gözleri parlardı. Onu kucaklamak için eğilir, hayranlığını ve affediciliğini beklerdi, her ikisi de hemen bunu sağlardı.

İyi kalpli babası onu gördüğüne o kadar sevinirdi ki, onu kucağına aldığı için sevinçten havalara uçardı... ve sonra amansız melankolisi devreye girer ve döngü yeniden başlardı.

Ta ki bir gün, Piers on altı yaşındayken, Gwyneth kendisinden on beş yaş küçük gösterişli bir kontla İtalya'ya gidene ve orada normalden neredeyse bir ay daha fazla kalana kadar.

Döndüğünde babası bir ziyafet hazırlanmasını emretmişti. Herkes kutlama yapmış ve onun yanında getirdiğı muhteşem şarabın tadını çıkarmıştı. Canlı ve güzel bir akşam olmuştu.

Piers ertesi sabah babasını, Alexandra'yla nişanlandığını ilan ettiğı korkulukta boynundan asılı halde bulmuştu.

Annesi bir sonraki sevgilisiyle cenazede tanışmıştı.

Yine de, suçlamalar karşısında bile, Gwyneth Atherton anlamsız ilişkilerini inatla reddetmişti. Dedikoducuların özellikle servetini ve statüsünü kıskandıklarını iddia etmişti. Ya da reddettiği bir adamın kötü niyetli söylentiler çıkardığını.

Yalanlar. Her zaman yalan.

Rose, annesinin ballı dilinin aksine çok temiz bir nefes almıştı. Küstah, cesur ve acımasızca açık sözlüydü. Bir kadının sözde saflığı ya da erdemi umurunda değildi. Aslında eski nişanlısı da bakire değildi ama bunu ona hemen açıklamıştı. Kendisinin de tutkularının kölesi olduğunu ve hiçbirini onun kadar arzulamadığını itiraf etmişti.

Onun muzip tavırlarına ve meydan okuyan dürüstlüğüne aşık olmuştu. Aştan, evlilikten söz ettiğinde - unvanının onun için hiçbir şey ifade etmediğini iddia ettiğinde - ona inanmıştı çünkü rahatsız edici gerçekleri söylüyordu. Onu annesinin antitezi olarak kabul etmişti.

Ne kadar da yanılmıştı. Çünkü ikisi de yalancıydı.

Biri sadece yaptıklarını inkâr etmiş, diğeri ise onları haklı çıkarmıştı.

Yıllar Piers'a bu kadar derinden umursamamayı ve bu kadar isteyerek affetmemeyi öğretmişti. Kadınsı türden her hesaplı jeste karşı gözleri açılmıştı. Ya da o öyle sanıyordu. Bir kocaya ihtiyaç duyan dalkavuk kızların nazlı entrikalarına karşı sertleşmişti.

Ya da bir dük istemek.

Francesca'yı bu yüzden seçmişti.

Kısmen, evet, ölen babasının isteklerini yerine getirmek için, kısmen de onu özellikle istemediği için. Onlarıki rahat ve aşağılık bir hayat olurdu. Ondan asla şefkat beklemezdi. Sadece çocuklar.

Kadınlarla olan ilişkisinin sonsuza dek biyolojik ve edinimsel olacağına uzun zaman önce yemin etmişti. Ta ki tatlı, görünüşte masum bir arkeolog ona bir kez daha umudun ıstırabını öğretene kadar. Kız onu büyülemiş, sanatsız, baştan çıkarıcı saflığıyla onu baştan çıkarmıştı.

O anda Ramsay olmak için neler vermezdi, soğukkanlılığı ve taş suratlı kayıtsızlığıyla.

Ama tutku her zaman onun çöküşü olmuştu, öyle değil mi? Piers çocukluğundan beri iştahının peşinden, sınır tanımayan bir coşkuyla koşmuştu.

pervasızlık üzerine. Sonuçlarını düşünmedi, çünkü bu sonuçlar onun için nadiren geçerliydi.

Hiçbir şey ondan esirgenmedi. Sadece doğuştan gelen statüsüyle değil, iradesinin gücüyle de. Ne istiyorsa onu istedi. Onu elde etmek için yapılması gerekeni yaptı.

Her şeyi fethetmek için bitmek tükenmek bilmeyen bir ihtiyacı vardı. En yüksek dağa tırmanmak, en derin çukuru keşfetmek. En uzun nehri dövmek. Kendi gücünü ve becerisini en ölümcül yırtıcılara karşı kullanmak.

Peki ne için?

Bu onun için ne anlama geliyordu? Bu onu nasıl bir adam yapmıştı? Neden umursuyordu?

Neden her şeyi ve herkesi bu kadar önemsiyordu?

Bu zayıflığı ona yaralardan başka bir şey kazandırmamıştı. Doğanın en kurnaz yaratığının zarifçe sivriltilmiş pençelerinin açtığı derin, iyileşmeyen yaralar.

Zayıflık, senin adın kadın.

Tanrım, ama karısı tamamen mükemmel bir sahtekardı. Kusursuz bir aktris. Erkekleri ustaca gözlemliyordu. Ne yapacağını, tam olarak ne söyleyeceğini, adamın kurtarmayı başardığı tek hassas, erkeksi kısımlarına nasıl dokunacağını biliyordu. Kalbinin etrafına diktiği bariyerlerin ötesine nasıl ulaşacağını ve her zaman eğilimli olduğu şövalyelik eğilimleriyle nasıl oynayacağını.

Şimdi bile, sessizliği onu mahkûm ederken, mükemmel bir şey söylemesi için dua ederken buldu kendini. Her çalkantılı düşüncesini kirleten şüphelerin girdaplı uçurumunu açıklamasını diledi.

Bir lamba yakmak için can atıyordu. Onun tepkilerini ölçmek ve ifadelerini değerlendirmek için.

Ne işe yarayacaktı ki? Şimdiye kadar bu konuda acınacak derecede umutsuzdu.

Ayrıca, eğer şimdi ona bakarsa, çıplak ve güzel, dudakları ve saçları parlak ve gür ...

Onu boğabilir.

Ya da her şeye rağmen onunla sevişmek.

Başı dertte olan genç kıza beyaz atlı şövalyeyi oynayacak kadar gözü kara bir herifti.

Öfkesinin ateşi sessiz karanlıkta sönmeye başlamış, buzun serin parmakları tarafından boğulmuştu. Geçen her sessiz anla birlikte, soğuk bir duvar

Hafıza ve pişmanlık kaburgalarına barikat kurmuş, çekirdeğini buz gibi bir acı anıtına dönüştürmüştü.

Kadife dumanından bir nefes çekti, ona karşı giderek artan tüm bağıllığını dışarı verdiğini hayal etti. Üç gündür, onu sadece üç gündür tanıyordu, bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar baştan çıkmıştı?

Hiç öğrenemeyecek mi?

"Kendin için söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Açıklama yok mu, mazeret yok mu? Sizin gibi listelere düşkün, zeki bir kadının tam da bu durum için bir acil durum planı olacağını düşünürdüm. Beni fark etmeyecek dangalak mı sandınız?"

"Bu o değil..." Sözlerinin bir kez daha karanlığa karışmasına izin verdi.

"O zaman bana *nedenini* söyle," diye sordu. "Neden ona yalan söyleme ihtiyacı hissettin?"

ilk etapta beni."

"Yalan söylemedim," dedi dikkatle. "Hiçbir zaman bakire olduğumu iddia etmedim. Bunu kendiniz çıkardınız."

"Ama yapmadığınızı iddia ettiniz-" Bıçak gibi saplanan bir ağrıya karşı şakağını sıkarak sözünü kesti.

Haklıydı. Tanrım, haklıydı. Ona daha önce hiç *gerçekten* öpülmüştü ve o bunu inkar etmişti.

"Gerçekten" çok geniş bir terimdi, değil mi? Çok fazla yoruma açık.

Peki neden onu yanılttı? Daha önce bir sevgilisi olduğu halde neden masum bir saf kız gibi davranıyordu? İçini korkunç bir şüphe kapladı ve kaslarını tiksintiyle gerdi.

"Başını belaya mı soktun?" Daha önce de başına gelmişti, bir metresi hamile kaldığında. Yirmi üç yaşındaydı ve piç çocuğunu neredeyse azgın bir bekleyişle bekliyordu.

Görünüşe göre Asyalı bir sevgiliden olan bir çocuk erken ortaya çıkmıştı.

Lanet olsun, yine mi oluyordu? "Bir varise olan ihtiyacımı fark ettin ve başka bir adamın çocuğunu düğün yapma fırsatını mı yakaladın?"

Başından beri nedeni bu muydu? Davranışları neden bu kadar tuhaftı? Onun ağzından kaçıracağı evlilik teklifini, kurlsız baştan çıkarmasını, Rose tarafından bölündükten sonra bile devam etmeyi teklif etmesini düşündü.

Niyeti, koşullar ne olursa olsun onu içine almak mıydı?

"Asla yapmam!" diye bağırdı. "Lütfen. Öyle değil-" "Ne yapacaksın?" diye sormadan önce bir histeri notasını yutarak sözünü kesti.

Kadının sesindeki endişe onu çekiştirdi ve bu da öfkesinin yeniden kabarmasına neden oldu.

"Eğer sorduğunuz buysa, evliliği feshetmeyeceğim. Öyle ya da böyle emin olana kadar olmaz. Nasıl görüldüğüme rağmen bir canavar değilim, biliyorsun." Sesi iddiasını yalanlıyordu, cehennemdeki en soğuk zebaniye ait olabilirdi. "Anlaşmamızın şartları değişmedi. Varisler karşılığında fonlar. Sen de bunu çok çekici bir şekilde ifade etmemiş miydin?" Çünkü ruhuna lanet olsun, hâlâ onu istiyordu. Hâlâ onun için yanıp tutuşuyordu. Kalbinden arta kalanları pıhtılaştıran kasvetli zehre rağmen, vücudu ısrarla onun bacakları arasında bulduğu ambrosia için zonkluyordu.

Her zamanki gibi, karanlıkta altın fenerlerle aydınlatılmış boyalı Fransız fahişelerinden oluşan bir ev halkından daha fazla arzu uyandırmıştı.

"O zaman... devam edelim mi?" Sanki onun kollarında bir gece geçirme ihtimali, demir kızlık içinde geçirdiği bir gece kadar keyif veriyormuş gibi konuşuyordu.

Hep böyle mi hissetmişti? Ondan iğrenmiş miydi? Belki de Rose Redmayne Kalesi'nde acımasızca dürüst davranmıştı. Belki de onun görmediği şeyleri görmüştü.

Onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapan kadını korkutmuş ve iğrendirmişti. Ama düşününce, iğrençliği her etkileşimlerinde kendini belli ediyordu. Torcliff'te neredeyse onu vuracaktı. Saçma sapan listeleri. Bu gece onunla yakınlık kurduğunda verdiği içgüdüsel tepki...

Lanet olsun. Ondan lanet ışıkları söndürmesini istemişti. Bunun ötesinde ne gibi bir onaylamaya ihtiyacı vardı? Ona bakmaya cesaret edemiyordu.

Nasıl bu kadar kör olabilmişti?

Çünkü kapısının önündeki karanlıkta yüzünü avuçlayıp ona yakışıklı dediğinde gözlerinde gerçek bir duygu parıldıyordu.

Ona inanmıştı.

Ve işte böyle, artık ona kızgın değildi. Sadece kendisine. Hiç böyle bir enayi yaşamış mıydı?

"Aylık kurslarınıza ne kadar kaldı?" diye sordu bitkin bir halde. İç çek.

"Özür dilerim... Pardon?"

"Kadının durumuna sempati duymuyor değilim." Kendisini çağırdı sesinde tedirgin olmayan bir sükûnet vardı. "İlk adam olmakta ısrar etmiyorum

ama çocuğunuzun sorgusuz sualsiz babası olmakta ısrar ediyorum."

"Çocuğum *olmayacak*," diye yemin etti. "Lütfen. Açıklayamam ama sana yemin edebilirim ki-"

Artık boş vaatler istemiyordu. Artık yalan yok. Daha fazla sır yoktu. *Hayır. Daha fazla.* "Sana sadece bir kez daha soracağım." Ses tonuna, savaş lordlarını ve canavarları korku içinde kaçışmaya iten yabancı, sert bir sertlik karıştı. "Bir sonraki kanama ne zaman olacak?"

"On gün." Kadının sesi o kadar kısılmıştı ki, adamın içinde de bir şeyler solmuştu.

"On gün," diye kestirip attı. "Pekâlâ. Geldiğinde -eğer *gelirse*- sonra seni almaya gelirim." Ceketini ve gömleğini kaptı ve gecenin hışımla dışarı çıktı.

BÖLÜM ON DÖRT

Alexandra'nın kayıp kocasını bulmak için birinci ve ikinci sınıf güvertelerin tamamını araması ertesi sabahın endişe verici bir bölümünü almıştı.

Bir düğ gemide nereye saklanabilir ki?

Peki onu bulduğunda ne olacaktı?

Dün gece onun dönüşünü beklemek yerine giyinip yanına gitmeli, yorgunluk onu ele geçirene kadar sessizce hıçkırarak ağlamalıydı.

Uşağı, bazı eşyalarını almak için gizlice odalarına girdikten sonra onu uyandırmıştı.

Alexandra avlanırken bir yandan da kendini azarlıyordu. Bu kadar eğitilmiş bir kadın için kesinlikle muhteşem bir ahmak olabilirdi. Kayıp bekâreti gibi küçük bir ayrıntıyı nasıl gözden kaçırmıştı? Bazı metinlerde kızlık zarı hakkında bir şeyler okumuştı ve artık bir kızlık zarına sahip olmadığını biliyordu. Ancak bir erkeğin bunu fark edebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Bu kadar öfkeleneneğini.

Bazı sonuçlara varacağını.

Bu hiç aklına gelmemişti çünkü böyle bir aldatmacayı asla düşünmezdi. Korkunç sırlarına rağmen hiçbir zaman hilekâr bir kadın olmamıştı. Ne de olsa o bir bilim adamıydı. Gerçekler ve verilerle uğraşırdı. Kurgular ve yalanlar ona tek bir şey dışında asla hizmet etmemişti.

Boynunu ilmden koruyan kişi.

Ne tür bir kadın piçini bir düğün varisi olarak göstermeye çalışır? Herhangi bir erkeğin çocuğu gibi, gerçekten. Böyle utanç verici bir şey yapmak kesinlikle affedilemezdi.

Alexandra elini karnına götürdü, huzursuzlukla rahatlama birbirine karışmıştı. Bir kadının bu kadar çaresiz, bu kadar yoksul olabileceği, bu tür bir aldatmacaya sürüklenebileceği durumlar vardı. Dünya acımasız bir yerd, çaresizlere karşı daha da acımasızdı.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı belki de yüzüncü kez. Tanrı'ya şükür de Marchand o gece bir çocuk doğurmamıştı. Çünkü her ne kadar şimdi bir çocuk için yanıp tutuşsa da, uzun zaman önceki kanıtlar onu lanetleyebilirdi.

Peki, bugünkü felaketle ilgili ne yapmalı?

Dün gece kocasının öfkesiyle karşılaştığında kesinlikle boğulmuştu.

Biriktirdiği öfkeyi unutmuş değildi, sadece Redmayne onun varlığında öfkesini bir kenara bırakmış gibiydi. Sanki o unutmuş gibiydi. Ona çok davranmıştı. Sanki ortaya çıkardığı bir hazineymiş gibi. Değerli bir şey.

Artık durum böyle değildi ve öfkesi şu anda *ona* yönelmişti.

Yorgunluk ve umutsuzluk onu birinci sınıf gezinti güvertesinin korkuluklarına sürükledi ve burada birkaç dengeli nefes almak için elinden geleni yaptı. Normandiya kıyısında uzanan koyu boz renkli kayalıklar, ona Devonshire'ı hatırlatacak kadar gür ve yeşil otlarla kaplıydı. Bu büyük buharlı gemilerle Dover'dan Calais'ye Manş geçişi sadece birkaç saat içinde tamamlanabildiğinden, Maynemouth'tan Le Havre'a bir geçiş gece boyunca yapıyordu.

Kısa sürede limana yanaşıp karaya çıkacaklardı.

Alexandra, Redmayne ile arasını düzeltmek için çaresizdi.

O

zam Önce onu bulması gerekiyordu.

an. "*Düşes?*" Yaşlı Frenk erkeğinin sesi onu irkiltti.

Alexandra döndüğünde kısa boylu ama iri yarı bir adamın küpeştede kendisiyle birlikte durduğunu gördü. Altın rengi seyahat şapkasının altında, ince çizgilerden oluşan çekici bir ağla çevrelenmiş nazik çikolata gözleri, Alexandra'nın soğukkanlılığını bir sıvı gözyaşı birikintisine dönüştürmekle tehdit ediyordu. Adamın orta yaşının zamansız bir niteliği vardı ve Haydutlar onun kaç yaşında konusunda spekülasyon yaparlardı. İyi yıpranmış bir kırk beş mi yoksa yaşlanmış bir altmış mı? Bunu söylemek hâlâ imkânsızdı. On yıl içinde bir gün bile yaşlanmamıştı. Kirden kirlenmiş bahçıvan kıyafetini, konumuna daha uygun, şık bir sabah takımıyla değiştirmişti.

"Jean-Yves," dedi Alexandra şaşkınlıkla. "Gemide ne yapıyorsun? Cecelia seninle mi?" Davet edilmediği halde balayında ona eşlik etmekten daha mantıklı bir şey olabilir miydi?

"*Düşes, est-ce que vous allez bien?*" Adam kadının sorusunu duymazdan gelerek dikkatli bir elini dirseğinin üzerine koydu ve üflenmiş bir cam parçasına uyguladığı baskıyı uyguladı.

Yine o soru. *Sen iyi misin?*

Sordu çünkü o da oradaydı. O gece onu, elbisesi kan içinde ve masumiyeti milyonlarca parçaya bölünmüş bir halde görmüştü.

Suçunu örtbas etmesine yardım etmişti. Hayatını bir araya getirmesine. Ve bunun için Alexandra her zaman minnettar olacaktı.

"Çok iyiyim," diye cevap verdi Fransızca, kendisine uzattığı aceleyle katlanmış mektubu kabul ederken. "Sizi gördüğüme sevindim."

Alexandra, Red Rogue'un balmumu mührünü kırıp mektubu açarken onun dikkatli ve endişeli bakışlarından kaçındı. Neden onun yanında kendini garip hissettiğini söyleyemiyordu ama onun varlığı pek çok anıyı su yüzüne çıkarmıştı.

Çünkü bahçedeki o geceden beri onu hep aynı yumuşak acıma duygusuyla izliyordu. Onun için o her zaman o çaresiz kızdı.

Geride bırakmak için çok uğraştığı kişi.

Alexander,

Küstahlığım için içtenlikle affınızı diliyorum, ancak tüm bu olanlardan sonra sizi yalnız ve bu kadar uzakta düşünmeye dayanamadık. Sevgili Jean-Yves'i sizi uzaktan izlemesi için gönderdim. Reddedeceğini bildiğim için sana söylemedim ama Frank'in gemide yer ayırtmasını ve balayınızda kendini sıkıntıya sokmasını engellemenin tek yolu buydu. Jean-Yves, kazıdaki diğer kişilerle birlikte Hotel Fond du Val'de kalacak ve emrinize amade olacak.

Sör Ramsay silahlı saldırganları araştırıyor. Bana henüz kurbanın kim olduğuna ikna olmadığı söylendi. Frank o olduğu konusunda ısrar etse de, tamamen yanıldığı önsezisinden kurtulamıyorum.

Dışarıda dikkatli ol, sevgili Alexander. Redmayne'e yakın dur, onun seni güvende tutacağını hissediyorum.

Umarım seyahatleriniz harika geçer ve balayınız beklenmedik zevklerle dolu olur.

*Tüm
sevgimle, Sadık
Cecil'in*

Mektubu bir kez daha ve bir kez daha okurken Alexandra'nın gözlerinden hasret gözyaşları döküldü. Sevgili, sadık Cecelia, şehvetli, güçlü ve acımasızca parlak.

İmparatorluktaki en nazik kalbe sahip.

Parmağını, Cecelia'nın "beklenmedik zevkler" sözcüklerinin önündeki düşüncelerini yalanlayan büyük bir mürekkep lekesinin bulunduğu sayfanın altında gezdirdi.

Arkadaşı düğün gecesi için endişelenmişti ama sözde papazın kızı olduğu için bunu söyleyemeyecek kadar ihtiyatlıydı.

Beklenmedik zevkler. Bu kelimeler kesinlikle onun düğün gecesiyle birlikte kullanılabilirdi.

Diğerleri arasında.

"*Düşes,*" diye dürttü Jean-Yves. "Çıldırдың mı? Kocanız sizi incitiyor mu?"

Alexandra onun elini tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Hanımına benim çok iyi olduğumu söyleyebilirsin," dedi. "Kocam bana en ufak bir zarar vermedi."

Görünüşe göre, ona acı çektiren oydu. Öfkeye dönüşecek kadar acı.

"Gidip onu bulmalıyım," diye açıkladı.

"Elbette." Memnun olan Jean-Yves parmak eklemlerinin üzerinden eğildi. "Yakında olacağım."

Onu minnettar bir gülümsemeyle bırakan Alexandra, kendisini ikinci sınıf güvertelere ve belki de aşağıda, akıl almaz büyüklükteki vinçlerin rıhtıma yüklemeye hazırlandığı büyük yüklerin taşındığı yere götürecek merdivenlere doğru ilerledi.

"!" diye loş bir kadın sesi. "Düşes!"

Dün geceki olaylar yüzünden o kadar perişan olmuş, kâbuslar görmüş ve boş bir yatakta uyandığı için o kadar üzgündü ki, telefonun kendisine geldiğini fark .

Bir el dirseğini kavradı ve döndüğünde bembeyaz yelken takımıyla göz kamaştıran Julia Throckmorton'u gördü, rüzgâr muhteşem şapkasını lüks buklelerinden koparmaya çalışırken şapkasını tutuyordu.

"Seni küçük fındırdek!" diye haykırarak kollarını Alexandra'ya doladı, nefesini ciğerlerine hapsettikten sonra onu aniden serbest bıraktı. Neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı konuşurken vahşi ve heyecanlı hareketlerle arkadaşlarına, Lord ve Leydi Bevelstoke'a işaret etti. "Tren peronunda *paçavralar* içinde durdu ve yeni düşesin kimliği hakkında *saatlerce* spekülasyon yapmama izin verdi ve başından beri o olduğuna dair tek bir ipucu bile vermedi!" Julia anlamlı bir şekilde ona dirsek attı. "Eski ve sevgili bir arkadaşına karşı ne kadar acımasısın."

Alexandra acınası bir gülümseme denemesi yaptı. Onlar eski ve sevgili dostlar mıydı? Yoksa Alexandra düşes olduktan sonra Julia gerçekliği böyle mi şekillendirmek istiyordu? Tren peronunda saatlerce sohbet etmemişlerdi. Dakikalarca sohbet ettiklerini tahmin etmek daha doğru olurdu.

Lord Bevelstoke, ellili yaşlarındaki bir adam için gereksiz kırıksıklıklar ve dikkat dağıtıcı çene sallanmalarıyla dolu bir adamdı ve kızın nikâhını kıymak için çağrılmadan hemen önce kabaca özür dilemişti.

Ancak Leydi Bevelstoke, kraliyet ailesine yaklaşıyor muşçasına yanağına bir öpücük kondurmak için öne çıktı. "Lordunuz ve Leydi Bentham nasıllar, Majesteleri?" diye sordu o ince sesiyle. Alexandra kardeşi Andrew'a, bu kadının sadece görünüşüyle değil, sesi ve mizacıyla da kıymetli Pekin köpeğine benzediğini söyleyerek kaba bir şekilde takılırdı. "Hampshire'a döndüğümde ilk iş aileni ziyaret edeceğim."

Alexandra onlara kibarca başını salladı, sanki bu insanlara gülümsemeye kalkışsa yüzü eski bir çömlek gibi çatlayacakmış gibi hissediyordu. "Bunu takdir edeceklerine eminim, Leydi Bevelstoke. İzninizle, ben-"

Julia onun endişeli kaçış girişimini kibarca kesti. "Gördüğüm kadarıyla balayına gidiyorsunuz. Nereye gidiyorsunuz? Bilmek için can atıyorum. Oh, tahmin ettim. Düğün çeyizinizi henüz almadığınız belli. Redmayne seni Rouen'daki o dahi terziye mi götürüyor? Seni giydirmek için parmaklarından birini verirdi, çünkü sen çul ve külü modağa uygun hale getirebilirsin. Çok güzelsin. Kıta turumuzdan önce oraya gideceğiz, Rouen'daki dükkânına. Randevularımdan birini sana ödünç verebilirim! Programımıza İtalya'yı da ekledik ve fazladan elbiseye ihtiyacım var, öyle değil mi?"

Julia'nın konuşmasının hızından başı dönen Alexandra sade günlük elbisesine baktı. Bu onun en sevdiği elbiselerinden biriydi. Gün batımındaki Mısır çölünün renginde, hafif bir elbise, kuma ve rüzgâra karşı ağırlık yapması için bedeninde ve etek ucunda sağlam örgülü kordon vardı. Giysilerinin çoğunun bir aristokrattan çok bir arkeoloğa uygun olduğu aklına bile gelmiyordu.

"Aslında." Çenesini bir çentik yukarı kaldırdı. "Dük beni Normandiya'daki bir arkeolojik kazıya götürüyor. Redmayne atalarının orada gömülü olduğu düşünülüyor."

En azından, eğer adam onunla balayı yapmak yerine gece kendini denize atmadıysa, planın hâlâ bu olduğunu *umuyordu*.

"Şu senin gizemli kocan nerede?" Julia güvertede etrafına bakınarak sordu. "Sizinle maskeli baloda ve düğünde buluşmaya çalıştım ama ikinizin de etrafı

bir sürü insan. Francesca ve Cecelia senin yanına yapışmışken yanına yaklaşmadım."

Alexandra, Julia'nın aynı anda iki ya da üç konudan bahsetme eğilimini bunaltıcı buldu ve ilk sorusunu yanıtlamaya karar verdi.

"Majesteleri kahve içmeye gitti," diye yalan söyledi. "Karaya çıkmak için yakında onunla buluşacağım."

Julia kolunu Alexandra'ninkinin arasından geçirdi. "O zamana kadar güvertede bir tur atalım, olur mu?" Sesi bir öneriydi ama Alexandra'yı yanına kilitleyen kol, kibar bir çıkışa yer bırakmıyordu. "Biz okul arkadaşlarını bir an için affedin, olmaz mı, Lord ve Leydi Bevelstoke?"

Julia, Alexandra'yı geniş güverteden geçirip büyük ve sevimli pencerelerin önünden kış tarafa doğru götürürken Bevelstock'lar özenli haykırışlarla kendilerini yere attılar.

"Eğer Seasons-sur-Mer'de kazı yapacaksan, Dr. Thomas Forsythe'ı tanıyor olmalısın," diye haykırdı Julia. "Kendisi şu anda ikinci sınıfta ve aynı kazıya, korkunç bir şeyi kazmak için gidiyor."

Bu isim Alexandra'nın dikkatini bir an için sıkıntısından uzaklaştırdı. "Dr. Forsythe'ı Kahire'den tanıyorum." Birkaç yıl önce dost olmuşlardı.

"Onu daha dün Maynemouth'daki otelde gördüm." Julia komplocu bir tavırla eğildi. "Mükemmel bir örnek, değil mi? O canlı, şiirsel entelektüellere karşı hep bir zaafım olmuştur. Tanışır tanışmaz onu sevgilim yapmaya niyetliyim."

"Julia!" Şaşkınlıkla etrafına bakınan Alexandra, birinin kulak misafiri olduğundan endişelendi.

"Ah, bu kadar iffetli olma!" Julia onları alt güverteye giden merdivenlere yönlendirmeden önce kolunu sallayarak uyardı. "Okula birlikte gittiğim Alexandra'ya ne oldu? Her zaman yasak romanlar okur, içki içer, Francesca ve Cecelia ile gecenin bir yarısı pantolonla gizli toplantılara katılırdı. Artık evli kadınlarız, böyle konuşmalar yapabiliriz."

Merdivenlerden sığınak güvertesine çıktıklarında, zarif bir çift Alexandra'yı selamladı ve tebriklerini sundu. İsimlerini ya da rütbelerini hatırlayamıyordu ama yine de nazik olmak için elinden geleni yaptı.

Gerçekten berbat bir düşes olacaktı.

Çift yoluna devam ederken Julia sesini alçalttı. "Evlilikten bahsetmişken, düğün geceniz nasıl geçti?" Saf bir ses çıkardı

kendinden geçme. "Torcliff'in Dehşeti tarafından mı yatağa atıldı? *Tonlar* arasındaki konuşmaları duymalısın. Bu ilk kez mi oldu, yoksa yıllardır sevgili misiniz?"

Alexandra şaşkınlıkla ona baktı. "O.. Ben... Ne konuşması?"

Julia ona muziplik dolu bir bakış fırlattı. "Redmayne'in bu şekilsizliğinden önce tam bir haydut olduğunu biliyor olmalısınız. Rose'la tanışana kadar baronesin üstünde unvanı olan her güzelle yattı. Evli kadınları asla sevgili olarak kabul etmediği için, *müsait* olan her güzel şey diyebilirim. Daha da acısı." Yüzü sanki binlerce limon yalamış gibi buruştu. "Rose'un artık bir düşman ve akraba olması ne büyük talihsizlik. Okuldayken tam bir canavar gibiydi.

"Her neyse." Daha müstehcen konulara geri döndü. "Herkes Redmayne'in eve döndüğünden beri neden tam bir *keşiş* gibi yaşadığına dair spekülasyonlar yapıyordu. Ve şimdi biliyoruz, değil mi? Bunca zamandır aşıkımış. Hepimiz kibrinden olduğunu düşündük, yani yaraları çok korkunç. Sizi korkutmuyorlar mı, yoksa o evdeyken sadece ışıkları mı kapatıyorsunuz?" Kaşlarını kaldırdı.

Şaşkınlık ve üzüntü içindeki Alexandra el yordamıyla bir cevap aradı. Bir yalan için. Ondan ışıkları söndürmesini istemişti... ama bunun yaralarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ve her şey onunkiyle ilgili.

Cevap beklemekten bıkan Julia durdu ve onu öyle bir sarsarak durdurdu ki, Alexandra kemiklerinin birbirine çarptığını hissetti. "Sen... ailevi bir ilişki içinde değilsin, değil mi? Bana söyleyebilirsin, sırrını saklayacağım. Ama seni uyarayım, etrafta konuşulanlara bakılırsa, düğünün bu kadar garip ve hızlı olmasının nedeni, müstakbel bir dük ya da leydinin yolda olmasıymış."

Alexandra'nın dudakları birbirine yapıştı ve bu kadına söyleyeceği hiçbir şeyin güven olarak kalma şansının olmadığını kabul etti. Aynı şekilde bu evlilikten ne bekleyeceğini bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı ama kesinlikle herkesin onun hamile olduğunu varsayacağını düşünmemişti.

"Sizi temin ederim, ailevi bir sorunum yok."

"Oh, bakın! İşte Majesteleri orada ve Dr. Forsythe ile sohbet ediyor, ne *güzel* bir tesadüf. Gel, gel!" Julia onu iskele tarafındaki korkuluklara doğru çekti, Alexandra orada iki adamın durduğunu fark etti, geniş sırtları kargaşaya dönüktü.

Güzel liman kenti Le Havre'dan gelen gemileri karşılamak için uzanan uzun iskeleler gibi sahillere de yaklaşıyordu. Adamlar küpeşteye kayıtsızca yaslanmış, uzakta beliren kayalıkları izliyor, gürleyen erkeksi sohbetleri sadece sıcak teneke kahve fincanlarından dikkatli yudumlarla kesiliyordu.

Vücudunun her çizgisi ve duruşu doğuştan gelen bir güce işaret etse de, Redmayne'in kıyafeti onun terbiyesinden pek bir şey göstermiyordu. Saçlarının parlak koyuluğunu ve denizden yansıyan amansız yaz güneşinin verdiği asi katlardaki kobalt parlaklığını ortaya çıkaran gece mavisi bir takım elbise giymişti.

Redmayne, Forsythe'la konuşurken tavırları kibar ve ilgiliydi ama bakışlarındaki sert parıltı asla kaybolmuyordu. Her zaman var olan uyanık bir gerginlik omuzlarının büyük kısmını sert tutuyordu. Sanki tehlikeye doğru ya da tehlikeden uzaklaşmak için her an harekete geçmeye hazırmiş gibiydi.

Hiç medeni görünmüyordu, değil mi? Düşünüyorum da, damatlığı içinde bile. İncelemek üzere oldukları yağmacı atalarının iri kemikli, barbar yapısına sahipti ve bu doğuştan gelen vahşilikle ilgili bir şey Alexandra'nın kaburgalarının altında garip ama hiç de hoş olmayan bir kıpırtıya neden oldu.

Ayaklarının altındaki dünya her an çökecekmiş gibi hissediyordu ve bunun nedeni gemi demir atmaya hazırlanırken motorların durması değildi.

Dünyasını başına yıkmakla tehdit eden kocasıydı. Onu görmek. Ona olan yakınlığı.

Önceki gecenin anıları onu uygunsuz bir farkındalıkla doldurdu. Onu sanki ilk kez görüyormuş gibi süzüyor, daha önce hiç fark etmediği yönlerini inceliyordu.

Dudakları. Onları fark etmişti, değil mi? Başından beri özel bir çekicilikleri vardı. En sert, en acımasız sözcüklerin yanı sıra en çılgın, baş döndürücü öpücükleri ve kalp eriten duyguları da aktarabiliyorlardı. Birdenbire, onun gülümsemeye karşı koyduğu zamanki gibi eğlenerek kıvrılmalarını arzuladı.

Elleri. Güçlü ve zeki elleri, tanıdığı diğer aristokratlardan farklı olarak pürüzlüydü. Nasırları hassas törpülerle tenini aşındırıyor, tüylerini diken diken ediyor ve zevkten ürpermesine neden oluyordu.

Zevk. Bu eller ona kelimenin gerçek anlamını öğretmişti. Söz verdiği gibi, kendi zevklerinin yollarında onun bilgili eğitmeni olmuştu

cinsel zevk. Seks onun için her zaman bir meydan okuma olmuştu. Görmezden gelinmesi, kaçınılması gereken bir şey. Her nasılsa, uzun zamandır onun o bölgesine sahip olan acı hatırasının üzerine şaşırtıcı bir mutluluk katmıştı.

Ve onun kendisine öğretecek daha çok şeyi olduğunu, ondan öğrenebileceği daha çok şey olduğunu biliyordu.

Saçma bir şekilde ona teşekkür etmek istedi.

Eğer onunla tekrar konuşmaya tenezzül ederse.

Julia cesurca, "Bakın kimi buldum, Majesteleri," diyerek onu kocasına takdim etti.

Redmayne, Alexandra'ya soğuk bir bakış attı. "Kayıp olmayan bir şeyi bulamazsınız."

Aralarında konuşulan ve konuşulmayan tüm kelimeler, kırılmış cam parçaları gibi ayaklarının dibine düşene kadar deniz havasında asılı kaldı.

Dağınıklığın arasında Alexandra'nın kendine güveni bulunabilirdi. Kalbiyle birlikte.

"Tanrım, bu genç Dr. Alexandra Lane olabilir mi?" Yakışıklı ve güçlü bir adam kalçasını korkuluktan uzaklaştırdı ve yaklaşan hanımlara uygun bir selamlama sunmak için kahvesini bıraktı. Krem rengi keten takım elbisesi arkasına doğru savrulurken, el sallamak için elini kaldırdı ve gözlerini doğu güneşine karşı siper etti.

"Dr. Forsythe! Ne büyük bir zevk." Alexandra onun kum rengi buklelerini ve kendini beğenmiş gülümsemesini görünce gerçek bir zevkle gülümsemekten kendini alamadı. Onu Kahire'de sadece kısa bir süre tanımıştı ama ona asla bir kadın gibi davranmamıştı. Sadece entelektüel bir eşitti. Bunu her zaman ifade edebileceğinden çok daha fazla takdir etmişti.

"Sen bundan daha iyisini bilirsin." Eldivenli elini iki elinin arasına aldı ve muzip bir coşkuyla sıktı. "Bana Thomas diyebilirsin, lütfen, tıpkı eskisi gibi."

Alexandra'nın vücudundaki her tüye karanlık bir karıncalanma yayıldı ve tam zamanında kocasına bakarak onun yüz hatlarından geçen siyah bir gölge yakaladı.

Dirseğindeki sert bir sarsıntı ona terbiyesini hatırlattı. "Thomas, , sizi Leydi Julia Throckmorton ile tanıştırmama izin verin, okuldan arkadaşım."

"Memnun oldum." Julia her iki adamdan da hakkını almak için beyaz dantel eldivenler giymiş narin ellerini uzattı. "Sizin gibi kültürlü iki beyefendinin kargo güvertesinde ne işi var, merak ediyorum doğrusu?"

Alexandra'nın bakışları kocasının kilerle çarpıştı ve düğün gecelerini ondan uzakta geçirdiğini itiraf etmesinden korktu.

Dr. Forsythe geniş ahşap tabanlar üzerine istiflenmiş birkaç sandığı işaret etti; iri yarı denizciler köşelerindeki ipleri katlayarak onları pırıl pırıl çelik kancalarla sabitliyordu. "Kazıya götürdüğüm bazı eşyaları incelemesi için Ekselanslarını davet ettim," diye açıkladı canlı ve kültürlü aksanıyla. "Ayrıca, Redmayne ve ben birinci sınıfta kahvenin yeterince sert olmadığını fark ettik, öyle değil mi Majesteleri?"

Redmayne elindeki son teneke kutuyu geriye atarken hiçbir şey söylemedi, boynundaki gergin kaslar dikkat dağıtıcı bir şekilde yutkunmaya çalışıyordu.

Julia Alexandra'nın kolunu bırakarak Dr. Forsythe'a yaklaştı. "Parlak şöhretiniz sizden önce geliyor, Doktor," diye mırıldandı. "Çalışmanızın konusunu tek kelimeyle büyüleyici buluyorum. Bize her şeyi anlatacağınıza söz verin."

"Oh, sizi temin ederim oldukça sıkıcı bulacaksınız." Forsythe, Alexandra'ya dönmeden önce Julia'ya nazik bir gülümseme gönderdi. "Ama sevgili Dr. Lane, Le Havre'nin yukarısındaki eski bir yerleşimin topraklarını yarıp geçtiklerini ve bir Mağribi prensi ve bir Viking denizcisi gibi görünen biriyle aynı mahzende gömülü bir Pers aristokratı bulduklarını öğrenince çok sevineceksiniz. Sizi yeraltı mezarlarına götürmek ve bulduklarımızı göstermek için sabırsızlanıyorum. Eğer şüphelerim doğruysa, okyanus ticareti şüphelendiğimizden çok daha önce gerçekleşiyordu-"

"Dr. *Atherton*." Hırıltıyla söylenen bu isim başta Alexandra olmak üzere hiç kimseye tanıdık gelmediği için hepsi dönüp düke baktı.

"Pardon?" Forsythe oldukça spaniellvari bir hareketle başını eğdi.

"Ekselansları, Redmayne Düşesi Leydi Alexandra Atherton'a hitap ediyorsunuz." Her kelimeyi büyük bir açıklıkla telaffuz etti. "*Karımı* tanıdığınızdan hiç bahsetmediniz, Forsythe."

"Evlendiğinizi fark etmemiştim, Majesteleri. *Onun* yeni düşesiniz olduğunu bilmiyordum." Forsythe, içinde bulunduğu tehlikenin farkına varmışçasına kurnazca kustu, dinç rengi kıpkırmızıya dönüştü. Alexandra onu kurtarmak için atlamak zorunda hissetmeden önce belki iki adım geri çekildi.

"Balayındayız Thomas." Alexandra onun aşırı parlak ses tonundan ürktü. "Arkeolojik kazıya yaptığımız bu gezi, yeni kocamın benim geçmişe olan doymak bilmez takıntımı hoşgörüsüyle karşılamasıdır."

"Pekâlâ." Forsythe şaşkın bakışlarını ustalıkla toparladı ve kahve fincanını geri almak için uzandı. "Gecikmiş tebriklerimi sunabilir miyim?" Tebriklerinde samimiydi, ama ciddi kahverengi gözleri

bir melankoli ile. "Limana yanaşmak üzere olduğumuzu görüyorum ve karaya çıkmadan önce halletmem gereken birkaç şey var. Seasons-sur-Mer'de buluşuncaya kadar size güneydın diyorum, Hazretleri. Sanırım şehirdeki Hotel Fond du Val'de kalıyorsunuz?"

Dudakları beyaz bir çizgi halinde sıkışan Redmayne başıyla onayladı.

Alexandra bir kez daha nazik olmak için acele etti. "Yeraltı mezarlarını görmek için sabırsızlanıyorum Thomas," dedi.

"Sizi takip edeceğim, Doktor," dedi Julia, kolunu henüz uzatılmamış bir başka dirseğin arasından geçirerek. "Bana Pers Vikingleri hakkında her şeyi anlatabilirsiniz."

Forsythe ve Alexandra, Julia'nın tarih konusundaki utanç verici kavrayışı karşısında ortak bir yüz buruşturması yaşadılar. İyi huylu bir göz kırpmayla ayrılmadan önce gözleri kırıışmış, Julia ona bir midye gibi yapışmıştı.

Alexandra, Forsythe'ın geri çekilişini sert bir bakışla izleyen kocasına döndü. "Söylesene karıcığım, *o da* senin geçmişe olan takıntının bir parçası mı?"

Sorusu Alexandra'nın boğazından şaşkın bir kahkaha yükselmesine neden oldu. "Thomas mı? Kesinlikle hayır. Bugüne kadar onun varlığını bile zar zor hatırlıyordum."

"Thomas?" Karanlık, şüpheli bir kaş kalktı ve denizcilerin denize büyük halatlar atmasını ve rıhtım vinçlerinin devasa kargo sandıklarını bağlamak için alçalmasını izlemek için ondan uzaklaştı.

"Dr. Forsythe dost canlısı ve saygıdeğer bir meslektaşımızdır." Alexandra korkulukta ona katıldı, kendisine hak etmediği halde soğuk davranmasından hoşlanmamıştı. "Gizli tünellerden geçerek yatak odama girdiği falan yok. Benim hakkımda ikinizin notlarını karşılaştırabileceği mahrem bilgilere asla sahip olmadı."

Rose'u aralarına sokmak onun doğasında yoktu ama Alexandra hiçbir zaman hemcinslerinin kendilerini suçlaması beklenen çifte standartlara katlanan biri olmamıştı.

Şimdi başlamayacaktı.

"Touché." Redmayne dirseklerine yaslanmış, gözlerini inatla uzun altın kumsalların ötesindeki uzak kayalıklardan ayırmıyordu.

Alexandra onun yüzünün sakat tarafını gizleyen güçlü profilini inceledi. Bu açıdan bakıldığında, erkeksi güzelliği şaşırtıcıydı. Güneş, amansız sıcaklığının altında böyle birçok günün öptüğü teninin esmer tonunu daha da artırıyordu. Rüzgâr onun söz dinlemeyen saçlarını savuruyordu ve kadın ona uzanmak için can atıyordu. Onun için. Öfkesinin soğuk genişliğini örtmek ve onunla sık sık birlikte olan sıcak, şefkatli adamı bulmak için.

"Piers." İlk isminin samimiyetini kullanmamıştı ve bunu yapmanın ona karı koca olarak paylaşacaklarını umduğu ince samimiyetleri hatırlatmasını diledi. "Size söz verebilirim, Dr. Forsythe benim için hiçbir zaman ilgi çekici olmadı. O benim sevgilim değil ve şu anda burada olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yolculuğu önerenin ben olmadığımı, mucizevi düzenlemeleri de benim yapmadığımı hatırlatmama gerek var mı-"

"Bana hiçbir şey hatırlatmanıza gerek yok," dedi acımasızca. "İçinde bulunduğumuz durumun tamamen benim eserim olduğunun farkındayım. Bunu daha fazla tartışmamıza gerek yok."

"Öyle diyorsun ama dün gece-"

"Beni duymadın mı?" Ona döndü, yüz hatları yasaklayıcıydı, gözleri küçümsemeyle parlıyordu. "Dün geceyi tartışmak istemiyorum. Önceki sevgililerinizin durumu da beni ilgilendirmiyor." Sanki ağzında ekşi bir tat varmış gibi denize tükürdü. "En başta senin *başak burcu* olduğunu düşünmekle *aptallık* etmişim. Siz dünyevi, eğitilmiş bir kadınsınız ve görünüşe göre erkeklerle birlikte olmayı çok seviyorsunuz. Her zamanki mavi çoraplılardan daha güzel olduğunuz için, baştan çıkarılmış beni hiç şaşırtmadı."

"Ben-"

"Dahası," diye sözünü kesti. "Sizin de akıllıca belirttiğiniz gibi, benim de pek çok sevgilim oldu ve güzel bir kız kurusuna zevklerini çok görmek için ahlaki bir nedenim yok."

Alexandra gözlerini kısarak ona baktı. Az önce onu aşağılamış ve aynı cümle içinde ona güzel mi demişti?

"Ne yazık ki," diye sözlerine devam etti. "Gerçek şu ki, varisimin senin bedeninden doğması gerekiyor. Ve ne kadar küstahça bulsan da, senden doğacak herhangi bir çocuğun bana ait olduğundan emin olmalıyım. Bu nedenle on gün kadar birbirimize eşlik etmekten kaçınabiliriz; eminim bunu çok fazla angarya bulmayacaksınız."

"Zihnini rahatlatmak için yakınlaşmamızı engellemeye gücenmezdim," dedi dikkatle.

"Tabii ki yapmazsın." Kahve fincanını kaldırdı ve dibindeki telveye baktı, sanki derinliklerinde geleceği görmek ister gibiydi.

"Mantığının kafamı karıştırdığını itiraf etmeliyim," diye itiraf etti. Adam ona düz bir bakış attı. "Nasıl yani?"

"Şimdilik evlilik yatağından uzak durursak, şu anda başka bir adamın çocuğuyla birlikte olmadığım kanıtlanmış olur," diye söze başladı. "Ama hamile kaldığımda

Gelecekte, siz ya da herhangi bir erkek, bir çocuğun ona ait olduğundan nasıl emin olabilirsiniz? Bunu söylemenin hiçbir yolu yok."

"Ben bilirim," diye homurdandı.

"Mümkün değil." Kaşları çatıldı. "Bu, bir bilim insanı olarak, eskilerin çoğuna kıyasla toplumumuzda her zaman tuhaf bulduğum bir şey. Bir isim erkek soyunu takip eder, ancak bir çocuğun bir kadının bedeninin ürünü olduğuna dair kategorik bir kanıt vardır. Hiçbir erkek, her an yanında olmadığı sürece, bir çocuğun kendi soyundan olduğundan, karısının bir sevgili edinmediğinden kesinlikle emin olamaz-"

Redmayne öfkeli bir güç patlamasıyla fincanını denize fırlattı. Bardak havada süzüldü ve suya düşüp kaybolana kadar her dönüşünde güneş ışığını yansıttı.

Alexandra battığı yere baktı, şimdi başının yan tarafında bir delik açan tehlikeli bir şekilde parlayan gözlerle karşılaşmaya cesaret edemedi, kulağına homurdanmak için eğilirken bile, "Ben. *Biliyorum*."

Yüzünü çevirdi, yanağı onunkiyle buluştu ve sakalının tanelerini sıyırdı. Onun geri çekilmesini bekledi ama çekilmedi. Ona bir kedi gibi sürtünmek gibi saçma bir fikir içinde yükseldi ve yanağını onunkine doğru çekti.

"Yapmazdım," diye fısıldadı ona karşı. Dışarıdan bakan herhangi biri için, Fransız güneşinin altında birbirlerine sokulan aşık yeni evliler gibi görünürlerdi. "Yani bir sevgili edinmek. Yeminlerime ihanet etmem. Umarım buna güvenebilirsiniz."

Alaycı homurtusu boynuna sıcak bir şekilde çarparken, kulağının arkasındaki çukura kök saldı ve saçlarına doğru soludu. "Sana güvenmek için hiçbir neden yok," diye yakındı, parmakları onu daha da yakınlaştırmak için kollarının etrafında kıvrılıyordu. "Ve muhtemelen asla güvenmeyeceğim."

"Neden?" diye sordu, onu da içine çekerek. Adamın egzotik kokusu denizin tuzlu suyuyla karışıyor, onu sarhoş ediyordu. Vücutları birbirlerinin yakınlığına böylesine çelişkili tepkiler verirken, ağızlarıyla ne tuhaftı. "Ciddi olduğumdan neden şüphe ediyorsun?"

"Sözüme güveniyor musun?" diye meydan okudu, bıyığı dudaklarını dudaklarına bastırmadan önce boynunu gıdıklıyordu. "Benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmezken mi?"

Tereddüt etti. Adam haklıydı. Onun hakkında ne biliyordu ki? Onun gerçekten güvenilecek bir adam olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Vücuduyla değil. Geçmişiyle. Sırlarıyla.

Onun hayatı.

Onun ter kokusunun hiç de itici olmadığını biliyordu. Sırf parmaklarını göğsünün genişliği üzerinde gezdirebilmek için ellerini ceketinin yakalarının altına sokmaktan hoşlandığını da. O kadar iri bir adam olmasına rağmen, henüz gücünü ona karşı kullanmamıştı. Öfke anında bile. Ve atlar onun efendileri olmasına izin veriyordu. Bu tür hayvanların fazladan duyuları çoğu zaman bir adamın ölçüsünü alabiliyordu.

Jean-Yves'in, Müdür de Marchand'ın huzurunda kulakları düzleşen ve dudakları kıvrılan bir köpeği vardı.

Bu bir uyarı olmalıydı.

Ama Redmayne Kalesi'ndeki atlar ve tazılar, Piers'in kendilerine karşı gösterdiği alternatif kibarlık nedeniyle onun sıkı liderliğine karşılık verdiler.

Hayvanlar ona güveniyordu.

Bunun anlamı olması gerekmez mi?

"Belki de lordum, on gün boyunca birbirimizden kaçmak yerine, balayımızı birbirimizin yanında geçirebiliriz?" diye önerdi.

Adam sertleşti ve çekildi. Onu anında özledi.

"Buna gerçekten gerek yok. Ne anlamı olabilir ki?"

"Eğer Redmayne Dükü ve Düşesi olacaksak. Birlikte bir çocuk yetiştireceksek, birbirimizi daha iyi tanırsak daha kolay olabilir. Hatta dostça."

Başını neredeyse at gibi bir tavırla salladı. "Dükler genellikle kendi çocuklarını yetiştirme konusunda pek söz sahibi değildir."

"Hayır..." diye kabul etti. "Ama Redmayne çok büyük olsa da modern büyük malikâneler gibi değil, bu yüzden onlardan kaçmanız pek mümkün değil. Ya da benden."

"Seni başka bir yere yerleştirirsem olmaz," diye mırıldandı.

Şu an hiçbir yerde *kurulu* kalmayacağından bahsetmenin zamanı olmadığına karar verdi. İsteddiği yere gidebilirdi. "Tasarımınız bu mu? Senin için erişilebilir olmazsam sana nasıl bir sürü varis bırakacağım?"

Durakladı, kaşları çatıldı, sanki kız onun düşünmediği bir noktaya değinmiş gibiydi. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Sadece her gün birbirimizin arkadaşlığını paylaştığımız belirli bir zaman," diye önerdi. "Belki bir akşam yemeği. Ya da geçen öğleden sonra kayalıklar boyunca yaptığımız gibi bir tür yürüyüş. Suikastçı hariç tabii."

"Beni vurmakla tehdit ettiğin yürüyüşten mi bahsediyorsun?"

Alexandra yüzünü buruşturmak ya da bir gülümsemeyi bastırmak için dudaklarını ısırđı. Belki de ikisi birden. "Seni vurmakla tehdit ettim çünkü üzerimdeydin."

"Hatırlarsan daha yeni hayatını kurtarmıştım."

Bir uçurumun kenarında olduğunu hatırlıyordu.

Bir.

"Balayımızı ayrı geçirmemiz iyi olmazdı," dedi.

onu. "Ama eğer isteğiniz buysa-"

Kolundan tutarak onu tekrar samimi duruşlarına çekti, vücudu onunkıyla birleşirken nefesi kulağına değiyordu. "Seninle geçirdiğim on *dakikanın* beni ne hale getirdiği hakkında bir fikrin var mı, karıcığım?" Fısıltısı hayvani yoğunluğuyla neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Kokunu alabileceğimi, şekilsiz elbiselerinin altında ne yattığını bilerek seni izleyebileceğimi ve benim olanı tatmaktan kendimi alıkoyabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Alexandra gizlice güvertedeki işçilere baktı, hepsi de onları fark *etmemek* için ellerinden geleni yapıyor ve bunu mükemmel bir şekilde başarıyorlardı.

Ona çok iyi.

"Artık kıvrımlarını keşfettiğime, göğüslerinin tadına baktığıma ve zevkini tattığıma göre, seni bir kez daha çıplak bırakana kadar başka hiçbir şey düşünmeyeceğim, beni anlıyor musun? Şu anda birlikte geçirdiğimiz zaman birden fazla açıdan ıstırap verici."

Üç gün önce bu sözler onu hayal bile edemeyeceği kadar korkuturdu.

Üç gün önce onun tutkularının acımasız sabrını deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Onun arzusunun nesnesi olmak ve bu arzunun kendi uyuyan ruhunda tutuştuğunu görmek.

"Neden... bir tür anlaşma yapamayacağımızı anlamıyorum," diye nefes nefese teklif etti.

"Düzenleme mi?" Bu sözcük onun sesinde uygunsuz bir anlam taşıyordu.

"İyilik takası yapabiliriz. Cinsel ilişki olmadan. Tanışıklığımızı ilerletmemize yardımcı olabilir."

Ve eğer şansları yaver giderse, birbirlerine güvenmeyi de öğretebilirlerdi.

"Bir şartım var," diye mırıldandı kulağına.

"O da ne?"

"Dilimi kullanmama izin verdin."

Alexandra'nın cevabı yukarıdan gelen gürültülü bir çatırtı arasında kayboldu. Adamlar bağıırıyordu. Metallerin gıcirtısı ve odunların kıymıkları kulakları sağır ediyordu.

Redmayne'in tüm cüssesi eşzamanlı olarak ağır çekimde hareket ederken, onu yakaladı, zahmetsizce kaldırdı ve başını onunkinin üzerine eğerek güvertede ilerledi.

Bir milisaniye daha yavaş olsaydı, bin kiloluk sandık ikisini de ezebilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Piers hangi şüpheden daha çok nefret ettiğini bilmiyordu, birinin karısını öldürmeye çalışıyor olabileceğinden mi, yoksa birinin onu becermeye çalışıyor olabileceğinden mi? Gözlerini Alexandra'dan alamaması onu çok rahatsız ediyordu. Sadece çok çekici bir kadın olduğu değil, paniğe kapılmış kaç deniz amirali önceki sabah gemide yaşanan olayın bir kaza olduğuna dair ona güvence verse de, o

başka bir şey olduğu şüphesinden kurtulamıyordu.

Nasıl oluyordu da ihtiyatlı kalbindeki şüpheler onu canlı canlı yemekle tehdit etmesine rağmen, yeni karısını değerli bir eşya gibi koruma ihtiyacı hissediyordu? Dügün geceleri ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsa da, ne kadar mesafeyi korumaya yemin etmiş olsa da, onun yanından ayrılamıyordu.

Kuzeye, Le Havre liman kentinin antik çatılarını hâlâ seyredebildikleri, deniz kıyısındaki küçük bir mezra olan Seasons-sur-Mer'e yaptıkları yolculuk sırasında değil. Hotel Fond du Val'e vardıklarında ve hatta Dr. Forsythe'ın bir önceki öğleden sonra kazı alanı ve yeraltı mezarlarını tanıtma turunda ona eşlik etme davetini kabul ettiğinde bile.

Piers, Devonshire'a geri dönüş için acilen rezervasyon yaptırırken onu odalarına kilitlememek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Onu Redmayne Kalesi'nin kulesinde güvence altına alabileceği bir yerde.

Yaklaşan tehlikenin kokusuyla ilgili bir şey, bir adamın en yakınlarını bir kalede barındırmak istemesine neden oldu.

Onun güvende olduğundan emin olana kadar. Hamile olmadığından emin olana kadar.

Böylece onun içine kendi çocuğunu yerleştirebilecekti.

Bu fikir daha önce hiç olmadığı kadar karanlık bir çekiciliğe sahipti. Daha karanlık nedenlerden dolayı. Bu sabah, bir varis doğurmak için başlangıçtaki motivasyonlarında bir değişiklik olduğunu fark etti.

Rose ve Patrick artık aklının ön sıralarında değildi.

Bu sabah, ikisi inceledikleri bir bileziğin kaynağı hakkında tutkuyla tartışırken karısının başını Dr. Forsythe'ınkine doğru eğişini izlerken, motivasyonlarının her şeyin sahip olmakla ilgisi vardı.

Eğer Alexandra'nın çocuğu olsaydı, ona bakmaya cesaret eden her erkek onu oraya onun koyduğunu bilirdi. Onun alındığını anlayacaktı. Sahiplenildiğini.

Dr. Forsythe'ın görünürdeki zekâsına sahip bir adamın, Torcliff'in karısının dehşetini hafife almaktan daha iyisini bileceği varsayılabilirdi. Özlemine gizleme konusunda daha dikkatli olurdu. Gülümsemeleri ve uzun bakışlarıyla daha mantıklı.

Görünüşe göre Thomas Forsythe, şöhretinin düşündürdüğü kadar zeki değilmiş.

Piers doktoru suçlayamazdı. Etrafı eski çadırlar ve eski ölülerin kirli kemikleriyle çevriliyken bile Alexandra böylesine ıslıl ıslıl parlıyordu. Bir önceki sabah gemide yaşanan olay unutulmuş gibiydi, düzenli bir şekilde dağınık duran eserleri incelerken korkusu yerini ısıltılı bir neşeye bırakmıştı. Koyu sarı gözleri, geçmişe duyduğu tutkulu iştahın ateşlediği içsel bir parıltıyla, vahşi bir altın renginde parlıyordu.

Piers'in içinde de bir özlem tutuştu, hararetle görmezden gelmeye çalıştığı bir özlem.

Ya ona, elindeki demir torka baktığının yarısı kadar neşeyle baksaydı? Ya onun tenini, canlı sıcak etini, ölülerin kemiklerini okşadığı saygının bir nebzesiyle okşasaydı?

Ya mesleki görüşlerini paylaşırlarken Dr. Forsythe'a parıldayan aynı sıcak zevkle ona gülümserse?

Forsythe'ın asla sevgilisi olmadığını iddia etmişti. Onun sözüne güvenilebilir miydi?

Kesinlikle hayır.

Piers diğer adamın bakışlarındaki sıcaklığı, bir sonraki yemeğini koklayan bir yırtıcının zorlukla dizginlenen açlığını inceledi.

Gerçeği söyleme ihtimali vardı. Çünkü zavallı Dr. Forsythe'ın, cazibesini çoktan tatmış olduğu bir kadın için bu kadar acınası bir açlık duymayacağına da inanıyordu.

Alexandra düzgün sıralar halinde dizilmiş antik iskeletleri işaret ederek, onun huzurunda hiç olmadığı kadar coşkuyla el kol hareketleri yaptı. "Neden Mağribi, Persli ve Viking'in aşağı yukarı aynı yüzyılda buraya gömüldüğünü varsaydığımı anlayabiliyorum," dedi. "Ama o zaman burası bir mezarlık ya da mahzen ise, kilise nerede? *Benim* tahminime göre bu adamlar ^{M.S.} 1000'den önce gömülmemişlerdi, ancak Granville Manastırı dokuzuncu yüzyılda inşa edildi ve Le Havre kasabasında bulunuyor. Belli ki varlıklı olan bu ölüleri neden şehrin bu kadar uzağındaki bir uçurumda gizemli bir yeraltı mezarlığı yerine kutsal topraklara gömmüyoruz?"

Forsythe çenesindeki çukuru ovuştururken gözleri ona doğru parlıyordu. "İşte tam da bu soru yüzünden buraya geri çağrıldım, Dr. Lane, yani Ekselansları." Piers'a üzüntülü bir bakış attı.

Yalaka herif onu bir an bile kandıramamıştı. Forsythe sözlü bir hata değil, bir hesaplama yapmıştı. Piers bundan emindi.

Bileziği önlerinde duran iskeletin gözenekli ve çizik bilek kemiklerinin yanına koyan Forsythe çadırın girişine gitti ve kapağı geri çekerek yeraltı mezarlarının giderek genişleyen girişine doğru bir işaret yaptı. Çamur ve toza bulanmış işçiler toprak yığınlarını, yeraltına inen beş taş basamağın üzerine döşenmiş kalasların üzerine taşıyordu.

"Söylentilere göre işçiler ve arkeoloji öğrencileri yarın ya da ertesi gün yeraltı mezarlarından Bizanslı bir tüccarı çıkaracaklarmış; yani eğer son mahzeni kazmayı bitirebilirlerse, ki burada iki ceset hala ortaya çıkarılmanın son aşamalarında. Orada olmanı çok isterim." Kendini hatırlayan Forsythe, Piers'a doğru bir kez daha başını salladı. "İkiniz için de elbette."

"Bunu kaçırmazdım!" Alexandra heyecanla kabul etti. "Bizans okulda benim saplantımdı. Fanatik olduğumu söyleyebilirim."

"Kim değildi ki?" Forsythe özenli bir kıkırdamayla "Kim değildi ki?" dedi.

"Oh, bir sürü insan!" diye haykırdı. "Örneğin Romalılar ve Yunanlılarla daha çok ilgilenen öğrenciler."

"Filistinler." Doktor tiksiniş gibi yaparak göz kırptı.

"Onlara da!" Kadın güldü.

Forsythe bir harita alma bahanesiyle ona doğru uzandı.

Piers, kadının iş arkadaşıyla fiziksel temastan kaçındığını, her zaman uygun mesafeyi koruduğunu belirtti. Adama asla elini uzatmadı. Flört etmemiş, cilve yapmamış ya da kehribar rengi kirpiklerini kırpmamıştı. Forsythe'ın özlem dolu bakışlarına karşılık vermediği gibi, sanki onları fark etmemiş gibiydi.

Piers'ın bu konudaki zaferinin üzerindeki tek gölge, *ona* Forsythe'a gösterdiğinden daha fazla kadınsı ilgi göstermemesiydi.

Onu en uzun süre düşündüren ölü adamlardı.

Ve Piers neredeyse bin yıldır bu dünyadan ayrılmış olan bir adamı kıskanmayı reddetti.

"Eski Mısırlılar bugünlerde son derece popüler," diye yakındı, cesedin yanına serilmiş dokuma bir elbise parçasını dikkatle incelerken. "Ama böylesi bir takıntıya değecek tek eski uygarlık onlar değil."

Piers masalara yaklaştı, ölenlerin kemiklerini katalogluyor, Forsythe'ın bedenindekilerle eşleşen kemikleri eşit derecede kırılmış ve parçalanmış olarak hayal ediyordu.

Çıplak elleriyle.

Cesetlerin mezardan çıkarılması hakkında pek bir şey öğrenmemişti ama nasıl yapılacağını kesinlikle biliyordu.

Alexandra Piers'a döndü ve yüz ifadesini coşkulu bir hale getiren çekici bir fikirle onu kara dürtülerinden uzaklaştırdı. "Gerçekten de Redmayne atalarının burada gömülü olanlar arasında olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Belki şuradaki Viking bile olabilir? Bu bir şey olmaz mıydı?" Sürpriz bir hediye almış bir çocuk gibi yumruklarını önünde sıktı.

Gülümsemesinin parlaklığı Piers'ın ruhunu baştan aşağı değiştirdi, acısına serin bir merhem sürdü ve gölgelerini ışığa maruz bıraktı.

Ona şimdi baktığı gibi baktığı anlarda, ondan şüphelenmek için tüm nedenlerini unutuyordu. Neye benzediğini unuttu. Kim olduğunu. Ondan ne isteyebileceğini.

Ama ondan istediğı şey bu değildi.

Bu da onun eşsiz vücudundan daha fazlasıydı.

Arzusunun gücünden tedirgin olmuş bir şekilde uzaklara baktı ve uzaktaki masanın üzerinde duran Viking iskeletini inceledi. "Bu adam mavi bir mühürle gömüldü." Yanında duran hanedan arması parçasını ve mavi bir kalkanın parçalarını işaret etti. "Redmayne'in renkleri malum sebeplerden ötürü hep kıpkırmızıydı."

"Mükemmel bir gözlem." Forsythe'ın ses tonundaki küçümseme Piers'ın dişlerini kenetledi. "Yine de babanın Redmayne'lerin Piç William'la birlikte bu kıyılardan yola çıktıklarından şüphelenirken çok da haksız olduğunu düşünmüyorum. William Malet tahkimatını burada inşa etti ve Piç William'ın Fatih'e dönüşmesiyle birlikte Hastings Savaşı'nın kazanılmasında etkili oldu.

"Malet, kızıl saçlı İskandinavlar hakkında oldukça kapsamlı bir şekilde yazdı, bir baba ve bir oğul. Biri bu kıyılarda öldü, diğeri, Magnus, sizin Redmayne Kalesi'ni inşa etti. Ya da en azından harabeye dönen kaleyi. Bir gün arazinizde yapılacak bir kazı hakkında sizinle konuşmak isterim."

"Ne harika bir fikir!" Alexandra da aynı fikirdeydi ve umut dolu bakışlarını Piers'a çevirdi.

Yapılacak en kibar şey Forsythe'ı davet etmek olurdu ama Forsythe'ın Redmayne Kalesi'ne yaklaşmasına izin vermesi için cehennemde soğuk bir gün geçirmesi gerekirdi.

Piers, toplananların bunu istedikleri gibi yorumlamalarına izin vererek, onaylamayan bir homurtu çıkardı.

Bakışları Forsythe'ınkilerle kilitlendi; aralarında bir anlayış akımı geçti. Birbirlerinden eşit derecede hoşlanmıyorlardı.

Örneklerine daldığı için alttan gelen erkeksi gerilimi fark edemeyen Alexandra, Mağribi iskeletini ve yanındaki düzgün çömlek, sepet ve süs eşyası yığınlarını incelemek için İranlı'nın masasının etrafından dolandı. "Yaşlı Redmayne, Fatih William'ın imparatorluğu birleştirmesine bu kadar yardımcı olduysa, neden onu şehrin dışındaki bir tepede, üzerinde işaret olmayan bir fakir mezarına gömsünler ki?"

Forsythe ona katılmak için hareketlendi ama Piers karısının yanına yerleşerek diğer adamı Moor'un muayene masasının karşısındaki yerini almaya zorladı. Kaba ama ustaca işlenmiş bir yüzüğü eline aldı ve Forsythe'ın endişeli nefes alışının tadını çıkararak inceledi.

"Eğitimsizliğimi bağışlayın," dedi kuru bir sesle. "Ama bu adamların çok azı fakir gibi görünüyor."

"Haklısın elbette," diye gönülsüzce kabul etti Forsythe. "Genellikle uzak diyarlardan gelen zengin tüccarlar olsalar da, başlangıçta buranın yabancıların gömülmesi için onaylandığını düşünmüştüm. Ancak, manastırda kutsal topraklara defnedilen yabancılar var."

"Buldum!" Alexandra uzanıp Piers'in pazusunu kavradı, kolunu sallarken parmakları pençeye dönüştü ve heyecanını dizginleyemedi. "Paganlar!" diye haykırdı.

"Vay canına," diye nefes aldı Forsythe.

"Bu adamlar, Viking, Mağribi ve Persli, hiçbiri Hristiyan değildi ve bu nedenle gömülmeye uygun görülmediler." Piers'e döndü, tüm varlığı kolunu kavrayan elinin hissine odaklanmıştı.

İşte oradaydı. Gözlerindeki ışıltı. Entelektüel parlaklığın ve kız gibi neşenin sınırsız parıltısı. Bağırsaklarının güneyinde bir yerdeki ağrıyı dindiren tamamen baş döndürücü bir karışım.

"Atalarınız, Redmayneler, Hristiyan mıydı yoksa putperest mi?" diye sordu.

Piers karısına bakarken düşünmekte zorlanıyordu. Onu yatağa atmadan gerçekten on gün geçirebilir miydi?

"Oğul Magnus Redmayne, kaleden hemen sonra Redmayne arazisi üzerine Trinity Manastırı'nı inşa etti," diye hatırlıyor. "Ancak, tüm anlatılanlara göre, geleneksel bir Viking cenazesinde ısrar etti."

"Denizde bir mavnada mı yakılmış?" Kadının yüzü neredeyse romantik bir coşkuyla parladı ve Piers'in yüreğindeki tuhaf ürpertinin bir kısmı çözüldü.

"Öyleydi." Yüzündeki şekil bozukluğu nedeniyle etkisinin biraz kaybolduğunun farkında olarak ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Eski günlerde, kadınların kocalarına Valhalla'ya kadar eşlik edebilmeleri için eşlerinin de onlarla birlikte yakıldığı söylenir."

"Ne saçmalık." Alexandra gözlerini devirdi. "Daha modern duyarlılıklarımızdan kesinlikle memnunum." Gözleri kısıldı, sonra aklına bir şey gelince yuvarlaklaştı. "Sakın bana Magnus Redmayne'in karısının onunla birlikte yandığını söyleme?"

Piers onun öfkesini sevimli bularak kıkırdadı. Mantıklı şapkasının altından kaçan bir saç yakaladı. "Hayır, gelimim, yeni İngiliz sarayının her zaman gözdesi olan üç asi oğluyla birlikte olgun bir yaşlılığa kadar yaşadı."

"Oh. Şey... güzel." Yatıştırılmış bir şekilde, orantısız bir gülümsemeyle ona baktı.

Aralarındaki atmosfer değişti, ısındı. Piers onun gözlerinde söylenmemiş ve belirsiz özürler okudu.

Ona kızgın kalmaya devam edecek miydi? Belirsizdi ama dürüst değil miydi?

Şimdi de hilekâr mıydı?

Kadının ona bakışı ciddi bir duyguyu fısıldıyordu; yarı umut, yarı umutsuzluk. Bütün gün, sanki dilinin üzerinde tünemiş, ortaya çıkmaya ve kurdukları kırılğan bağı daha da parçalamaya hazır, dehşet verici bir şey varmış gibi görünüyordu.

Piers istemeden de olsa ona doğru eğildi. Daha da yaklaştı. Taze çarşaf ve narenciye kokusu onu sardı; sessizce bunu ona fısıldamasını diledi. İkisini de acılarından kurtarmak için.

Ne saklıyorsun? diye merak etti. O viski ve bal havuzlarının ardında hangi sırlar yatıyor?

Forsythe kibar bir şekilde boğazını temizleyerek kendini duyurdu ve anı bozdu. "Ben sadece... gidip işçilerden bilgi toplayacağım."

Son geldiğinden beri yeraltı mezarlarının kazılması işinin nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum." Şapkasını rahatsız edici bir şekilde eğdi ve onları ölümlerle baş başa bıraktı.

Piers parmağında kıvrılan ipeksi bukleye baktı. *Falt Ruadh*.

Ne güzel kızıl saçlar. Ne kadar eşsiz ve sevimli bir eş.

Ya ondan alındıysa?

Bütün gün derisinin altında çalkalanan endişe yüzeye çıktı. Dört gün boyunca sadece tanıdığı, sadece arzuladığı bir şeyi -birini- kaybetmek onu nasıl bu kadar temelden rahatsız edebilirdi?

Neden birinin onu kendisinden almaya çalıştığı hissinden kurtulamıyordu?

"Sen miydin?" diye merak etti, kızın dudakları şaşkınlıkla büzülene kadar yüksek sesle konuştuğunun farkına varmadı.

"Neyi kastediyorsunuz?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış masumiyet ve anlayışsızlıkla

Ama bu olamazdı. Onun eşsiz zekâsına ilk elden tanık olmuştu. Bütün gün bir nöbetçi gibi peşinden gitmiş, onu kendi halinde gözlemlemişti.

Görünüşe göre karısı hiçbir zaman ölümlerle çevrili olduğu zamankinden daha canlı olmamıştı.

Bir şey, ormanda tehlike kokusu alan bir kurt gibi tüylerini diken diken etmişti. Tanıştıklarından beri çok fazla tuhaf ve tehlikeli şey olmuştu. Mercury'nin kaçışı. Harabelerdeki silahlı adamlar. Gemideki olay.

"*Falt Ruadh*," diye mırıldandı. "Birinin sana zarar vermesi için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?"

"Sana söyleyemezdim." Suçlu görünmüyordu ama inkârı da pek inandırıcı değildi.

İri yarı bir işçi kapıyı yumruklayarak açıp içeri dalınca branda kalın bir ses çıkardı. "Ekselansları!" diye bağırdı, gözlerinin dış hatları geri kalanını kaplayan kire karşı olağanüstü beyazdı. "Mührünü buldular! Yeraltı mezarlarında Redmayne'in mezarını buldular!"

Alexandra saf bir zevk çılgılığıyla kendini onun kollarına bıraktı.

Piers sersemlemiş bir halde ona baktı ve belki de ilk kez böyle bir fiziksel temas başlattığını fark etti.

Kollarını kızın üzerinde kavuşturdu, kızın kollarının arasına ne kadar iyi -ne kadar kolay- sığdığını görünce şaşırdı.

"Gidip bir bakalım, olur mu?" diye önerdi ve cümlesini tamamlayamadan kadın onu sürükleyerek çadırdan çıkardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Saatler sonra Alexandra aynadaki yabancıya aval aval baktı.

Kendini tanıyamamasının nedeni tam olarak pahalı yabancı elbise değildi. Bunun korseyi kabul etmesiyle ya da dekoltesini alıştığından çok daha fazla ortaya çıkaran korkunç ve -sanırım- modaya uygun düşük yakayla bir ilgisi olduğunu bile söyleyemezdi.

Her şeyden biraz vardı. Asılsız değişiklikler onu tam anlamıyla bir yabancıya dönüştürmüştü. Çoğu zaman donuk bir kahverengi olduğunu düşündüğü gözlerinin içinde kehribar rengi bir ateş parıltısı buldu. Tanımlanamaz ve inkar edilemez derecede kadınsı bir şeyin parıltısı. Dudakları her nasılsa daha dolgun görünüyordu, yanaklarındaki yüksek renkle eşleşen bir şeftali ile kızardı. Kocasının uyandırmaya başladığı yeni duygular şimdi onun yüzünde parlıyor olabilir miydi?

Neşe güzel miydi? Çünkü bugün çok neşeliydi, değil mi? Her şey düşünüldüğünde aşkın.

Saçları bile daha parlak bir ışıltıyla parlıyor, her türlü ışıktaki parıldayan basit ama gurur verici bir örgü düğümle sarılıyordu.

Yeraltı mezarlarında geçirdikleri günün sonunda ayrıldıklarında, Alexandra ve Redmayne'in her biri ince bir örümcek ağı tabakası, taş tozu ve neşeli bir coşku patinasıyla kaplanmıştı.

Kocası önceki sevimli haline çok benziyordu ve eski dostluklarının bir kısmını korumalarına izin verecek kadar istekliydi.

Bütün gün boyunca ondan bir kol boyu bile uzakta durmamıştı, erkeksi kasları ve acımasız ihtiyatıyla başgösteren -bazılarına göre havada asılı duran- bir kule gibiydi. Yakınlığının yoğunluğu ve *ısrarcılığıyla* ilgili bir şey onu hem endişelendirmiş hem de yatıştırmıştı. Yalnız kaldıklarında söylediği sözler, içinde dinmek bilmeyen bir sıcaklık fısıltısı uyandırmıştı.

Adam bu kadar yakındayken vücudu farkındalıkla ve biraz da ihtiyatla titriyordu. Yine de Torcliff Dehşeti'nin gölgesinde kendini tamamen korunmuş hissediyordu. Sanki Devonshire'da karşılaştıkları tehlikelerin hiçbirisi burada ona dokunamazmış gibi.

Hatta son mezarın duvarla çevrili girişini incelerken yeraltı mezarlarına biraz ilgi göstermişti. Gözleri parlıyordu

Girişin üzerindeki yıpranmış kırmızı pankartı süsleyen Redmayne mührünü doğruladığında duyduğu haz.

Bu gece daha sonra bir kutlama olarak kararlaştırıldı. Bu tesadüfi buluşun. Evliliklerinin. Şarap, yemek ve deniz kenarında yaz akşamları.

Yarın, Redmayne mezarı üzerindeki çalışmalar ciddiyle başlayacaktı.

Julia Throckmorton, Dr. Forsythe'ın peşini bırakmamak için Seasons-sur-Mer'de birkaç gece geçirmeye karar vermişti. Alexandra'nın gardırobunun umutsuz olduğunu ilan etmesi sadece beş dakikasını almış ve kolları, etekleri ve yakası bronz boncuklarla süslü bu zümrüt rengi ipek elbiseyi Alexandra'nın üzerine itmişti.

Alexandra'nın kadının ısrarlı nezaketini kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Alexandra odasından çıkmadan önce kendini bir güzel çimdiklemiş, hayalperest bir aptal olduğu için kendini uyarmıştı. Temizdi, şıktı ve bir düşesin giyinmesi gerektiği gibi giyinmişti. Her şey bir yana, başka neyin önemi vardı ki?

Koridordan büyük otelin açık balo salonuna doğru süzüldü, kristal duvar aplikleri ve soluk çizgili kâğıtlarla aydınlatılmış bir yolu takip etti.

Bulunduğu yerin tarihine her zaman ilgi duyan Alexandra, Hotel Fond du Val'in Napolyon savaşlarından önce görkemli bir tatil köyü olduğunu ve yeni sahibi tarafından sevgiyle ve sabırla restore edilmesine rağmen bakıma muhtaç hale geldiğini öğrenmişti. Konaklama yerleri zengin olmasa da temiz ve ferahtı ve Alexandra avizelerdeki bir ya da iki eksik kristaldeki rustik dokunuştan ya da cilasız zeminlerdeki donuk gıcırtilardan son derece etkilendiğini fark etti.

Bu sayede, bir zamanlar 14. Louis'nin sevgili kardeşi Philippe de France'a ev sahipliği yapan odalar artık kibarlardan mütevazı arkeologlara ve şehirden deniz tatili için gelen tüccarlara kadar herkese kiralanabiliyordu.

Merdivenlerin başında durdu ve elbisesini bininci kez düzeltti. Sinirleri gerilmişti, yukarı bakıp kocasını bulmak için cesaretini toplamadan önce ayaklarının altındaki solmuş altın halılara baktı.

Daralmış ciğerlerine titrek bir nefes almaya zorladı, ardına kadar açılmış pencerelerden süzülen yaz deniz havasının kokusu için minnettardı. Büyük odanın kuzeybatı köşesinde, beyaz keten kaplı birkaç masa

budama ağaçlarıyla ayrılmış ve mükemmel giyimli uşaklar tarafından resmi olmayan bir akşam yemeği sunulmuştur.

Merdivenlerin altında koyu renkli ahşap bir bar uzanıyor, arkasında küçük, telaşlı bir adam doldurabileceğinden daha hızlı boşalan bardakları doldurmaya çalışıyordu.

Alexandra fark edilmek için basamaklarda tereddüt etmemiştir, ancak üzerindeki gözlerin sayısının arttığına acı verici bir şekilde farkına vardı. Onu yere yapıştıran ve destek için ince işlenmiş maun korkuluklara tutunmasına neden olan şey kocasının görüntüsüydü.

Redmayne barda durmuş bir grup beyefendiyle sohbet ediyor, ara sıra bir kadeh kırmızı şarabı yudumluyordu.

O kavaklar arasında bir meşeydi. İnsanlar arasında bir dağ.

Onu resmi kıyafetler içinde görmeye ne zaman alışacaktı?

Çoğu zaman ona platformda karşılaştığı adam gibi geliyordu. Rahat bir işçi giymişti, boğazı açıktaydı ve ince, beyaz gömlek kollarının altından esmer kasları görünüyordu.

Onu nasıl tercih ederdi? Avcı, yırtıcı ve küstah olanı mı? Yoksa karizmatik, şık ve kurnaz dükü mü?

Her iki durumda da, düşünceler, fikirler, endişeler ve planlarla durmaksızın çalkalanan ve onun yakınında duracakmış gibi görünen zihni üzerinde aynı etkiyi yaratıyordu.

üzerindeki etkisi çok doğal değildi. Hatta üzücü.

Keşke saçları lamba ışığının altında abanoz zifti gibi parıldamasaydı. Keşke dikkat dağıtıcı bir şekilde sürekli yerinden oynayan o asi perçem, onu düzeltmesi için elini çağırmaktan vazgeçse.

Ya da belki çenesi daha az cesur, daha az kare ve arsızca erkek olmalıydı. Kış gözleri daha az fırtınayla parlıyordu.

Alexandra, düşünceleri fabrika makineleri gibi gürültülü bir şekilde çalkalanarak o kadar uzun süre bir yerde durmuştu ki, otelin yemek salonundaki canlı sohbetin bir mırıltıya dönüştüğünü yeni fark etti. Bir zamanlar deniz meltemindeki yapraklar kadar hareketli olan konukların hareketleri ve el kol hareketleri, hava durgunlaştıkça yok olmuştu.

Redmayne sessizleşen kalabalığa sorgulayıcı bir bakış attı, toplu bakışlarının yönünü not etti ve onu merdivenlerin başında buldu.

Alexandra, adam onu yavaş, kapsamlı ve aleni bir şekilde muayene ederken kendi nefesinin göğsünde takırdadığını duyabiliyordu.

İfadesi değişmedi, gözleri kapandı ama kadehindeki şarap şiddetle şırıldadı, sonra kadehi bardağa bırakıp yürüdü

Merdivenlere doğru, onun yanındaki yerini almak için açık bir niyetle ilerliyordu.

Merdivenleri tırmanmak yerine fethetti ve Alexandra bakışlarını neden gizlediğini anladı. Orada sadece ahlaksızlıklar gizleniyordu. Kötülük ve istek. Adam ona yaklaştıkça gözlerini adamın bakışlarından kaçırmak zorunda kalıyordu.

Ya öyle olacaktı ya da bayılacaktı.

Kocası onun iki adım aşağısında durdu, eldivenli elini eline aldı ve âdeti olduğu üzere parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Eldivenleri sanki maddesizmiş gibiydi. Dudaklarının sıcaklığı onu anında sarmış, karnında bir sinek kuşu sürüsü uçuşmaya başlamıştı. Huzursuz gözleri, yanmayan şöminenin yanında, canlı menekşe rengi bir elbise giymiş olan Julia'ya takıldı. Julia kaşlarını çatarak Dr. Forsythe'a baktı, o da Alexandra'ya neredeyse kurt gibi bir tavırla baktı. Onların ötesinde, barda beyaz şarabını yudumlayan Jean-Yves'in gösteriyi yakından izlediğini gördü. Ona sevgiyle gülümsedi, gözlerindeki neredeyse babacan gurur yanaklarını parlattı.

Redmayne onun gülümsemesinin yönünü takip etti ve Jean-Yves'le hiç tanışmadığı için onun sevincinin nesnesini yanlış yorumladı.

Adamın eli onunkini sıkıca kavradı. Acı verici bir şekilde değil, ama onu merdivenlerden aşağı indirirken sahiplenici bir şekilde düşünmeye cesaret etti.

Alexandra sertçe başını kaldırıp ona baktı ve adamın buz gibi gözlerinin Forsythe'a doğru parladığını gördü. Ona doğru eğildi, skandal yaratacak kadar yakındı, nefesi kulağını ısıtıyordu. "Bu elbiseyi kimden aldığını ve kimin için giydiğini bana söylemek zorundasın, karıcığım."

Keşke şüphelerinin ne kadar yanlış olduğunu bilseydi. Keşke ona nasıl söyleyeceğini bilseydi.

Senin için giydim.

"Arkadaşım Leydi Julia Throckmorton bana ödünç verdi, çünkü sadece bir tane gümüş rengi balo elbisem var ve onu arkeolojik bir kazı için yanıma almayı düşünmedim." Ceketin altındaki gergin kasları fark etmemeye çalışarak kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Bu olayın anısına güzel olur diye düşündüm."

"Bunu bir anma olarak kabul edin," diye mırıldanarak onları şirin yemek salonuna doğru yönlendirdi.

"Bunu onayladığınızı mı anlamalıyım?" Bir zevk trili göğsünü ısıttı.

"Bu odadaki her erkeğin onayladığını kabul etmelisiniz, bu benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla. Bunları saklamanın senin alışkanlığın olduğunu sanıyordum." Adam kadının göğüslerine baktı, bakışlarını başka bir yere çevirmeden önce gözleri karardı.

Genç bir garsonun gevşek bir çeneyle ona baktığını fark edince kaşları çatıldı. Şef garson onun kafasının arkasına havluyla vurdu ve sert bir Fransızca'yla birkaç sert söz söyleyerek mutfağa geri gönderdi. Bunu başardıktan sonra, dans etmek için yapılmış zayıf bacakları üzerinde onlara doğru süzüldü ve düzgün bıyığının altında baştan çıkarmak için yapılmış bir gülümseme parlattı.

Alexandra onu hemen sevdi.

"*Mösyö le duc, madam la duchesse*, talimatlara uygun olarak masanızı hazırladım, lütfen beni takip edin." Bir kez daha eğildi ve onları kürsünün üzerinde, dört kişilik bir grubun rahatlıkla sığabileceği, ancak yanında beş köşeli gümüş bir şamdanın parladığı iki zarif dekorun bulunduğu samimi bir köşe masasına götürdü.

Köşe, duvardan çok pencereden oluşuyordu ve akşamın karanlığında bile, hırçın dalgaların beyaz kümeleri ve altın kumsallar ağaran ay tarafından aydınlatılıyordu.

"Bu akşam sizi muhteşem ördek confit, coq au vin veya kılıç balığı à la niçoise'ı düşünmeye yönlendireceğim." Şef garson hiç bakmadan, Redmayne'le göz temasını hiç kesmeden kadehleri kıvamında doldurdu. Yara izlerinden etkilenip etkilenmediğini kimse bilemezdi. "Menüyü incelemenize izin vereceğim ve uygun olduğunuzda geri döneceğim." Eğilerek selam verdi ve küçük bir telaşla uzaklaştı, hoş bir yaz bulutu gibi yakınlarda geziniyordu.

Redmayne, "Onu evimiz için çalmayı düşünüyorum," diye belirtti. "Kendisine ne zaman ihtiyaç duyulacağını bilen yetenekli bir hizmetkâr ve ne zaman ortadan kaybolacağını bilen usta bir hizmetkâr."

Onların evi mi? Alexandra memnuniyetle gülümsedi.

"Tek başınıza bir masa istemeniz beni şaşırttı lordum," diye gözlemledi. "Bu şenlik teknik olarak sizin ve atalarınızın onuruna düzenleniyor. Başkalarıyla sohbet edebilmeniz için uzun bir masa daha uygun olurdu diye düşünüyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Bütün günümü diğer insanlarla sohbet ederek geçirdim ve şuradaki müzisyenler çalmaya başladığında, bir düğün ve düşes olduğumuz için bizden dans etmemiz beklenecek. Ancak, ben-"

Ona baktı, bir şeyler söylemeye başladı ve sonra fikrini değiştirdi. "En azından baş başa bir yemek."

Saçma bir nedenden ötürü, onun somurtkanlığı göğsünde yumuşak, alaycı bir kahkaha uyandırdı. "Yüce kişiliğinizle ne kadar da yüce gönüllüydünüz, Majesteleri," diye takıldı, mumların yara izlerinde yarattığı gölge titreşiminin tadını çıkarıyordu. "Avam arasında dolaşmak sizi daha önce hiç bu kadar yormamıştı."

Şarap kadehini kaldırıp derin derin içmeden önce alaycı bir homurtu çıkardı. "Taş işçileri, akademisyenler ve bahçıvanlar arasında olmayı bir yük olarak görmüyorum. Ancak, cesur Dr. Forsythe ile etkileşime girmek ve onun yüzünü en yakın taşa sürtmemek beni çok yordu."

Tam kendi bordosundan doyurucu bir yudum aldığı sırada beklenmedik bir kahkaha patladı ve yutkunmaya zorlamak için eldivenini dudaklarına bastırmak zorunda kaldı.

"Bunun ne kadar komik olduğunu hiç anlamıyorum," diye homurdandı.

Alexandra şarabını masaya geri koydu ve neşesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Sadece Thom'u -Dr. Forsythe'ı- kıskanmanızı gereksiz buluyorum."

"Beni kıskandığını mı düşünüyorsun?" Adam ona inanamayarak baktı. "Kütüphanede tanıştığın erişte kollu bir züppeyi mi? Güldürme beni."

Gülmeye yakın bir hali yoktu ama Alexandra bundan söz etmenin gereksiz olduğunu düşündü.

"Kaba davranıyorsun," diye azarladı, ama gülümsemekten başka çaresi yoktu. "Dr. Forsythe'ın zayıf biri olmadığını fark etmişsinizdir lordum. Dahası, pek çok kadın zekâyı Vitruvius kasları ve azgın, erkeksi erkeklik kadar dikkat dağıtıcı bulur."

Öne doğru eğildi, dirseklerini öyle bir yerleştirdi ki pazuları ve omuzları ceketine çok dikkat dağıtıcı bir şekilde yapıştı. "Azgın, erkeksi erkeklik mi?" Dudaklarında bir eğlence hayaleti dolaşıyor, boğuk baritonunu ısıtıyordu. "Özellikle birinden mi bahsediyorsun?"

Alexandra'nın yanakları kızardı. "İlle de seni kastetmiyordum," diye yalan söyledi. "Yine de sana neyin çekici olmadığını söyleyeyim: kibir."

Boğazından karanlık bir alay sesi çıkardı. "Eminim farkındasınızdır, zekânın pek çok biçimi vardır. Bazıları kitaplarda bulunabilir, diğerkleri daha... temeldir. Çevresel. Gözlemsel, hatta."

"Örneğin bir ormanda panterlerin izini sürmek gibi mi?" diye sordu şarabından bir yudum daha alırken. "Ya da hayvanları tutmak, onları iradenize boyun eğdirmek?"

"Bunu söylemek benim için utanmazlık olurdu." Şef garsona eliyle işaret etti. "Hatta *küstavha*, ama madem konuyu açtınız, benim de zamanında Oxford'da yüksek notlar aldığımı belirteyim."

"Forsythe bir Cambridge adamı."

"Lanet olası rakamlar," diye mırıldandı.

"İtiraf etmeliyim ki iki kurum arasındaki rekabeti hiçbir zaman anlayamadım." İç çekti. "Herkes Sorbonne'u daha üstün bir kurum olarak kabul ederken olmaz."

Sahte bir öfkeyle ağzı açık kaldı. "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?" "Biz Sorbonne mezunlarının hiçbir şeyi düşünmemize gerek yok. Biz zaten

biliyorum," diye meydan okudu.

"Şimdi kim kibirli?" Sırıttı. "Her ne kadar koca olarak beni bulmuş olsan da," diye alaycı bir şekilde ekledi. "Bazıları sadece zekanızı değil, akıl sağlığınızı da sorgulayabilir."

Alexandra onun ses tonundaki neşenin altında bir gölge olduğunu fark etti ve bir an için kendisinin değersizlik duygularını paylaşp paylaşmadığını merak etti.

"Tarihteki bir avuç kadın arkeologdan yalnızca biri olmama rağmen, başkaları seninle evliliğimi en büyük başarımlarım olarak nitelendirecektir."

"İçinde bulunduğunuz çıkmazı nasıl değerlendiriyorsunuz Doktor?" Aniden uyanan bakışlarının üzerinde abanoz bir kaş yükseldi.

Şimdi tehlikeli bir soru vardı. Cevap vermeye hazır olmadığı bir soru. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Gözleri parmağının ucuna kayana kadar ne yaptığının farkında olmadan şarap kadehinin kenarına hafif daireler çizdi.

"Nefesim kesildi," diye cevap verdi.

"Sanırım..." Bu ortamda bu adamla yaptığı konuşmanın belki de uzun zamandır yaşadığı en heyecan verici erkeksi etkileşim olduğunu düşündü. Bırakın kocasını, bir erkekle asla flört edemeyeceğini *düşünmüştü*. Mum ışığında Redmayne'in belki de tanıma zevkine eriştiği en çekici, en yakışıklı erkek olduğunu *düşündü*. Gerçekten de onu tekrar öpmeyi düşündü. Ve daha fazlasını. Söylemeye cesaret edemediği her türlü şeyi düşündü, çünkü kalbi asi spekülasyonlarından herhangi birini seslendirme ihtimaliyle kaburgalarına çarpıyordu.

"*Sanırım...* Dr. Forsythe'tan bu kadar içtenlikle hoşlanmıyorsunuz çünkü ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz ve bu da insanı sinirlendiriyor," diyerek konuyu saptırdı.

Gözleri kısıldı. "Anlat."

Omuz silkti, adamın gözlerindeki tehlike parıltısı garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Kafese kapatılmış bir panter gibiydi, onu kışkırtmaya cüret ediyordu ve deniz kıyısındaki bu vahşi geceyle ilgili bir şey içinde bir pervasızlık uyandırdı. Adamın gözlerindeki hınzır, çocuksu pırıltının, her zamanki uğursuz yüz hatlarıyla tezat oluşturmasıyla ortaya çıkan bu cüretkâr yanını hissetmekten zevk alıyordu. "Doğrusu," dedi, "ve bu konuda benden alıntı yapmadığınız için teşekkür ederim, Dr. Forsythe yeterli bir bilim adamından biraz daha iyi. Ancak diğer becerileri nedeniyle, özellikle de istikrarsız bölgelerdeki daha egzotik kamplarda çok aranır." "Hangi becerilere sahip olduğu düşünülüyor?" Redmayne alaycı bir tavırla sordu soğukkanlılık.

"Kampları güvende tutma ve koruma konusunda oldukça beceriklidir," diye anlattı. "Ve kendi çapında başarılı bir avcı olduğu ve her türlü ateşli silah, dil ve hatta bazı egzotik dövüş teknikleri konusunda yetenekli olduğu için besleniyor."

"Öyle mi?" Müzisyenler enstrümanlarını akort etmeye başladığında gözleri onun yanından kaydı.

Alexandra tabakları geldiğinde şef d' 'e teşekkür etti. Redmayne'in bakışları onun arkasındaki bir noktaya sabitlenmişti.

"İkinizin çok iyi anlaşacağınızı tahmin ederdim, çünkü ikiniz de açık hava tutkunusunuz," dedi ilahi yemeğini yerken.

"Yapmış olabiliriz." Kendi kaplarını aldı, bıçağını bir silah gibi tutarak konuşur gibi bir bakışla onu mızrakladı. "Eğer seni burnumun dibinden ayartmaya çalışmasaydı."

"Size kaç kez söylemem gerekiyor lordum, Forsythe'la aramızda dostluktan başka bir şey yok."

"Sana kaç kere söylemem gerekiyorsa, ya körsün, ya kalın kafalısın ya da yalan söylüyorsun."

Bir öfke patlaması tüm çapkın duyguları kovdu. "Bu beni pek de hoş bir duruma düşürmüyor, değil mi?"

"Yakışıklı, başarılı ve kendi değerlendirmenize göre erkeksi bir doktorun romantik bir ilişki için hiç dikkatinizi çekmediğini mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Demek istediğim, şu ana kadar *yaşayan* hiçbir erkek, romantik ya da başka türlü, arzu edilen bir birliktelik olarak dikkatimi çekmedi. Nokta."

Adam ona hayret dolu bir anlayışsızlıkla baktı ve Alexandra onun anlayamayacağı şeyleri incelemek için az önce söylediklerine geri dönmek yerine devam etmek zorunda hissetti.

"Forsythe'ın benim gözümde sizden üstün olduğu tek şey, entelektüel merakı dışında, ben konuşurken beni dinleme eğilimi, lordum."

Öne doğru eğildi, çenesinin dikkat dağıtıcı hareketleriyle etli ördeği gıcırdattı. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Senin ya da Forsythe'ın benden daha zeki olduğunu mu söylemek istiyorsun, karıcığım?"

"Hiç de değil." Bir ısırık daha aldı ve adamın açıklamasını beklemesini sağladı. "Dediğiniz gibi, zekânın pek çok biçimi var. Siz kesinlikle bunların çoğunda ustalaşmışsınız ama Dr. Forsythe ve benim biraz daha iyi okumuş olabileceğimizi göz önünde bulundurmalısınız."

"İyi okumuşsun!" diye hiddetlendi. "İnsan güneş battıktan sonra vahşi doğada ne yapar sanıyorsun? Ben her türlü şeyi okudum."

Alexandra onun yüz hatlarında biriken şaşkınlık ifadesine gülümsedi. Öyle bir niyeti olmamasına rağmen, onun iyice aşağıılanmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. "Yapmayın, Dr. Forsythe ve ben hayatlarımızı akademiye adadık; sizin de o kadar eğitilmiş olduğunuzu iddia ediyor olamazsınız."

"Dediğiniz gibi, mümkün değil." Adam, kızgın mı yoksa eğleniyor mu olduğunu anlayamadığı uzun ve değişken bir an daha ona baktı. "Pekâlâ, Doktor. Bir oyun öneriyorum. Bir zeka savaşı, olduğu gibi."

"Seninle Forsythe arasında mı?" diye şaşırdı. "Forsythe'ı as. Seninle benim aramda."

Alexandra'nın çatalı ağzına doğru giderken durakladı. "Bu savaşın şartları nedir?" diye sordu kuşkuyla

"Üç alıntı." Ağzını keten bir peçeteyle sildi ve kan kırmızısı Bordeaux şarabından derin bir yudum aldı. "Sorbonne'da okuduğun tüm kitapları o bilgili zihninden geçir. Eğer ilkinin tahmin edersem, bu geceki görüşmemizin yerini ve zamanını ben belirleyeceğim."

"Ara mı?" diye nefes aldı.

"Karşılıklı iyilik yapmaya devam edeceğimizi söylemişsiniz, değil mi?" "Şey, evet ama-"

Yüzünde hınzırlık ve sıcaklık vardı. "Ben sadece işleri ilginçleştiriyorum. Bahisleri yükseltiyorum, olduğu gibi."

Alexandra'nın gözleri kısıldı, endişeyle beklenti birbirine karıştı. "Ya ikinciye tahmin edersen?"

"O zaman sana ne yapacağıma ben karar veririm." Sesi derinleşti. Karartılmış. Açıkça belli olan niyetiyle birlikte.

"Fikrini mi değiştirdin? Bitirmek mi istiyorsun?"

"Sana iki insanın zifaf *olmadan* birbirlerine ne kadar çok şey yapabileceğini göstermek istiyorum, karıcığım."

Alexandra'nın yudumladığı şarap, kuruyan ağzını nemlendirmek için hiçbir şey yapmadı. Adamın kazadan önce gemide söylediklerini unutmamıştı.

Dilimi kullanmama izin verdin.

"Ve üçüncüsü?" diye kekeleydi uyuşan dudaklarının arasında.

"En iyisi bunu çok anlaşılmasın bir alıntı haline getir." Arkasına yaslandı, derin bir nefes derin göğsünü doldurdu. "Çünkü bunu tahmin edersem, *bana* ne yapacağını ben seçeceğim."

Alexandra az önce sertçe yutkunmasaydı boğulabilirdi. Boş bardağı yere bırakırken, bir tane daha istemenin ne kadar uygunsuz olacağından yakındı. Sanki bu düşünceyle onu çağırması gibi, şef garson elinde bir sürahi ve yardımsever bir gülümsemeyle oradaydı.

Tanrı onu korusun.

Eğer şanslıysa, şarap ona cesaret verirdi.

Düşüncelerinde hem uygun hem de biraz belirsiz alıntılar aradı ve adil kaldı.

"'Dikkat edin lordum, kıskançlıktan,' diye uyardı, "'alay eden yeşil gözlü canavardır. Beslendiği et...'"

Alaycı bir ses çıkardı, gözleri sanki hafızasını yokluyormuş gibi kayıyordu. "Alışılmadık derecede bilge olsa da, Shakespeare'in geçmişinde ne benim vefasız annem ne de Rose vardı. Gerçi bir Rosaline'i vardı..." Dudağının yaralanmamış tarafı oldukça muzaffer bir şekilde kalktı.

Kahretsin. Çok kolay oldu. Shakespeare'i herkes bilir.

Söylediği bir şey onu rahatsız etti. "Ailen hakkında pek sık konuşmuyorsun," diye gözlemledi. "Annenizden bahsettiğinizde de bu çok olumsuz oluyor." Gözlemini bir soruyla takip etmedi, ama o sanki etmiş gibi cevap verdi.

"Annem zalim, babam ise zayıf biriydi. Birbirlerini perişan ettiler. Annem, babamın kalbini -ruhunu- kırık yeminlerle, anlamsız flörtlerle ve duygusuz cilveleşmelerle yonttu.

Sola. O kadar boş bir adam haline gelmişti ki, kendi hayatına son verdi."

"Özür dilerim. Ne kadar korkunç." Alexandra bakışlarındaki acıma duygusunu yok etmek için mücadele etti, bu konuşmada yeri olmadığını hissediyordu. Ama kalbi onun için acıyordu. Perişan haldeki babası için.

"Uzun zaman önceydi." Ses tonu kayıtsız kaldı. Hatta kaygısız. Ama yemeğini sanki ona çok büyük bir saygısızlık yapmış gibi bıçakladı.

"Zaman tüm yaraları iyileştirir derler, değil mi?" Yakıcı bir nefes verdi, kendi çatalı tabağın üzerinde boş boş geziniyordu. "Ve sanırım bu bir noktaya kadar doğru. Ama yara izlerini karıştırmak mümkün değil..."

Adamın yüzüne, uğursuz, yaralı yüzüne baktı ve belki de kendi kalbinin de en az onun kadar ağır, görünmeyen yaraların kalıntılarını taşıdığını düşündü.

Bu kadar alaycı olması şaşırtıcı mıydı? Kadınlara karşı bu kadar güvensiz olmasına. Annesinin nazik ve sevilen bir babayı yok edişini izlemiş ve ardından en az onun kadar vefasız bir kadına aşık olmuştu.

"Ebeveynler ve geçmiş hakkında konuşmamayı tercih ederim." Elini sallayarak tatsız konuyu bir kenara bıraktı.

"Şimdi bir bakayım..." Bir an için onu düşündü. "Üç ödülün birincisini kazandığıma göre, bir sonraki öpücüğümü ne zaman ve nerede vereceğimi düşünmeliyim."

"Beni vücudumun neresinden öpeceksin... ya da coğrafi olarak neresinden?" diye sordu, ellerini eldivenlerinin ipek kumaşından bile kızarmış ve sıcak yanaklarına bastırarak.

"Mükemmel bir soru," diye mırıldandı.

Alexandra ona ters ters baktı ve bir sonraki sözünü düşünürken bir sonraki ısırtığı için fazladan zaman ayırdı.

"Bunu kazanmamı isteyebileceğini düşün, karıcığım." Günah, sesinin tınısını çökmekte olan, kadife notalarla renklendirdi, ziyafetlerinin üzerinde titreyen mumları bile karartıyor gibiydi.

Öyle mi yaptı?

Torcliff'in Dehşetini fiziksel ya da başka türlü herhangi bir arenada hafife almanın tehlikeli bir şey olduğunu fark etmeye başlamıştı.

"Söyle bana," diye devam etti, masanın üzerine koyduğu elini kapatarak. "Benim merhametim altında olma düşüncesi seni baştan çıkarıyor mu?"

Alexandra dondu kaldı. Nasıl evet diyebilirdi? Adamın merhametine kalma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu, çünkü adam merhametsizliğiyle ünlü biriydi.

Ve yine de. Nasıl hayır diyebildi?

Çünkü o kadar yalancı olurdu.

Gözlerini onunkilere kilitleyerek, "'Bana başkasının acısını hissetmeyi, gördüğüm hatayı gizlemeyi, başkalarına gösterdiğim merhameti bana da göstermeyi öğret' dedi."

Gözleri kısıldı, sanki gözlerinin ardındaki kendi anısıyla boğuşuyormuş gibi bir o yana bir bu yana kaydı.

Onu yakalamıştı, diye düşündü muzaffer bir *edayla*. Onu alt etmişti. "Şaşırdınız mı lordum?" diye alay etti.

"Biraz," diye itiraf etti, neredeyse . "Bir bilim adamının Alexander Pope gibi dindar bir şairden alıntı yapmış olması beni şaşırtıyor."

Alexandra kocasına bakakaldı. Hiç de koyun gibi değildi! Aksine, kuzu postuna bürünmüş bir kurttu. Bunu bilmeliydi.

Ve şimdi... kibrinin cezasını, onun vücuduna sınırsız erişimine izin vererek çekecekti.

İstedğini yapmak için.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Piers zaferin ne zaman bu kadar lezzetli olduğunu hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Seçecek çok şeyi vardı.

Görkemli yemeğinden bir ısırık alırken bile, karısının korsajının altından yükselip göğsünün kremsi tenine sıçrayan şeftali ve pembenin nefis tonunun tadını çıkardı.

En son ne zaman bir sohbetten bu kadar keyif almıştı? Ne zaman entelektüel olarak bu kadar zorlanmış ve aynı zamanda birinin arkadaşlığında bu kadar rahat olmuştu?

Bir kez daha, böyle bir etkileşimi aklına getirmeyi başaramadı.

Bir kadının kızarması gibi her yerde bulunan bir şeyden hiç bu kadar zevk almamıştı. Hiçbir zaman ödülünü bu andaki kadar umutsuzca almak istememişti.

Ancak masanın, vücudunun kendisine vaat edilen kötü ödüle verdiği tepkiyi gizlemesine rağmen, karısını kalabalık bir odadan sürükleyip ırzına geçecek kadar nezaketinden bir şey kaybetmemişti.

Ayrıca, onunla dalga geçmeyi bitirmeye hazır değildi. Avıyla oynamayı.

Ne de olsa bir soru daha vardı. Ama en azından şimdi, vücudu, almak için değilse bile en azından tatmak için onundu. Çatalını sıkı sıkı tutuyor, kendini etkilenmemiş görünmeye zorluyordu. Konuşmalarını sürdürmek ve onun hızlı zihnine ayak uydurmak için.

"Seçtiğin alıntılar beni senin hakkında meraklandırıyor," dedi bir lokma daha yerken. "Dindar ya da Tanrı'dan korkan bir kadın mısınız?"

Aklından geçen her düşünceyi ağzından kaçırma eğiliminde olan bir kadın için bu soruyu uzun uzun düşündü. Yay dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek onun yüz hatlarından ziyade ötesindeki manzarayı inceleme fırsatı buldu.

"Herhangi bir Tanrı'dan korkarak yaşamıyorum ve hangisine inanacağımı da bilmiyorum," diye yanıtladı sonunda ciddi bir şekilde. "Tanrı'dan çok insandan korkarak yaşamamanın daha mantıklı olduğunu bilecek kadar çoğunu inceledim. İnsanın bu dünyayı ne hale getirdiğinden. Çünkü bizi şu ya da bu şekilde etkileyecek bir tanrı ya da şeytan olmadan da yeterince kötülük yapabiliriz."

Piers onun sözlerini özömsedi, yanık viski gözlerinin derinliklerindeki kasveti inceledi. Ne görmüştü acaba, diye merak etti.

İnsanın mı? Yaşamı boyunca ve seyahatlerinde oldukça benzer idealler edinmişti. İncancını herhangi birine atfetmek için şu ya da bu Tanrı adına çok fazla kan döküldüğünü görmüştü. Aynı şekilde hisseden bir eş bulmuş olması garipti. Dünyanın benzer köşelerini görmüş ve Anglikan tanrılarında daha eski tanrıların gölgelerinde oyalanmış bir eş.

"Peki ya ölüm?" diye sordu. "Bu hayattan sonra varoluşsal yargıdan korkuyor musunuz?"

"Eskiden öyleydi," diye mırıldandı. "Eskiden bu konuda saplantılı bir şekilde endişelenirdim. Belki de bu yüzden çoktan göçüp gitmiş olanları inceliyorum. Onlardan öğrenebileceğim her şeyi öğreniyorum. Bu dünyadaki yolculuklarını onurlandırıyorum ve bir sonraki dünyada huzur bulmalarını umuyorum. Böylece... ben de huzur bulabilirim." Kucağındaki peçeteyi inceledi. "Bazen günahlarımın ağırlığının beni uçuruma sürükleyeceğinden korkuyorum. Eğer Tanrı varsa, eğer yargıda bulunacaksak, adaletin intikamdan çok merhamet olmasını umuyorum."

Piers onu inceledi ve omuzlarını öne eğerek, çoğu kadının toplum içinde yapmayacağı kendini koruyucu bir duruşla konuşmasının ağırlığını fark etti. Ondan yayılan hüznün, kalbinin etrafına diktiği surlara nüfuz etti.

"Hangi günahları işlemiş olabilirsin-?"

Forsythe katılımcıları dikkat kesilmeye çağırırken, gümüşün kristale vuruşunun çıkardığı eşsiz ses katılımcılar arasında bir sessizlik yarattı.

Piers, Alexandra'nın çıplak, pürüzsüz omzunun üzerinden ona baktı ve hararetle kristalin kırılıp adamın bileklerini kesmesini diledi.

Böyle bir mucize gerçekleşmedi.

Alexandra sandalyesinde dönerek adama baktı ve Piers çenesini huysuz bir kızgınlık girdabına karşı koydu.

"*Hanımefendiler ve beyefendiler,*" diye söze başladı Forsythe, kadehini kaldırarak kadeh kaldırmaya hazırlanırken. "Bu heyecan verici arkeolojik keşif gezisinin bir sonraki ustabaşı olma görevini alçakgönüllü bir minnettarlık ve hararetle bir beklentiyle kabul ettim. Geçmişin araştırmacıları olarak biz arkeologlar çoğu zaman, hem siyasi hem de ekolojik iklimin çok elverişsiz olduğu uzak bölgelere çağırılırız. İşte böyle yerlerde insan kendisine en yakın olanları takdir etmeyi, onlara hayranlık duymayı ve saygı göstermeyi öğrenir."

Forsythe'ın bakışları Alexandra'ya kaydı.

Piers'in bıçağını kavrayışı sıkılaştı ve şüphe, tadını çıkardığı yemeği tiksinti tuğlalarına dönüştürdü.

"Bu özel meslekte, bu güzel ülkede, başka bir mistik toplumun değil de kendi engin ve şiddetli İngiliz tarihimizin eskilerini için şanslıyım," diye devam etti doktor, tekrar topluluğa dönerek. "Viking örneğimizin soyundan gelen kişinin sadece yaşayanlar arasında değil, bu gece burada aramızda olması gerçekten de büyük şans." Masalarına dönerek tüm dikkatleri Alexandra'ya değil, Piers'in kendisine yöneltti.

"Ekselansları Redmayne Dükü Piers Gedrick Atherton ile yeni ve eşsiz düşesine. Evliliğiniz uzun ve verimli olsun."

Seyirciler "*À votre santé!*" diye kadeh kaldırırken Alexandra Piers'a döndü, gülümsemesi ıslıl ıslıldı ve onu ayağa kalkmaya, kabarmaya başlayan alkışları kabul etmeye çağırdı. Piers buna hemen uymayınca ayağa kalkarak onu bunu yapmaya zorladı ya da herkesin içinde kendisine saygısızlık etme riskini göze almasını istedi.

Piers ayağa kalkarken onların alkışlarını duymadı.

Hâlâ "günah" kelimesinin anlamını düşünüyordu. Karısının geçmişte işlemiş olabileceği günahları. Gelecekte ona karşı işleyebileceği günahları.

Onunla burada işlemek istediği günah. Şimdi. Öyle şeytani suçlar ki, şeytanın bile yüzü kızarırdı.

"Majesteleri geceye başlamak için bize bir vals lütfederler mi?" Forsythe arsız bir sırıtıyla bıyıklarını sıvazladı ve oda müzisyenleri Strauss'un ilk notalarını tıngırdatırken topluluk olumlu sesler çıkardı.

Piers, Forsythe'ın şampanyayı içmek yerine giymesinin çok daha iyi görüneceğini düşünerek ilerledi. Ne kadar zararsız görünen kelimeler. Takdir etmek. Hayranlık. Saygı.

Ama karısı söz konusu olduğunda değil.

Karım. İçindeki canavar hırladı. *Benimki.*

bir ilişki olmadığını ya da hiç olmadığını iddia ettiğinde ona inanmakta çok mu acele etmişti? Forsythe'ın bakışı kesinlikle daha fazlasını ifade ediyordu. Ve Piers'ı Forsythe'ın sevdiğinden emin olduğu kadar sevmeyen bir adam için... neden ona böyle bir nezaket göstermek için bu kadar zahmete girmişti?

Gerçekten merak uyandırıcı.

Piers, Alexandra'nın Forsythe'a attığı bakışı yakalayabilmek için neler vermezdi.

Benzer bir anlamı var mıydı?

Alexandra maun saçları, zümrüt ipeği ve metalik mücevherleriyle birkaç masanın, bahçedeki ağaçların ve büyük şöminenin önünden süzülerek geçerken, küçük bir el Alexandra' elinin içine girdi.

Forsythe'a ve silik arkadaşına başıyla selam verdi -Piers adını unuttu mu, Jane?

Piers, zarif karısını mermerin üzerinde kusursuz bir vals yapar gibi döndürürken Alexandra'yı kendine daha da yaklaştırdı.

Zeki Dr. Forsythe'ın bazı keskin sikiş gözlemleri yaptığını umuyordu. Mesela, vücudunun onunkine mükemmel uyumu gibi. Ritimlerinin ne kadar senkronize olduğu. Piers tartışmasız odadaki en çirkin adam olmasına rağmen, dünyanın en güzel kadınının ona gülümsemesini nasıl sağlayabiliyordu, tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Avizeden gelen ışık gözlerine altın yaldızlar düşürdü.

Konuştukları karanlık konulara rağmen gülümsedi. Tanrı'dan ve ölümden, yaralardan ve günahattan bahsetmiş olsalar da, akşamın atmosferinde, büyülu altın kutlamalarının ötesinde batı rüzgârının toplanmasında ve kollarının çemberine kilitlemiş görkemli şeklinin hissinde Piers'e bir bulutun üzerinde dans ediyormuş gibi hayali bir his veren bir şey vardı.

Çünkü yine gözlerini ondan kaçırmadı. Bakması gerekirken bile.

Forsythe'a bakmadı. Adab-ı muaşeretin gerektirdiği gibi güzel boynunu eğmedi. Bakışlarını Forsythe'ınkilere sabitledi ve Piers bir an için onun yüzündeki yaraların ötesine, gözlerinden ruhundakilere bakabilecek zekâyâ sahip olabileceğini düşündü.

Bunlar daha çirkindi, diye korktu. Fiziksel deformasyonları onu uzaklaştırmasa bile, bunlar onu kesinlikle uzaklaştıracaktı.

Forsythe'ın sureti ilk kez gözünün önüne geldiğinde Piers'ın adımları neredeyse duracaktı. El değmemiş şampanyasını bırakmış ve onu yere sürükleyen cesur ortağını -Judith'i- nazikçe takip etmişti.

Piers'in aklından hiç sormayı düşünmediği tuhaf bir soru geçiyordu.

Bu evliliğin kendisi, geleceği, mirası ve intikamı için ne anlama gelebileceğine o kadar odaklanmıştı ki, gelini için ne anlama geleceğini düşünmeyi hiç bırakmamıştı.

Aklinca, onu mali yıkımdan kurtarmıştı. Çünkü ondan bunu istemişti.

Peki ya kalbi? Daha önce ona sahip olmayı hiç düşünmemişti. Sahip olmayı da beklemiyordu, çünkü bu eşit derecede değiş tokuş edebileceği bir şey değildi.

Başka birine ait olabilir miydi? Onunla evlenerek gelecekteki mutluluk şansını da elinden almış mıydı?

Belki de bu yüzden bu kadar mesafeliydi. Çok isteksizdi.

İçini kuşku kapladı, üzerinde dans ettiği bulutları kovaladı ve onu ustalıkla yere indirdi. Onun gözlerinin içine baktı. Öyle güzel gözler, öyle kehribar rengi bir kahverengi ki, saçlarındaki tonlar rengine belli bir ateş katıyordu. Kızıl değil ama yakın.

Keşke onların derinliklerindeki sırları okumasaydı. Keşke düşünceleri çileden çıkaracak kadar anlaşılmaz olmasaydı.

Belki de Forsythe'a karşı hisleri konusunda *ona* değil, kendine karşı dürüst değildi. Alexandra bazen tanıdığı en mantıklı kadın oluyordu. Diğer zamanlarda ise saçma sapan konuşuyordu. Daha önce romantik bir ilişkisi olmadığını ve böyle bir şeye ilgi duymadığını iddia etmişti.

Ve yine de, bir sevgili edinmişti.

Sevgilisinin Forsythe olmadığını iddia etti.

anda, sık ve kara kalbi bunu yapmanın aptallık olacağını haykırırsa da, ona inanmak istiyordu.

Ya ona aşık olduysa? Ya onu becerdiyse?

Ya dokuz ay sonra Forsythe'ın yumuşak yüz hatlarına sahip altın saçlı bir dahi doğurursa? Bu fikir bile ona bu piçi atasının yanına kapatmayı ve çürümeye terk etmeyi düşündürüyordu.

Piers buna izin verdiği için kendinden nefret edecekti. Onun çok sayıdaki cazibesine karşı babası kadar zayıf olduğu için.

Bu kadar hilekâr olduğu için ondan nefret ederdi. Ondan olmadığı için çocuktan nefret ederdi.

Yaşadığı hayattan sonra, bu büyüklükte bir aldatmaca onun felaketi olabilirdi.

Bu kadere izin veremezdi. Vücudu onu ne kadar arzulamış olursa olsun. Zekâsı ve bilgeliğiyle ne tür bir büyü örmüş olursa olsun.

Onu sahiplenmek için bekleyecekti. Kaderin cilveleri daha fazla kontrolü altına girene kadar bekleyecekti.

Düşmesine izin vermeyecekti. Böylesi ikisi için de daha iyiydi.

Eğer onu hiç sevmeydiyse, ondan asla nefret edemezdi.

Ama bu onun bazı entrikalar çeviremeyeceği anlamına gelmiyordu.

kend

i. On gün içinde ne olursa olsun -şimdi sekiz- hala yatabilirdi.

vücudunu kuşattı. Onu memnun edebilirdi, edecekti ve sonra da onun verebileceği zevki alacaktı. Eğer böyle iki insan güven ya da aşkı paylaşamıyorlarsa, en azından bunun tadını çıkarabilirlerdi. Bu bağlantı onun dokusunun çözgü ve atkılarını sarıyor, içinde sürekli erotik bir özlem uyandırıyordu.

Oh, ona sahip olacaktı.

Ellerini, ağzını ve becerisini kullanarak başka bir erkeğin anısını silecekti, böylece onu aldığı anda, kadın sadece eski sevgilisinin içindeki hissini unutmakla kalmayacaktı.

Adını unutmuş olabilir.

"Nereye gittin?" diye fısıldadı nazikçe. "Kilometrelerce uzaktasın."

"Geleceği ziyaret ediyordum," dedi kayıtsızca.

"Oh?" Kaşları kalktı. "Peki orada ne gördün, dua et?"

"Sen," diye mırıldandı, belli belirsiz tropik kokusunu içine çekerek. Tatlı ve narenciye. Sarhoş edici.

"Peki ben ne yapıyordum?" diye sordu.

Valslerini sürdürürken olabildiğince alçaktan eğildi. "Adımı haykırıyordun."

Yüzü kızardı ve adam onu o kadar sıkı tutmasaydı tökezleyecekti. "Ne?"

"Kollarımda parçalanırken inanmadığın her tanrıya küfürler yağıdırıyordun."

Nefesi ona karşı hızlandı. Uzuvarları biraz titriyordu.

Mükemmel.

"Böyle şeyler söylememelisin. Burada, herkesin içinde olmaz." Valslerinde onlara katılan çiftlere baktı ve birçoğuna titrek bir gülümseme sundu.

"Kimse beni duymadı." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ben seni duydum!" diye homurdandı.

"Evet," diye mırıldandı. "Ve bana bir alıntı daha borçlusun." "Şimdi mi?"

"Başka ne zaman?"

"Um." Kelimeleri aradı.

Piers, onları dikkatle izlemediği anlaşılan Forsythe'a muzaffer bir bakış gönderdi.

Gözleri onun bakışlarını takip etti ve kaşlarını çatı.

"Senin için bir tane var," diye kestirip attı. "'Tahrik olmaksızın girişilen savaşlar haksızdır. Çünkü sadece intikam ya da savunma için yapılan bir savaş adil olabilir."

Bir cevap veremedi, orta yaşlı şık bir beyefendi omzuna dokundu. "*Affedersiniz mösyö* ama daha önce hiç bir *düşesle* dans etme fırsatım olmamıştı."

"Elbette." Piers beyefendiyi selamladı ve karısına doğru eğildi. "Benimle saat yarım da batı verandasında buluşacaksın."

Kız tükürürken elini yaşlı adamın elinin içine koydu. "Ama dışarıda? -tahmin etmedin-"

"Çiçero," dedi ayrılan omzunun üzerinden, yerel köylü kadınlar arasında bir dans partneri arıyordu.

Bir dahaki sefere karısına dokunduğunda, bu onun unutamayacağı bir yerde olacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapıların dışında paylaşmayı gerçekten olamaz, değil mi?

Alexandra arka koridordaki küçük bir girişten geçerek batıdaki verandaya çıktı.

Bu görüş açısına kadar yapının büyüklüğünü ve kapsamını anlamamıştı. Sadece otel binasının etrafını sarmakla kalmıyor, birkaç düzine saksı ağacına, eğrelti otlarına, çiçeklere, karmaşık perdelere ve okyanus üzerinde görkemli gün batımlarının keyfini çıkarabileceği mobilyalara sahipti.

Güneş saatler önce batmıştı ve soğuk, gümüşü bir ay, üzerinde İngiltere'nin beklediği beyaz dalgaları aydınlatıyordu.

Gece esintisi, hava koşullarına maruz kalmaya alışık olmayan teninin üzerinde tüyler ürpertiyordu. Çıplak omuzları, korsenin doğal olmayan bir şekilde yukarı doğru bastırdığı göğüslerinin kabarıklığı, aslında tüm teni gecenin serin öpücüğünü karşıladı.

Son bir saattir kocasının yasadışı vaatlerle dolu bakışları tüm vücudunu bir fırına çevirmişti.

Bırakın medeni ve hoş bir sohbeti, Jean-Yves'le valsine bile zar zor konsantre olabilmışti. Şimdiye kadar Fransa'nın yarısı onun yaşayan en beceriksiz ahmak olduğunu düşünmüştür.

Ama bakışlarının ağırlığı ensesindeki ince tüyleri ürpertirken insan nasıl sağlıklı düşünebilirdi ki?

Nasıl oluyordu da bir adam, hem de herhangi bir adam değil, *kocas*ı onu böyle etkileyebiliyordu?

Onu aramak için mobilyaların ustaca düzenlenmiş yerlerinde gezinirken terlikleri neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Redmayne'i parmaklıklara yaslanmış, yüzünü aya doğru kaldırmış bir halde buldu. Gözleri kapalıydı ve burnu, uzun bir karaağacın altında utanmadan kendini gösteren morsalkımların, çiçeklerin ve gece açan yaseminlerin kokusundan hoşlanıyormuş gibi parlıyordu.

Bir kol mesafesinden daha uzakta olmayan korkulukta ona katıldığında bile yaklaştığını fark etmemiş gibiydi. Yüzünün sadece yaralı tarafını seçebiliyordu. Loş ışıktaki bile, gümüş ay sakalında vahşi çizgiler çiziyordu.

Alexandra uzun bir süre boyunca bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Yara izlerinden ruhuna kadar onunla ilgili her şey onu inkâr edilemez bir şekilde esir almıştı.

Onun alaycı vahşiliğinin altında yatan şıklığı neden daha önce fark etmemişti? Kuşkusuz o da barbar ataları gibi vahşi ve asi, hayvani bir yaratıktı. Canavarların avcısı. Bir yırtıcı. Ama formunun uzun, sofistike hatlarında bir asalet de gizleniyordu. Yakışıklı ve neredeyse... sağlam bir şekilde sağlıklı bir şey.

Neredeyse medeni.

Neredeyse.

Belki de çekicilik burada yatıyordu. Kanında her ne varsa, ister Viking savaşçısı, ister efsanevi bir canavar, ister korkunç bir iblis olsun, dükün duruşunun altında uğursuz ve günahkâr bir şeylerin dalgalandığı inkâr edilemezdi. Günün birinde ona bir pagan mezarı kazandırabilecek vahşi ve kadim bir şey.

Bu kibarlık çağına ait değildi.

Şimdi ona bakmak reenkarnasyonu düşündürüyordu. Ruhu bu kıyıları daha önce de süslemiş miydi? Bin yıl önce, böyle bir adam bu Norman sahillerinden denize açılmış ve İngiltere'yi istila ederek, bir fatih olacak piç kurusuna kandan bir taç vermişti. Bir kral.

Ve işte Redmayne soyu burada duruyordu. Güçlü savaşçı oğullarla dolu eski ve bozulmamış bir mirasın ürünü.

Alexandra elini karnına bastırırken, içinden bir özlem nefesi kaçtı. Onun soyundan gelenler onun da soyundan gelecekti. Doğrusu, bir bilim insanı olarak, kendi soyu da dahil olmak üzere soylu soylara hiçbir zaman pek itibar etmemişti. Unvanlar verilebilir ve geri alınabilirdi. Hanedanlar zamanın kumları arasında yükselip alçalmış, en büyük ailelerden bazıları çoktan unutulmuştu.

Öyleyse neden böyle bir adamın çocuğunu doğurma düşüncesi ona garip bir zevk veriyordu?

Bunu yapması için onu seçmesi.

Kendine hatırlattığı gibi, onu seçtiğinden değil. Tam tersi. Onu seçmişti. İlk başta çaresizlikten.

Ve şimdi beklenmedik bir şekilde -şaşırtıcı bir şekilde- içinde onun kendisini tekrar seçmesi için bir arzu keşfetmişti. Ya da belki... sadece layık görülmek istiyordu.

Utancı çok uzun zamandır onun yoldaşydı. Çok uzun zamandır. Hakkındaki fısıltıları duymanın zor olduğunu kabul etmek zorundaydı. *Ton*'un onu böyle bir adamın eşi olmayı hak etmediğini düşündüğünü bilmek. Böyle bir düke. Çok kitapseverdi. Çok eğitimliydi. Çok yaşlı ve asosyaldi.

Bir zamanlar barıştığı, gurur duyduğu her şeyi şimdi sorguluyordu. Artan duygularının kendisini sorgulamasına neden olmasından nefret ediyordu.

Onu sorgulamasından daha da nefret ediyordu. Sadakatini. Sözünden.

Bunun için iyi bir sebebi vardı.

İkisinin de evliliklerinde mutlu olmak için kat etmeleri gereken ne kadar uzun bir yol vardı.

İkisinin de çok fazla yarası vardı.

Nefes kesici kocasıyla omuz omuza dururken, kibrinin tüm akşam boyunca ona ne anlatmaya çalıştığını fark etti.

Bu akşam yatak odasındaki aynaya bakmış ve bir güzellik görmüştü. Bu güzelliği bir kez bile de Marchand'ı düşünmeden kabul etmişti. Redmayne'in onu böyle görebileceği fikrinden utanmadan ya da iğrenmeden.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, içinde Redmayne'in ona bakmasını arzuluyordu. Onu *görmesini*. Onun kendisini güzel bulmasını istiyordu. Bu sabah şok edici bir şekilde, onu istemeden yakınında bulunmakta zorlandığını söylemişti ...

Ve aralarında ve ondan önce olan her şeye rağmen, içinde onun arzusunu cesaretlendirmek için bir özlem buldu. Çünkü şehvetinin uyandırdığı korkunun altında, hiç şüphesiz içinde ona cevap veren bir alev tutuşmuştu. Onu esasen dişi yapan o parçayı ısıtıyor ve sadece ona ayarlıyordu. Öyle ki, onun takdir dolu tek bir bakışı, eldivenli elinin kızınkine değen tek bir dokunuşu, kızın içinde merak uyandıran küçük elektrik titreşimlerine yol açıyordu.

Çünkü artık o ellerin yapabildiği sihri biliyordu.

Ve nezaket. Ve itidal.

Çünkü bu sihir, ona çocuklarını verecek olan eylemden önce gelmişti.

Bir şeyden -birinden- aynı ölçüde korkmak ve arzulamak ne kadar da acımasızdı.

Redmayne gecenin içinde alçak sesle homurdanarak onun hayalini bozdu. Rüzgâr onları diğer yöne taşıdı ama sonunda döndü ve o sıcak, hasarlı gözlerini ona dikti.

Mavi ateş.

Mavi alevler her zaman en sıcak olanıdır, değil mi?

"Pardon?" diye kekeleydi daralan boğazının etrafında.

"Beni mahvettiğini söyledim."

Kaşları çatıldı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Ben hiçbir şey yapmadım."

Bir adım daha yaklaştı, sanki ayın bir sapmasıymış gibi ona bakıyordu, güçlü bir eli sanki tek başına onu yeryüzüne bağlıyormuş gibi korkuluğa yapışmıştı. "İrademi yok ediyorsun Alexandra," suçladı. "Soğuk ve yalnız olmanın daha güvenli olduğunu unutturuyorsun bana." Ona doğru yaklaştı ve acı bir mücadeleleyi gizlemeyi başaramayan yüz hatlarına baktı. "Sen de sana güvenmem için beni kışkırtıyorsun."

itiraf etti. "İkimizin de güvende olmadığını unutturmak için."

"Güvendesin." Elini uzatıp eldivenin parmak uçlarını teker teker sıkarak onu çıkaracak kadar gevşettiğinde yüzündeki sert ifade yumuşadı. Bunu yaptıktan sonra eldiveni parmaklıklara fırlattı ve avucunu ağzına götürdü.

Sakalının yumuşak fırçası yerini dudaklarının sıcak baskısına bıraktı. Bu his o kadar enfesti ki, neredeyse adamın cevabını unutacaktı. "Seninle evlendim ve on günün sonunda ne olursa olsun, evliliğimiz geri alınmayacak. Seni bir dans için bile olsa başka erkeklerin kollarında görmek, ne olursa olsun, kendime rağmen, seni kendime ait olarak sahiplendiğimi anlamam için yeterli oldu."

"Çocuk falan yok, Piers," dedi hararetle.

"Keşke sana inanabilseydim." Parmakları onunkileri sıkıca kavradı ve yüzüne doğru tuttu. "Eğer bir tane varsa ve kızsas, onu kendi çocuğum olarak sahipleneceğim. Eğer çocuk erkek olursa, ona bir isim olmasa bile bir hayat vermek için elimden geleni yapacağım. Kardeşim de benzer bir durumda oldukça başarılı oldu ve-"

"Ama sana söylüyorum, olmayacak-"

"Sana bunun önemli olmadığını söylüyorum." Diğer eldivenini de çıkardı ve sert ellerini kızın soğuk kollarında gezdirdi. "Seni herkesten çok arzuladığım gerçeğini değiştirmeyecek. Yeminim çok sağlam. Tanışmamızdan önce olanlar sana karşı kullanılmayacak. Şu andan itibaren ömrümün sonuna kadar senin sadık kocanım. Sadakatim ve bedenim, olduğu gibi, sana ait. Buna güvenebilirsin, Alexandra. Bu konuda her zaman güvendesin."

Keskin ve kafa karıştırıcı bir duygu seline kapılırken nefesi kesildi.

Aşktan hiç bahsetmemişti. Söyleyecekleri de pek olası değildi. Ama bu tür sözler en katı alaycılar bile tehdit edebilirdi.

Hâlâ onun korkusunu anlamıyordu. Sadece kendi merceğinden görebiliyordu.

"Güvenli' o tuhaf kelimelerden biri, değil mi?" Parmaklarını adamın çenesine doğru uzattı, elini kulağının yanından geçirdi ve ensesindeki zarif samur buklelerin arasından geçirdi. "Genellikle onu söyleyenler için duyanlardan farklı bir anlam ifade eder."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu geceye ait bir sesle. "Sadece beni onurlandıracağından hiç korkmadım. Hiçbir zaman sözünü tutacağından şüphelendim." Korkusu fiziksel korkuydu. Dişi . Hiçbir şey yapmadığı ve her şeyi yaptığı biri. "Senden başka hiçbir erkeğin bana hissettirmedigini söylediğimde ciddiye dim... beni arzulattığını..." Adamın eli omuzlarının üzerinden geçip köprücük kemiklerine doğru ilerlerken cümlesini tamamlayamadı. Dokunuşu bir merhem gibiydi, bunca yorucu yıl boyunca bir zırh gibi taşıdığı yaralarını yumuşatıyordu. "Tek yapabileceğim sana sözümü tutabileceğimi kanıtlamak için zaman tanımak," diye bitirdi.

"Eğer Tanrı olsun," inledi. "Tanrı ikimize de yardım etsin."

Onu kendine çekti, sanki onu gece rüzgârından, denizden, aydan ve onu kollarından ayırabilecek her şeyden koruyacakmış gibi etrafına sarıldı. Dudaklarını dudaklarına götürdüğünde bu sadece bir öpücük değildi.

Ama bir iddia.

Piers onun tadından asla bıkmayacaktı. Onu her öptüğünde bir his ve lezzet cümbüşü yaşıyordu. Bu gece o, denizin kokusuyla tuzlu suyla renklenmiş şarap ve bal gibiydi.

Dilini dudaklarının kenarından geçirdi ve kadın bir nefesle mührü kırarak parmaklarıyla ağzını kapattı.

"Birçok çiftin bu şekilde öpüşmediğini biliyorum." Şehvetini bastırdı, sabır rezervini çekti. "Ama biz karı kocayız. Şımartmamıza izin verilmeyecek kadar skandal bir arzumuz yok. Ayrıca... ne de olsa Fransa'dayız." Onu kendine doğru çekti. "Roma'dayken falan."

"Ben... sadece..."

Piers karanlığa doğru gülümsedi. "Sana oyunumuzu hatırlatmama gerek var mı? Ben kazandım leydim, gece benim. İyi talihimin tadını çıkarmaya niyetliyim."

Yüz ifadesi hem farkındalık hem de alarmla buruştu. "Senin yatak odana çekilelim mi? Yoksa benimkine mi?"

Onun üzerine eğildi, açtı. Açlıktan. Sonsuza dek ondan daha fazlasını arzuluyordu. "Burası yeterli olacaktır."

"Ya biri bizi görürse?"

"Benimle gölgelere gel." Onu bir oyuya doğru çekti, kalçalarını tuğla duvardan çıkıntı yapan bel hizasındaki bir çıkıntıya dayadı. "Verandanın en ucuna kadar aramadıkları sürece kimse bizi göremez ve biz de onların geldiğini duyarız."

Bir sonraki sözlerini bir başka yakıcı öpücükle örttü.

Bu sefer diliyle ağzını dürttüğünde, dudakları sadece kısa bir tereddütten sonra ayrıldı.

İltihaplı vücudunun ona bağırdığı gibi onun yumuşak sıcaklığına dalmak yerine, oynadı ve kandırdı. Alt dudağına yumuşak yalamalar fırlattı. Dişlerinin izini sürdü. Alt dudağını ağzına çekerek, gerginliği dayanılmaz derecede yavaş artışlarla dışarı sızana kadar sadece en ufak bir baskı uyguladı. Ta ki dilinin artık bir saldırı değil, bir baştan çıkarma olduğunu hissedene kadar.

Muzaffer bir şekilde, onun teslimiyet iç çekişini içti. Onun küçük zevk iniltisini yuttu, ziyafet çeken aç bir adamın sonsuz hazzıyla dudaklarından beslendi.

Daha önce onun bakımları altında pasifken, şimdi onu daha yakına çekti. Daha derine.

Kızın tepkisi onu harap etti, çünkü kız ağırlığının onunkine dönüşmesine izin verdi ve kemiksiz bir esneklikle ona karşı eridi.

Kadının vücudu onun kabarmış sikine baskı yaparken şehvet onu sırlıslıkla etti ve bu his onu şok etti. Kalçaları onunkilerin arasında şekilleniyor, göğüsleri korsesinin içinde göğsüne yaslanıyordu. Korsesinin üzerindeki küçük boncuklar ve taşlar adamın giysilerine batıyor ve hoş bir sıyrık haline geliyordu. Kadının ona karşı hissettiği her küçük duygu onu ilkel bir tahrikle dolduruyordu.

Kalp atışları seksinin ısrarlı nabzıyla senkronize olmuş, kıyafetlerinin katmanlarına doğru pompalanıyor, özgür olmak için can atıyordu. Ya da, daha doğrusu, kontrol altına alınmak için.

Onun içinde.

Onu kendine çekmemek için tüm gücünü harcadı. Onu duvara yaslamak, bacaklarını beline dolamak ve onun sıcak bedenine gömülmek.

Hayır. *Hayır*. Bunun için zaman vardı. Bunun için bir *ömür vardı*. Bu gece keşif içindi.

Onun

.

Onun

.

Ona sikişmenin ötesinde ne gibi zevkler olabileceğini göstermeyi teklif etmişti ve tam da bunu yapmak istiyordu.

Yüzünü kavrayarak, ağzını onunkinin üzerinde uyuşturan hareketlerle gezdirdi. Kadının küçük takdir çılgılığı ilkel bir homurtuyla karşılık buldu. Tanrım, ama yaptığı her şey onu arzusun sınırına getiriyordu. Kontrolünün sınırına.

Kadın ona karşı titredi, adamın iliklerinde yankılanan kıvrak bir ürperti. Gece havasının onu üşütebileceğinin farkında olan adam pozisyonlarını değiştirdi,

öpüşmelerinin mührünü bozmadan çıkıntıda dinlenmesine izin verdi. Onu çıplak görmek istiyordu. Çıplak ve kıvranarak.

Bu yüzden verandayı seçmişti.

Onunla yatağa yaklaşmaması şarttı, yoksa karısıyla sevişerek sonuçlarına ve kendisine lanet edecekti.

Burada, dışarıda göğüsleri, kıvrımları ve yumuşak, ince vücudu örtülü kalmalı, saçları bozulmamalıydı.

Ama bu yaramazlık yapamayacakları anlamına gelmiyordu.

Eldivenlerini çıkardıktan sonra ellerini kadının kalçalarına koydu ve onu birkaç santim yukarı kaldırdı.

Nefes nefese kaldı ve gerildi, ama karanlığın derinliklerine doğru gevşedi. Burada, karanlıkta olmayı sevdiğini hatırladı.

Eliyle eteğinin kumaşını tutup, parmakları düzgün bacaklarına yapışan ipek çoraplar boyunca kayana kadar kaldırırken bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı.

Dizinin arkasını okşayıp kalçasına doğru ilerlerken ince kaslar gerildi ve titredi, dikiş yerindeki ipek kurdelenin izini sürmek için durdu.

Kadının sırt üstü yatmış, bacakları havada, üzerinde bu çoraplardan başka bir şey yokkenki görüntüsü neredeyse onu mahvediyordu.

Piers onu yuttu, öpücüğü ağzının demirhanesinde sıvı ve erimiş hale gelene kadar ısıttı. Eli kızın donunu buldu ve uyluklarının tepesine kadar çekerek onları birbirinden ayırdı.

Kadının sıcaklığı ince pamuğun diğer tarafından çağırıyordu ve adam iç çamaşırının altındaki kaygan ete erişmesini sağlayacak uzun yırtığı aradı.

Ona ulaşma hevesiyle yaptığı arama sonuçsuz ve sinir bozucu oldu. Böyle bir açıklık bulamadı ve artan çılgınlığıyla bir kolunu leğen kemiğinin altına kaydırды, onu kaldırdı ve giysiyi kalçalarının üzerinden dizlerine kadar çekti.

"Piers!" diye nefesini onun ağzına doğru verdi.

"Adımı söylemeden hoşlanıyorum," diye hırladı. "İnlediğinde daha da çok hoşuma gidecek."

"Ne yapıyorsun?" "Seni boşaltacağım."

"Gel." Kelimeyi sınar gibi fısıldadı ve boğuk, yasadışı sesi neredeyse adamın son kısıtlama kalıntısını da kıracaktı. "Dün gece yaptığın gibi mi? Parmaklarınla mı?"

Tanrım, onu öldürmeye mi çalışıyordun? "İstediğin bu mu?"

Durakladı, kısa ve sert nefesleri onunkilere karıştı. O anda kadının yüz ifadesini görmek için sol gözünü bile verebilirdi. "İsterdim," dedi nefes nefese. "İstiyorum..."

Piers donunu ayak bileklerinden sıyırdı. Piers dizlerini daha da açarak kalçalarını dizlerinin arasına soktu ve kız yüzünü onun boğazına gömdü. Kollarını boynuna dolayarak sırtına yapıştı, parmakları sanki onu düşmekten kurtarabilecekmiş gibi ceketini kavradı.

Piers onun bu jeste olan kuralsız güvenini oldukça dokunaklı buldu. Dudaklarına neredeyse iffetli bir öpücük kondurmadan önce burnunu kendi burnuyla dürttü. "Sana sahibim," diye mırıldandı.

Dudaklarını onun ağzına dayadı, kendisinininkini yansıtan bir çaresizlikle ona yapıştı. Kalçaları adamın elini itiyor, kalçalarının arasındaki ipeksi tüyler adamın avucuna arzusunun fırçasını çiziyordu.

Tanrım, çoktan ıslanmıştı.

Acımasız olmak için, dolgun dudakların üzerinde birkaç hafif vuruş yaptı, seksinin dikişini izledi, yukarıdaki mons'a masaj yaptı.

Dizlerini adamın kalçalarına doladı, nefesleri kapalı boğazında düğümlendi.

Nazik olmak için, arzusunun kaynağını bulana kadar bir parmağını hassas oyuna soktu. Keyifli vuruşlarla iksiri kaydırды, seksine giden yolu kolaylaştıracağı an için can atıyordu.

İnledi. Titredi. Pençeli parmakları, iyi bir okşamanın acısını çeken bir kedi yavrusu gibi sıkılıp bırakılıyordu.

Vücudunun dar girişini okşayarak minik kasların kendisini çekmesine izin verdi.

Tanrım, bu bir işkenceydi. Saf ve enfes. Ve eğer buna katlanmak zorundaysa. O da katlanacaktı.

Başparmağını klitorisinin zonklayan başlığının üzerinde sadece bir kez gezdirdi.

Kadının cesaretlendirici iniltisi neredeyse adamın dizlerinin bağına çözecekti.

Piers, parmaklarının oynamasına ve keşfetmesine izin verirken onun zevkinin boğuk seslerinden keyif aldı. Şişmiş seksinin titreşen kıvrımlarını izlediler, narin tomurcuğuna karşı parlak bir iz bırakmak için geri döndüler. Kasıtlıydı. Acımasızdı. Zevkinin onu ele geçirmesine izin vermek yerine, işkence gibi artışlarla tırmanmasını bekliyordu.

Bu gece kiminle çiftleştiğini öğrenecekti. Torcliff'in Terörü onu bir mutluluk birikintisi içinde bırakacaktı. Mahvolmuş. Sırılsıklam. Zevkten tükenmiş.

Küçük sesler boğazına tırmandı ve adam geri çekildi, küçük miyavlamalarını yutmak için yüzünü boynundaki saklandığı yerden uzaklaştırdı. Dudaklarını yalayarak araladı, inlemelerinin tadına baktı, onun için kıvranmaya başladığında kalçalarının eliyle dansından zevk aldı.

Sabırları aynı anda tükendi. Başparmağıyla yumuşak, sürekli bir daire çizerek onu eşiğe getirdi. Kadın çözülürken inanılmaz bir rahatlama sesiyle bacaklarını onunkilerin etrafına kilitledi. Kalçaları zevkinin nabız atışlarına ritim tutarak sıkıştı ve adam onun nefis, anlaşılmaz çığlıklarını dudaklarıyla boğmak zorunda kaldı.

Tanrım, kadının zevki onu tahrik etmişti. Elmas gibi sertleşmişti. Eğer şimdi ona dokunursa, erkeksiz kalacaktı.

Bunu yapamazdı. Onun vücudunun zevklerini keşfetmeyi bitirmeye hazır değildi.

Ona karşı son bir kez titreyerek alnını onun omzuna koydu ve gergin kaslarının ağırlığını desteklemesine izin verdi.

"Sen... çok inanılmazsın..." diye nefes nefese kaldı.

Boğazında bir kıkırdama dans etti. "Teşekkür ederim." "Ben... inanılmaz derecede kötü demeye çalışıyordum."

"Yarısını bile bilmiyorsun." Adam kadının elinden kaydı. "Arkana yaslan, sevgilim," dedi.

"Neden?"

Bütün akşam onu dizlerinin üzerine çökmekle tehdit etmişti ve şimdi tam da olması gerektiğine karar verdiği yerdeydi.

"Çünkü." Etek ucunu kaldırdı ve üzerinden geçirip sırtından aşağı kaydırarak eteklerinde bir çadır oluşturdu. "Seninle işim henüz bitmedi."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dilini.

Alexandra duvara yaslandı, çökmüş bir sufle gibi elbisesinin içine büzüldü.

Daha sonra, onun dilinin artık kendisini rahatsız etmediği anı tam olarak saptamaya çalışacaktı. Kademeli olarak mı olmuştu? Yoksa aniden mi? Emin olamıyordu.

Onun niyetinden emindi. Direktifinden. Dilini bundan sonra ne için kullanacağını anlamıştı.

Kocası ağzını yalarken tecavüzcüsünü düşünmemek için elinden geleni yapmıştı.

Ama karşılaştırma oradaydı.

Ve zıtlık niyette yatıyordu.

De Marchand'ın amacı aşağılamaktı. Hükmetmek. Onun masumiyetini, değerini ve cesaretini, zalimliğine boyun eğen biri haline gelene kadar almaktı. Onun yüzünü yalamış, korkusunu tatmak ve acısını tatmak istemiş, nadir ve egzotik bir iksir gibi tadını çıkarmıştı.

Bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Kocası da baskındı. Tabii ki öyleydi. Onun gibi bir adam nasıl başka türlü olabilirdi ki?

Yine de ondan bir şey almadı. Bir kere bile.

Verdi, verdi ve verdi, ta ki kadın bunun mutlak şehvetiyle taşıyacakmış gibi hissedene kadar.

Dilini ona karşı bir silah olarak kullanmamıştı. Onu nazikçe yoklamış, talep etmek yerine ağzına girmeye çalışmıştı. Kasıtlı olsun ya da olmasın, vücuduyla tehdit eden, her zaman tehdit eden korku spazmlarını yatıştıran sözler vermişti.

Onları tamamen farklı spazmlara dönüştürmüştü.

Adamın tüm formu ihtiyaç, güç ve vahşi bir cinsellikle şekillenene kadar şehvetinin artan vahşetini hissetmişti.

Ve yine de, sanki onun zevki kendi zevkiymiş gibi onun tadına bakmıştı.

Güçlü, emin ve kaygan dili onu zerre kadar iğrendirmemişti.

Dili arzunun tadına varmıştı. Bunu ona hediye etmişti. Onun iniltilerini bastırmış ve kendi iniltileriyle çarpışmıştı. Sanki kendi zevkinin, arzusunun onunkinden daha büyük olabileceği fikrine tahammül edemeyecek gibiydi.

Dili...

Çorabının dikişinin üzerinde ilerliyordu ve şakacı bir şekilde işkenceye dönüşen bu yolculuk, daha fazla analiz için entelektüel kapasitesini çaldı.

Dudakları uyluğunun iç kısmındaki ince, hassas deriyi kemirdi. Sakalları yüzey boyunca gıdıklanarak kadının mahrem kaslarının seğirmesine ve sıkışmasına neden oldu.

"Bunu asla yapmamamı önerdiğin ana pişman etmek üzereyim seni," diye gürledi, omuzlarını kalçalarının arasına yerleştirip onları daha da genişletti.

"Sen... zorunda değilsin," diye fısıldadı boğuk bir sesle, karmaşık duygular ve hisler arasında el yordamıyla kendini bulmaya çalışıyordu. Düşünemiyordu. Adam bunu ondan çalmıştı. Tutarlı düşünceler oluşturma yeteneğini. Sormadan aldığı tek şey buydu. "Okuduklarıma bakılırsa... adam için... sizin için... kulağa hoş gelmiyordu. Ve ben hiçbir zaman büyük bir arzu duymadım-"

"Elini ağzının üzerine koy, karıcığım." Sıcak nefesi onun kelimelerini de çaldı, uyluklarının tepesindeki ince saç tellerini okşayarak bir his fısıltısı uyandırdı, zevk sonrası durumunun durgunluğunun altında bir uyarılma yankısı. "Çığlıklarının kalabalık çekmesini istemiyorum."

Güçlü omuzları öne doğru eğildi, ağzı onu nazikçe ayırırken bacaklarını daha da açtı, dili orada bulunduğu bol nemi içene kadar kaygan etin kıvrımlarını çizdi.

Yuttu.

Elini ağzının üzerine kapattı ve parmağının etini ısırdı.

Sert.

Şefkatli ama acımasız bir titizlikle ona ziyafet çekti. Onun seksini ondan daha iyi biliyordu. Ne zaman kandıracağını ve ne zaman eziyet edeceğini biliyordu. Dudakları bir an nazikçe ısıyor, sonra dili girdap gibi dönüp kayıyordu.

Sanki sadece kendi ağzı için tasarlanmış karmaşık bir mekanizmanın sırlarını keşfetmiş gibiydi. Kişisel kullanımı için.

Alexandra birçok kez gerçeklik kontrolünü kaybedeceğinden emin oldu. Ona tutunmak istedi. Onu uzaklaştırmak için. Onu kendine yaklaştırmak ve saçlarını çekmek. Bu eylemin kötülüğünü algılayamıyordu. Burada, açık gece havasında yaptıkları ıslak, ipeksi ahlaksızlığı.

İçinde derin bir ihtiyaç kabardı ki, tanımlayamadı.

Lütfen. Ona yalvarmak istedi. Durması için mi? Hiç durmaması için mi?
Lütfen, diye sessizce dua etti. Bir tanrıya değil. Tam olarak değil. Ama tanrı olabilecek bir adama.

Eli dudaklarına daha sıkı kenetlendiğinde sadece bir inilti kaçtı, sesler boğazında toplanıyor ve serbest bırakılmak için çığlık atıyordu.

Bacakları titredi. Titredi. Adam onun seksini kaygan ve sessiz bir şekilde kuşatırken kalçaları sıkılıp gevşedi.

Hiçbir şey almadığı için, vücudu onurundan vazgeçmeye niyetli görünüyordu. İnsanlığından. Vahşi, fiziksel bir yaratığa dönüşüyordu. Boğazına dolan çığlıklar ve yakarışlarla cesurca savaşıırken, burnundan nefes almaya, solumaya ve inlemeye zorlanıyordu.

Kalçalarını kavradı. Dilinin ıslak, ritmik oklarını klitorisinin titreyen tepesine odaklarken onu acımasızca sabitledi. Bu his tüm kaslarını öylesine bir güçle kavradı ki, diğer elinin ne yapmak üzere olduğunu fark etmedi.

Parmağı içine batana kadar.

Diğer elini ilk elinin üzerine kenetledi, çığlığına engel olamadı. Zevk kaslarını kilitledi. Onu baş döndürücü, neredeyse dehşet verici bir zirvede tutsak etti.

Nefes almayı bıraktı. Adamın kıvrak dili onu akıl almaz bir hissin esiri *haline* getirdiğinde belki de *var olmaktan* vazgeçmişti.

Adamın bir parçası içindeydi.

Ve bu... inanılmazdı.

Sanki denizden esen rüzgâr onu kendinden uzaklaştırmış, ölümlü duyuların anlayamayacağı büyük, kadim sırlarla birleşebileceği kozmosun ötesine fırlatmıştı. Belki de bu titreşimli yerde, dilin anlatmaya çalışıp da anlatamadığı kavramları anlayabilirdi.

Tanrı, zaman ve sevgi gibi kavramlar.

Onu kıracağına düşündüğü anda, tepe, bir fersah ötedeki beyaz uçlu dalgalar gibi tepeye çıktı. Dalga bir kez daha, bir kez daha ve gelgit geçip geri çekilene, onu karanlık, pürüzsüz bir yüzey olarak bırakana kadar bir kez daha üzerine kırıldı. Esnek ve çözölmüş.

Geri çekildi ve kadının kalçasını öptü, arkasında kaygan bir nem bıraktı.

Yaramaz bir hareketle kızın iç etekliğini sakalının üzerine fırçaladı, Adamın karanlık başı görüş alanında belirmeden önce mutluluğunun ıslak izlerini siliyordu. Görme yetisi gecenin karanlığından çok az önce yaşadıklarının yoğunluğu nedeniyle azalmıştı.

Muazzam iskeleti olan sarmal kas kütlesinin aksine bir denizanası kadar gevşek ve kemiksiz olan vücudunda gezindi.

Alexandra ellerini ağzından çekip o kadar sıkı tuttuğu pazılarının üzerine koydu ki, tutuşu demir ete baskı bile yapmadı.

"Her kadının tadı senin gibi olsaydı, bir erkek başka hiçbir şeye aç olmazdı." Sesinde daha önce olmayan bir gerginlik, boğuk, kavernöz bir vahşet vardı. "Tanrım, bana neler yapıyorsun. Hiç böyle olmamıştım-"

Otelin uzak tarafında bir veranda kapısı açıldı. Işık, oyuklarının bulunduğu köşeye ulaştığında zayıflamıştı. Birinin onları fark etmesi için birkaç adım yürümesi gerekecekti ama ayak sesleri tahtaların üzerinde gıcırıyordu. Ve seslerin alçak uğultusu onlara ulaştı.

Redmayne'in ağzından çıkan bir dizi alçak, sert ve kötü söz Alexandra'nın kulaklarını kabarttı.

"Git," diye ısırdı.

Bir an için ona anlamsızca göz kırptı. "Benimle gelmiyor musun?"

"Hayır," diye hırladı. "Birkaç *uzun* dakika boyunca hiçbir yere gitmiyorum." "Ah." Ne yapacağından emin olamayarak yutkundu. Ya da bacaklarının onu taşıyıp taşıyamayacağından.

herhangi bir yerde.

"Git. İçeri," diye emretti.

"Daha sonra gelip beni bulacak mısınız?"

Adam onu çevirip otelin girişine doğru itti ve şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

Alexandra gölgelerin arasından en yakın kapıya doğru dalgın dalgın ilerlerken saçlarını düzeltti, güvertenin uzak ucundaki eğlence meclisinin bulunduğu yöne bakmadı.

Yürürken tek hissedebildiği bacaklarının arasındaki kayganlıktı.

Tek düşünebildiği, kocası onu bulmaya geldiğinde bundan sonra ne olacağıydı.

Çünkü hâlâ alması gereken bir ödülü vardı. Ve arzusu tatmin olmamıştı.

Yüce Tanrım, bir kadını arzulamaktan ölmek mümkün müydü? Bir erkek arzudan tamamen delirebilir miydi? İnsanlığını tamamen kaybedebilir mi?

Çünkü Piers tehlikeli bir şekilde buna çok yaklaşmıştı. Canavara teslim olmaya.

Neredeyse topallayarak odasını geçip karısının bitişik kapısına vardığında, kelepçelerini fırlatmış, ceketini yırtıp açmış, kravatını çözmüş ve ayakkabılarını çıkarmıştı.

Eliyle onları ayıran kapıyı kavrayarak duraklamadan önce niyetini belli eden bir yol çizdi.

Hayatında hiç böyle bir durumda olmamıştı. Aleti dövme demir gibi sert ve ağırdı, ısrarcı, sarkık bir ağırlık onun tek bir dokunuşu için ağrıyordu. Taşakları öylesine yaygın bir ihtiyaçla dayanılmaz bir şekilde yaklaşmıştı ki, şu anda bile serbest kalmanın sıkışıklığını hissedebiliyordu.

Her kası kemiklerinin üzerinde gerilmiş, kabarmak, kavramak, itmek ve becermek için çığlık atıyordu.

Bu yüzden tereddüt etti.

Bu gece onu becerecekti. Kapı açıldığı anda. Kokusu ona ulaştığı anda. Onun tatlı formu görüldüğü an.

Onu yakalar ve bulabildiği ilk pürüzsüz yüzeyin üzerine yatırırđı. Eteklerini başının üzerine atar ve yumuşak kıcını ayırırdı, böylece kaygan, şişmiş ve hazır hale getirdiğı sekse mızrakla girişini izleyebilirdi.

Oh, onu becerecekti. Onu iyi ve bolca becerirdi.

Ve akıllı başına geldiğinde, lanet hayatının geri kalanı boyunca aptal olduğı için kendini azarlayacaktı.

Onun başka bir pişmanlık olmasını istemiyordu.

Onun odasına giremeyeceğini, acı dolu bir iniltiyle fark etti. Bu durumda, insandan çok hayvandı ve cinsel teslimiyeti hissettiğı anda ona binecek, çiftleşmek için her şeyi tüketen ilkel bir dürtünün bir aygır gibi üzerine atlayacaktı.

Ve vücudunu ona sunmuştu. Onun içine bir bebek yerleştirmesini istiyordu.

Bu düşünceyle aleti kabardı ve derinlerinde belli belirsiz bir mide bulantısı ortaya çıktı.

bağırsak.

Acı dolu bir homurtu ile kendini pantolonunun üzerinden avuçladı ve Tekstiller şişmiş eti aşındırırken boğuk sesler çıkarıyordu.

Yapabilirdi.

Onun *karısıydı*.

Ve yine de ... zaten bir çocuk olabilirdi. Ne kadar güzel bir şekilde inkar ederse etsin. Ona inanmayı ne kadar çok istiyordu. Emin olmalıydı.

Yapmalı.

Ve bu yüzden ona sahip olamadı. Gelecekteki akıl sağlığı için. Mirası için. Kutsal olan her şey için. O. Olabilir. Yapamazdı.

Birisi karısının salon kapısını çaldı. Forsythe mı?

Kendini durduramayarak kulağını kapıya doğru eğdi.

Leydi'nin hizmetçisi Constance odaya seslenerek, "Bu gece için dinlenmeye çekildiğinizi duydum, Majesteleri," dedi. "Sizi yatmak için giydirmemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kendim hallettim ve saçımı tarıyorum. Şimdi size iyi geceler diliyorum."

"Güzel rüyalar, Majesteleri."

"Sana da, Constance."

Yumuşak bir mırıltı kapıdan ona ulaştı; hafif, dalgın ve biraz da melankolikti.

Tanrının kanı, sesinin ona yaptığı şey.

Böyle bir durumda olmasaydı, onun odasına girer ve hizmetçileri şımarttığı için onunla dalga geçerdi. Saçını taramasını izler, belki de onu aletten kurtarır ve kendisi yapardı. Ellerini, koyu, olgun kiraz renginde parlayana kadar çatırdayan tellerin üzerinde gezdirmek ne kadar samimi olurdu. Saçlarını bir omzunun üzerinden geçirir ve boynunu, kulağının arkasındaki tüylü çukuru, tüm vücudunda ürperti yarattığını bildiği yerleri öperdi. Sabırla düğmelerini açtığında geceliğinin yakası gevşer, omzunun kremi ipeğinden aşağı kayarak ağır göğüslerini avuçlamak için içeriye uzanırdı.

Adam meme ucuyla oynarken kızıl saçları parmaklarına dolanıyor, aynı anda kulağını da kemiriyordu.

Falt Ruadh. Bir gün o saçlar kalçalarına perde olacaktı.

Dudağını kanayacak kadar sert ısırdı.

Bu gece olmaz.

Sekiz gün. Yarın yedi. Şeytan onu alsın, o zamana kadar ölebilir.

Başındaki kan kaybından ölmüş.

Elini harap olmuş yüzüne götürdü, kendine özgü bir koku duyularını harekete geçirip damarlarına çiğ bir ateş aşılayınca durakladı.

İşte orada. Parmaklarında, kadının seksinin soluk esansı hâlâ . Zevkinin kanıtı. Arzusunun. Onun ihtiyacına teslim oluşunun.

Bu gece karanlıkta, adamın bir parçası onun içine girmişti, sadece en kısa mutlu anlar için bile olsa... ve kadın onu en tatlı duygularıyla sıırıslam etmişti.

serbest bırak.

Bir anda, siki artık pantolonunun içinde değildi. Parmağını ağzına daldırdı, sonra bir başkasını, onun tadının izini aradı. Parmaklarında nem bırakarak, onları zonklayan seksine indirdi ve yapabildiği kadarını onun çelik gibi uzunluğuna yaydı.

Bunun onun eli olmasını istiyordu. Onun büyük ve sert olduğu yerde yumuşak ve küçük.

Ya da onun ağzı. Sıcak, ıslak ve davetkâr.

Oh, o ağza yapabileceği şeyler.

Kapının diğer tarafında güvende olan karısı farklı bir melodi mırıldanmaya başladı. Boğuk ve yabancı bir şey. Farsça olabilir. Kadının sesinin titreşimleri adamın kanında dolaştı, ta ki adam vücudunun cevap veren bir ritimle titrediğini hissedene kadar.

Kalçaları beklenmedik bir şekilde öne doğru kıvrıldı, eli küt tepenin üzerinden geçerek shaftının uzunluğuna indi.

Bunu, başı onun titreyen kalçalarının arasına gömülüyken yapmak istemişti. Onun kokusunun, tadının ve sıcaklığının tadını çıkarırken kendini avucunun içine almak.

Verandadan ne sakladığını hatırlayarak kolunun altındaki ceketinin kıvrımına uzandı ve iç çamaşırını çıkardı. Küçük pembe ve yeşil fiyonklarla süslenmiş beyaz keten.

Burnuna götürdü, bir nefes çekti ve kadının kendine özgü misk kokusunun en soluk ipucunu buldu.

Tanrım. Onun tadını hatırlayınca ağzı sulanmıştı. Hiç bu kadar tatlı bir kadın olmuş muydu? Hiç bu kadar mükemmel bir seks olmuş muydu?

Öğleden sonra onu çırılçıplak soymak için yanıp tutuşuyordu. Perdeleri aralamak ve onu genişçe açmak, güneşin ayrılmış kalçalarının arasında parıldamasına izin vermek, onun her bir yumuşak, gizli, gizli parçasını aydınlatmak için.

Bir gün yapacaktı.

Yumruğunu uzunluğuna bir kez daha ve tekrar pompalarken, siki elindeki dağlama demiri kadar sıcaktı.

Shaftının dolgun, nabız gibi atan damarlarının üzerine batarken ne kadar mükemmel görünürdü. O sıkı, dişi kaslar ilk başta ona direnecekti, ama onu kabzasına kadar tutana kadar içeri girmesini kolaylaştıracaktı.

Kalçaları, gerçekten arzuladığı şeyin hayal kırıklığı yaratan bir parodisi olarak elinin içine doğru itildi.

Yumruğunu daha sert hareket ettirirken onun samimi kokusunun tadını çıkardı. Daha hızlı.

Şaftının kadife derisini, altındaki inatçı çubuğun etrafında işliyordu.

Yaşadığı sürece bu leziz kadın tadını arzulayacaktı. Sadece onun.

Onu istediği gibi yiyebilirdi.

Bir adam böyle bir serveti hak etmiyordu. Sekiz ... Daha ... Günler ...

Doruk noktası omurgasında bir yanma olarak başladı ve bir çığ gibi tüm vücuduna yayıldı. Kaçınılmazdı. Durdurulamaz. Ezici.

Serbest kalmanın şokları dalgalanmalara dönüştüğünde, sadece bir hayvanın çıkarabileceği bir ses çıkardı. Donunu kalçalarına kadar indirerek, kar beyazı ketenin üzerine sıvı sıcaklığını döktü. Bu görüntü onu daha da alevlendirirken, nabız üstüne nabız öyle uzun bir süre boyunca çekildi ki, hiç durup durmayacağını merak etti.

Sonunda mutluluğunun etkisi azaldı ve kör bir rahatlamayla öne doğru eğilerek alnını kapıya dayadı.

Alexandra'nın mırıltısı sesle birlikte kesildi ve yumuşak ayak sesleri kapıya doğru ilerledi. "Piers?" Belirsiz bir davet onun adını yazdı ve hâlâ çarpan kalbi hızlandı. "Döndün mü... içeri gelmek ister misin?"

Zekâsını yeniden kazanmaya çalışarak kapıya uzandı. Ve kilidi fırlattı.

"Bu gece olmaz, tatlım," diye başardı.

Tereddüt etti. "Ama değil mi... ihtiyacınız var... eğer isterseniz, hâlâ almanız gereken üçüncü ödülünüz var."

Az önce yaptıklarına rağmen, teklif karşısında siki seğirdi.

Piers bir elini kapının serin tahtasına dayadı ve onun da aynı şeyi yaptığını hayal etti.

Ödülünü alacaktı. Elbette alacaktı. Ama kaybettiği otokontrolünün bir kısmını geri kazanana kadar değil. Onun kokusu ve görüntüsü onu eşi benzeri görülmemiş, hayvani bir canavara dönüştürmeyene kadar olmazdı. Henüz yeni dönüştüğü, ona değerli bir kısırak gibi binmek için yanıp tutuşan bu azgın canavardan başkası oluncaya kadar.

Ona ilk kimin bineceğini merak ediyordum.

Bu düşünce onu kapıdan uzaklaştırmak için yeterliydi. Aralarında her zaman bir engel olacaktı, değil mi? Bir sır. Bir geçmiş.

Onun. Onun. Başka birinin. Fark etmezdi.

"Biraz dinlen," diye gürledi göğsündeki boş bir ağrıyla savaşıırken.

"Eğer... eğer eminseniz." Dikkatli sesindeki hayal kırıklığı mıydı yoksa rahatlama mı?

Kapıdan anlayamadı.

Kendini azarlayarak, arzusuna tamamen teslim olmadan onunla daha fazla oynayamayacağına söz verdi. Beklemek zorundaydı. Ellerini, ağzını, onu arzulayan tüm parçalarını kendine saklamak zorundaydı.

"İyi geceler, Doktor." Yıkanmak için lavaboya gitmeden önce sesine olabildiğince nezaket ve onun yatağa gittiğini varsaydı.

"İyi geceler kocacığım," diye seslendi usulca, bir kez daha duraklayarak. "Ve... teşekkür ederim."

Ona tam olarak ne için teşekkür etmişti? Soyunurken, yıkanırken ve yalnız yatağına yerleşirken düşündü.

Onun zevki mi? Arkadaşlığı
için mi? Yoksa onu yalnız
bıraktığı için mi?

YIRMINCI BÖLÜM

Alexandra dört gün boyunca bir adam öldürdüğünü *neredeyse* unutmuştu. Biri tarafından tecavüze uğradığını.

Belki de birileri onun kötülüğünü ya da daha kötüsünü diliyordu.

Dört *kutsanmış*, yoğun gün boyunca, sorunlu anılarını bir mahzenin tanıdıklığına gömmüştü. Ünlü atasının kemiklerini ortaya çıkarmak için kocasıyla birlikte çalışmıştı.

Kendi ciddi endişelerine odaklanmak yerine, kocasının arkadaşlığının tadını çıkarmak için çok zaman harcadı.

Ve onu daha fazla karanlık dehlizlere sürüklemeye çalışmadığı için hayıflanıyordu. Verandadaki o geceden beri onu öpmediği için.

Bunun onu neden rahatsız ettiğini bilemiyordu ama .

Bu durum onu giderek artan sıklıkta ve yoğunlukta rahatsız ediyordu.

Onunla alay etmiş, flört etmişti. Hatta yakıcı bakışlarla ve kısa da olsa iç gıcıklayıcı fiziksel temaslarla ona eziyet etmişti. Elinin bir fırçası. Saçının okşanması. Daha önce paylaştıklarının bir anısı. Olacaklara dair bir vaat.

Ama daha fazlası değil.

Birlikte yemek yediler. Birlikte içtiler. Güldüler, sohbet ettiler ve sosyalleştiler. Onunla geçirdiği her an büyük bir zevkten başka bir şey değildi. Ve kızın söyleyebildiği kadarıyla, o da kızın arkadaşlığından hoşlanıyordu. Acımasız yüz hatlarına ve korkutucu lakabına rağmen, arsız zekâsı ve gösterişsiz asaletiyle hem öğrencilerin hem de hizmetkârların beğenisini kazanmıştı. Gurur duyabileceği tek şey unvanı değil, kendisiydi de.

Alexandra her sabah uyandığında, giyinmek ve bir an önce aşağıya inmek için duyduğu hevesin, hatta sabırsızlığın giderek azaldığını fark ediyordu. Sadece yeraltı mezarlığındaki işine başlamak için değil, kocasını merdivenlerin dibinde onu beklerken, dirseğini uzatarak ona eşlik ederken bulmak için de sabırsızlanıyordu.

Her gece yatağa tek başına giriyor ve yanında ona duyduğu saygının bir göstergesi olarak parmak eklemlerine kondurduğu bir öpücükten başka bir şey bulunmuyordu.

Bunun nedeni onu geceleri uyutmuyordu.

Önceki gece ona bunu sormuştu. Onu yatak odasına davet etti.

Adamın eli kızın elini sıkıca kavramıştı ama ağzı da kızın parmak eklemlerine bastırırken daha az nazik değildi.

Adam cevap verirken mavi alevler onu yakmakla tehdit etmişti. "Beş gün."

Bu sabah, gece boyunca en az yüz kez huzursuz ve korkunç bir duyguyla uyandıktan sonra, Alexandra daha fazla uyuyamayacağı fikrine teslim olmuş ve alışılmadık bir şekilde erken giyinmişti. Yeni, iyimser bir coşku ve kalbinde bir gülümsemeyle merdivenlerden aşağı atlarken *üç gün olduğunu* fark etmişti. Üç gün ve

boş rahminin durumu doğrulanacaktı.

Üç gün sonra ona güvenmeye bir adım daha yaklaşacaktı. En azından bu açıdan.

Lobiye kocasından önce varmıştı ve resepsiyon görevlisi tarafından çağrıldı.

"Sizin için bir not, Majesteleri." Özenli bir gülümsemeyle küçük bir fildişi zarf uzattı.

Son on yıldır neredeyse her ay korktuğu zarfın aynısı.

Yine güzel bir gün olabilirdi, diye hayıflandı Alexandra, sıcak bir panik ateşi teninde küçük iğne ucu kadar yangınları tutuştururken.

Eğer hiç adam öldürmemiş olsaydı.

Kararsız parmakları mektubu açmadan önce mektubun yazarını biliyordu.

Günahı onu Normandiya'ya kadar takip etmişti.

Onu her yerde takip ediyordu, değil mi? Dünyanın neresine kaçarsa kaçsın, şantajcısı biliyordu. Onu bulmuştu. Ve saat gibi işleyen bir kâbus gibi bir mektup gelmişti.

Parayı yarın gece Redmayne mezarına getireceksin.

Midesi çalkalanarak notu tekrar tekrar okudu ve her zaman yaptığı gibi bir şeyler bulmak için taradı. Kimin yazdığına dair bir ipucu.

Hiç işe yaramadı. Yazı her zaman farklıydı. Çok kısa. İmza yok.

Gözyaşları harfleri bulanıklaştırdı ve Alexandra gözlerini sıkarak kapattı, umutsuzluk onu dibe çekmekle tehdit ediyordu.

Biliyor olabilirdi. Çünkü bir anlığına da olsa kendini rahat bırakmıştı. Meşe cüsseli kocasının gölgesine sığınmış, yıllarca altında ter döktüğü gerçeğin bunaltıcı parıltısından onu gölgelemesine izin vermişti.

Huzurlu anlarının eninde sonunda lekeleneyeceğini biliyordu ama bir ayı daha olacağını düşünmüştü. En azından Redmayne Kalesi'ne dönmek ve parayı nereye göndereceği konusunda endişelenmeden önce düşes maaşını almak için bir şansı vardı.

Dehşeti çaresiz bir öfkeye dönüşürken Alexandra kâğıdı avucunun içinde buruşturmamak için kendini zor tuttu. Neden acı çeken, masumiyetini kaybetmenin bedelini ödeyen o olmalıydı? Kendisine çektirilen bir eziyetin cezasını mı çekecekti?

Travma geçirmiş bir kızın zihninde verdiği çılgınca karar, neden tüm hayatı boyunca onu takip etmek zorundaydı? De Marchand'ın ölümünün bedelini çocukları mı ödeyecekti? Torunlarına mı?

Ne zaman bitecek?

Zarfı çevirdi ve bu kez kaç posta damgası taşıyacağını merak etti. Genellikle talepler oldukça egzotik bir yerdeki telgraf ofisinden gelirdi. Fas, belki. Ya da Berlin. Sonra da birkaç ülkeden geçerek bulunduğu yere ulaşırdı.

İzleri daha önce takip etmiş, hatta telgrafın gönderildiği ofisi bile bulmuştu ama kimse mesajı kimin gönderdiğini açıklayamamıştı.

Sonsuza kadar izi sürülemez.

Ancak bu zarf, büyük harflerle yazılmış adı dışında tamamen boştu. Yazı ne eril ne de dişil.

Parayı yarın gece Redmayne mezarına getireceksin.

Getir. Gönderme.

Bu da demek oluyor ki...

"Özür dilerim," sordu resepsiyon görevlisine, istemediği kadar kararsız bir sesle. "Bu mektubun nereden geldiğini öğrenebilir miyim?"

"Buradan, Majesteleri," diye cevap verdi katip. "Posta damgası yok. Şahsen teslim edildi ve dün gece kutunuza bırakıldı."

Masanın üzerine düz bir şekilde bıraktığı eli, dört nala koşan kalbini dizginlemeye çalışırken yumruk şeklinde kıvrıldı. "Kim tarafından?"

"Ne yazık ki kimse söyleyemez." Yüzündeki yumuşak ifade yerini pişmanlık dolu bir ifadeye bıraktı. "Gece kapıcısı, oldukça talepkâr bir misafir tarafından birkaç kez masadan çağrıldı."

Umutları azalmaya başlamıştı. "Bir gece kuryesi tarafından bırakılmış olabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Herhangi bir kurye, hangi posta yuvasının size ait olduğunu bilemeyeceği için bir resepsiyon görevlisini beklemeyi bilirdi, Majesteleri. Sizi temin ederim ki misafirlerimizin oda numaralarını vermek gibi bir alışkanlığımız yok." Tereddüt etti. "Yine de sizin ve dükün en lüks sütlerimizde kalıyor olmanız pek de sürpriz sayılmaz sanırım."

Keskin bir nefes alış verişinden sonra, içine çöken umutsuzluğu iğne ucu kadar bir ışığın delip geçtiğini hissetti. Görevliye teşekkür etti ve şömineye doğru yürüdü, sanki diğer taraftaki cevabı görebilecekmiş gibi nota baktı.

Çok az insan onun Normandiya'da nerede olduğunu biliyordu ve daha da azı de Marchand'ın öldüğünü doğrulayabiliyordu.

Tam da bu otelde kalan iki çok *özel* ruh, olay meydana geldiğinde de Chardonne'daydı. Leydi Julia Throckmorton ve Jean-Yves. Rose yakınlarda olabilir mi?

Julia, Dr. Forsythe'ın peşini bırakmamak için birkaç günlüğüne Seasons-sur-Mer'de kalmaya karar vermişti. Yoksa sadece iddia ettiği şey bu muydu? Bunca zamandır bir düşman mıydı?

Alexandra bu fikri reddetmek için elinden geleni yaparak başını salladı. Bu hiç mantıklı değildi. O ve Julia her zaman çok iyi anlaşmışlardı ve kadının inanılmaz miktarda parası olduğu biliniyordu. Alexandra'nın aylık ödemeleri Julia'nın servetinin yanında çok küçük kalırdı.

De Chardonne'dan beri araları açılmıştı ama birbirlerinden hiç .

Hatasız hafızasına göre, Julia'nın yatak odası de Chardonne'un doğu tarafındaydı, bu da bahçeler batıya baktığı için de Marchand'ı gömdüklerine tanık olma şansının çok az olacağı anlamına geliyordu.

Ayrıca, Julia'nın bunca zamandır ona bu kadar ustaca eziyet edecek kadar zeki olduğu fikri de saçmaydı.

değil miydi?

Yine de... nedeni zalimlik olabilir miydi? Zekâsını sarı buklelerin ve sanatsız bir önemsizliğin altında saklıyor olabilir mi?

Peki ya Jean-Yves? Cecelia'nın en sevgili, babacan arkadaşı onu güvende tutmak için gönderildi.

Öldürdüğü adamı gömmüştü.

Onlar gittikten sonra cebinden jileti almış olabilir. İhtiyacı olan diğer kanıtlarla birlikte.

Alexandra için duyduğu endişenin sahte olması mümkün müydü? Cecelia'ya olan mutlak sadakati bir yalan mıydı?

Bu düşünce Alexandra'nın çenesini titretti. Bunca zamandır onun çevrelerinde kalan son saf ve düzgün adam olduğundan o kadar emindiler ki.

Yaşlı adamın nezaketinin yapmacık olduğunu öğrenmek Alexandra'nın kalbini kıracaktı.

Ama bu Cecelia'yı öldürür.

Terk edilmesine, zorbalığa uğramasına ve annesinin günahları yüzünden suçlanmasına rağmen yine de herkesin içindeki iyiliği bulmayı başaran sevgili, güven dolu Cecelia. Yaşlı adamı çok seviyor, ona vekil yaşlı bir baba gibi bakıyordu.

Jean-Yves'i "işe almış" olsa da, Kızıl Haydutlar Jean-Yves'in ara sıra yaptığı ayak işleri dışında bir hizmetçiden çok bir arkadaş olduğunu görecektik kadar çok ziyarette bulunmuşlardı. Zamanının çoğunu Cecelia ona kitap okurken kendi oturma odasında ayaklarını ateşe uzatarak geçiriyordu. Ya da Cecelia'nın satrançta kazanmasına izin vermesine sevinerek. Çalışan sıfatını taşıması, ona hizmet etmekten çok gururunu okşuyordu ve Cecelia ona maaş olarak belirlediği miktarı bile cömertçe paylaştırmıştı.

Cecelia'nın cömertliği onun için yeterli değil miydi? Tercih ettiği kaliteli şaraplar ve pahalı, rahat ayakkabılar Alexandra'nın kanlı parasıyla mı satın alınmıştı?

Hesaplı bir düşünce korkusunun alevlerini söndürmeye yardımcı oldu. Alexandra da Francesca gibi olsaydı, bunu bir fırsat olarak görürdü.

Parayı kazı alanına getirecekti. Postayla değil. Ne de havale edecekti.

Getir onu. Bu da yarın gece sonunda işkencecisiyle yüzleşebileceği anlamına geliyordu. Belki bazı cevaplar alabilirdi. Ve eğer şantajcısı için bir vekil gönderilirse, yeni bulduğu unvanını, servetini ya da nüfuzunu kullanarak kiralık bir hayduttan bilgi koparma şansı hâlâ vardı.

İçinden ağır ve dehşet verici bir düşünce geçti.

Ya bu onun son ödemesiyse? Ya sonuyla Redmayne'in mahzeninde karşılaşırsa?

Bu fikre burun kıvrıldı. Şantajcısının ona zarar vermek istemesi hiç mantıklı değildi. Eğer ölürse, paranın kaynağı da kurumuş olacaktı.

Artık bir düşes olduğuna göre, işkencecisinin yeni şartları tartışmak istemesi daha mantıklıydı.

Böyle bir şeyin kötünün iyisi olması ne kadar da acı verici.

Ağır botlar mermer zemine yaklaşırken Alexandra tüm duygu izlerini silmeyi umarak deli bir kadın gibi gözlerini kırpıştırdı. Bu kendinden emin adımların sesini nerede duysa tanırdı.

Yaralı ruhunun derinliklerinden bir gülümseme çağırdı, ancak bakışlarındaki endişeyle karşılaştığında duraksadı.

"Kötü bir haber mi aldınız?" diye sordu, rahatlatıcı bariton sesinden bir endişe notası yayılıyordu. "Solungaçların biraz yeşile dnmş."

Kağıda baktı, sanki bir satırdan daha fazlasını içeriyormuş gibi gözlerini hareket ettirdi. "Bu benim ailem."

"Düğün yüzünden zgnler," dedi alaycı bir ifadeyle.

Başını kaldırıp baktı, sabah ışığının adamın abanoz saçlarına nasıl kobalt rengi bir parlaklık verdiğini görünce bir an için kr oldu. Onun sarımtırak ihtişamının yanında kendi solgunluğu kesinlikle kansız görünüyor olmalıydı.

"Tam tersine," diye onu yatıştırmak için acele etti. "Tebriklerini gönderiyorlar."

"Bana hiç de mutlu grnmyorsunuz."

Düşündüğünden daha yüksek perdeden çıkan gergin bir kakhaha attı. "Düğünde olmadıkları için... biraz kızgın olduklarını kabul ediyorum ama babam zaten gelemeyebilirdi ve Andrew yurtdışında ve bu kadar kısa yolculuğa çıkamazdı."

Yalanların dilinden bu kadar kolay dökülmesinden nefret ediyordu.

Koyu, yaralı bir kaş aşağı indi. "O zaman... neden biri mezarının üzerinden geçmiş gibi görünüyorsun?"

Çünkü birinin atasının mezarını kendi mezarı yapmak istemesi gibi küçük bir ihtimal vardı.

Yarın akşam.

Sesini fısıltıya kadar alçalttı, halka açık bir yerde bulunduklarının acı verici bir şekilde farkındaydı. "Maaşımı soracak kadar nezaketsiz olduğum için çok utanıyorum. İzin verirseniz, maddi sıkıntılarını hafifletmek için onlara göndereceğim."

Ve alacaktı da. Geriye ne kaldıysa ve kardeşine gidecekti. Kendisine bir şey olursa onlara bakılacağından emin olacaktı.

Gergin ifadesi biraz gevşedi, sanki kadının sıkıntısının kaynağının para gibi önemsiz bir şey olması onu rahatlatmış gibiydi. "Avukatımla temasa geçeceğim

Redmayne Şatosu'na döndüğümüzde aileniz için bir ödenek ayarlayacak."

Adamın küstah yardımseverliği vicdanına binlerce zehirli iğne batırdı ve verdiği cevap boğazında düğümlenirken toksinler midesine doldu.

"Korkarım ihtiyaçları bundan biraz daha vahim. Bir posta ya da kurye ile gönderebilir miyim? Bu sizi ve avukatınızı zahmetten kurtarır," diye teklifte bulundu.

"Fransa'dan bir kurye mi? Eve dönmemiz için bir hafta bekleyemeyecek kadar muhtaçlar mı?"

"Söylemekten utanıyorum... durum böyle olabilir." Alexandra başını eğdi, utanç çok ama çok gerçekti. Aldatıcı olduğu için utanç duyuyordu. Kendi sırlarını kurtarmak için ailesini daha kötü bir duruma düşürdüğü için.

Elini çenesinin altına koydu ve kızın gergin bakışlarını kendi bakışlarıyla buluşturdu. "Bugün avukatıma telgraf çekerim, hemen Bentham Park'a kurye ile gönderir. İki gün içinde ellerinde olur."

Alexandra aynı anda hem şefkat hem de çaresizlik hissetmenin mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama burada, içinde onu hasta etmeye yetecek bir düşmanlıkla savaşıyorlardı. "Şehirdeki bir bankayı ziyaret edebilir miyiz? Oradan para çekebilir miyiz?" diye önerdi aceleyle. "Babam... dediğim gibi, iyi değil. Kardeşim de sıkıntılarımızın boyutunu bilmiyor. Sanırım paranın benden gelmesini tercih eder. Bu onun kırılan gururunu hafifletecektir."

Kocasının dudağındaki yara, kafası karıştığında ya da hoşnutsuz olduğunda olduğu gibi derinleşti. "Döviz kurunda biraz kaybım olacak..."

"Bir sonraki ödememden al. Çeyizimden ya da yüzük yerine," diye ağzından kaçırdı. "Ne istersen ondan kesebilirsin. Gerçekten de, bundan sonra kendi bakımımı kendim yapmaya çalışacağıma söz veriyorum. Ne de olsa ben eğitilmiş bir kadını, kendi servetim için çalışmak istiyorum. Rahatsız etmek istemiyorum. Pişman olmanızı istemiyorum..."

Bir parmağı dudaklarının üzerine bastırarak onu susturdu, sonra da gözünden kaçtığını fark etmediği bir damla yaşı yakalamak için kaldırdı. Vahşi yüz hatları güneşin kırılğan ışığında parlıyordu ama onu asıl hayrete düşüren, ona bakarken gösterdiği ılımlı şefkatti.

"Hiçbir karımın utanç duymasına gerek yok." Bu söz, onu sessizliğe iten sert ama uysal bir şefkatle söylenmişti. "Eski soyluların pek çoğu bugünlerde benzer vahim koşullar altında. Tarımın yerini sanayiye bırakması ve kiracı çiftçilerin

topraklarını daha kârlı fabrikalar için kullanıyorlar." Parmağını kadının dudaklarından kaldırdı ve titreyen çenesini düzeltti. "Moralini düzelteceğine söz verirsen, yarın Le Havre'daki bankaya gideriz ve istediğin miktarı çekerim."

"Gerçekten mi?"

"O kadar şaşırmış görünme," diye keyiflendi. "Ailenizin geçimini sağlamaktan mahrum kalmam ve belki de sevgili kardeşiniz zaman içinde Ramsay ve benden girişim planları ve sermaye piyasaları hakkında bir şeyler öğrenebilir. Bentham unvanını bir kez inşa etmek için elimden geleni yapacağım. Sen benim mirasımı korumama yardım ederken, ben de Andrew'unkini korumaya yardım edebilirim. En azından bunu yapabilirim."

Rahatlama, minnettarlık ve Alexandra'nın tanımlayamadığı kadar güçlü bir duygu dalgası, onu skandal yaratacak bir sevgi gösterisiyle kocasına doğru sürükledi. "Böyle cömert bir kocayı hak etmek için ne yaptım ben?" Birkaç damla gözyaşı daha döktü, bunlar mutluluktan kaynaklanıyordu.

Biraz şaşkınca kıkırdadı, büyük eli kadının sırtında küçük rahatlama daireleri çiziyordu. "Şey... benimle bir ömür geçirmeye mahkûm edildiğine göre gerçekten de çok kötü olmalısın."

"Hayır." Geri çekilerek ona baktı ve şaşkın ifadesini inceledi. "Hayır, sen harikası. Gerçekten, anlaşılmaz derecede harikası. Bu dünyada en çok sevdiğim insanların hayatlarını kurtarıyorsun. Size borcumu ödemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Piers bir an için onun coşkulu minnettarlığının tadını çıkardı. Şüphesiz, yardımının kapsamını abartıyordu, ama sonuç kollarını ona dolmasıysa, kim hayır diyebilirdi ki?

Ayrıca, onun takdirini toplama fikrinden nefret etmiyordu... Bunu özlemişti. Vücudunu onunkine bastırması. Onun kokusunu Saçlarını. Yanağının göğsündeki yumuşak ağırlığı.

Birbirleriyle çok fazla zaman geçirmiş olmalarına rağmen, her zaman var olan arzusunun kıvılcımlarını, ikisini de külden başka bir şeye dönüştüremeyecek bir cehenneme dönüştürmemek için dikkatli, *çok* dikkatli davranmıştı.

Üç gün.

Üç gün sonra onu çırılçıplak yatağa yatırır ve ikisi de kıpırdayamaz hale gelene kadar kalkmasına izin vermezdi. Sonra yemek yerler, dinlenirler ve her şeyi tekrar yaparlardı.

Üç sonsuz, *cehennem* gibi gün.

Piers'in hızlı nefes alışları, kucacağının ona sunduğu rahatlığı hissettikçe yavaşlamaya başlamıştı. Piers bu eksantrik, düşüncesiz kadının kendisine evlenme teklif ettiği için yıldızlara ilk kez şükretmiyordu. Evliliği hem fiziksel hem de duygusal tehlikelerle dolu olsa da, neredeyse her açıdan beklentilerinin ötesine geçmişti.

Beklentileri çok yüksek olduğundan değil. Aslında tam tersi.

Ama Francesca Cavendish ile Redmayne Kalesi'ne hükmetme düşüncesi bir hapis cezası kadar ağır geliyordu.

Çünkü Alexandra'yla evlenmek şimdiye kadar özgürlük gibi bir şeydi. Başka hangi kadın, yüzyıllık bir yeraltı mezarından taşlar çıkarırken onunla birlikte çalışabilirdi? Hangi erkek onun kadar bilgili ve gezgin bir eşe sahip olmakla övünebilirdi? Belki de daha fazla? Kaç erkek kadının dünyanın uzak köşelerine egzotik maceralara götürme fikriyle eğlenebilirdi?

Egzotik demek genellikle rahatsız ve kirli demekti ve karısı bu iki durumdan da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Acaba onda kendisiyle aynı gezginlik tutkusuna sahip bir arkadaş bulmuş olabilir miydi?

Üç gün sonra cevabını alacaktı.

Bekle. *Tanrım.* Tam bir ahmaktı. Üç gün içinde kursları gelecekti. Eğer gelirlerse, onu almak için beş gün daha beklemek zorunda kalacak mıydı?

Yapabilir mi?

Böyle şeylere karşı hiç hassas olmamıştı. Peki ya o?

Merdivenlerden indiğinde, onu çoktan giyinmiş ve beklerken bulunca şaşkına dönmüştü. Yanaklarındaki şaşırtıcı solgunluk ve gözlerindeki buğu onu endişelendirmişti.

Çünkü son dört gün boyunca, onun dürüst olduğundan şüphelenmeye başlamıştı... En azından hamileliği olmadığı konusunda. Böyle bir durumun belirtilerini görmek için onu yakından izlemiş ve hiçbirine rastlamamıştı.

Ama bu sabah o kadar solgun ve hastaydı ki, sabahları çoğu anneye musallat olan hastalığa yakalanıp yakalanmadığını merak etti.

Kadının sıkıntısının fizyolojik değil de sadece duygusal olduğunu görünce suçluluk duygusuyla rahatlardı. O kadar rahatlamıştı ki, aslında

para taleplerine karşı biraz aşırı istekliydi.

Rengini geri getirse ve üzüntüsünü yatıştırırsa bile. Babasının servetinin azalması onun suçu değildi. Kadınların böyle şeyler üzerinde çok az gücü vardı ve bunun çaresizliğini ya da ailesini utandırmamak için kocasından para dilenmek zorunda kalmanın yoğun rahatsızlığı ancak hayal edebilirdi.

Onun gülümsemesini özlemle bekliyordu.

Sabahları enerjik ve coşkuluymdu. Zekâsı keskin ve mizacı çoğunlukla neşeliydi. Tüm açık sözlü ve fevri etkileşimlerine rağmen, hem işçilere hem de öğrencilere karşı sonsuz bir sabır sergilerdi. Düzeltmeleri bile en kırılgan erkek egolarını bile rahatsız etmezdi, çünkü övgüleri ve işine olan tutkusu daha coşkulu ve açıkça samimiydi. Her dili konuşuyordu, bundan emindi. Fransızca, İtalyanca, Almanca, Portekizce ve hatta Forsythe'ı zorlayan Arapça bir metni bile çevirebilmişti.

Bu özellikle keyifli bir andı.

Dürüst olmak gerekirse, hepsi öyleydi. Onunla geçirdiği her an bir öncekinden daha keyifliydi.

Onunla birlikte geçmişini keşfetmekten hayal ettiğinden çok daha fazla zevk almıştı. Bu, atasının kemikleriyle birlikte gömülü olan kendi gizemini ortaya çıkarmak gibiydi.

Ivar Redmayne, kendisinden olmayan bir halk tarafından defnedilmişti ve bu halk ona, mallarını yanına gömecek kadar saygı duyuyordu. Oğlu savaşırken tek başına ölmüştü ama onunla birlikte gömülen hazineler, sevilen ve güçlü bir adamın izlerini taşıyordu.

Torunu tarafından yapılmış biblolar. Karısı Hildegard tarafından sevgiyle işlenmiş bir kürk pelerin, kalkanının içine kazınmış bir tasviri.

Görünüşe göre Redmayne erkekleri, kadınlarıyla *takıntı* derecesine varan sahiplenici ilişkiler kurma eğilimindeydi.

Kendi karısıyla bu karmaşık anlaşmayı yaparken akılda tutulması gereken bir şey.

Onu nazikçe ama sertçe yanından uzaklaştırarak alnından öptü ve yarın için Le Havre'daki bir bankayla görüşme ayarlamak üzere kapıcıya doğru yürüdü.

Bunu yaptıktan sonra arkasını döndüğünde Leydi Julia Throckmorton'ın bir kez daha karısının dikkatini çektiğini gördü.

Her zamanki gibi, sönük kadın ellerini sağa sola sallayarak hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Ancak Alexandra alışkanlığından daha az ilgiliydi. Narin yüz hatları hâlâ somurtkan bir ifadeye bürünmüştü ve belli ki bir çeşit sevecenliğe bürünmeye çalışıyordu.

Görünüşe göre Leydi Throckmorton, karısı söz konusu olduğunda hoş karşılanmaktan sıkılmıştı.

Julia dost canlısı olsa da bir azizin sabrını zorlayabiliyordu ve Piers sık sık karısının ondan rahatsız olmamasına hayret ediyordu.

Bugün öyle değil.

Böylesine üzücü bir aile haberinin ardından, aşırı gergin düşes görünmez bir ipin ucuna kadar gerilmişti.

Genelde iki okul arkadaşının anılarını tazeleyen şakalaşmaları hoşuna giderdi ama bugün kendini toparlayana kadar karısının sosyal yükünü hafifletmek için elinden geleni yapacaktı.

"Leydi Throckmorton," diye selamladı. "Siz Doktorunuzu mu bekliyorsunuz?"

Forsythe?"

Başını arkaya atıp boynunu açıkta bırakarak aşırı coşkulu bir kıkırdamaya başladığında birkaç konuk başladı. "*Benim Dr. Forsythe'im* mı? Bak sen şu işe! Sanırım kazı için erken ayrıldı. Ben de şimdi onu görmeye gidiyordum."

"Biz de oraya gidiyoruz." Alexandra'nın kolunu kendi kolunun içine soktu. "Sana iyi şanslar dileyeceğim-"

"Oh, bu harika." Leydi Throckmorton eliyle geniş bir hareket yaptı. "Cömertliğinizi kullanarak beni oraya götürebilir misiniz? Dr. Forsythe bugün Redmayne kemiklerini nakletmeyi bitireceklerinden bahsetti ve bu ihtimal onu çok heyecanlandırmışa benziyordu. Ona orada olacağıma dair söz verdim ama korkarım ki beni almadan gitmiş."

Forsythe'a acımak onun doğasında yoktu ama yine de çok cazip gelmişti. Görünüşe göre iyi kalpli doktor, inatçı flörtten kaçınmak için elinden geleni yapıyordu ve Piers aniden onu Forsythe'ın yanına götürmek için sabırsızlandığını fark etti.

"Elbette aracımızı paylaşabilirsiniz." Düşünceli karısını ve ıslıl ıslıl parlayan Leydi Throckmorton'u arabalarına kadar götürdü ve ikisini de içeri aldı. Yeraltı mezarları iki milden daha az uzaklıktaydı, yürümek için yeterince kısaydı ama gün sıcak olacaktı ve onları iş kıyafetleri içinde eritmek için elinden geleni yapıyordu. Yeraltına ne kadar çabuk girerlerse o kadar iyiydi.

Eski Arnavut kaldırımli sokaklarda ilerlerken Alexandra sohbet etmekten aciz görüldüğünden, Piers bu duruma ayak uydurdu. Julia Throckmorton'u bir saat gibi kurmanın yeterli olduğunu öğrenmişti.

sonra arkasına yaslanıp nefesi tükenene kadar uygun sesler çıkarırdı.

"Eşim bana burada kaldıktan sonra büyük bir kıta turu planladığınızı söyledi leydim. Seyahat programınız nedir?"

Yüz ifadesi coşkulu bir hal aldı. "Rouen'da kıyafet provası, ardından Duc de Longley ile bir şenlik için Paris'e, Venedik ve Milano'ya gideceğim. Ondan sonra Alpler'de iki seçkin Prusya prensinin de katılacağı bir suareye davet edildim. Sonra da yazı Cenevre Gölü'nde geçireceğim, orada de Chardonne'da on yıllık birleşmemiz için muhteşem bir parti veriyorlar." Alexandra'ya döndü. "Sen, Francesca ve Cecelia katılmayı planlıyorsunuz, değil mi? Özellikle de artık bir dükle evli olduğun için. Herkes nasıl da kıskançlıktan çatlayacak ve bu bize... bilirsiniz... tatsız skandallar dışında anımsayacak başka bir şey verecek."

Karısının yanı başında bir köprü kablosu gibi gerildiğini hissettiğinde Piers'in alnı çatıldı.

"Skandal mı?" diye sordu.

"Sana hiç söylemedi mi?" Julia, Alexandra'ya altın rengi bir kaş kaldırdı. "De Chardonne'dan mezun olmamıza bir aydan az bir süre kala müdürümüz ortadan kayboldu. Öyle bir telaş vardı ki, lansmanımız için doğru dürüst bir suare bile düzenlemediler."

"Bu senin için ne kadar korkunç olmalı," dedi Piers, kuru alaycılığını sesinden uzak tutmak için elinden geleni yaptı, ancak yarı yarıya başarılı olduğundan şüpheleniyordu.

Julia fark ettiyse de belli etmedi. "Kesinlikle tam bir kâbus. İki İtalyan dükü ve bir Romanoff'un da aralarında bulunduğu erkeklerle le Radon'da dans edilecekti. Hepsi iptal edildi. Kıtadan siyahlara bürünmüş olarak dönmek zorunda kalmayı hayal edebiliyor musunuz? O gün için diktirdiğim lavanta rengi elbisemi hiç giyemedim. Bu hayal kırıklığını hiçbir zaman atlatamadım."

Piers karısına döndü, solgunluğunun henüz tam olarak düzelmediğini düşünüyordu. "İsterseniz biz de katılabiliriz," diye teklifte bulundu. "Cenevre Gölü oldukça eğlenceli-"

"Hayır," dedi kararlılıkla, sonra bir an derin düşüncelere daldı, yüz ifadesi uzak, sakın bir nezaketle yumuşadı. "Hayır, ikinize de teşekkür ederim ama ne Francesca ne de Cecelia gelebilir ve ben de onlarsız gitmeyeceğime söz verdim. Umarım anlayışla karşılırsın, Julia."

"Elbette," dedi nezaketle. "Üçünüzün hâlâ birbirinizden ayrılmıyor olmanız ne kadar olağanüstü. En azından herkese yeni Redmayne Düşesi ile tatile gittiğimi söyleyebileceğim. Herkes üçünüzün de umutsuz birer ev kadını olarak kalacağınızı düşünüyordu. Keşke diğer ikisini de evlendirebilsek, ama kusura onların da böyle yüce kocalar bulabileceklerinden şüpheliyim."

Piers onun ağzından çıkan her kelimeye dikkat ediyordu ama Alexandra'nın kolunu sahiplenici bir tavırla sıkıca kavrayışı karşısında içten içe gülümsedi. Leydi Throckmorton'a Alexandra'nın onlarla tatile gitmediğini, kendisini balaylarına soktuğunu hatırlatmak isterdi. Bunun yerine başını eğerek, "Hiç de değil," diye cevap verdi.

"Yine de insan merak ediyor..." Çenesine spekülâtif bir dokunuş yaptı. "Maurice de Marchand'a ne oldu? Gerçekten de oldukça... heybetli bir müdürdü, değil mi?"

Alexandra gözlerini denizle kaplı sabahın ışıltısından ayırmadan, "Etkileyici, evet," diye onayladı.

"Sence bir sevgiliyle mi kaçtı?" Piers cesaret etti. "Ya da belki de kurumdan para çalıp ortadan kayboldu?" Ya da belki de kendini öldürmüştür, diye ekledi sessizce. Kıkırdayan bir grup sosyete kıızıyla uğraşma fikri bile insanın dudaklarını bir tabancaya sarıp tetiği çekmeyi düşünmesi için yeterliydi.

"Bir umut." Julia omuz silkti. "Gerçi yetkililer olaya cinayet muamelesi yaptı. Diğer kanıtlarla birlikte biraz kan bulunduğuna dair spekülasyonlar vardı."

"Hatırladığım kadarıyla hiçbir kanıt kesin değildi," diye araya girdi Alexandra. "Adli tabip, bırakın ölümü, kağıt kesiğini bile doğrulayacak yeterli kanıt olmadığını bildirdi."

"Evet, insanlar öylece ortadan kaybolmazlar. Bir tanık olmalı-"

Alexandra öne doğru eğildi, yüz hatları ciddi ve sıkıntılıydı. "Tanıklar yalan yere yemin edebilirler. Bilim bunu yapamaz. Eğer bir cinayet hakkında spekülasyon yapacaksanız, kanıtınız *olmalı*."

"Aslında," diye itiraz etti Julia, omuzlarını yukarı kaldırarak. "Bir şey hakkında spekülasyon yapmak için elinde kanıt olması gerekmez, hayatım. Spekülasyon budur. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum Alexandra, kimse *seni* onu öldürmekle suçlamadı ki." Dehşetle güldü. "Bu fikir bile!"

Bu, her şeyden önce bir bilim insanı olan, gerçeğe karşı sadık ve tutkulu olan karısıydı.

Hiç de kötü bir duruş değil, diye düşündü gururla.

"Eğer müdür öldürüldüyse, Leydi Throckmorton, bunu kimin yaptığını tahmin edersiniz?" diye sordu boş boş, kazı alanının yaklaşmasına sevinerek.

"Kimin yaptığı çok açık." Julia dudaklarını büktü, mavi gözleri Alexandra'ya bakarken parlıyordu. "Her zaman biliyordum."

Karısı karşısındaki kendini beğenmiş kadına doğru eğilirken ceketindeki parmaklar pençeye dönüştü. "Kim?" diye sordu.

Julia dudağını büktü, pür dikkat kesilmişti. "Ya sevgilisi ya da..."

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Ya da bahçıvan.

Alexandra sıkıdığı dişlerini araladı ve ağrıyan çenesini ovuşturdu. Önünde sınıflandırıp kategorize ettiği kemik sandığından başını kaldırıp kocasının bir kepçeyi su kovaşına daldırışını izledi.

Julia'nın sözleri bütün öğleden sonra aklından geçip durmuştu.

De Marchand bir aşık tarafından değil, bir kurban tarafından öldürülmüştü. Ve bekçi tarafından gömülmüştü.

Julia biliyor muydu? Yoksa sözleri Alexandra'nın gömülü kalmasını istediği gerçeğin fısıltısını mı ortaya çıkarmıştı?

Bekçinin şüphelendikleri kadar güvenilir olmadığını.

Jean-Yves son dört gündür mezarlarda çalışan işçiler arasındaydı, onu dikkatle izliyor ve göz göze geldiklerinde gülümsüyordu.

Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Alexandra adama gülümsemek için elinden geleni yaptı, ancak bu girişim kırılgan ve gergin hissettirdi. Adamın kocasıyla dirsek temasında bulunması onu rahatsız etmişti.

Yüzündeki güler yüz ifadesi daha derin bir açgözlülüğü ya da kötü niyeti gizliyor olabilir miydi? Bunu yarın öğrenecekti.

Tüneller ve tonozlu mahzen tamamen emniyete alındıktan sonra Redmayne ve Forsythe, çeşitli eşyalar, eserler, zırhlar ve mezar örtüsünün bazı kalıntılarının tozunu alıp yontmayı bitirir bitirmez Ivar Redmayne'in kemikleriyle doldurduğu sandıkları taşıdılar.

Eğer bütün gün dikkatini dağıtan cehennemî şeylerle boğuşmasaydı çok daha hızlı çalışabilirdi, bunların başında da barbar kocası geliyordu.

Redmayne Mahzeni'ne giden son tüneli güçlendirirken Forsythe ve mühendislere yardım etmeden önce bütün sabah taş ve toprak taşımıştı.

Ter, saç çizgisinde parlıyor ve fener ışığında parlak bir parıltıyla alaca boynunu boyuyordu. Lekeli fildişi gömleğinin bir düğmesi daha açılmış, göğüslerinin dramatik kabarıklığı ortaya çıkmıştı.

Aniden, şimdi güçlü bir susuzlukla boğuşan kendi ağzının kuruluğunun farkına vardı. Suyun gideremeyeceği bir susuzluk.

İzlemeyi reddetti. *İstemeyi* reddetti.

Yapılacak çok şey vardı. Tehlikede olan çok şey. Dizginlenemez erkeksi gücünün dikkat dağıtıcı başarılarının ötesinde üzerinde düşünecek ve endişelenecek çok şey vardı.

Ayrıca, bütün öğleden sonra kesinlikle çekilmez biriydi, tüneldeki her ağır yolculuğu bir rekabete dönüştürüyor, en ağır yükü omuzlamakta ısrar ediyordu.

Bir noktada Forsythe'a bir sandık dolusu hayvan kemiği fırlatmış, kemiklerin içi boş ve hafif olduğuna dair küçümseyici bir laf etmişti. Sonra da demir silahlarla dolu küçük bir at büyüklüğündeki sandığı hemen kaldırmış ve tünelden aşağıya doğru koşmuştu.

Kaynak suyu dolu kovanın neredeyse tamamını içmesine şaşmalı mıydı?

Alexandra kime karşı daha huysuz olduğuna karar veremiyordu. Kendini beğenmiş bir ergen gibi davrandığı için ona mı, yoksa ondan etkilendiği için kendisine mi?

Her şeyin ötesinde, Julia bu gösteriden son derece keyif alıyordu. Tabii çeşitli odalarda dolaşmakta, her şeye dokunmakta, mekanizmalarla oynamakta ve hem ona hem de Forsythe'a durmadan anlamsız sorular sormakta ısrar etmediği zamanlarda.

Ve zavallı Dr. Forsythe'dan bahsetmişken, erkekliği çalışanlarının ve iki kadının önünde sorgulanmaya başlandığında, Redmayne'i yakalamak için elinden geleni yaptı.

Tüm bunlar, narin bir iskeletin sorumluluğu ve eteğinin ceplerini kavuran bir şantaj mektubu arasında Alexandra öfkesini dizginleyemediği için ölebileceğini düşündü. Gerginlik kaslarını bir sıçrama tahtası gibi sıkıca sarmıştı ve baş ağrısı omuzlarından boynuna doğru ilerlemeye başlamış, şakaklarını bir mengene gibi sarmakla tehdit ediyordu.

Forsythe su kovanının başında sırasını bekleyen Redmayne'e katıldı. Öğleden sonraki bu geç saatte, neredeyse ölüme yakın görünüyordu, terden sıırılsıklam olmuş ve onu hiç görmediği kadar kırmızı yüzlüydü.

Ona acıyarak uzlaştırmacı bir gülümseme sundu, Julia dikkatini dağıtmadan önce o da eski canlılığıyla karşılık verdi.

Paylaştıkları anı fark eden Redmayne elindeki kepçeyi yere bıraktı ve o gevşek bacaklı, vahşi zarafetiyle ona doğru yürüdü.

Adamın bakışlarındaki sahiplenici sıcaklık karşısında Alexandra neredeyse uyluk kemiğini düşürüyordu, bu yüzden kendi bakışlarını sıkıca işine çevirdi ve adam ona hitap etmek için eğildiğinde bile yaklaştığını fark etmeyi reddetti.

"Ona güzel gülümsemelerini sunabilirsin, karıcığım," diye homurdandı kulağına, "çünkü senin güzel iniltilerin ve iç çekişlerin benimdir."

Rahmindeki kelebek kanatlarının patlamasını görmezden gelen Alexandra, Forsythe'ın mağaranın diğer tarafındaki müstehcen yorumunu duymadığından emin olmak için sertçe yukarı baktı.

Doktorun başı mırıldanan Julia'ya doğru eğilmişti, görünüşe göre onlara alışmıştı.

Alexandra kocasına doğru döndü ve kalça kemiğini ateşli bir politikacının parmağı gibi salladı.

Ve ne söyleyeceğini tamamen unuttu.

Her zaman böyle çekici kokmakta *ısrar* etmek zorunda mıydı? *Teri* bile çekiciydi. Deri, toprak ve tuzlu, erkeksi bir misk kokusuyla temiz ve keskin.

Dört gün boyunca kendisine bu şekilde eziyet ettiği için onu azarlamak yerine, "Kaba davranıyorsun," diye fısıldadı.

Dudaklarını kızın ağrıyan çenesine bastırmak için eğildiğinde büyük omzu kararsızlıkla kalktı. "Dürüst olacağım," diye gürledi.

"Saçmalıyorsun."

"Şimdi kim kabaymış bakalım?" diye alay etti, kulağının arkasındaki tüylü deriyi ısırarak için saçlarına kök saldı.

İsteddiği için değil ama onun sarhoş edici dokunuşunun tehlikelerini anladığı için onu uzaklaştırdı.

"Bu sonuncusu." Dikkatini dağıtmak için, büyük büyükbabasının etkileyici uyluk kemiğini ona uzattı. "Kabul ediyorum, Redmayne soyunun erkekleri kesinlikle dikkate değer bir fiziksel yapıya sahip. Kemiklerine kadar. Ivar senden sadece birkaç santim kısaydı ama bahse girerim aynı derecede kalın ve iri yapıydı. Ayrıca, sizinkiler gibi onun dişleri de sağlıklıydı."

Gözleri açık bir günde Baltık Denizi'nin rengine parıldarken dilini kurt gibi kesici dişlerinin üzerinde gezdirerek sağlıklarını test etti. "Bir erkek karısının bu şiirsel iltifatlarıyla yemek yiyebilir." Dramatik bir şekilde iç çekti.

Kaşlarını çattı, onun iyi mizahının cazibesine kapılmayı reddetti. "Birkaç tane iyileşmiş kırık kemik buldum, muhtemelen savaşta olmuş," diye devam etti. "Ama kaval kemiğinde çocukluğundan kalma bir kırık var. Bunun dışında sağlam bir adamdı, dizleri bile sağlandı ve eklemleri sağlıklıydı. Ölüm nedeni organlarıyla ilgili bir şey olmalıydı, çünkü

Kemiklerde bozulma ya da hastalık belirtisi yok. En azından ilk incelemede."

"Gerçekten de etkileyici bir ata." Adam etkilenmiş bir şekilde başını salladı. "Onun soyundan geldiğim için şanslıyım."

"Aşırı güçlü bir adam olurdu," dedi açık bir anlamla. "Erkeklerin lideri. *Herhangi bir* erkeğin ona ayak uydurmasını beklemek ona haksızlık olurdu. Bunu yapmak imkansız olurdu."

"Anlıyorum." Gözleri Forsythe'a kayarak ona aynı şekilde sırtıttı. "Sanırım diğer erkekler ona meydan okumayacak kadar zekiydi. Ve eğer meydan okurlarsa, sadece bedenlerini değil, iradelerini de kırdı." Yanağındaki kir lekesini sildi, muhtemelen daha da kötüleştirdi. "Şimdilik sadece birini kırmaya niyetli bir barbarla değil de bir dükle evli olduğun için minnettar ol, karıcığım." Eğildi ve Ivar'ın uyluk kemiğini kadından alıp muayene çadırına götürmek üzere yastıklı sandığın içindeki yerine dikkatlice yerleştirmeden önce, dudaklarını kadının nutkunu tutmasına neden olan gürültülü ve gösterişli bir öpücük için topladı.

"Hangisi?" diye sordu, yanlış anlamadığından emin olmak için.

"Vücudu hala sağlam, değil mi?"

Alexandra ona bakakalmış, çekiç yerine yumruğunu kullanarak sandığın kapağını sıkıca kapatırken öfkeli mi yoksa şaşkın mı olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Dört gün sonra ilk öpücüğünü almıştı ve bunu onun ya da *kendisinin* iyiliği için değil, sadece rakibi olarak gördüğü önemsiz bir adam için yapmıştı.

Bu ne cüret. Bu ne *küstahlık*.

"Julia ile çay içeceğim," diye homurdandı. "Atana karşı dikkatli ol, gerçi kemiklerinin önemsiz ağırlıkta olduğunu yeni öğrendim."

Eteklerini topladı ve Julia'yı, kocasını son sandığı taşımaya bırakarak yanlarında yürümekten memnun görünen bitkin Forsythe'dan uzaklaştırdı.

Redmayne'in kıkırdaması onları uzun tünelde takip etti, sonra derin bir homurtu ona lanet olası şeyi omuzladığını ve peşlerinden yürüdüğünü söyledi.

Eğer bu yükü almak istiyorsa, alabilirdi.

Alexandra yeraltı mezarlarında gezinirken birkaç derin nefes aldı ve kanını sakinleştirdi. ona kızgın olduğu için değildi. Nasıl olur da

O olabilir mi? Ona karşı hoşgörölü olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Özellikle de bu sabah, onun finansal önerilerine boyun eğerek.

Hayır, kızgın değildi. Sadece... hayal kırıklığına uğramıştı. Tam olarak ona bile değil. Sadece her şeye. Tüm dünyaya. Bütün günü geçmişe kızarak, gelecekte korkarak ve çevresindeki herkesin düşman olduğundan ya da olacağından şüphelenerek geçirmişti.

Kemikleri sanki bu yerin rutubetine ve tozuna aitmiş gibi hissedene kadar onu yıpratmıştı.

Yeraltı mezarlığından çıkıp gün ışığına kavuşmak için bir avuç basamağı tırmanarak üzere eteklerini kaldırırken, bu akşam yemeğindeki somurtkanlığını telafi edeceğine karar verdi. Belki bir kez daha yakınlaşmaya bile kalkışabilirdi. Adamın bağının kopmaya oldukça yakın olduğunu söyleyebilirdi. Haşlayan bakışlarından belliydi bu. Konuşmalarının viski yumuşaklığındaki derinliğinde, sesinin de dilinin onun üzerinde olduğu kadar ipeksi oluşunda.

Anlaşılamayacak kadar büyük ahşap kirişlerle desteklenmiş girişten tırmanarak geçti, öğleden sonra güneşi Normandiya kayalıklarının altındaki suda parıldarken gözlerini kısarak baktı.

Redmayne, önceki tahkimattan duyduğu memnuniyetsizliği dile getirdikten sonra, iki gün kadar önce bu kirişlerin yerleştirilmesine yardımcı olmuştu.

İşçiler ve onların güvenliği için endişelenmesi onu memnun etmişti.

Kadının her parçası onu arkasında hissediyordu ve dönüp-

Kulakları sağır eden bir tahta ve taş parçalanmasından önce belli belirsiz bir patlama sesi ve tanıdık bir tıslama yankılandı.

Bu da ne-?

"Koşun!" Forsythe hem Alexandra'yı hem de Julia'yı ileri doğru itti, tam o sırada düşen taşların gürültülü sesi, yukarıdaki bir çadırda ikinci çaylarını içen işçilerin dehşet dolu çığlıklarını ve çağrılarını bastırdı.

Hayalet gibi bir toz patlaması hepsini yuttu ve bunun ivmesi Alexandra'yı nefes almak için savaşıırken elleri ve dizlerinin üzerine itti, göğsü kemikleri titreten öksürüklerle spazm geçirdi.

Kaos onu bir anda sardı. Öğrenciler, arkeologlar ve işçiler birbirlerine emirler yağdırırken eller onu tünel girişinden daha uzağa sürükledi.

Kayaların arasına yerleşen daha küçük kayaların çıkardığı kireçli sesler onu öylesine dehşete düşürdü ki, yardım etmeye çalışan her kim olursa olsun ondan uzaklaştı

onu enkazdan çıkardı.

Yeraltı mezarlarının hangi bölümü ? Herkes başarmış mıydı?

Dışa

rı Dışarı çıkmayı başaran oldu mu?

mı? Redmayne neredeydi? Onun tam arkasındaydı ve o da tünelden birkaç adım dışarı çıktı. Eminim eşiği daha önce geçmişti-

Julia ona doğru tökezledi, sarı gündüz elbisesi artık beyazın ruhani bir tonuna bürünmüştü. Önlenemez hıçkırıklarla titreyerek Alexandra'nın kollarına yığıldı.

"Yaralandın mı?" Alexandra kararsız elleriyle onda bir yara olup olmadığını araştırarak sordu.

"Beni kurtardı," diye feryat etti Julia. "Forsythe beni kurtardı ve şimdi onu bulamıyorum. Öldü mü?"

Alexandra Julia'yı bekleyen bir öğrenciye teslim etti. Ciddi bir önsezi duygusuna kapılarak yeraltı mezarlarının girişine doğru sendeledi.

Şimdi aşılmaz bir taş duvar.

Adamlar çoktan kayaları kazıyor, bağırıyor ve toprağı tıkalı kemerden uzaklaştırmak için bir hat oluşturuyorlardı.

Bu da demek oluyor ki...

"Hayır." Yeni doğmuş bir geyik yavrusununki kadar sabit bacakları üzerinde koşmaya çalışarak daha hızlı sıçradı.

Redmayne. Son çıkan o olurdu. Kocası neredeydi?

Adamın geniş omuzlarının, bir baş melek kadar beyaz ve bir o kadar da acımasız bir şekilde, çöken toz bulutunun içinden eriyip çıkmasını bekledi. O Torcliff'in Dehşeti'ydi. Amazon onu fethedememişti, Nil de öyle. Ormanları evcilleştirmiş ve acımasız çölleri aşmıştı.

Basit bir mağara onu yenemezdi.

Bu düşünce kesinlikle imkânsızdı.

Artık hava taş ve toprakla daha az boğulduğu için Alexandra, Forsythe'ı sersemlemiş bir halde kendini enkazdan dışarı sürüklerken buldu. Terine bulaşan solgun madde koyulaşarak kurumuş kan görünümünü almıştı.

Alexandra onu sarsmak için ayağa kalkmasına yardım etti. "Redmayne nerede?" diye bağırды, sesinin Julia kadar histerik çıkmasını umursamadan. "Kocam nerede?"

Forsythe sanki onu anlamakta güçlük çekiyormuş gibi yavaşça arkasındaki adam boyu taş yığınınına baktı. "O... tam . Değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. Ya da çığlık attı. "Hayır, hayır, hayır. *Hayır!*"

Forsythe onu yanından geçerken yakaladı ve kollarından tuttu.

"Alexandra, yapma. Bu çok tehlikeli."

Onun tutuşuna karşı mücadele etti. "Hâlâ . Onu almak zorundayım dışarı."

Forsythe kendini tuttu. "Eğer Redmayne'i tanıyorsam, biliyorum Kendini tehlikeye atman onun yüzünden değil."

"Onu tanımıyorsun. Ben tanıyorum. O benim *kocam!*" Kadın ondan uzaklaştı. "Ya bir kürek al ve yardım et ya da yolumdan çekil!"

Adamlara katıldı, kımıldatma umudu olmayan bir kayayı tutup itti.

Omzuna nazık bir el indi ve dişlerini göstererek döndü, onu yeraltı mezarlarından uzaklaştırabilecek herkesle savaşmaya hazırdı.

Jean-Yves'in endişeli bakışları eskisi kadar rahatlatıcı değildi ama onun hakkındaki şüpheleri üzerinde duracak zamanı yoktu.

"Onu bulmalıyım," diye soludu, ciğerlerinin neden hâlâ daraldığını ya da kalbinin neden yerinden fırlayacağını bilmiyordu. "*Bulmalıyım.* O benim kocam. O benim ... kocam."

Hiçkırıklar artık söyleyemediği kelimeyi bastırdı. Sadece bir hafta önce yabancı bir kelimeydi... *Koca*. Ve şimdi, bir kocaya sahip olma lüksü vardı. İyi bir koca. Nazık bir koca. Yaralı bir kalp ve cömert bir adam. Sekiz gün boyunca, onun için hayal ettiğinden çok daha fazlası olmuştu. Bir akıl hocası. Bir koruyucu. Lekeli zırhlı bir şövalye. Asi, söz dinlemeyen bir ata binen ve hem yırtıcıyı hem de avı evcilleştiren biri.

Çocuklarının babası olması gerekiyordu.

Birkaç saniye önce onunla alay etmişti. Şakacı mavi gözlerini ona dikmişti. Tanrım, ya o gözleri bir daha göremezse? Ya hiç görmezse... Ya o...?

Zorlukla kontrol altına aldığı paniğini taşımakla tehdit eden daha derin bir histerinin uyarısı olan küçük bir umutsuz ses kaçtı.

"*Petite duchesse.*" Jean-Yves, kızın omzunu sıkarken öfkeli ya da güçsüz birinin kullandığı sesi kullandı. "*Mon petit oiseau blessé.*" Benim küçük yaralı kuşum. "Cecelia beni inandırdı... .." Yüzü

rahatsız bir şekilde büküldü. "Bu adamın, yani kocanızın sizin için bir şey ifade ettiğini düşünmemiştim."

Alexandra başını şiddetle salladı. "Ben... Onu kaybedemem Jean-Yves," diye hıçkırdı. "Beni Normandiya'ya nazik olmak için getirdi. Çünkü bunu eğlenceli bulacağımı düşündü. Ben onun nedeni olamam... Tanrım... O ölemez..." Jean-Yves, yıpranmış gözlerinden dallanan derin çukurları kırıştıran bir inançsızlıkla ona baktı. "Sadece birkaç gündür tanıdığın bu sert adam. Korkunç bir ismi olan bu dük. Evli kalacaksın gelen onca şeyden sonra bile ona değer veriyor musun? Ona değer veriyor musun?" "Ben... Ben önemsiyorum!" *Önemsiyordu*. Tanrı *yardımcısı* olsun ama seviyordu.

"O zaman." Ceketini çıkardı ve birinin işçilere uzattığı bir kürekle değiştirdi. "Hadi kazalım."

Alexandra minnettar bir hıçkırık atarak kendi küreğini kaptı.

Sevgili Jean-Yves'ten nasıl şüphelenebilirdi? O bu kadar iyiyken. Bu kadar sadıkken. Bu esrarengiz Fransız, onun en karanlık saatlerinde hep yanında gibiydi.

Onun için toprağı kazıyorum.

Bu sefer bir cesedi gömmek için değil, bir cesedi geri almak için.

Alexandra girişten uzaklaştırabildiği kadar çok kayayı kaldırdı, altlarına hendekler kazdı ki daha büyük adamlar onları yuvarlayabilsin. Büyük taşların arasında harç görevi gören küçük taşları tırmalamak için tırnaklarını kırdı. Sonunda kollarındaki gerginlik ve yanma yerini bitkin bir titremeye bıraktı. Ter, şakaklarındaki saç tutamlarını kıvırdı, sırtından aşağı ve göğüslerinin arasına damladı. Taşlar ayak parmaklarını eziyordu. Avuç içleri su topladı. Ve yine de kazmayı bırakmadı.

Ona ulaşana kadar olmaz.

Birisi onun adını söyledi. Söyledi. Kalbini kırmakla tehdit eden çılgın bir desibelde hıčkıra hıčkıra ağladı. Diğer işçilerin şaşkın bakışları bir yana, o kişinin kendisi olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

Yanında, Jean-Yves'in çalıştığı yerin hemen önünde, herhangi bir adamın kafasının üç katı büyüklüğünde bir taş, sanki büyük bir ağırlık ona çarpmış gibi titredi. Arkasından gelen erkeksi böğürtü, panik içindeki ıssızlığını delip geçen bir güneş ışığı huzmesi gibiydi.

"Piers?" diye seslendi kayayı tırmalayarak. "Piers, sen misin? Cevap ver bana. Orada mısın?"

Toprak, kulaklarına çarpan nabzının sesi gibi onun cevabını da boğuyordu ama adamın bir tür asık suratlı direktif verdiğiinden emindi.

Kutsal olmayan bir sevince boğulmuş bir halde, kendisine hızlı bir Fransızcayla fırlatılan kelimeleri tercüme edecek kadar iyi anlayamadan, yerinden oynatmayı umarak kayanın kenarını etkisiz bir şekilde .

Jean-Yves onu yakaladı ve tam zamanında kenara çekerek kaya parçasının yerinden oynamasını ve küçük taşlardan oluşan tümsekten aşağı yuvarlanmasını sağladı.

Adını bir kez daha seslendi, bu kez acınası bir inilti olarak kaçtı. Çılgına dönen ve ne kadar aşağılayıcı bir şekilde tedirgin olduğunun farkında olan Alexandra, birilerinin de aynı şekilde çalıştığının farkında olarak kayayı ve enkazı çekip durdu.

diğer tarafta çılgınca.

Daha çok.

Kocası.

Sesi ona ulaştı. Önce emirler yağdırıyordu. Sonra sesi endişeli bir tonlamayla yumuşadı. Ama yine de kelimeleri algılayamıyordu. Tam olarak değil. Tek bildiği ona ulaşması gerektiği idi.

Sonunda, sanki aralarındaki kaya duvar toza dönüşerek parçalandı; küçük taşlar, ortak ihtiyaçlarının altında yol verirken tümsekten aşağı takırdadı.

O zaman birbirlerini sadece pençelediler, vücutlarını vahşi bir kaynaşmayla bir araya getirdiler. Sanki bir daha aralarına hiçbir engelin giremeyeceğinden emin gibiydiler.

Alexandra içten bir alkışın belli belirsiz farkındaydı. Sesler, tezahüratlar ve daha fazla kaos.

Önemli değildi. Umurunda değildi. Kulağının dibinde kalbinin güçlü ve emin atışından başka bir şey duymuyordu. Onu gücüyle sarıp sarmalayan çelik gibi kaslarının üzerine dökülen teninin erimiş sıcaklığından başka bir şey hissetmiyordu. Artık hava solumuyordu, ama ciğerlerini onun kokusuyla doldurdu, tadı dışında aklına gelebilecek her duyusunu bastırana kadar kokuyu içine çekti.

Ve bu yalnız olduklarında gerçekleşebilirdi.

Onu öpecekti. Ve lanet olsun, o da onu öpecekti.

"Alexandra." Adamın sesini hem dudaklarından hem de kulağının altındaki göğsün derinliklerinden duydu. Bu onu sakinleştirdi. Mantığını alt etmekle tehdit eden, alışılmadık derecede ateşli histerisini yatıştırdı. "Yaralandın mı?" Ellerini kızın kollarında ve sırtında gezdirerek bir yara olup olmadığını araştırdı. "Tatlı

Tanrım. Merdivenleri zamanında çıkıp çıkmadığını anlayamadım. Dışarı çıkamayacağından korktum."

"Ezildiğini ." Sesi, göğsünün geniş düzlemlerine karşı küçük ve ağlamaklı geliyordu.

Nazik eller onları ayırdı. Jean-Yves ve başka bir işçi Redmayne'i üzerine oturup soluklanabileceği bir kayaya götürdüler. Alexandra her ayrıntıyı endişeyle izleyerek peşlerinden gitti.

Toz ve çamurdan bir dağ gibiydi. Saçının ve hatta sakalının kalın katmanlarına yapışmış, yara izlerinin sık oluklarına ve gözlerinden çıkan hafif çizgilere yerleşmişti.

Tüm o engin ve egzotik deneyimleri içinde, tanık olduğu en güzel manzara bu olmalıydı.

Birinin uzattığı suyu aldı ve ağzındaki tozu silkeleyip toprağa tükürdükten sonra bir yudum daha aldı.

Alexandra, adamın kalçasındaki kir lekelerinden birinin terden dolayı diğerlerinden daha koyu olduğunu fark edene kadar onun görüntüsünü aynı derinlikte seyretmeye devam etti.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonunun yırtık kısmına uzandı. "Oh, patlama, yaralanmışsın!"

Omuz silkti. "Bacağıma bir taş düştü ama önemli değil." Bir avucunu omzunun üzerinden dirseğine doğru itti. "Herhangi bir yara aldınız mı? Ellerin, çiğ-"

"Biri bana biraz su getirsin," diye emretti. "Kesiği temizleyeceğim ve değerlendireceğim-"

"Buna gerek yok, sevgilim." Kirin patinası, hem kınama hem de daha yumuşak bir şey içeren delici gözlerinin ona parıldarken başka bir dünyadan görünmesine neden oldu. "Şeytan tüyü var ama ciddi bir şey değil. Bilmek istediğim şey, beni kazmaya çalışırken neden kendini tehlikeye attığın-"

"Ama kanaman var!" diye araya girdi. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Pek sayılmaz." Yaranın üzerinde bir el sallayarak önemsiz olduğunu ilan etti.

Alexandra kendini yatıştırmaya izin vermedi. Pantolonundaki yırtığın etrafında, yaranın derin olup olmadığını anlamak için çok fazla kir vardı.

"Bir bakayım," diye ısrar etti.

"Sen bir tıp doktoru değilsin," diye hafifçe hatırlattı ona.

"Dikiş atılması gerekebilir." Yırtık kumaşın bir tarafını geri sıyırdı. "Daha önce bir yarayı dikmiştim-"

Titreyen iki elini de kendi ellerinin arasına aldı ve onları tanıdık, kaba tenli bir sıcaklıkla sardı. "Bırak karıcığım," diye mırıldandı nazikçe. "Benim için kendini üzme gerek yok. Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes al."

Bunun üzerine ayağa fırladı, ciğerlerini yeterince hızlı doldurmak için savaşıırken ellerini onunkilerden ayırdı. "Ben sakınım," diye ilan etti. "Ben sakınlığın ta *kendisiyim*. Biraz daha sakın olsaydım, uyuyor olurum!"

Oturuyor olmasına rağmen, avuçlarını yüzünün iki yanına yerleştirmek için çok uzanması gerekmedi. "Anlıyorum, Alexandra. Korkunç bir ölümden kurtulmuş olmak herkesin sinirlerini bozabilir-"

Onun küçümseyici ses tonu karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Öyle değil. Daha önce de ölümlle burun buruna geldim."

"O zaman..." Kaşlarını çatı, alnındaki şaşkın çizgiler orada kuruyan çamurda çatlaklar oluşturdu. "Kemikleri kurtarabildim, kaybettiğin için endişelenmene gerek yok-"

"*Seni* kaybettiğimi sandım, seni koca Neandertal!" Sesinin tiz çıktığını biliyordu ama bu noktada umursamanın ötesine geçmişti. "Kemikleri asın! En büyük kutuyu kaldırmakta *ısrar* etmek zorunda mısınız? Her şeyi bir yarışa dönüştürmek üzerine mi? Bunu... yarına bırakabilirdin... Bana dışarı kadar eşlik edebilirdin. Sen... Sen... Sen ölebilirdin!"

Kahretsin, hıçkırıklar göğsünden yukarı tırmanıp boğazına doluştu ve onları tekrar aşağı indirmek için kalan tüm öz kontrolünü talep etti.

"Haydi ama," diyerek çarpık bir sırtıyla yatıştırdı ve başparmağını kızın yanağına sürttü. "Bu gerçekten o kadar kötü olur muydu? Zengin bir dul olurdun. Sorunların çözülmüş olurdu."

Alexandra ne yaptığının farkına eli adamın yanağına çarptı.

Bunu takip eden şaşkın sessizlikte, yüzünü yakaladı ve onu acımasızca öptü. Dişlerini hissedecek kadar bir güçle ağzını onunkine yapıştırdı. Öfkesini hissetmesi ve dehşetini tatması için yeterince sertti.

Bunu yaptıktan sonra ona bir tokat daha attı.

İnsanlığın kayıtlı tarihinde hiçbir zaman yirmi adam bu kadar uzun süre bu kadar sessiz ve hareketsiz kalmamıştı.

Redmayne taş suratlı ve gözleri parlayarak ona baktı. Neyle, bilemiyordu.
Hayatında bir kez olsun umursamadı.
Sonra kocası daha önce hiç görmediği bir şey yaptı. Sırıttı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Piers'in aklına kazı alanında kalması gerektiği geldi. Araştırması gerektiğini. Özellikle de kimse o kadar şüpheli görünmediği için. Eski mağaralar her zaman çökerdi; adamlar omuz silkti. Belki de tahkimat herkesin düşündüğü kadar sağlam değildi.

Ne mutlak. Lanet olası. Saçmalık.

Tahkimatı kendisi görmüştü. Bin yıllık katedraller daha az yapısal bütünlüğe sahipti.

Hayır. Bir şey olmuştu. Tavan çökmeden hemen önce duymuştu, farklı bir ses onu tam zamanında atlaması için uyarmıştı. Bir çeşit tıslama ve çıtırtı, kayalar düşmeye başlamadan önce bir patlamadan önce gelmişti.

Patlama değil ama barut ya da benzeri bir maddeden şüphelenmiş.

Yapı mühendisi Le Havre'dan yarına kadar dönmeyecekti ve o olmadan yeraltı mezarlarına girmeye kalkışmak aptallık olurdu.

Ayrıca, onu Alexandra'nın yanından ayırmak için bir mucize gerekirdi. Şimdi o tehlikede olabilir.

Artık aralarındaki dinamik değişmişti. Bağları güçlendi.

"Karın seni seviyor." Giuseppe bir doktor yarasını yıkadıktan, diktikten ve bandajladıktan sonra sırtını sıvazlamıştı. Yarası ne düşündüğü kadar sığ ne de korktuğu kadar derindi.

Piers adamla tartışmak istememişti.

Karısı onu sevmiyordu. Sevemezdi. Sadece birkaç kısa gün sonra. Ama önemsiyordu. Onun beklediğinden daha fazla önemsiyordu.

Onu bir sonraki çadırdaki muayene olmaya ikna etmek için biraz uğraşmak gerekmişti. Elleri sıyrılmıştı ama başka ne gibi yaralar almış olabilirdi ki?

Onu kurtarmaya çalışıyorum.

"Sana bunu düşündüren nedir?" diye sordu Giuseppe'ye.

"Sen aşktan bahsetmiyor musun?" Yaşlı adamın küstahlığı onu kızdırdı ve ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Kanı kaynadığı için konuşmaya cesaret edemedi. Öfkesi kabarmıştı. Dilinden binlerce kötü söz döküldü.

Doktor akıllıca hareket . "Belli ki sana sırılsıklam aşık olmuş."

"Hayatımı kurtarmaya çalıştığı için mi?"

Yaşlı adam sanki daha önce hiç bu kadar kalın kafalı bir adamla karşılaşmamış gibi ona baktı. "Eğer seni sevmeseydi, sana iki tokat atmazdı."

Piers o sırada gözlerini kaçırmıştı, böylece dikkatli adam gözlerinin arasından parlayan kalbini görmeyecekti.

Doktor evliliklerinin olağanüstü koşullarından haberdar değildi. Ne de inkâr ettikleri tutkularının boyutunu. Ne de aralarındaki güvenin olanaksızlığını.

Ancak bir haklıydı. Ona iki tokat atmıştı.

Çünkü önemsiyordu.

Avucunun acısı hâlâ yanağında duruyordu. Ve onu her işaretlediğinde, saçma bir gülümseme tüm yüzünü sarmakla tehdit ediyordu.

Otele dönerken yol boyunca bununla mücadele etmiş, onun görmesine izin vermek istememişti. Kadın ifadeyi yorumlayamazdı ve adam da bunu tartışmaya hazır ya da istekli değildi.

Aslında arabada pek konuşmadılar, ama yaradan çok sıyrık olan ve bu nedenle bandaj gerektirmeyen elleri adamınkilerin arasında sıkıca duruyordu.

Suçluyu bulduğunda, o piç kurusu kızın mükemmel tenindeki her bir çizik için beş kat kan ödeyecekti.

Kalça kalçaya oturuyorlardı, kadının başı adamın omzuna yaslanmıştı. Sanki aralarında bir polimer ya da yapışkan büyümüşü ve her türlü ayrılığa direniyordu.

Onu arabadan indirip büyük lobinin merdivenlerini tırmanırken bacağında bir sızı hissetmedi bile.

"Majesteleri." Resepsiyon görevlisi yanlarından geçerken seslendi ve ince bir kâğıt parçası uzattı. "Bir telgrafınız var."

"Görüşürüz," diye bağırarak ilk merdiveni çıktı.

Adam hayattaydı. O da yaşıyordu. Çoğu zaman hafife aldığı bu gerçek, damarlarında onun bedeniyle söndürmek istediği bir ateş yaktı.

On gün lanet olsun.

Önemsemesinden başka ne önemi vardı? Onun özlem duyması?

Onu yıkamak için uygunsuz saatler harcardı. Onunla banyo yaparak. Onun kremi, tatlı teni ellerinin altında sabunla kayganlaşırdı. Onun kıvrak vücudunun, kendisininkinin üzerinde ve etrafında kaydığını hayal edebiliyordu. O da

her yumuşak ve kadınsı yarığı yıkıyor, elleriyle ve ardından ağzıyla kapsamlı bir inceleme yapıyor.

O da aynısını yapar mıydı? Vücutundaki kumları temizlerken onu keşfedecek miydi? Aleti bu düşünceye büyük bir şiddetle tepki verdi, bir iniltiyi bastırdı ve adımlarını hızlandırdı.

Onun ellerini üzerinde görmek *istiyordu*, buna ihtiyacı vardı. Küçük, zarif eller. Karmaşık işlere ve ayrıntılı efora alışkın, çok verimli ve yetkin.

Kadının, altındaki yatağa yayılmasını istiyordu. Geniş ve çıplak ve kısıtlama olmadan.

Bu gece, o gidiyordu-

"Ama telgraf sizden, Sör Cassius Ramsay'den," diye ısrar etti resepsiyon görevlisi. "Acil olarak işaretlenmiş. Aşırı derecede acil."

Piers dişlerini o kadar sıkı ki birinin kırılmasından korktu. Ama karısını, kirden çizilmiş alnına bir öpücük kondurarak serbest bıraktı. "Banyo yapılması ve Constance'ın seni soyması için önden haber gönderdim." Kendisi için talep etmek için yanıp tutuştuğu bir ayrıcalık.

sonra içindeki tüm mücadele tükenmişti. Uysal bir baş hareketiyle cevap verdi.

Piers onun ne kadar genç göründüğünü düşünmemeye çalıştı. Büyük, nazik geyik gözleri ve sallanmaya alışkın kırılğan çenesiyle şimdi ne kadar da av gibi görünüyordu.

Keşke ejderhalarını öldürebilseydi. Onun başında bir bekçi gibi duracak, yaklaşanlara hırlayacaktı. Gözlerindeki sırları yakıp kül ederdi,

Onun gibi birine kim zarar vermek isteyebilir? Böyle bir şiddeti hak edecek ne yapmış olabilir?

Çünkü o yeraltı mezarlığında her ne olduysa bir kaza değildi.

Ve sonuçların ölümcül olması gerekiyordu.

"Bir dakikadan fazla sürmez." Ondan o kadar uzun süre ayrı kalmaya cesaret edemezdi. Onu güvende tutması gerekirken değil. Onu hayatta tutması gerekirken.

Eğer Ramsay ona balayında acil bir mesaj gönderdiyse, bu sadece Redmayne Kalesi'ndeki suikastçılarla ilgili bilgi bulduğu anlamına gelebilirdi. Bu, tüm bunların arkasında kimin olduğuna dair gizemi çözmek için bir ipucu anlamına gelebilir ve onu karısının güvenliğini sağlamaya bir adım daha yaklaştırabilirdi.

Masaya doğru yürüyerek telgrafi memurdan kaptı ve açtı.

Biraz daha az kirli olsaydı, teninin esmerden beyaza dönüşmesini izleyeceklerdi. Neden topuklarının üzerinde dönüp hışımla otelin dışına çıktığını anlayabilirlerdi.

Telgrafın içeriğinin neden karısını terk etmesine neden olduğu konusunda daha az şaşkın olurlardı.

*İskoçya'daki bağlantıma danıştım. Dur.
Falt Ruadh her zaman kızıl saç anlamına gelmez. Dur.
Ayrıca KIRMIZI MANE anlamına da gelebilir. Dur.
Sensin, kardeşim. Redmayne. Senin peşindeler. Dur.*

Piers öfkeyle denize doğru yürüdü. Öfkeli.

Trendeki bağlanmamış aygır çılgına dönmüştü. Harabelerdeki silahlı adamlar. Gemideki kaza. Ve şimdi de yeraltı mezarlığındaki göçük.

Her nasılsa Alexandra hep ayak altında olmuştu. Tehlikede. Ve her nasılsa, kibrinden, maceralı ve benzersiz hayat yolunda bir düşman edindiğini varsaymıştı.

Nasıl bu kadar kör olabilir?

Torcliff'in Terörü'ydü. Redmayne Dükü. Düşmanlarının ve düşmanlıklarının listesi Alexandra'nın hayal edebileceği her şeyin çok ötesindeydi. En tepede, onun ölümünden büyük fayda sağlayan bir kuzeni ve eski bir sevgilisi vardı ve uzun envanter oradan devam ediyordu.

Tüm bu olanlarda masumdu. Tabii ki masumdu.

Başından beri amaçlanan kurban oydu.

Parmaklarını sorumluların boğazlarına dolayana kadar, karısı için en güvenli yer ondan olabildiğince uzaktaydı.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alexandra kayıp kocasını bulmak için yola koyulduğunda, pırıl pırıl ufuk öğleden sonra güneşini ikiye bölüyordu. Kendisini bir eşten çok bir metres gibi hissetmekten, yatak odasında sabırla kocası gelene kadar beklemekten bıkmıştı.

Constance'ın yardımıyla, Redmayne'in her an odasına dalmasını bekleyerek günün olaylarından arınmıştı. İlk başta, enkazdan çıktığı andan beri vücudunun her yayılan erotik erkeksi vaatle tanışmaya tamamen hazır olduğundan emin değildi.

Bir süre sonra onu neyin tuttuğunu merak etmeye başlamıştı. En azından şeytani varlığının ona sağladığı rahatlık ve güvenliğin tadını çıkarmak için onu yakınında istemişti.

Hayatta kalmıştı. Vücudu hâlâ sıcak ve canlıydı.

O hala *onun* kocasıydı. *Onun kocası*. Zamirin sahipleniciliği her zamankinden daha önemli hissettiriyordu.

Ona aitti. Ona. Ve ona ihtiyacı vardı.

Fildişi rengi sade bir elbise giymiş, hoşnutsuzluğunun izin verdiği sürece yatağın üzerinde tünemişti.

bir ziyaret gelmeyeceği belli olduğunda, içinde bir susuzluk uyandığını istemeye istemeye kabul etti. Su ya da şarapla kolayca yatışmayan bir susuzluk. Onun eşsiz görüntüsünü içmeye, kokusunu ve sıcaklığını içine çekmeye ihtiyacı vardı.

Hayatta olduğunu, onun iyi olduğunu kendine hatırlatmak için. Çünkü bir şekilde onun için gerekli hale gelmişti.

Çalkantılı duyguları büyük bir saatin sarkacı gibi sallanıyordu. Ve yalnız geçirdiği her geçen dakika, kendini daha az kontrol altında hissediyordu. Hiçbir şeyin.

Onun hisleri.

Onun kaderi.

Onun varlığı.

Resepsiyon görevlisine Redmayne'in nerede olduğunu sormuş, görevli de onu dışarıya, denize doğru yönlendirmişti.

Esintiler saçlarını oyuncu parmaklar gibi oynatıyor, yumuşak ama asi bir kaosla savurarak aşağıdaki kumsallara inen merdivenleri iniyordu.

Ancak akşam plajlarını çoğunlukla ıssız bulmak için.

Endişeyle, pamuk yığınınına benzeyen beyaz bir köpeği gezdiren yaşlı bir beyefendiden af diledi. "Belki bana yardımcı olabilirsiniz mösyö, olağanüstü uzun sakallı bir adam arıyorum. O..." Sustu. Redmayne Dükü'nü bir yabancıya nasıl tarif edebilirdi ki? Özellikle de bugün. Hâlâ yeraltı mezarlığında olduğu gibi mi giyinmişti?

"Böyle bir adam vardı, madam." Nazik beyefendi şapkasını eğdi. "Corbeau Noir Uçurumu'nun arkasına, kum tepelerinin arkasına sıkışmış du Val koyunda yüzüyordu." Kayalıkların keskin bir şekilde kesildiği yeri işaret etti, su, deniz otlarının gelişigüzel tutamlarıyla dalgalanan sığ kum tepelerinin arkasında kayboluyordu. "Bu adamın böyle bir saatte yüzmek için kafasına dokunmuş olabileceğini düşündüm, çünkü güneş yakında kaybolacak ve rüzgar soğuyacak."

"*Mersi!*" diye seslendi, eteklerini kaldırıp koya doğru aceleyle ilerlerken terliklerinin altından dökülen kumlara lanet okudu.

Kum tepelerini aştıktan sonra, canlı sahil otlarının arasından geçen yumuşak bir patıkada aceleyle ilerledi, ellerini uzattı, böylece hafif esintiler sazları avuçlarına nazik şeyler çizmeye teşvik etti.

Küçük tepecik uçurumun altın sarısı yüzünün yanında yükseliyordu ve kumulun diğer tarafının gelgitin yükseldiği yere doğru sürünerek indiğini gördü.

Alexandra dondu kaldı, önündeki görsel bereketi tam olarak kavramaya çalışıyordu.

Güneşin son hilali denizin kıvrımlarının üzerinden zar zor görünüyor, akşam rüzgârının savurduğu çeşitli bulut çizgilerini rengârenk bir ateşe veriyordu. Yaz havası yaklaşan bir fırtınayla birlikte yoğun bir şekilde esiyordu, hem sıcak hem de nemle ağır ve düşmancaydı.

Bu kızıl gökkubbe tarafından saygı gören Redmayne, dalgaların arasından Neptün gibi yükseldi ve yontulmuş kollarını yumuşak bir şekilde kaldırarak vahşi saçlarını kafa derisine doğru kaydırды.

Güneşe çok uzun süre bakmanın sonuçları çok iyi belgelenmişti. Bir bakış bile tavsiye edilmezdi.

Biri kör olabilir.

Yine de gözlerini kırpmadan, kaybolan küreden çok daha parlak bir manzaraya baktı. Ona uzun süre bakarsa başına nasıl bir felaket geleceğini merak etti.

Nişasta Alexandra'nın dizlerini terk etti ve yana doğru tökezledi, onu sabitlemek için yakındaki uçurumun yüzüne uzandı.

Daha önce de çıplak adamlar görmüştü.

Anatomi kitaplarında, verilen ve resimlerde ve Sorbonne'da çalışmaktan kaçınmadığı çok sayıda heykelde.

Ama hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı... onun için.

Onu henüz görmemişti, uçurumun gölgesinde olduğu gibi gizleniyordu.

Beline kadar gelen gelgitte bir an durmuş, ellerini sakalında gezdirerek suyu temizlemişti.

Sanki söylenmemiş bir emre cevap veriyormuş gibi, deniz ondan çekildi ve çıplak formunu ıslak, parıldayan bir kesinlikle ortaya çıkardı.

Göğsünün yuvarlak kasları, ince bir abanoz tüyüyle tozlanmış, uzun, kalın kollara doğru alçalıp yükselen muazzam omuzlara doğru genişliyordu. Gövdesi, üzerine erimiş bronz dökülmeden önce mermerden oyulmuş olabilirdi.

Bir başka hafif saç izi, gövdesini oluşturan kasların inatçı dalgalanmaları arasından aşağıya doğru-

Adam güneş tarafından arkadan aydınlatılacak şekilde dönmeden önce sadece bir anlık bir bakış yakaladı, bu da onun ... özelliklerinin üzerine bir gölge düşürdü.

Yine de yeterince görmüştü. Zayıf, sivriltilmiş kalçaları seksini çerçeveleyiyor, hareket ettikçe şekillenen ve değişen çok sayıda tepe ve olukla oyulmuş uzun bacaklara yol veriyordu.

Sol uyluğundaki bandajın bırakıldığını ve küçük bir dikişin kasları zedelediğini fark edince kaslarını çattı. Kıyıya doğru çekilen suyla mücadele ederken yarası onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyordu.

Vücudunun üzerindeki gölge kayarak ona adamın başka bir filtresiz görüntüsünü sundu. Tüm formu muhteşem bir makine gibiydi; her bir tendon, kas ve eklem hem zarif hareketlerle hem de akıl almaz bir güçle esniyor ve akıyordu.

Nabızı titreyen Alexandra bakmamaya çalıştı. Gerçekten de öyle yaptı. Kendisinin arzu ettiği saygı ve alçakgönüllülüğü ona da göstermeye çalıştı.

Ama yine de, küçük bir uçurum duvarı ve sık bir kum tepesinden başka mahremiyeti olmayan denizde hiç çıplak yıkanmamıştı. Sahil şeridini fethedip uçuruma doğru yöneldiğinde alçakgönüllülük en son kaygısı gibi görünüyordu.

Ona doğru.

Daha doğrusu, uşağının uçurumun duvarına bıraktığına şüphe olmayan, ütülenmiş giysiler ve botlarla dolu, zar zor fark ettiği sepete doğru

Onun için.

Onu gördüğünde kaşlarını çatdı. "Burada tek başına ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Kahretsin. Onu casusluk yaparken yakalamıştı. Alexandra yüzünü buruşturarak onun keskin yüz hatlarını keskinleştiren kınamayı sakın bir tavırla karşıladı.

"Seni bulmaya geldim," diye açıkladı, giysilerinin olduğu sepete doğru ilerledi ve ona bir havlu getirmek için eğildi. "Dönmeyince endişelendim-"

"Otelde dinleniyor olman gerekirdi," diye kestirip attı, kendine özgü karanlık zarafetiyle yaklaştı.

"Dinlenmek istemiyorum." Söylenecek çok şey varken değil. Dilinin ucunda milyonlarca soru varken ve bunlardan ilki ...

Neden onu yalnız bırakmıştı?

Havluyu kadının elinden kaptı ve kalçalarına doladı.

Sinirlenen Alexandra bir adım, sonra bir adım daha geri çekildi. Onun utanmaz çıplaklığı kadar sinirlenmesine de alışık olmadığını fark etti. Suyun adamın boynundaki oluklardan omuzlarına ve göğsüne doğru dikkat dağıtıcı izler bırakarak havlunun içinde kayboluşunu izledi.

"Burası güvenli değil." Damarları kaslarının üzerinde yuvarlanıp esnedi, eskisinden daha büyüktü, tam olarak anlamadığı bir şeyle titreşiyordu. İnanılmaz derecede daha devasa görünüyordu. Artık neredeyse hiç fark etmediği yara izleri, her zaman yüzeyin hemen altında hissettiği o iyi kontrol edilmiş öfkeyle sertleşmiş yüz hatları arasında keskin bir rahatlamayla göze çarpıyordu.

İçindeki kız ona dönmesi için bağıırıyordu. Kaçmak için. Adamın hoşnutsuzluğundan, gücünden ve dalgalar halinde yaydığı sıcaklıktan saklanmak için.

İçindeki kadın, huysuz yaklaşmaya cesaret ederek ayaklarını ileri doğru itti. "Tehlike olduğunu biliyorum," diye cüret etti. "Bu yüzden geldim..." "Son zamanlarda kendimi sadece senin yanındayken güvende hissediyorum" diye itiraf ederken kirpikleri adamın kaplan keskinliğindeki bakışlarına karşılık veremeyecek şekilde aşağıya doğru indi.

"Alexandra." Diliyle alt dudağını ıslatmadan önce, yalvaran bir inilti olarak kızın adı ağzından kaçtı. "Bugün yaralanabilirdin ya da daha kötüsü olabilirdi. Paylaştığımız hayatın bu olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Seni bir düşes yaparak, aynı zamanda böyle günler için işaretledim. Uzun süre hareketsiz kalmam ve her zaman güvenli yollardan gitmem. Düşmanlarım var ve eğer benimle evli kalırsan, onlar da senin olacak."

"İkimizin de enem-" Sözü nü kesti, az önce söylediklerini sindirirken şaşkınlığı yerini hayrete bıraktı. "Seninle evli *kalırsam* ne demek istiyorsun?"

"Henüz birlikteliğimizi tamamlamadık." Kelimeleri sanki onu gücendirmişler gibi ısrarak söyledi. "Senin... bir seçeneğin var."

Evliliğin feshinden mi bahsediyordu? "Seni terk etmemi mi istiyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

"Söyle bana karıcığım, tüm bunlar bana bağlı bir hayata değer mi? Pislik, düşmanlar, kötü şöhret. Bugünün sebebi benim-"

"*Buna değer,*" diye atıldı. "Biliyorum uzun zaman olmadı ama seni tanıdığım son dokuz günde kendimi son dokuz *yılda* hissettiğimden daha canlı hissettim. Bu hayat benim sevdiğim, her zaman istediğim şey, bunu anlamıyor musun? Kazı alanları, toprak ve ölümler. Ben de senin gibi seyahat, bilgi ve macera arzuluyorum. Bence ikimiz de bunu birlikte bulabiliriz, değil mi? Kabul etmek gerekir ki, hayatlarımıza yönelik daha az girişim tercih edilirdi. Ama hepsi benim..." Tam zamanında dudaklarını birbirine bastırdı.

Benim hatam.

Sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Adam hâlâ bilmiyordu. Onu ne zaman bir tehditten kurtarsa, bunun kendi geçmişinin ikisinin de başına açtığı bir tehdit olduğunu bilmiyordu. Bugün arkadaşları ve kocası tünellerde ezilmiş olabilirdi.

Tabii onlardan biri olayı gerçekleştirmediyse.

Benim hatam.

Tanıdık karar, bir gelgit dalgasının gücüyle içini parçaladı.

Neyi itiraf edebilirdi? Neyi saklamalıydı? Öldürölmüş olabilirdi. Bir şeyler bilmeyi hak ediyordu.

Her şey olmasa bile.

Ama anlatması gereken sadece onun sırrı değildi. Jean-Yves yıllar sonra ilk kez kendi topraklarındaydı. De Marchand'ın ölümündeki rolü ortaya çıkarsa onu hemen tutuklayabilirlerdi. Francesca ve Cecelia kim bilir neredeydi ve işler ters giderse onlara nasıl haber ulaştıracağını bilmiyordu.

Eğer şimdi söylerse... Redmayne onu koruyabilirdi. Ne yapacağını bilebilirdi.

Eğer ona şimdi söylerse... herhangi bir erkeğin vereceğı tepkiyi verebilirdi. Kontrolü ondan alırdı. Onun dengelediğı bir durumu

çok dikkatli bir şekilde yırtıp açarak arkadaşlarını ve bu süreçte kendisini lanetlemiştir.

Ve en kötü senaryo...

Eğer ona şimdi söylerse... onu mahkum edebilirdi. Onu yetkililere teslim eder ve onunla işi biterdi. Başka bir eş, bakire bir eş seçer ve başka birinden istediği kadar varis elde ederdi.

Alexandra onun yüzüne baktı, kuzey gökyüzünde benzer bulutlar toplanırken gözlerinde bir fırtına oluşmasını izledi.

Elbette yapmazdı. Ettiği yeminlerden, paylaştıkları samimiyetten sonra olmazdı.

boşluktan geçen bağı inkâr edemezdi.

Onun kendisine sırt çevirmeyeceğine güvenmek istedi.

Yarın parasını almak için Le Havre'a gideceklerdi. Umarım işkencecisiyle yeni şartlar üzerinde pazarlık yapabilirdi. Şantajcısının kendisinden nihai olarak ne istediğini öğrenebilirdi.

İş o noktaya gelirse, kendini onlar için feda ederdi. Onun için.

Hep güvenden , değil mi? Belki de ona biraz gösterebilirdi.

Kararsızlık içinde kıvranırken dudağının içini çiğnedi. "Seninle kazı hakkında konuşmak istiyordum..."

"Sadece kazıdan bahsetmiyorum, Alexandra," diye homurdandı ve kollarını açarak ona muhteşem formunu sundu. "Sana soruyorum. Senden dürüst bir cevap bekliyorum!"

"Sana anlatmaya çalışıyorum-"

"Beni böyle ister miydin?" Yüz hatlarını işaret etti. "Hiçbir şey olmadan mı? Düşes olmasaydın bile karım olur muydun? Servetimi harcamak için varisime ihtiyacın olmasaydı yine de çıplak ellerinle benim için kazar mıydın? Benim olanı isteyenlerin herhangi bir yolla onu almaya çalışacakları anlamına gelse bile benimle kalabilir misin? Çünkü eğer incinirsen, yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Evet, *kahretsin*," diye tısladı, ikisinin de farklı bir konuşma yaptığını fark etmişti ama onu duyabilecek kadar sakinleşebilmesi için onunkine de değinilmesi gerekiyordu. Eğer bazı gerçekler istiyorsa, bunları verebilirdi. "Sen büyük ve kibirli, hınzır ve kötü huylusun ve ben... elimde olmadan her anımı senin yanında geçirmek istiyorum. Bu yüzden, bu kadar zorba olmayı bırak ve beni sadece bir kez dinle-"

Redmayne onu yakaladı ve alçalan dudaklarıyla sessizliğini zorladı. Öpücüğü erotik bir talep ve sahiplenici bir kucaklamaydı, ikisini de samimi temaslarını kesmeden uçuşunun duvarına doğru itti. Onu yuttu, ağzının ırzına geçti, başparmağıyla dudaklarını araladı ve dilini içeri soktu.

İri vücudu onu uçuşuma doğru sürükledi, kolları kollarının altına girerek başının arkasını ve omuzlarını kavradı ve onu topraktan korudu.

Bir insan yakma fırını gibiydi, onu cinsel sıcaklığıyla yakıp kül ediyordu.

Alexandra başının döndüğünü hissetti, sadece öpücüğünün hızından değil, ondaki değişimden de şaşırılmıştı. Bu sabırlı, çapkınca bir baştan çıkarma değildi. Bu adam onu çok güçlü, çok çıplak bedenine doğru sürüklerken hiçbir kurala uymuyor ve hiçbir sabra aracılık etmiyordu.

Ham, hayvani bir ihtiyaç yaratığına dönüşmüştü.

Kalçalarını ona yaslayana kadar Alexandra havlusunun artık kalçalarının etrafında kalmadığını fark etmedi. Leğen kemiğini yavaş, erotik daireler çizerek döndürdü, ereksiyonunun çıkıntısı şimdi denizden çıktığı zamankinden çok daha büyüktü.

Korkunç bir şekilde.

Dudaklarını kadının çenesinde gezdirmek için öpüşmelerine ara verdi. "Tanrım, karıcığım," diye inledi. "Buna bir an daha katlanamam. İstemeye." Dudaklarıyla yatıştırmadan önce sakalıyla hassas tenini aşındırırken elleri saçlarına dolandı. "Seninle sevişmeden ölebileceğim fikri savunulamaz. İmkânsız."

Aşırı duyarlı ve bunalmış olan Alexandra ellerini adamın pazularına koyarak kendini bu ana sabitlemeyi umdu. Zamanın altından akıp gitmesini, bu anla bir diğerini birleştirmesini engellemeye çalışıyordu.

Geçmiş buraya ait değildi. Onun kucağına değil.

Dört nala koşan kalbini dizginlemek için elinden geleni yaptı. Ciğerlerine hava çekmek için. O onun kocasıydı. Nazik ve düşünceliydi ve... korkacak hiçbir şeyi yoktu.

Ondan korkmuyordu.

"Bekleyebiliriz," diye fısıldadı kulağına, bir eliyle sırtındaki demir kordonları yumuşatırken. "Üç gün daha. Pişman olmanı istemiyorum."

"Bu artık umurumda değil, sadece içinde olmak istiyorum.

Şimdi." Saçındaki el yumruk şeklinde kıvrıldı ve çenesini yukarı doğru çekti,

Boğazını ona açarak oradaki narin deriyi okşamasını ve dişleriyle ısırmasını sağladı.

Diğer kolu onu kendisine doğru kaldırdı ve kalçalarını bacaklarının arasına yerleştirebilmesi için bacaklarını ayırdı.

Onu sıkıştırmak.

Onu yere
sabitlemek.

Eteklerini yukarı çekiyor.

Keskin buz parçaları, rahminde biriken sıcaklığı söndürdü ve onu öylesine saf ve mutlak bir dehşetle ıslattı ki, derisi bile çiğnenene kadar her parçasını ele geçirdi.

Konuşamıyordu.

Çığlık atamıyordu.

Nefes alamıyordum.

Güçsüzce kollarını çekti ama . Panik, boğazını ele geçirdiği gibi kol ve bacaklarındaki gücü de acımasızca çaldı.

Parmakları pençelere dönüştü, tırnakları kollarının etini ısırdı. Tısladı ama bu acı onu daha da alevlendirdi ve ona karşı daha ısrarlı bir şekilde bastırmasına neden oldu.

Çaresiz gözyaşları gözlerine hücum etti. Kaslarının her biri sıkıca kilitlendi ve sonunda, *nihayet*, titreyen uzuvlarını itmek için ciğerlerindeki gücü sürükleyerek bir nefeste hıçkırabildi.

Acısının en derinlerinden gelen bir güç patlamasıyla onu kendisinden uzaklaştırdı.

Bir adım geriye tökezledi ve şaşkın bir muhalefet yemini etti. Alexandra öne fırladı, etrafından dolanarak onun ulaşamayacağı bir yere kaçtı. "Ne-Alex-?"

Ondan uzaklaşırken başını tekrar tekrar salladı. Hayatın kendisi kadar eski ve gerekli bir içgüdü ve enerjiyle dolmuş bir halde, topuklarının üzerinde döndü ve kaçtı.

Vücudu ve dizginlenemeyen arzusu kaçtı. Kadının içine sürmek istediği korkutucu seksten ve adının rüzgâr tarafından koparılan çaresiz sesinden kaçtı. Şimdi gözlerindeki yaşları yırtan ve nemli saçlarının gevşek dallarıyla onu kamçılaman, yanaklarını yakan ve ağzını istila eden rüzgâr.

Kumsal bitene kadar koştu. Bacaklarını o kadar hızlı pompalıyordu ki ayaklarının kuma değdiğinden bile emin değildi. Ciğerleri tehdit edene kadar koştu.

patlamak üzereydi. Ayak bilekleri ağrısa ve kalçaları sıkışsa da merdivenleri koşarak çıktı.

On yıllık kederden, acıdan, suçluluk duygusundan ve korkudan kaçtı. Kocasının vahşi yüz hatlarını gölgeleyen neredeyse köpeksi kafa karışıklığından kaçtı. Arkadaşları için duyduğu sürekli endişeden ve sürekli keşfedilme tehdidinden. Ölüm tehdidinden. İntikamdan.

Sert, hızlı ve muhtemelen onu öldürecek kadar uzun koşarken bile, bir parçası bunun boşuna olduğunu biliyordu.

Çünkü yaptıklarından asla kaçamazdı. Ona yapılanlardan.

Peşinde bu tür iblisler varken, otel içinde odalarına doğru koşup dünyayı dışarıda bırakırken otel personelinin ya da misafirlerin aval aval bakıp bakmadığını bile fark etmiyordu.

Her yeri acıyordu. Yandı. İçi ve dışı.

Yatağa yaklaşmak istemediği için gardırobuyla duvar arasındaki köşeye çekildi, dizlerini göğsüne çekip kollarını göğsüne doladı ve kendini olabildiğince küçülttü. Titremeleri sarsıntılara ve ardından kemiklerini sıkı kasılmalara dönüştü.

Durmaya çalıştı. Nefes almaya. Ağlamaya. Hâlâ sahip olduğu azıcık mantığı da umudunu yitirmeye başlamıştı. Bunun onun yeni gerçekliği olmasından korkmaya başladı. Akıl sağlığının sınırlarının ötesine itilmişti. Bedeni artık kendisine ait değildi. Korkuları artık kontrol altında değildi.

En kötü kabusu haline gelmişti.

Çaresiz.

Kendine karşı bile.

Yüzünü dizlerine gömüp eteklerini ısırdı ve ağzını tuzun, rüzgârın ve ipeğin tadıyla doldurdu.

Boğazını tırmalayan çığlık sonunda patladı, kumaşlar tarafından boğuldu ve tüm ruhu saf, çaresiz, *umutsuz* bir ıstırabın titreyen, kemikleri parçalayan çığlığıyla parçalandı.

İyileştiğini sanıyordu. Hasta ve baştan çıkarıcı kocası bedenini ve zihnini açarak onu cinselliğin dünyasına çekmişti.

Ama hayır. O kırılmıştı. Hasarlıydı. Kirlenmişti.

Ne kadar banyo yaparsa yapsın. Ne kadar gözyaşı döktüğünün önemi yok. Ne kadar tazminat ödediğinin ya da af dilediğinin. Vücudunun istila edildiği gece ile arasına kaç yıl girdiğinin önemi yoktu. Zarar görmüştü. Kirlenmişti. Kirli ve düşmüştü.

Bir daha asla masum olamayacaktı.

Çünkü o masum değildi. Ama suçluydu. Cinayetden.

Benim hatam. Benim hatam. Benim hatam.

Daha sonra ne olduğunu anladığında bir çığlık daha attı.

Kocası giyinip geldiğinde, cevaplar isteyecekti.

Ve itiraf etmek zorunda kalacaktı. İtiraf et ya da yalan söyle. Her iki durumda da, lanetlenmişti.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Piers ön giriş yerine servis koridorunu kullanmayı tercih etti. Artık ne telgraflara, ne "Hazretleri "ne, ne de Tanrı onu korusun, lanet olası arkeologlara dayanabilirdi.

Çamaşırhaneye doğru ilerledi, kirli havlusunu hâlâ ölümcül bir şekilde sıkığının farkındaydı ve onu bırakabileceği kirli çarşaplardan oluşan bir yığın aradı. Bunu başardıktan sonra bir hendek dolusu su doldurdu ve saçındaki kumları bir leğenin üzerinde duruladı, kafa derisini kurulamak için başka bir havlu kaptı.

Doğrulurken aynadaki yansımasını gördü ve bunu neden artık hiç yapmadığını hatırladı.

Hâlâ bir canavara benziyordu.

Ve bugün, karısıyla birlikte, davrandı.

Sanki bakışları aralarındaki katları delip geçebilir ve kule süitindeki gelinini gözetleyebilirmiş gibi yukarıya baktı. Ona gitme dürtüsü fiziksel bir dürtüydü, botları rahatlayıp bir adım atana kadar çekiştirdi ve zorladı.

Ancak vicdanı o çizmeleri yere çaktı.

Bugün tam bir felaketti. Akla gelebilecek her açıdan felaketti. Ama birkaç dakika öncesine kadar verdiği zararın boyutunu fark etmemişti.

Bunca zaman, tam bir ahmaktı. Bencil bir pislik.

Karısının utangaç olduğunu düşünüyordu. Ya da beyinsel. Garip ve bilinçsiz, belki de. Kasıtlı ve aşırı analitik.

İri, kaba ve korkunç derecede itici olduğu için ondan korktuğunu varsaydı.

Kendini beğenmiş düğ olduğu için, kadının davranışının *kendisiyle* hiçbir ilgisi olmadığı hiç aklına gelmemişti.

Gerçeğe karşı gözlerini sıkmak pek işe yaramadı. Kadının ona baktığı saf, filtresiz dehşet şimdi göz kapaklarının arkasına damgalanmıştı. Onu itip uzaklaştırmak için harcadığı çılgınca, olağanüstü güç. Ondan kaçmak için kullandığı umutsuz hız. Bu tür davranışlara daha önce de tanık olmuştu. Av hayvanlarında.

Hayatlarını kurtarmak için kaçtıklarında.

Derinlere çektiği nefesi göğsünde gidip geliyordu. Binlerce olası senaryo onu canlı ve cehennemi bir canlılıkla kuşatıyordu.

Karısını uzun zamandır tanı mıyordu ama bugün yeni bir şey öğrenmişti. Yıkıcı bir şey.

Biri ona zarar vermişti.

Ve farkına varmadan, bir başkasının açtığı yarayı yeniden açmıştı Adamım.

Yumruğuyla aynayı kırmaktan kaçınmak için döndüğünde Bazı giysileri bir masanın üzerinde özenle katlanmıştı ve birkaçı Alexandra'ya ait olan birkaç giysi de bir ipin üzerinde asılıydı.

Kadının mahrem iç çamaşırlarına doğru sürüklenirken, verandadaki geceden kalma bir hayal kırıklığını hatırladı ve midesi bulandı. Çekmecelerindeki yarıktan ona dokunmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Narin parçayı iğnelerden indirirken parmakları titredi, şeritli bacakları açarak dikiş yerindeki bir sıra tuhaf dikişi ortaya çıkardı.

Öfkeli bir sıcaklık dalgası onu öyle bir güçle ele geçirdi ki, dikebileceği her zihinsel duvara çarpan kelimeye itibar etmek yerine ateş soluyabileceğini düşündü.

Kapı aralığında bir figür dondu kaldı. "Özür dilerim, Majesteleri." Constance Murphy'nin nazik sesi hâlâ rüzgârla savrulan kum gibi gıcırıyor, adamın kâğıt inceliğindeki nezaket örtüsünü parçalıyordu. "Geri geleceğim."

Onu, ailesi nesiller boyunca Redmayneler için çalışmış, karısının hizmetçisi olarak seçtiği biri olarak tanıyan adam, onu durdurmak için elini kaldırdı. Kelimeleri dudaklarından zorla dökerken gözlerini küçük dikişlerden ayırmadı. "Bunları dikmeni o mu istedi?"

Kadın o kadar uzun süre durakladı ki, adam ondan bir cevap alma isteğiyle savaştı. "Hayır, majesteleri, leydim bunu kendisi yapar."

"Çok tuhaf, sence de öyle değil mi?" Sonunda ona doğru baktı ve genç, ciddi bakışlarıyla karşılaştı.

"Müthiş tuhaf," diye onayladı, adamın elinde tuttuğu şeye keskin bir hüznle bakıyordu.

"Bundan ne anlıyorsun?"

Sanki aptalmış gibi ona baktı. Öyle de yapmalıydı.

Piers gözleriyle ona yalvardı, şimdi zihninde katran ve zift gibi birbirine yapışan o kara, çirkin sonuçtan başka bir açıklama yapması için yalvardı.

"?" diye nefes aldı.

"Bir kadın bunu neden yapar ki?" diye sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı.

O zaten biliyordu. Elbette biliyordu. Constance'ın çenesi sallanmadan önce. Gözleri dolmadan, pembenin hoş olmayan bir tonuna dönüşmeden önce. Onun ne söyleyeceğini biliyordu, çünkü otele doğru attığı her adımda iç burkan, akıl almaz gerçeği reddediyordu.

Alexandra kaçtığı anda onu bu yüzden kovalamamıştı.

Aniden fikrini değiştirdi. Kızın artık sorusuna cevap vermesini istemiyordu ama kız cevap verdi, lanet olsun ona.

"Belki de majesteleri, onunla ilgili tek endişesi" -kelimeleri bulamayarak giysiyi işaret etti- "rahatlık değil, korunmadır."

Koruma.

Bir duygu dalgası onu sardı, şiddetli bir keder ve öfke dalgasının altına çekmekle tehdit etti. Önce sıcaktan kızardı, sonra üşüdü; parlak, neredeyse ısıldayan bir öfke varlığının her zerresine yayıldığında alevler içinde kalacağını düşünürken bile cildinde tüyleri diken diken oldu.

Ateş miydi? Yoksa buz muydu?

O bir aptaldı. Kör, bencil, lanet olası değersiz bir embesil.

"Ben... geri geleceğim, Majesteleri."

Alexandra'nın iç çamaşırlarına özenle dikilmiş mükemmel sıraları incelerken ne hizmetçinin sulu teklifini ne de çıkışını fark etti.

Hiç sevgili edinmemişti.

Ama bir adam *onu* kaçırmıştı. Onun isteği dışında.

Tanıştıkları ilk andan beri onunla ilgili her şey korkunç, kan dondurucu bir yapboz gibi yerine oturmuştu.

Merkür onu neredeyse ezdiğinde, Piers'in dokunuşundan irkilerek uzaklaşmıştı. Torcliff'in Dehşeti, çirkin ve yaralı olduğu için değil, bir *erkek* olduğu için.

Alexandra, Maynemouth Moor' birlikte yürürlerken silahı yanından ayırmamış, parmağını tetiğe yaklaştırmıştı.

Korunmak için.

Suikastçılara karşı değil, *ona* karşı.

Evlenme teklif ettiği geceki sevimli ve kurnazca baştan çıkarıcılığı şimdi tamamen sinsi bir şeye dönüştüğünde içinde hüsrana uğramış bir öfke kabardı.

Onun, çok basit bir zevk eylemini araştırmak, düşünmek ve *karmaşıkleştirmek* için çok uzun yılları olan, aşırı sinirli, evde kalmış bir bakire olduğunu düşünmüştü.

Ama hayır. Bir kez daha, daha fazla olamazdı.

Düğün gecesi düşüncesi onu çok üzmüştü, "bu işi bitirmek" için gelmişti.

Onun listesi... Bu koşulları hem saçma hem de sevimli buluyordu. Sevgili tatlı aşağılayıcı *İsa!* Bunca zamandır, geçmişteki bir kâbusu yeniden yaşamamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Onun dilini kullanmasını istememişti.

Çünkü birileri bir şekilde onlarınkini ona karşı kullanmıştı.

Soyunmalarını istemişti.

Çünkü birisi daha önce kıyafetlerini çıkarma zahmetine katlanmamıştı-

Elindeki giysiye baktı. Dikişler bulanıklaşıp görüşünü daraltırken, kırmızı renk çevresine doğru kanamaya başladı.

Bir metres ya da sevgiliyle kaç kez bu uygun açıklıktan yararlanmıştı?

Geçen gece Alexandra'yla da aynı şeyi yapmaya çalışmıştı.

Öfke önce omuzlarını, sonra göğsünü sıktı; gerginlik kollarından aşağıya doğru dalgalandı ve sanki onu haşlamış gibi iç çamaşırını yere düşürdü.

Dönerek kıracak bir şey aradı.

Ona en yakın masa iyi iş çıkardı. Ona tekme atarak krank presine çarpmasına neden oldu. Ardından zihninde oluşan korkunç portreyle savaşıp yumrukları ve botlarıyla masayı şiddetle parçalamaya başladı.

Birbirleriyle yüzleşmelerini istemişti...

Çünkü korkunç ve aşağılayıcı bir şekilde kaçırılmıştı. Duvardan şey kopardı ve yere attı.

Onun tarafından o kadar tahrik edilmiş, o kadar eğlendirilmişti ki, kendisine zarar vermemek için neden nazik davranmasını istediğini gerçekten merak etmemişti.

Çünkü... Çünkü biri...

Midesi kazındıkça kükredi ve midesindekileri yere dökmek için demir gibi bir irade göstererek birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

Bir araya gelen çılgınlığının altında başka bir şey şiddetle parçalandı.

Denedi. *Tanrım*, ipuçlarının onun bu halini çağrıştırmasına izin vermemeye çalıştı. Ama ne yazık ki, onun çektiği çileyi birkaç korkunç ve akıl almaz duruma indirgemişti.

Portre ona bağıyordu ve keşke kafatasını yırtıp bu görüntüyü zihninden silebilseydi diye düşündü.

Bu yüzden başka şeyleri, giysileri, ketenleri yırttı, parçaladı, böylece insanlığının parçalanmış parçalarıyla eşleştiler.

Tanrım! Onu suçladığı şeyler. Düğün gecelerinde ona zorla yaptırdığı acımasız baştan çıkarma. Işıkları kapatmasını istemişti, adamın yüzünü görmemek için değil, korkusunu görmemesi için.

Onun utangaçlığı konusunda o kadar tavizsizdi ki, her şeyi tüketen arzusunda o kadar acımasızdı ki.

Ve bekareti hakkında yalan söylediğini düşündüğünde affedilmeyecek kadar acımasızdı.

Masum gibi davranmıyordu, gerçekten ne yapacağını bilmiyordu. Daha önce hiç zevk almamıştı, sadece acı çekmişti.

Hiç öpülmediğini mi iddia ediyorsun? Ama sikildiğinden emin olabilirsiniz.

Pişmanlık, şok ve kendinden iğrenmeyle dolu dipsiz bir çukur, bacaklarını altından bükmele tehdit ederken boğazından çiğ, eziyetli bir nefes tısladı.

Asla olmak istemediği bir canavar gibi, zavallı karısına işkence etmişti.

Oyunlar. Alaylar. Tek istediği karılık görevlerini tamamlamak olan on günlük acı verici bekleyiş. Başının üzerinde bir kılıç gibi sallanmak yerine, bu savunulamaz yükümlülüğü geçmişte bırakmak.

Çünkü korkunç bir şeyin beklentisi çoğu zaman gerçeğinden daha kötüydü.

Peki bu akşam bu duruma nasıl yaklaşmıştı? Kızgın, çıplak bedenini ona doğru bastırarak. Ölümle burun buruna gelmenin verdiği ve onun enfes kadınsı güzelliğiyle daha da şiddetlenen tüm vahşi şehvetiyle onu öpüyordu.

Onu kireçli bir uçuruma sabitlemiş, hödük bedeniyle hapsedmiş, güçlü ve güzel bacaklarını beline dolamaya niyetlenmişti, böylece içinde kükreyen tüm yaşamı onaylayan arzuyu ona boşaltabilecekti.

Daha önce kaç tane sevgilisi olmuş olsun, yeni bir sevgiliyle ilk kez birlikte olan hiçbir kadın bunu hak etmezdi, hele ki onun travmasını yaşayan bir kadın hiç hak etmezdi.

Kıpkırmızı öfke dalgası geri çekildi ve çamaşırhanede yarattığı tahribatı incelerken başka bir yorgunluk dalgası onu ele geçirdi.

Bu şekilde davrandığı için utanç duyuyordu ama onun karşısına böylesine iktidarsız, şiddetli ve tutkulu bir nefretle çıkamazdı.

Asla. Onu asla böyle korkutamazdı. İçindeki öfkeyle onunla asla yüzleşmeyecekti. Yaşadığı sürece asla.

Kadının bir sonraki etkileşimlerinde isteyeceği nezaketi korumak için bu yorgunluğa ihtiyacı vardı. Çünkü şu anda bile içinde ölümcül bir sis bulutu dolaşıyordu. Ondandır cevaplar almak için yanıp tutuşuyordu.

Kim gibi? Ve nasıl? Ve o -adam demeye bile cesaret edemediği- çamur emici caniyi nerede bulabilirdi?

Çünkü aldığı her nefes şeytandan ödünç alınmıştı. Ona elini sürdüğü o korkunç günden bu yana geçen her gün etinden kazanacaktı.

Evet. Bir Redmayne'in intikamı yavaştı. Islak olacaktı. Dağınık olacaktı. Metodik. Ve nihayetinde ölümcül.

Ama şimdi bunun zamanı değildi. Önce, gerçek bir canavarı avlayıp parçalara ayırmadan önce, karısını tekrar bir araya getirmek için elinden geleni yapmalıydı.

En azından onun yanında kendini güvende hissetmeyi hak ediyordu. Ondandır.

Dikkatle çekmecelerini aldı ve elleri gözle görülür bir şekilde titreyerek eskiden olduğu gibi astı. Böylesine dağınık bir odada çok küçük, güzel ve temiz görünüyorlardı.

Dönerek onu bulmaya gitti, niyetli olsun ya da olmasın ona karşı işlediği suçların hesabını vermeye hazırdı.

Koridorda Constance, gözleri faltaşı gibi açılmış memurları, hamalları ve gözde şef garsonunu tek başına zapt etti. Hepsi ona bakıyordu, bazıları ihtiyatla, bazıları ise bariz bir endişeyle.

"Yarın kırılan her şeyi yenilerim ve neden olduğum fazladan işin parasını öderim," dedi bitkin bir halde. "Ben... ona gidemedim-"

Constance küçük, nazik bir sesle, "Siz hiç endişelenmeyin Majesteleri," dedi. "Sadece ihtiyaçları olanı biliyorlar, ama anlıyorlar."

"Neyi anlıyorlar?" diye sordu, karısını utandırmak istemiyordu.

Constance cevap vermek için ağzını açtı ama genç, esmer bir hamal ondan önce davrandı.

"Quelqu'un a essayé de nuire à la femme qu'il aime."

Piers yorgun bir şekilde arka merdivenlerden odasına çıkmak için döndü ve neden çocuğu düzeltme zahmetine girmediğini düşünmesine izin vermedi.

Birisi sevdiği kadına zarar vermeye çalıştı.

Piers odanın kapısını açtığında Alexandra'yı hemen bulamayınca, gözlerinin loşluğa alışmasına izin vererek ona seslendi.

Hiçbir lamba yanmıyordu ve gün ışığı neredeyse tamamen kaybolmuş, yerini erken bir kasvete bırakmıştı. Açık balkon kapılarında hayalet dansı yapan krem rengi şam perdeleri dışında, rahat süitteki her şey hareketsizdi.

Manyetik bir farkındalık boynundaki ve kollarındaki ince tüyleri ayarladı. Ayın gelgitler üzerindeki etkisi kadar ince ve güçlü bir çekim, onu bulmak için etrafına çekti. Yatağın diğer tarafında, gardıropla duvar arasına sıkışmış olan Alexandra, kollarını dizlerine dolamış ve bakışlarını uzaktaki duvara sabitlemiş, taş suratlı ve hareketsiz bir şekilde bakıyordu.

Bu kez, onun adını söylediğinde, acı veren bir fısıltıydı.

İrkildi ama adama bakmadı. Ta ki adam dikkatli bir şekilde yaklaşmak için yavaşlayarak yatağa doğru ilerleyene kadar.

Dudaklarından sayısız soru ve basmakalıp sözler döküldü, bunlardan ilki şuydu: *Sen iyi misin?*

Ama dudağını ısırarak bu yavan soruyu sormayı reddetti.

Çünkü tabii ki iyi değildi.

Ve bunun bir kısmı da onun eseri idi.

Hızlı ama garip bir şekilde zarif bir hareketle duvardan uzaklaştı ve ayağa kalkarak onunla yüzleşmek için adım attı. Sırtını dikleştirmiş ve omuzlarını dikleştirmişti, kaderiyle buluşmaya hazırlanan bir şehit gibiydi. Ona yardım etmek, sarılmak için can atıyordu ama şu anda kendisine dokunmasını isteyeceğinden bile emin değildi.

Bulutlu bir kasvetin yumuşak mavisi onu hiç görmediği kadar soluk bir fildişi tonuna boyamıştı. Gözyaşları gözlerinin altındaki morlukları lekeliyor ve acı elmacık kemiklerinin altındaki çukurları kazıyordu. *Kederinden* ve öpücüklerinden şişmiş dudakları titrerken parlıyordu.

Birileri onun güzelliğini trajediye dönüştürmüştü. Sade kıyafetine ve kullanışlı tarzına rağmen, son derece arzu edilir bir duruşa ve orantıya sahipti.

Ona bakmak, nadir bulunan ve geri dönülmez bir şekilde kusursuz olan bir şeyi takdir etmek demekti. Sırlarla dolu bir gülümsemeye sahip, zeki ve değişken bir kadın. Daha fazlası

Mona Lisa'dan daha büyük bir şaheser.

Daha sevimli. Daha baştan çıkarıcı.

Böyle bir sanat eserini takdir etmekten başka bir şey yapabileceğini düşündüren neydi? Ne tür bir şeytan onun rızası olmadan masumiyetine el uzatır?

Zevki böylesine ışıltılıyken, kim ona acı çektirmeye dayanabilirdi ki?

Yanaklarından birbirinin aynı iki gözyaşı nehri durmaksızın aksa da, konuşurken sesi sabit kaldı. "Sana bir açıklama borçluyum."

"Alexandra." Ona doğru bir adım attı ve kız bir adım geri çekilince içi biraz burkuldu. "Biliyorum."

Aldığı hazırlık nefesi tüm vücudunu titretti. "İzin verin... izin verin özür dileyerek başlayayım... için-"

"Sakın buna cüret etme." Bu kez ilerledi ama onu tutmamak için yumruklarını sıkıca iki yanına kıvırdı. Bu çaba, kendine güvendiğinden daha fazla itidal gerektiriyordu.

"*Biliyorum*," diye tekrarladı. "Sırrını biliyorum. Bunca zamandır umutsuzca benden saklamaya çalıştığın sırrını."

Solgunluktan griye dönerken nefesi kesildi, sonra da nefes almayı tamamen bıraktı.

"Biri... sana tecavüz , değil mi?"

Söyledi.

Saatler gibi gelen bir süredir kaçındığı kelime. Cam kırıkları gibi boğazını tırmalıyor, dilinde iğrenme ve pişmanlığın asitli tadını bırakıyordu. Ama söylenmesi gerekiyordu. Aralarındaki bu sır açığa çıkmalıydı.

Önce yüzü, ardından da vücudu buruştu.

Bacakları tamamen tutmaz hale gelince kendi etrafında kıvrıldı ve fildişi eteklerinden oluşan bir havuzun içinde yere yığıldı. Sanki böyle yapmak onu bir şekilde bir arada tutabilirmiş gibi kollarını ortasına kilitledi. Ağzından alçak, korkunç bir ses çıkarken ileri geri sallanıyordu. Bunu, sıkılmış dişlerinin arasından zorla çıkan bir başkası izledi.

Hıçkırıkların, ıstırabın korkunç yankıları olduğunu fark etti. Onlara karşı kaybettiği bir savaş veriyor, onları ısırarak için elinden geleni yapıyordu. Onları yutmak için. O kadar ileri gitti ki iki elini de ağzının üzerine kapattı.

Ama yükseldiler. İblisler gibi yükseldiler, onun içinden çıkıp geceye doğru yol aldılar.

Piers da onunla birlikte dizlerine vurarak yere düştü. Uzanıyor ama dokunmuyordu. Ağrıyor ama konuşmuyordu. Çünkü dil henüz bu tür bir acı için kelimeler icat etmemişti ve bu nedenle de teselli edecek kelimeler de yoktu.

Buna rağmen ya da bu yüzden bir mucize gerçekleşti.

Öne doğru fırladı, gözyaşları, acı ve bir yığın maun saç fırtınası içinde adamın kollarına düştü.

Onu kucağına alıp yere yatırdı, ağlayıp titrerken, hıçkırarak ağlarken ve ona sarılırken üzerine kapandı. Kızın yüzü adamın kalbine gömülürken, adamın kalbi de kızınkiyle birlikte kırılıyor ve gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

Kendi duygularının kuyusunu görmesini istemediği için başını kendine doğru çekti. Gözyaşı yanağından aşağı inmesi gereken yolu takip etmedi, yara izinin olukları tarafından kesildi ve sakalının içinde bir yere yönlendirildi.

Onun hafızasını silmek için şatosunu bile takas edebilirdi. Adını, unvanını, servetini zamanın kumlarını geri çevirmek, bunun bir daha yaşanmasını önlemek için sunabilirdi. Hayır, bunun için hayatını verirdi.

Onun için.

Tanrım, ne kadar cesurdu. Kendini Torcliff'in Dehşetine satmak, ailesinin onurunu kurtarmak için kötü muamele görmüş bedenini bir canavarla takas etmek.

Ondan önce bir hayat kurmuş, bu hayatı eşsiz ve tekil başarılarla doldurmuştu.

Onun gibi biri yoktu ve ondan kendisinin olmasını istemişti.

O zamanlar bu teklifi bir hediye olarak görmemişti.

Ne kadar da hak etmeyen bir aptaldı. Tam bir pislik. En başta mirası için neden bu kadar endişelenmişti ki? Kuzeninden alacağı intikam hangi küçük ve saçma şeyi başaracaktı? Düşünsenize, şimdiye kadar neyi başarmıştı *ki*? Kendini memnun etmek için doğmaktan başka bir şey yapmamıştı. Doğuştan hakkı, bir zamanlar bir kralı kendilerine borçlu bırakacak kadar insan öldürmüş barbarların kesintisiz soyundan başka bir şey değildi.

O bir dük olabilirdi, ama *o* bir ödöldü. Bir doktor, bir dilbilimci ve bir hanımefendi. Amacı ve anlamı olan biri.

Keder ve öfke fırtınası buğulu, hıçkırıklı bir ağlamaya , daha önce hiç hayal etmediği bir şekilde alçakgönüllülükle ona mırıldandı.

Onun kızıydı.

Bunun ötesinde, o onundu. Ve eğer kadın isterse, ne olursa olsun öyle kalacaktı.

Çünkü çok az erdemi kutsamıştı ama sadakat bunlardan biriydi.

"Sana bir daha asla böyle dokunmayacağım," diye yemin etti, parmağının kıvrımıyla çenesini kaldırdı ve gözyaşlarını sildi. "Alexandra, benden asla korkmak zorunda kalmayacaksın. Her şekilde senin kocan olacağım ama asla yatağımı paylaşmanı istemeyeceğim."

Saçlarına daha fazla gözyaşı süzülürken sulu bir şekilde burnunu çekti ve konuşmak için titreyerek birkaç nefes alması gerekti. "Peki ya... unvanınız?" fısıldadı. "Varislerin?"

"Bırak Patrick kanayan her şeyi alsın," diye mırıldandı. "Artık umurumda değil. Seninle geçirdiğim bu son birkaç gün bana neyin gerçekten önemli olduğunu gösterdi ve benim mirasımın, ne kadar olursa olsun, pek bir önemi yok."

"Gerçekten mi?" Yanaklarındaki nemi, öpmek, tatmak, dudaklarıyla ve bedeniyle yatıştırmak istediği nemi sildi. Çünkü ne yazık ki bu şekilde iletişim kuruyor, anlıyordu. Konuşulmayan şeyler. Dokunuşlarla, bakışlarla ve jestlerle aktarılan şeyler.

Bu bir fedakarlık olacaktı. Onun için seve seve yaptığı bir fedakarlık.

"Geçmişin sizin için önemli olduğunu biliyorum ve gelecek de benim için bir takıntıydı. Ama bugünden sonra, önemli olanın şu an olduğunu fark ettim." Onun sevgili yüzünü inceledi, parmak uçlarıyla yanaklarını okşamaya cesaret etti.

"O mezardaki adam, benim atam, oğlunun onun adına getirdiği şanı asla göremedi. Ve onu gömen yabancılar onun geleneklerini umursamadılar, sadece onu kutsal olmayan bir yere gömdüler. Ve tek düşünebildiğim... bunun bir önemi var mı? Öldüğümde kalemi ve unvanımı ne yapacağım? Neden sadece öldüğümde mal varlığımı artırmak için yaşayayım? Neden bunun yerine hayatımı, servetimi sana istediğin hayatı vermek için harcamayayım? Hak ettiğin deneyimleri."

Karanlık düşünceleri bu şekilde yere yayılmalarının nedenine , aydınlanmanın sıcaklığının bir kısmı onu terk etti. "O adama çok çarpıcı bir adalet uyguladıktan hemen sonra-"

"Şu anda bu konu hakkında konuşamam." Kadının sesi kesildi ve Piers tükendiğini sandığı öfkesini yuttu.

"Özür dilerim."

"Piers?" diye fısıldadı, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Bana dokunmayı bırakmanı istemiyorum. Hoşuma gidiyordu. İhtiyacım vardı. Bunu bilmiyordum."

daha önce kendim hakkında. Ama sen çok nazik ve yetenekliydin..." Başını tekrar eğerek yüz hatlarını ondan gizledi. "Bana kendimi güzel hissettirdin," dedi göğsüne karşı. "Bana unutturdun."

Kadının sözleri sadece kalbinde değil, bedeninde de bir umut kıvılcımını ateşledi.

Birini acımasız bir iradeyle bastırdı.

"Bugün seni korkuttum... ve daha önce de sana karşı acımasız davrandığımı biliyorum. Seni yalancılıkla suçladım, oysa sen sadece acı veren bir sırrı koruyordun. Tek görebildiğim sana güvenmemem için gereken sebeplerdi. Senin bana güvenmeme nedenlerinin daha da güçlü olabileceğini hiç düşünmedim. Ve bunun için sandığından çok daha fazla üzgünüm."

Titrek bir iç çekiş yaptı, iyi bir ağlamanın yorgunluğunu ve adamın düşünmek istediği gibi, yüksüz bir vicdanın rahatlamasını dışarı attı. "Bir sırrım olsun istemiyorum. Herhangi bir sır. Ama uzun zamandır kendimi bir sayfası yırtılmış açık bir kitap gibi hissediyorum. Tamamen sıradan görünüyorum. Ama beni okumaya, tanımaya çalışırsanız, bu imkansız, çünkü eksik bir şey var. Kaybolmuş bir şey."

Piers dudaklarını kadının nemli saç çizgisine bastırarak onun kokusunun tadını çıkardı. "Sen, karım, sıradan bir şey değilsin. Sen mükemmelsin."

Biraz geri çekildi ve o karanlık, değerlendirici gözleriyle ona baktı. Toplanan gölgelerde onun ne görebildiğini merak etti. Muhtemelen çoğu kişinin ögle vakti görebileceğinden daha fazlasını.

Konuşmaya cesaret edemeden önce iki kez yutkundu. "Aramızda pek bir şey değişmediğini ummak istiyorum. Hâlâ bir aile istiyorum. Çocuklar. Yani *senin* çocuklarını. Seninle sevişmek istiyorum. Sadece yapamıyorum... Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Hem sevinçli hem de boynu bükük bir halde uzun, gergin bir nefes verdi. "Alexandra..."

Kadın gerildi. "Eğer... eğer bu arzularınızı değiştirirse anlarım. Ben bakire değilim. Ben tam bir karmaşayım ve eğer artık istemiyorsan-"

"Yüce Tanrım, hayır!" Dudaklarını alnında, şakaklarında gezdirdi. Elmacık kemiklerine, burnuna, dudaklarının kenarlarına küçük, iffetli, taparcasına öpücükler kondurdu.

Yüzünü ona çevirdi ve hâlâ sallanmakta olan ağzını onunkine bastırdı.

Ona izin verdi, öpücüğü büyük bir kokuyla kesene kadar öpücüğü içine çekti. Bir mendil için ruhunu verirdi.

"Şimdi daha iyi hissediyorum." İç çekti. "Sanırım... Sanırım deneyebilirim..."

Onu kaldırdı, yatağa taşıdı ve üzerine yerleştirdi. Onun yanına, arkasına uzandı, vücudunu nazikçe kendi vücuduna yasladı ve onun için koruyucu bir koza ördü.

"Yarın," dedi.

"Ne?" Kadın başını kaldırdı ama adam başını koluna yaslaması için geri çevirdi. "Yarın." Kollarının üzerinde küçük teselli sembolleri çizdi. "Ya da

ertesi gün. Ya da hazır olduğunuz herhangi bir gün. Gözyaşları kurduğunda ve korku gittiğinde..."

Birini öldürme isteği biraz daha azalmıştı. Birisi onu öldürmeye çalışmayı bıraktığında.

Rahatlayarak başını salladı, kıvrak bedeni birkaç kez daha titredi. "Yarın," diye fısıldadı taze gözyaşlarının arasından. "Piers?"

"Evet, sevgilim."

"Şimdi ne yapacağım?"

"Şimdi," diye gürlledi, nefesini onunkiyle eşleştirmek için elinden geleni yapıyor, ona ihtiyaçtan ziyade rahatlıkla dokunuyordu. "Şimdi seni tutmama izin veriyorsun. Kollarımda uyurken sana göz kulak olmama."

Başını salladı, onun kucağına daha da eğildi.

Piers bütün gece ona sarıldı, karanlıkta orada olmadığını bildiği cevapları aradı. Vermeye hazır olmadığı bilgileri ondan koparmayacaktı. O istemedikçe ona dokunmayacaktı.

Düşmanlarını arayıp bulacak ve onları toprağa gömecekti, çünkü onlar onun için de bir tehdit oluşturuyordu. Sonra, o güvende olduğunda, bunu yapan adamı bulana kadar dünyayı parçalara ayıracaktı.

Ve onun intikamını al.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Alexandra ertesi gün boyunca acı çekmeyi, her anını gece yarısı hesaplaşmasından korkarak geçirmeyi bekliyordu. Aynı şekilde, birbirlerinin kollarında geçirdikleri duygusal açıdan samimi olsa da aşırı gergin geceden sonra kocasıyla aralarındaki dinamiğin ağır ve melankolik bir şekilde değişmesinden korkmuştu.

Ancak, Redmayne ile birlikte Le Havre'dan Seasons-sur-Mer'e uzanan manzaralı uçurum yolunda, gerçek bir hazinenin yükünü taşıyan bir arabada ilerlerken, kendini yıllardır hiç olmadığı kadar hafiflemiş hissetti.

Parlak gün batımının tadını çıkarırken ve kocasının kendine has alaycı mizahına gülerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Mutluluk böyle bir şey miydi? Neredeyse hiç kaygı duymadığı, her anı ağzına kadar zevkle dolu, her biri ayrı bir lezzet ve hepsi de tatlı olan bir küme saat.

Le Havre'daki ilk durakları banka olmuş, Redmayne akıllara durgunluk veren bir miktar para çekmiş ve sanki ona sadece bir biblo vermiş gibi parayı ona bırakmıştı.

Ivrır zıvır konusuna gelince, bir erkeğin bir Redmayne gibi alışveriş yapabilecek duygusal ve maddi güce sahip olabileceğini hiç fark etmemişti. Kıyı köylerini ve benzerlerini yağmalamak ona atalarından miras kalan bir özellikti ve belli ki kocası soyunu sonuna kadar onurlandırmaya kararlı bir şekilde uyandı. Aradaki önemli fark, tabii ki yağmalamak yerine para ödemesiydi.

Cömertçe ödendi, aslında.

Yabancı ormanlardan geçmeyi ve ölümcül nehirleri dövmeyi boş verin. Redmayne tüm pazar caddesini ve ötesini tek bir odakla fethetti ve sanki kraliçe tarafından kendisine verilmiş bir görevmiş gibi onu şımarttı.

Onu pahalı hediyelere boğmuş, saçlarına ve gözlerine uyduğunu iddia ettiği lal taşı bir mücevher setinde ısrar etmişti. Küpeler, broş, bilezik ve saat kızın düşündüğünden daha pahalıya mal olmuştu ama adam kuyumcuyla pazarlık yapma zahmetine bile girmemişti.

Birkaç endişe verici savurganlıktan sonra, Alexandra her şeyi takdir etmeye başlamıştı, sonunda eve onunla gideceklerinden endişeleniyordu. Eğer Alexandra karmaşık bir teleskopu beğendiyse, ona uygun sekstant ve pusulayı da satın alıyordu. Eğer bir eşarp gözüne çarparsa, onu her renkten yaptırırdı. Alışverişlerini kızın hayran olduğu şeylerle sınırlamadı, ama

Mücevherlerle kaplı bir Fas feneri ya da on altıncı yüzyılın ünlü kaşifi Sir Grégoire-Pierre Leveau tarafından yazılmış bir kitap gibi hoşuna gidebileceğini düşündüğü Fransız ve yabancı şeyleri ona temin etti. Sormasına gerek kalmadan onun zevklerine bu kadar kolay uyum sağlaması onu büyülüyor ve sevindiriyordu.

Bir mağazanın vitrininden birkaç hazır etek ve bluz seçmesi için ısrar etti ve çamaşırhanede yaşanan bir olayla ilgili belirsiz bir şeyler söyleyerek kendisi de birkaç yeni kıyafet aldı.

Julia'nın kaç kez onu Rouen'daki elbise mağazasına götürmeye söz verip durması onu biraz utandırmıştı.

"Bunlar işimi görür," dedi, dükkân sahibinin İngilizce bilmediğini umarak, onu gücendirmekten korkuyordu. "Rouen'a ihtiyacım yok."

Alexandra kendini hiçbir zaman materyalist bir kadın olarak görmemişti, sık seyahat eden biri eşyalarını ekonomik seçmeliydi, ama bundan büyük keyif almadığını söyleyemezdi.

Frank, Cecelia ve Francesca için bir ya da iki hediye seçmesini önerdiğinde minnettarlığını zorlukla bastırabildi. Cecil için oldukça pahalı dekoratif bir abaküs buldu ve Frank'in güzel ve karmaşık ama son derece pratik bir sapı olan yeni bir binicilik kırbacı önermesine kadar acı çekti.

Onunla kendi kalçasını kırbaçladı ve değerini test etti.

Alexandra o anı sonsuza dek hafızasında saklayacağını biliyordu, tüm günün en değerli kazanımı. Torcliff'in Terörü, bir iblisin ününe sahip sakallı bir tehdit, dalgın, çocuksu bir fantezide kaybolmuş, sanki bir eskrim kılıcıymış gibi binicilik kırbacıyla havaya vuruyordu.

"Alaycı bakışlarınızı üzerimden attığınız için size teşekkür ederim, Doktor," diyerek onun niyetli bakışlarını fark edince orantısız bir gülümseme takındı. "Ben sadece kapsamlı bir bilimsel analiz yapıyordum."

"Peki analiziniz ne sonuca vardı?" diye sordu, yüz hatlarından pek bir şey çıkaramadığından şüphelenerek, hatta kalbindeki garip, acı veren ısıltı bolluğundan bile.

Ekinini Arthur'un Excalibur'u kadar büyük bir tantanayla önünde tuttu. "Bu ürünün en zeki açık hava adamı ya da açık hava kadını için bile mükemmel bir teklif olduğunu ilan ediyorum."

Elindeki kâğıdı aldı ve onunla koluna vurdu. "Biz bilim insanları ilan etmeyiz, çıkarım yaparız."

Sadece güldü. "Artık bir düşes olduğunuza göre, tuhaf beyanatların çıkarmalısınız. Bir çıkarımdan çok daha az iş ve yine de çoğu zaman sadece

başlangıç olarak etkili."

Dünyanın Torcliff Dehşeti'nin aslında hiçbir zaman bir dehşet olmadığını anlayıp anlamayacağını merak ediyordu. Ama bir adam. O kadar çok zekâyâ, beceriye, çekiciliğe, akla ve mizaha sahip bir adamdı ki, onu sürekli şaşırtıyordu. Çoğu zaman da onu memnun ediyordu.

Hatta onu büyülüyor.

Eğer kocası için bir şey yapacaksa, bunu diğer herkesin de kabul etmesini sağlamaya yemin etti.

Saatlerce alışveriş yaptıktan sonra nihayet yorgun düşmüşlerdi, sahil boyunca geziniyorlardı ve adam onu ailesi hakkında boş bir sohbete çekmişti. Hem tuzlu hem de tatlı lezzetlerle dolu en nefis hamur işlerini sunan bir kafeye girdiler. Atıştırdıkları şeyler tıkmaya dönüşürken, onun aceleci bir kız olarak Kızıl Haydutlarla yaptığı maskaralıklardan bahsettiler.

Bir kez olsun, kızlık anıları sonradan gelenlerle lekelenmemiştir. En sevdiği arkadaşlarıyla paylaştığı neşe ve masumiyete bakabiliyor ve ilişkilerinin bir hazine olduğunu takdir edebiliyordu.

Hala öyle olduklarını.

Cecelia'nın terbiye dersinde iğrenç bir roman okurken yakalandığı zamanı anlatırken hem büyülenmiş hem de üzülmüştü. Hanımefendi onu bir bölümü yüksek sesle okumaya zorlamış ve zavallı Cecelia iki aşık arasında geçen müstehcen bir sahneyi okurken neredeyse kendinden geçecekti.

Francesca'nın karanlık zekâsından, esnek olmayan iradesinden ve aceleci öfkesinden bahsederken, onunla gerçekten evlendiği korkunç alternatif gelecekler çizerken görkemli muhallebilerin tadını çıkarmışlardı.

Gözlerinden akan kahkaha yaşlarını sildi ve mendiliyle sakalındaki krem lekesini temizlerken sabırla kıpırdamadan durdu.

Sanki birbirlerinden sakladıkları hiçbir şey yokmuş gibiydi.

Ve neredeyse yoktu.

Arabayla eve dönerken, kolunu Redmayne'in koluna sokup şakağını onun omzuna yasladığında çantasındaki para ağır geliyordu.

Kadının alnına kısa ve ılımlı bir öpücük kondurdu ve eldivenli elini hoşgörüyle okşadı.

Bütün gün boyunca ona ilk kez dokunmuştu.

Bu düşünce Alexandra'nın ağzının kenarlarını dalgın bir kaşla çizdi. Ona sanki çoktan yontulmuş değerli bir antikaymış gibi davranıyordu.

ve kırılmanın eşiğindeydi. Onun daha rahat ve çekici arkadaşlığından hoşlanmasına ve kendisine gösterdiği şefkatli ilgiye minnettar olmasına rağmen, aralarındaki bu yeni dinamiği sevdiğinden emin değildi.

İhtiyacının ölçülü, neredeyse erdemli kenarı.

Mesafeye çok benziyordu.

Torcliff'in Dehşetini özlemişti. Kaba, kötü, iddialı bir barbardı.

Otele girerken gerçek bir hamal katarına ihtiyaç duydular ve kapıcı onları merdivenlerin dibinde bir mesajla karşıladı.

İşçiler yorulmak bilmeden yeraltı mezarlarının girişini kazmışlardı; Redmayne'in hazır bulunmak istemesi halinde mühendisin yarın gün ışığında güvenli bir şekilde içeri girip inceleme yapmasına yetecek kadar.

Tehlikenin hatırlatılması iyi niyetlerini bastırdı.

Güçlü bir rüzgâr beyaz dalgaları sahile doğru savururken, gergin akşam yemekleri boyunca bu konudan hiç bahsetmediler. Akşamın sonunda sütlerini bulmak için üç kat merdiveni çıkarken de önemli bir şeyden bahsetmediler.

Aslında hiçbir şey hakkında konuşmadılar, çünkü söylenecek çok şey vardı ve başlayacak hiçbir yer yoktu.

Onu kapıda öptü ve ona ciddi, şefkatli bir iyi geceler diledi. "Bana gel," diye davet etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa."

Alexandra kapının eşiğinde durmuş, dilinin ucunda bir davetiye, onun geniş, düz sırtını odalarında kaybolana kadar izliyordu.

Düşünecek ve korkacak çok şeyi vardı. Toplantı. Para. Cinayet. Bir yüzleşmenin tüm olası sonuçları.

Yeraltı mezarlarının artık açık olduğunu öğrenmek onu biraz olsun rahatlatmıştı. Oraya bir daha adım atma konusunda sinirleri gerilmiş olsa da, alternatif bir buluşma yeri hakkında yeni bir not da almamıştı.

Artık parası olduğuna göre, işe koyulmak için sabırsızlanıyordu.

Constance onu hem şaşırtan hem de duygulandıran ekstra bir dikkatle yatak için giydirirken, ona kendilerini kimin göstereceğini takıntı haline getirmişti.

Birbirlerine iyi geceler diledikten sonra, koyu renk pelerinin altına saklayabileceği bir etek, geniş bir kemer ve sade bir bluz seçti.

Bunu başaran Alexandra yatağına tünedi ve saate baktı. Ona çeyrek vardı. Hâlâ üç saatten fazla zamanı vardı. Üç saatin sonunda

Rüzgârın uğultusu onu yavaş yavaş delirtiyordu.

Kocasının kapısına doğru sürüklenirken, gecenin gürültüsü içinde seslerin ve ayak seslerinin belli belirsiz hışırtısını duydu. Kulağını serin tahtaya dayadı ve uşağıyla yaptığı dostça ama üstünkörü konuşmanın erkeksi tınılarını dinledi.

Kendisini zavallı hissettirse de öylece kaldı, onun sesinin ve yakınlığının hoş bir dikkat dağınıklığı yaratmasına izin verdi. Adımlar ve başucu lambası olduğunu tahmin ettiği şeyin zayıf parıltısı dışında ışık söndü.

Alexandra, ağır gövdesini yatağa yerleştirirken yatağın itirazlarını duydu. Sonunda kendi yatağına doğru sürüklendi ve sırt üstü yere yığıldı.

Onun varlığı duvarda neredeyse elle tutulur bir titreşim yaratıyordu ve Alexandra onu devasa gölgeliğin altında, iri bacakları uzanmış ve tembel tembel dinlenirken hayal ederek kendini oyaladı.

Vücudu, çağrıştırdığı imgeyle canlandı; huzursuz, beklenti dolu bir hisle karıncalandı ve bunu hemen reddetti.

Uyku onu ele geçirmeden önce ne yaptı? Kitap mı okurdu? Ya da telaşlı deniz manzarasını mı düşünürdü? Ona günlük tutacak bir adam gibi gelmemişi, gerçi onlar gibi kaşiflerin bunu yaptığı bilinirdi.

Onun hakkında düşündü mü? Ya da onun hakkında yazdı mı? Ne derdi? Onu hala istiyor muydu?

Yarın, teklif etmişti. Ya da ne zaman hazır olursan.

Yarın hiç kimse için, özellikle de onlar için asla garanti değildi. Hayatına yönelik tehdit henüz geçmemişi ve bu gece belirsiz ama açıkça hain niyetleri olan olası bir düşmanla karşı karşıyaydı. Ya para artık yetmiyorsa? Ya tüm dünya onun suçunu öğrenirse?

O zaman Redmayne onu koruyabilir mi? Korur muydu? Bir kurbanın sırrını saklamak başka bir şeydi, ama bir katil için yalancı şahitlik yapmak tamamen başka bir şeydi. Hayatını birçok kez tehlikeye atan biri için.

Redmayne, hayatlarına yönelik son girişimlerden kendi düşmanlarının sorumlu olduğundan şüpheleniyordu ama aynı zamanda olayları başlatanın da onun görünüşü olduğunu fark etmişti.

Bir şantajcının hedefinin ölmesini istemesi mantıklı değildi. Ama o ölmemişi, değil mi? Gerçekten hiç zarar görmemişti.

Bu kadar sinsi, bu kadar zeki olabilir miydi, onun her şeyden sağ çıkmasını istemiş olabilir miydi?

Amacı onu korkutmak, ödemediği takdirde değer verdiği herkesi ne kadar kolay elinden alabileceğini göstermek olabilir miydi?

Artık kocası da buna dahildi. Sadece dokuz gündür tanıdığı bir adam.

On, gece yarısı.

Bir o yana bir bu yana dönüp durdu, adamın söylediği bir şey aklına geldikçe kendini oturur pozisyona getirdi.

Seninle sevişmeden ölebileceğim fikri savunulamaz. İmkansız.

Karnına hiç de yabancı olmayan bir ağrı yerleşirken saf bir inançsızlık sesi çıkardı. Daha aşağı. Mahrem kasları, yataktan fırlamadan bir an önce kaygan bir boşluğun etrafında sıkıştı.

Hâlâ fikrini değiştirme şansı varken vakit yoktu.

De Marchand'ın ona tamamen sahip olabilecek tek erkek olabileceği fikri. Kocası gerçeği öğrenebilirdi. Ya da daha kötüsü.

Onunla sevişmeden önce ölebileceği düşüncesi... savunulamazdı.

İmkansız.

Özellikle de şimdi, arzusu onunkinden daha yoğun bir şekilde kabardığında

Korku.

Yerde sürünerek ilerledi ve kulağını bir kez kapıya dayadı.

Dikişin altında bir fenerin loş ışığı hâlâ parlıyordu ama tüm sesler gecenin fırtınası tarafından bastırılmıştı.

Derin bir nefes alarak kapının mandalını kavradı ve elinin tersiyle kapıyı açmaya çalıştı.

Kafasını çevirmeden önce adını duydu, dudaklarında bir cevap -bir davet- vardı.

Onu gördüğünde tüm aklı başından gitti, güçlü tablo ciğerlerindeki nefesi ve zihninin oluşturabildiği kelimeleri çaldı. Kapının mandalını daha sıkı kavradı, baş döndürücü bir kan hücumu başını istila ederken kendini sabitledi.

Redmayne gerçekten de yatağın kenarına yaslanmıştı, gözleri kapalı, başı geriye atılmış, boğazı açıktaydı. Bir bacağı yatağın karlı çarşafı boyunca uzanıyor, diğer ayağı yere sabitlenmişti. Bir eli çarşafın içine kıvrılmış, ritmik bir şekilde kavırıyordu.

Diğeri seksinin etrafında.

Kalbi boğazına fırladı ve birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı, yumruğunu kalın, şık şafttan aşağı sürüklerken ağzı açık kaldı, ters yöne çekmeden önce oniks kıllarının sazında durakladı.

Yüz hatları acıya benzer ama tam da öyle olmayan bir yüz buruşturmasına dönüştü. Gözlerinin kenarlarındaki oluklar sanki kapakları bir daha hiç ayrılmayacakmış gibi gerginlikle derinleşti.

Açık penceresinden içeri dolan rüzgâr, nefesi sıkışıp serbest kalırken o inatçı saç telini gürültüyle kapalı kapakların üzerine savurdu.

Alexandra bir saniye, belki de sonsuza kadar, onun bacaklarının arasında okşadığı organa baktı. Etrafındaki elden daha koyu renkte olan bu organ gururlu, kalın ve... yumruğunun her düşüşünü bir yolculuğa dönüştürecek kadar uzundu.

İçine asla sığmazdı, mümkün değildi-

Göbeği neredeyse ısrarla sıkılaştı ve endişe verici bir nem salgıladı.

Göğsünden karanlık bir zevk sesi yükseldi, vücudunun davetine mükemmel zamanlanmış bir karşılıktı.

Gövdesinin yontulmuş hatları, adını homurdanmasaydı onu hipnotize edebilecek yavaş itişlerle düğümlenip gevşedi.

Sonra inledi.

Adamın vücuduna tekrar baktığında gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü. Onun orada durduğunu bilmiyordu.

Ve yine de onun adını söyledi.

Onu böyle mi istiyordu? Adam kalçalarını uzun, uyuşuk hareketlerle yavaşça yuvarlarken ve geri çekilmeden önce zor bir nefesle duraklarken, fener ışığının, karnının kıvrımlı tepelerini ve vadilerini yaldızlayan oyunuyla büyüldü.

Üstünde, belki? Altından değil. Arkadan değil.

İstemedi de olsa saldırganın kalçalarının çarpışını hatırladı. Kısa, hızlı, kuru ve yırtıcıydı. Erkeklerin bir kadının içinde nasıl olması gerektiğini böyle değerlendirmişti. Bitirmek için nasıl hareket ettiklerini.

Ama bu ...

Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Kalçalarının bu nazik süzülüşü muhteşem, ilkel bir dans gibiydi, her kası mükemmel bir şekilde kontrol ediliyordu. Şiddet ya da çılgınlık yoktu.

Bu uzun sürmez.

Alexandra gözlerini birkaç kez kırıştırtarak sözcükleri duymazdan geldi.

Ya kocasıyla da öyleyse? Düşünsenize, Redmayne'le önceki karşılaşmalarının hiçbiri kısa sürmemişti. Ve söyleyebildiği kadarıyla, de Marchand'la yaşadığı tüm çileden daha uzun süre kendini tatmin etmişti.

Bitirmek için hiç acelesi yok gibiydi. Sanki yüzünü kaplayan acıya karşı sabırlı olmayı öğrenmiş gibiydi.

Neredeyse... sanki bundan zevk alıyordu.

Esinti geceliğini vücuduna sürüyor, büzüşmüş ve hassaslaşmış meme uçlarını aşındırıyordu, artık buna dayanamıyordu.

Redmayne Dükü'nün haberi olmadan ona bu kadar yaklaşan tek yaratık olabileceğini düşünerek alçakgönüllülükle soydu. O her zaman çok hazırды. Farkındaydı. Ama bu kötücül, güzel eylemin sancıları içindeyken, tamamen savunmasız ve yine de olağanüstü bir erkekti.

"Tanrım," diye nefes aldı, eli daha hızlı kayıyor, parmakları sıkılıyordu.
"Alexandra."

"Piers."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Adını duyunca Piers yerinden fırladı ve çarşafları kucağında sürükledi. Kadının görüntüsü, siki altındaki ikiz ağırlıklarda toplanan doruk noktasını engellemek için hiçbir şey yapmadı.

Onu kendi bir hayal, şehvetle örtülü bir fantezi sanırdı. Çıplak. Ruhani, geçici. Narin, doğaüstü bir güzelliğe sahip.

Eğer yanık viski bakışlarındaki sıcaklığın ardında titreşen güvensizlik olmasaydı.

Şaşkınlıkla gözlerini kapadı ve emin olmak için tekrar açtı.

Onu görünce, siki ısrarcı, acı verici bir zonklamayla kuşatıldı, öyle ki dişlerini birbirine geçirdi.

Fantezisinde, kadın kaygan vücudunu adamın shaftının üzerinde kaydırıyor, kalçaları adaminkilerle her buluştuğunda o mükemmel, dik göğüsler çok kışkırtıcı bir şekilde sallanıyordu.

Ve mucizevi bir şekilde, oradaydılar. Orada duruyordu. Adamın yatak odasında. Solgun, gururlu ve çıplak, ağır buklelerini dalgalandıran ve onları bir pagan tanrıçasının saçları gibi parıltıdan esintide titriyordu.

Gözlerini onun pembe meme uçlarından ayırdı. "Alexandra. Nesin sen-ne yapıyorsun-?"

"Adımı söyledin." Gözleri adamın ereksiyonunun çıkıntısını zar zor gizleyen çarşafa kilitlenirken, alt dudağının üzerinde gergin bir dil gezdirdi.

Yüzünü buruşturdu. Ne kadar zamandır oradaydı? Ne kadar zamandır onun kendisini okşayarak bir yanılsama yaratmasını izliyordu?

Tanrım, ama zihni gerçekliğin ihtişamına yakın bir şey hayal edemezdi.

"Adımı sana bunu yaptığımı hayal ettiğin için mi söyledin?" Kadın, şimdi çarşafı tutan elini başıyla işaret etti.

Kızın sinir bozucu derecede sakın yüz hatlarını incelerken panik, şehvetinin üzerine çıktı. İğrenmiş miydi? Tahrik mi olmuştu? Korkmuş muydu?

Ne cevap vermeli?

Gerçeği söylemeye karar verdi. En azından bu onu kapının diğer tarafına geri götürecekti. Çünkü Tanrı'nın lanetli dünyasında onun burada kendisiyle birlikte olması için hiçbir neden düşünemiyordu...

"Hayır, Alexandra. Hayır, elinle beni okşamıyordun, zihnimde değil."

"İçimdeydin-sen-içimdeydin."

Nefesi durdu. Kalbi tekledi, durdu ve sonra kaburgalarının kafesine çarparak yeniden çalışmaya başladı. Ve yine de ona tüm dürüstlüğüyle cevap verdi. "Evet."

Bir adım daha yaklaştı. "Senin üstünde miydin?" Elini kaldırdı. "Yapma."

Soğukkanlılığı titredi ve bir acıyı açığa çıkardı.

"Alexandra," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Eğer biraz daha yaklaşırsan-" Lanet olsun, bu bir tehdit gibi gelmişti. "Yani... Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana dokunmayacağımı söylemiştim."

"Biliyorum." Tam önünde durdu, göğüsleri ağzına birkaç santim uzaklıktaydı. Dizleri neredeyse onunkilere değiyordu. Bu bir eziyetti. İşkence. Saf, dikenlerle dolu bir cehennemdi. Ama o sözünü tuttu, yumruklarını çarşafın içinde sıkı.

"Seni istiyorum, Piers."

Ağzı sulandı, kasları toplandı ve siki kalçasına doğru ısrarlı bir sarsıntı yaptı.

Saçlarından bir tutam yüzüne doğru savruldu ve adam onu uzaklaştırmak, yanağının yumuşaklığını okşamak için can attı. "Emin misin? Emin olmalısın."

", " diye cevap verdi, gözleri utangaç ve pek çok şeyle yaldızlanmıştı, en azı seks değildi. "Ta ki buraya gelip seni böyle görene kadar..."

Böylesine dürüst bir ihtiyaç anında yakalandığı için bir utanç parıltısını yuttu.

Adamın dağınık saçlarını alnından geriye doğru düzelden parmaklarıydı, dokunuşu şehvet ateşiyle yanan teninde serindi. "Senden önce bildiğim tek şey..." Gözleri bir o yana bir bu yana kayarak kelimeleri aradı. "Güçlü ve hızlıydı."

İçindeki ateşin bir kısmı sönmüş, yerini keder ve öfke almıştı. Ona ne olduğunu ve nasıl olduğunu bilmek istediğini düşünüyordu.

Ne kadar da yanılmıştı. Bundan bahsetmek bile onu öldürüyordu.

"Ama az önce... yavaştınız," diye devam etti. "Kasıtlı." Ona doğru eğildi, bileğini yakalayana kadar elini kolundan aşağı kaydırды.

Büyülenmiş ve açıkçası taş kesilmiş olan Piers, elini kızın yumuşak maun rengi saçlarının arasına götürürken göz kapaklarını aralayarak sessiz kaldı.

Bacaklar. Parmaklarını oraya bastırđı ve parmaklar dolgun kıvrımların arasından kolayca kayarak sıcak, ıslak ipekle karşılaştı.

İkisinin de nefesi kesildi ve aralarında tutuşan kıvılcımlara inanamamanın verdiği ürpertiği paylaştılar.

"İçimdeki son erkek olmanı istiyorum." Adamın bileğini yönlendirerek parmağını kapalı kıvrımlarının arasına gizlenmiş tomurcuğun üzerinde gezdirdi, bakışları arzusu kadar sıvıya dönüştü. "Senin olmanı istiyorum. Kocam..."

Yeterince duymuştu.

Piers kendini kaldırdı, kadına uzandı ve onu üzerine doğru sürükledi. Bunu yapabiliirdi. Başından beri söz verdiği şeyi yapacaktı. Başka bir adamın anısını, ruhunu paramparça eden mutluluktan başka bir şeyle değiştirmeyecekti.

Alexandra bunu teklif etmenin, bunu istemenin kendisinden nelere mal olduğunu fark etmemişti, ta ki adam baştan çıkarıcı rolünü onun omuzlarından alana kadar.

Redmayne oturmaya devam etti ve çarşafı kalçalarının üzerinde tutarak kadının bacaklarını kendi üzerine ayırmasına rehberlik etti.

Öylece oturdular, şaşkınlık dolu nefeslerini paylaştılar, adamın gözleri sanki yapmamak için bir neden arıyormuş gibi onunkileri aradı.

Hiç bulamadı, çünkü kadın hiç vermedi.

Alexandra onun güçlü omuzlarında sabit dururken, bir kolunu arkasına sabitledi ve bacaklarını onun etrafına sardı. Onun üzerinde olmak hoşuna gidiyordu. Altında kısıtılmış yaralı ve ilkel canavara bakıyordu. Burada güçlü ve kadınsı bir güç vardı. Uzuvarlarında bir titremeye neden olan ve bakışlarının odağını bozan bir güç... Sanki onu görmek onu sarhoş etmiş gibi.

Adam dudaklarını birleştirdiğinde, kadının gerçekliğe olan tutumu altından kaydı. Diğer parçaları da birleştirdi. Kalpleri. Ruhları. Belki de kaderleri.

Dilini onunkine dolayan, onun tadına bakan, ıslak daireler çizerek okşayan oydu. Ona nüfuz eden.

Alçak, ilkel bir hırıltıyla elleri çalışmaya başladı.

Öpücüğünün şiddeti artmasına rağmen, parmakları onu yavaşça okşadı, seksinin sıcak kıvrımlarıyla yeniden tanıştı, orada bulduğu ıslak arzuyu üzerinde zonklayan sert inciye yaydı. İşaret parmağıyla başparmağı arasında nazikçe bastırđıđı kaputu öylesine kaygan bir beceriyle ovaladı ki, kadının göz kapaklarının arkasında bir kıvılcım yağmuru patladı.

"Piers," diye nefesini onun ağzına karşı tuttu. "Ben zaten... Ben gidiyorum.."

"Biliyorum." Cevabı inanılmaz derecede erkeksiydi. Öylesine şevk ve kibir doluydu ki, adam çok daha çileden çıkarıcı başka bir şey yaptığı için kızın buna öfkelenme şansı olmadı.

Durdu.

Parmakları şişmiş, ağrıyan tomurcuğu bırakıp aşağıya uzandı, mahrem açıklığı çevreledi ve parmaklarının işle pürüzlendirilmiş pedleriyle yumuşakça aşındırdı.

Kadını kaslar dokunuşunun altında kasıldı, ona doğru kenetlendi ve onu içeri davet etti.

Önce yokladı, parmağı derine batarken yüz ifadesini izlemek için geri çekti. Avucunu uyluklarının beşiğine sığdıracak kadar derine.

"Çok ıslaksın," diye fısıldadı kırık bir saygıyla. "Ama daha fazlasını istiyorum. Seni hazır hale getirmek istiyorum."

"Hazırım," diye nefes nefese kıpırdanma ve kıvrınma dürtüsüyle savaştı.

Onun meydan okumasına geri çekilip bir kez daha içine girerek cevap verdi, başka bir parmak ilkin katıldı.

Bir gerilme hissi onu ürküttü, ama adam bir kez daha derine batarken, avucunun topuğunu zonklayan tepesine bastırırken acı hissetmedi.

Sihir. Şu sihirli eller.

Onun adını fısıldadı. Adam yumuşak, ritmik bir hareketle lezzetli bir sürtünme yaratırken nefesi kesildi. Parmakları kadının içinde hem yabancı hem de fantastik bir his uyandırıyor ama en yoğun tepkiyi veren, titreyen tomurcuğuna bastırıldığı elinin topuğuydu.

Bacakları olduğu gibi ayrılmıştı ve düşmesini engellemek için adamın kolundan başka bir şey yoktu, seğirme ve kıvrınma içgüdüleri kalçalarının hayal kırıklığına uğramış küçük sarsıntılarında biraz daha fazlasıydı. Bacaklarının arasında tatlı ve kararlı bir gerilim toplanırken, elini neredeyse utanmaz bir ihtiyaçla sürene kadar yalpalamalar kıvrak yuvarlanmalara dönüştü.

Kalçaları kilitlenip titrerken bir öpücük daha aldı ve onu o güzel, gergin, neredeyse orada olduğu yere getirirken parmaklarının etrafına bir nem daha saldı.

Ve yine uzaklaştı.

Dudaklarına karşı inledi, kalçaları öne doğru kıvrıldı, sihri arıyordu.

"Biliyorum sevgilim," diye gürledi, sesinde de benzer bir acı vardı. "Korkuyor musun?"

"Hayır." Dehşete kapılmıştı. Ve kıskırılmıştı. Ve onun sağlayabileceği rahatlamaya o kadar muhtaçtı ki, bunu istemekten ölebilirdi.

Gözleri ışıktaki neredeyse gümüş renginde parlıyordu ve kızın gizlemek için elinden geleni yaptığı korkuyu bulmaya çalışıyordu.

Nazik ellerini kalçalarına koyarak onu sabitledi ve ondan uzaklaşarak yatağa uzandı.

Rüzgâr, zaten hem endişe hem de tutkuyla işlenmiş bir parlaklıkla kayganlaşmış teninde harika bir his uyandırıyor. Meme uçlarını sıkıyor ve saçlarını ensesinden kaldırıyor.

"Eğer beni içinde istiyorsan, karıcığım, istediğin bana sahip olabilirsin." Gözleri neredeyse fanatik bir ihtiyaçla parlıyordu. Tapınmaya benzer bir açlık. Onun altında secdeye kapandı, etinden ve kanından bir sunu. Bir kurban ve bir dua.

Onun muhteşem vücuduna baktı, içinde cevap veren bir açlık kabarıyordu.

Almayı onun yapmayacağı hiç aklına gelmemişti. İtme.

Onu .

Onu alabileceğini.

Alexandra aşağıya, onun kalçalarının üzerine oturduğu yere baktı; adamın cinsel organının korkunç şekli çarşafı yırtıyordu.

"Seni nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti, aniden gözü korkmuştu.

O kadar şefkatli, o kadar içten bir sabırla baktı ki Alexandra'nın içinde bir duygu kabarması oldu. "Şimdiye kadar yaptığın her şeyin beni memnun ettiğini bilmiyor musun Alexandra? Sana bakmak beni mutlu ediyor. Sana dokunmak ve seni öpmek beni mutlu ediyor. Senin kokun, tadın ve şeklin şimdiye kadar tanıdığım en büyük zevk. Bunun ötesinde yaptığın her şey..."

Aralarına uzanıp onu ortaya çıkardığında, parmaklarını ereksiyonunun çıkıntılı tabanının etrafında kısırdığında, sözleri tıslama sesiyle sona erdi. Hayal ettiğinden daha sıcaktı. Hatta onun ateşli bedeninden bile daha sıcaktı.

Şaşırmış bir halde elini sütundan yukarı, şişmiş uca doğru çekti ve altındaki sert çeliğin üzerinde kayan derinin pürüzsüzlüğüne hayran kaldı.

Büyük, diye endişelendi. Nefes kesecek kadar büyük. Ve yine de, bulmayı umduğu silaha hiç benzemiyordu.

Böylesine kör, ipeksi bir uzantı nasıl olur da daha önce yaşadığı keskin, yırtıcı acıya neden olabilirdi?

Olamayacağına karar verdi. Yapamazdı. Bu sefer olmazdı. Piers ona asla zarar vermezdi.

Adını saygıyla fısıldamasından anlamıştı. Kalçalarını dikkatle kavrayışından. Bu eylem üzerindeki gücü tamamen onun ellerine bırakmıştı.

Bu arada, ona duyduğu ilkel arzusun kabalığını gizlemeye çalışarak gözlerini kapattı.

Söylemesine gerek yoktu, ona söylemek istiyordu.

O da bir şekilde aynı derecede yanıyordu. Onu öyle bir yere , öyle muhtaç, utanmaz, arsız bir yanını bulmuştu ki, onun bedenine duyduğu saplantılı arzu, sahip olabileceği korku ve şüpheleri bastırmıştı.

Belki onun üstünde olsaydı farklı olurdu. Ya da arkasında. Onu zapt edip saçını çekseydi.

Ama bu şekilde... muazzam vücudu onun altında gerilmişken, şehveti demir zincirlerle titretilen bir tutuşla kontrol altına alınmıştı.

Tek istediği onun üzerinde ve etrafında parçalanmaktır. İhtiyacını gidermek ve arzularını yerine getirmek.

Meraklı parmağını adamın cinsel organının tepesindeki hassas çıkıntının üzerinde gezdirdi ve adamın kendi yarattığı meraklı, ipeksi bir nem buldu.

Başını yana çevirdi, göğsü zorlukla aldığı nefeslerle kabarıyor, kasları kendini tutabilmek için harcadığı devasa çabayla kilitleniyordu.

gelmişti. İkisini de zincirlerinden kurtarmanın zamanı gelmişti.

Kendini kaldırdı, onu açıklığına yerleştirdi ve seksinin tepesine nemli bir sıcaklık yaydı.

Hafifçe alçalıp vücuduna girdiğinde ikisi de nefes almadı.

Dondu kaldı. Sonsuzluk boyunca onun üzerinde titredi, felç oldu, ne ileri gidebildi ne de geri dönebildi. Hissetti... Hissetti...

Nasıl hissettiğini bilmiyordu. Acıtmıyordu. Ama iyi de hissettirmiyordu. Ya da sağa. Bu şekilde değil, vücudu açıkta ve yüzü dönükken.

Ona özerklik vermeyi düşündü. Onu kavrayan ellerinden, güçlü şehvetinden ve şaşırtıcı gücünden kurtarmak için. O da bunu kendi başına yapabileceğini düşünmüştü.

İkisi de yanılmıştı.

Geri çekildi ve adamın cinsel organının kalçasına doğru düşmesine izin verdi.

"Piers," diye soludu, sesindeki umutsuz tınıdan nefret ediyordu. "Sana ihtiyacım var." Kollarının onu sararak rahatlatmasına ihtiyacı vardı. Bedeninin ona karşı korumasına, bu koruma sadece kendi zihninden olsa bile. Kendi anılarından.

Kelimeler onu terk ettiği anda oradaydı. Tam orada, kollarını ona dolamış, alnını onunkine bastırmış, nefesi onun daralan, çırpınan ciğerlerini besliyordu.

"Bunu yapmana ihtiyacım var," diye itiraf etti küçük bir sesle.

Kıpırdamadan durdu, vücutlarının arasına uzanıp kendini tekrar kadının şişmiş, nemli etine doğru yönlendirirken etraflarına bir saygı örtüsü yerleşti. Kadının girişini dürttü, organını serbest bırakmadan önce oraya yerleşti, her iki kolu da kadının omuzlarına demir atmak için onun altına girdi.

"Ne yapacağım?" diye yalvardı.

"Bana tutun Alexandra," diye fısıldadı, onu kendine doğru çekerek. "Sadece burada ol. Sadece benim ol." Alexandra'nın başını omzuna yasladı, titreyen kalçalarını sakinleşmeye zorlarken kendi yüzü de Alexandra'nın saçlarına gömüldü.

Ve sonunda, yaptılar.

Onu kazığa oturtmuş gibi değildi. Tam olarak öyle değildi. Daha , kadınsı etinin, onun etrafında erirken, adamın şişmiş uzunluğunun üzerinde şekillenmesi gibiydi. Ama sadece bir noktaya kadar. O kadar ileri gittikten sonra, kadının iç kasları tutuldu ve onları savaşılmaya cesaret edemediği cinsel bir savaşa kilitledi.

"Yüce Tanrım, kadın." Acı çekiyormuş gibi hırıldadı. "Çok... sıkısın."

Ona iyi olup olmadığını sormak istedi. Kendisi için yaptığı gibi onu da yatıştırmak ve güçlendirmek istiyordu ama tek yapabildiği, adamın uzunluğunu içine almak için mücadele eden mahrem etinin gerilen, zorlanan nabzına odaklanmaktı. Onu daha derine çekeceğini umarak biraz kıpırdandı, ancak sadece belki bir inç daha kazandı.

Uzun bir nefesle birkaç kötü küfür savurdu. "Bana durmamı söyle," diye yalvardı. "Sana zarar vermeme izin verme."

"Durma," soludu, kalçalarını aşağı bastırarak bunun sonunda var olduğunu bildiği rahatlamayı aradı. "Sadece... sadece... *lütfe*."

Adam onun yalvarışını anladı ve parmakları kadının omuzlarına dolanarak onu güçlü ve kıvrak bir itişle kalçalarıyla buluşacak şekilde aşağı çekti.

Kendini durduramayarak haykırdı.

"Özür dilerim," dedi sıkıca ve geri çekilmeye çalıştı.

"Hayır." Kollarını ona doladı ve kalçalarını onunkilere doğru bastırdı. "Yapma. Hareket etme." Emri, milyonlarca karşıt duyguyla tıkanmış bir boğazdan çıkan tıslamalı bir fısıltıydı.

O da itaat etti.

İlk başta tek hissedebildiği onun içinde olduğuydu. Bu yabancı, vahşi, zonklayan, boyun eğmeyen et ve ısı şaftı. Bir an öylece kaldı, sadece hissediyordu. Deneyimleyerek. Analiz ediyordu.

Acı yok. Yırtılma yok. Sadece ilk başta rahatsız edici bir baskı vardı ama bu baskı yerini hızla enfes bir dolgunluğa bıraktı.

Tek bir gerçeğe kilitlendiğinde nefes onu yeniden beslemeye başladı. Acı yok. Sadece Piers.

Bu adam, onun içindekinden çok daha fazlasıydı. Kulağının dibindeki yumuşak nefesti. Pürüzsüz teni, omuzlarının ve omurgasının demir kabloları üzerinde uzanırken, kendinden düşmek üzere olan bir kadın gibi onu kavradı.

Onu bir konfor kozasına saran, tüm ağırlığını destekleyen kolların yumuşak, birikmiş gücü. Göğsünün kaba tüyleri ve yoğun kasları, ona doğru bastırdıkça hassas göğüslerini aşındırıyordu.

sert bacaklarındaki yumuşak tüyler, uyluğunun iç kısmındaki ince, hassas deriyi gıdıklıyordu.

O bunların hepsiydi ve kızın tahmin edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Onun koruyucusu. Kocas.

Sevgilisi.

Piers'ın sahip olduğu her ilkel içgüdü ona hareket etmesi için bağırırsa da. İtmek için. Sikişmek için. Bir düşmanın tüm vahşiliğiyle kendisiyle savaştı.

Çünkü kadının her türlü tehditten koruma içgüdüğü en güçlüsü haline gelmişti.

Bu tehdit kendi ilkel ihtiyacı olsa bile.

Ayrıca. Onun içindeydi. Sonunda. Fantezilerinin bile tasarlayamayacağı kadar tatlı, sıkı ve ıslak bir bedenin içinde kilitliydi.

Bu kadarı yeterliydi.

Ve bu asla yeterli olmazdı.

Umduğundan çok daha fazlasıydı. Hak ettiğinden çok daha fazlasıydı, onun güveninin bu enfes hediyesi.

Ve hâlâ daha fazlasını arzuluyordu.

Eğer bu gece gidebildiği yere kadar gittiyse, bunu anlayacaktır. Eğer şimdi geri çekilirse, ruhunun bir parçasını da beraberinde götürecekti.

Yaptığı en zor şeydi, korkusu onu ele geçirirse onu bırakmaya hazırlanmak.

Sana ne kadar tatlı olabileceğini göstermeme izin ver, diye sessizce ısrar etti. İzin ver seni benim olarak sahipleneyim, böylece artık geçmişe ait olmayacaksın.

Yavaşça, sonsuz küçük artışlarla, ona karşı, onun etrafında gevşedi, cinsiyeti içindeki uzunluğa göre şekillendirilmiş bir kılıf haline geldi. Tutuşu gevşedi, kasları onunkiler karşısında erirken bile nefesi güçlendi.

Küçük, narin elleri adamın sırtını tüy kadar hafif bir şekilde keşfetmeye başladı, omurgasını çevreleyen kas sütunları boyunca ilerleyerek aradaki vadiye daldı.

Piers okşamaya karşılık verdi, sert ellerini kadının kürek kemikleri üzerinde gezdirdi, belinin kıvrımlarını inceledi ve teninin ipeksi krem renginin tadını çıkardı.

Onun yüzünü görebilmeyi diliyordu ama yine de henüz kendisine bakmasına hazır değildi. Boynuna değen nefeslere, duruşlarındaki güvene değer veriyordu. Yakınlık.

"Pekâlâ," diye fısıldadı.

", " diye cevap verdi. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Omurgasını hafifçe geriye doğru eğerek yatağa bastırdı ve yumuşak, nazik bir hamleyle öne doğru sallanmadan önce sikinin sadece tabanını kadından çıkardı.

Sürtünme yok denecek kadar azdı ama aralarında acıtıcı, olağanüstü bir hazzın filizlenmesi için gereken tek şey buydu.

Adam onu kalçalarının yavaş, acı veren kıvrımlarıyla sarsarken, içinde derinlerde kalarak rahmine baskı yaparken kısa nefesler emdi.

Bu zevkten ölebileceğini düşündü.

Sonunda biraz geri çekilerek ona baktı, yüz hatları huşu ve şaşkınlığın karışımıydı.

Ve zevk.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ona daha fazlasını verebilirdi.

Başparmağını yaladı ve ikisinin arasına, kadının çok küçük ve yumuşak ama yine de etrafında olağanüstü sıkı olduğu yere getirdi. Göbeğinin üstündeki şişmiş, kabarmış yumrunun tepesini okşadı.

Boğazının arkasından öyle alçak ve hoş bir ses çıkardı ki, dişi bir aslanın mırıltısı olabilirdi. Parmakları boynunun sütununu yukarı çekti ve saçlarının arasına girdi.

Adam onu tekrar gaza getirdiğinde, kadın tutuşunu sıkılaştırdı ve yumuşak bir cesaretlendirme sesinin çıkmasına izin verdi.

Refleks olarak bir elini ağzına bastırdı.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle, sabit, yavaş ritmini bir kez bile bozmadan parmaklarını öperek. "Zevkini susturmana gerek yok. Geceye şarkı söyle, benim güzel karım. Benim olduğunu ve sadece benim sana böyle hissettirebileceğimi bilsin."

Parmaklarının dikiş yerlerini yaladı ve parmaklar uzaklaşarak saçlarını kavramak için geri döndü.

Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordu. Sıcak, kaygan öpüşmelerini kontrol edebilmek için boynunu sabitledi.

Kalçaları belli belirsiz bir dansa başladığında içinde muzaffer bir sevinç kabardı. Onun ritmine göre esniyor ve yuvarlanıyordu.

Dilinin itişlerini kalçalarınınkine göre ayarladı, başparmağının tüy gibi yumuşak fırçaları kadının kalçalarını titreten bir vuruştı. Kadının gözleri karardı ve derin bir özlemin çökmüş, karanlık havuzlarına dönüştü.

"Piers," diye uyardı, şimdi sikiinin etrafında kenetlenmiş kadınısı et boyunca küçük sarsıcı titremeler oluşuyordu.

"Beni bekleme," diye fısıldadı ağzına doğru, ateşli öpücükler ve dilinin güçlü hamleleriyle onu yalayıp yutuyordu.

Doğrusu, ince parmaklarını ona doladığı anda boşalabilirdi.

Ama bu iş o kadar çabuk biterse lanetlenirdi. Daha önce onunla işini bitirmeden önce onu sıırıslıkam ve bitkin hale getirmeye yemin etmişti ve şu anda o bunlardan sadece biriydi.

Muhteşem bir şekilde ıslak.

Parmağını daha aşağıya daldırdı, hınzırca vücutlarının birleştiği yeri test etti, orada bol miktarda nem topladı ve zonklayan başlığının etrafında döndürdü.

Omurgası eğilip bükülürken dudakları onunkilerden koptu, boğuk, gırtlaktan gelen bir çığlık atarken başı omuzlarının üzerine düştü.

Onun etrafında, üzerinde kasıldı, seksi şehvetli, ritmik dalgalar halinde onu sağdı. Bağlanmamış saçları küçük bedenini okşuyordu.

Sırtını döndü ve uzun, abartılı bir boşalmayla titreyip ürperirken sıkıca kavradığı parmakları kendi buklelerini yırttı.

Tanrım, onun zevki tüm bu lanet olası dünyadaki en güzel manzaraydı. Bir daha egzotik dağ manzaraları, volkanik patlamalar ya da hem tanıdık hem de yabancı kıyıların eşsiz cennetini hiç görmese bile. Tek bir yerde, sonsuza dek karanlıkta kalmakla lanetlenmiş olsa bile, sadece ona verebileceği mutluluğun sancılarını kilitlenen vücudunun zarif kemerini izlemek için bunu memnuniyetle yapardı.

Kendi salıverilişi sikiinin içinde nabız gibi atıyor, kızın içine akmaya hazırlanıyordu ve dilini kanatacak kadar sertçe ısırdı. *Henüz değil.*

Durması için yalvarana kadar olmaz.

Alexandra kocasına doğru çöktü, onun etrafında kıvrıldı ve sıvı zevkin şehvetli titreşimlerinin uzaklaşmasına izin verdi.

Hayrete düşmüş ve alçakgönüllülükle, az önce deneyimlediği şeyin özgürlüğüne ve derinliğine hayret etti. Onun içinde parçalanırken göz kapaklarının ardında gördüğü güzellik. Işığın dansları ve onun bir parçası olan, ona yaptığı şeyin bir parçası olan o elektriksel büyü.

Adamın içinde kaldığını, her zamanki gibi sert ve sıcak olduğunu, vücudunun hâlâ gergin olduğunu ve yüz hatlarının medeni kalmak için zorlandığını ve savaşı hızla kaybettiğini fark etmesi sadece birkaç derin nefes almasını aldı.

"Sen... sen ..."

Kendine hâkimiyetinin ağırlığı altında kasları iyice gerilmiş olsa da, elleri Alexandra'nın yüzünü tutarken nazikti. "Bitti mi Alexandra?" Dudaklarını Alexandra'nın boynuna indirip teninin tuz ve misk kokusunu tatmadan önce soruyu boğazını zorlayarak sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni yatırmama izin ver," diye sıkıca rica etti, dudakları boğazından aşağıya ve göğsüne doğru süzüldü. "Seni görmem gerek. Bunu görmek için."

Hâlâ titreyen bedenine doğru bir kez daha sallandı. "Tatmam gerek..." Bir el göğsünü kaldırdı ve meme ucunu ağzının çökmekte olan ıslak sıcaklığıyla kapladı.

Adamın isteğinin uygunsuzluğu, konumuyla birlikte, kadının içinde baygın bir heyecan yaratmaya yetmişti.

"Evet," diye iç geçirdi, adam dikkatini diğer göğsüne verdiğinde.

Adam geri çekilirken gözleri açıldı ve aniden sırtüstü yattı, bacakları adamın ellerinin ağırlığıyla genişledi.

"Tanrım," diye inledi. "Çok pembe ve ."

Gözlerinde buz mavisi bir parıltıyla kızın üzerine eğildi, dilini kızın narin etine uyguladı, mucizevi bir şekilde kızın rahminde yeni ve ısrarlı bir arzu oluşana kadar uzun, düz yalamalarla kızın içini açtı. Kızın kalçaları yataktan kalkmaya başladığında, adam bakımlarını kızın yakında sıcak bir mutluluk heyecanıyla patlayacağını bildiği tek yere yoğunlaştırdı.

Ve bir kez daha, boşalmadan hemen önce geri çekildi, güzelliğini çalan ya da ona hediye eden kara panter gibi vücudunda gezindi.

Akıcı, güzel ve derin bir hareketle kadının içine kayd ve başka bir kasıtlı, kontrollü ritme yerleşti. Uyanık gözleri onun yüzünü aradı, ifadesini ölçtü.

Onun tereddütünü hissetti. Ellerini onun beline doladı ve onu daha derine bastırarak aşağı indirdi.

"Daha fazla," diye fısıldadı, onun gerildiğini hissetti, gözlerindeki soruyu gördü. "Daha fazla," diye tekrarladı, kalçalarını onunkilerle buluşmak için kaldırdı.

İticileri hızlandı, daha derine indi, onu daha yükseğe bastırdı.

Bunu seviyordu, sırtındaki yatağın yumuşaklığını, üstündeki adamın sertliğini. Kendini güvende hissediyordu. Muhteşem hissediyordu. Kalçalarıyla ritmi kontrol edebildiğini fark etti, daha hızlı, daha sert kalkıyor, onun her şeyini içine alıyordu, onun tüm hayvani vahşetini, asil zarafetini.

Şehvet onu kontrolünün sınırına kadar sürükledi.

Onun içinde şişti, inanılmaz derecede büyüdü, vücudunun içinde, olmayan küçük inci kadar zevke yatkın bir yer buldu.

Zevk onu bir kez daha, bu sefer öncekinden daha derin bir şekilde kavradı, her şeyi kapsayan, nabız gibi atan bir heyecan isyanı damarlarını yırttı, ta ki el ve ayak parmakları bile bu ışıltılı, pırıltılı bütünle dolana kadar.

Bu onu kendinden uzaklaştırmadı. Bu sefer değil. Adamın onu o yere kadar takip edişini hayranlıkla izledi. Adını haykırıyor, inliyor, sonra salgıladığı sıvı fiskiyele rahmini yıkarken kükrüyordu.

Bu haliyle çok güzel olduğunu düşündü. Zevk karşısında çaresizdi, vücudunun sıcaklığı ve esareti altındaydı. Son bir kez, derin bir şekilde içine girmeden önce iri gövdesini görkemli titremeler kaplarken, her siniri onunkiyle eşleşen, hatta belki de onu aşan bir mutlulukla dalgalandı.

Kontrollü bir çöküşle yana doğru yuvarlanarak onu da yanında götürdü. Onu göğsünün üzerine yatırdı ve saçlarını gövdesi boyunca yaydı, terden kayganlaşmış tenleri ya da zevklerinin kalıntıları tarafından endişelenmedi.

Sessizlikte birlikte nefes aldılar, rüzgârın vücutlarını serinletmesine izin verdiler ve her biri az önce aralarında yaşananların dehşet verici büyüklüğünü düşünmek için bir an ayırdı.

Bir süre sonra teninde ürpertici şişlikler oluşmaya başladı. Redmayne onun omzunu öptü ve yataktan kalkarak temiz su dolu leğene bir bez batırdı ve ona nazikçe bakmaya geri döndü.

Bunu başardıktan sonra, onu altından yüzüstü yatırdı ve bol öpücüklerle uyuşturmadan önce vücuduyla bir koza oluşturdu.

Ona uzun, araştıran bir bakış attı, "Alexandra, bana dürüstçe söyle. Hepiniz r-"

"Sanırım seni seviyor olmam mümkün." İnsan düşünmeden ağzından bir şeyler kaçırdığını sanabilirdi. Ama düşünmemiştir. Bu sefer öyle olmadı. Sadece adamın sormak üzere olduğu soruya cevap vermek istemiyordu. Çünkü cevap hem evet hem de hayır olacaktı.

Kadın onu kalbinden bıçaklasaydı bile daha şaşkın görünemezdi. "Sence... bu mümkün..."

İçini çekti, gökyüzüne baktı. Yine tekrarlamaya geri dönmüşlerdi.

"Daha önce aşkın tanımını hiç yapmamıştım." Elini adamın göğsündeki ince tüylerin arasından geçirdi ve altındaki organın hızlı ve güçlü atışını buldu. Kendisine ait olduğundan emin olmadığı organı. Ya da olacağından. "Ama sanırım hayatımı sensiz hayal edemiyorsam. Sana bu kadar bağlı, bu kadar adanmış hissediyorsam. Sana bu kadar güçlü sahipleniyorsam. anlamı olmalı, değil mi? Sana güveniyorsam. Bunu yapmak için." Alaycı bir kahkaha attı. "Seni sadece dokuz gündür tanıyorum. Gece yarısı on olacak. Ama sonraki günlerimi sensiz hayal etmeyi bıraktım. Bu sana aşk gibi gelmiyor mu?"

"Alexandra, ben..."

Üç parmağını adamın dudaklarının üzerine, birini de en sevdiği yara izinin dikiş yerine koyarak adamın cevabını susturdu. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Aslında, keşke söylemesen. Bu gece olmaz. Sadece bilmeni istedim."

Adamın bedenine sokuldu ve tereddüt etmeden onu kendine çektiğinde yüreği ferahladı. Aynı şekilde onun kucağına da yeni bir duygu sızmıştı.

Sahiplenme, düşünmeyi severdi.

Alexandra şömine rafındaki saatin kollarını izliyor, yavaşlayan nefeslerinin ritmini takip etmekle yetiniyordu. Gitmesine bir saatten biraz fazla zaman kalmıştı.

Onun kollarının güvenliğinden ayrılma düşüncesiyle bir kıyamet duygusuyla savaştı.

Uzuvlarının hissi onun üzerinde gürleştii ve ağırlaştı, hayallerle seğıirdi. İçinden sessiz, erkeksi bir horultu yükseldi. Sadece bir tane.

Gölümsedi, onun
uyuyabilmesine sevindi. En
azından birinin uyuması
gerekiyordu.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Redmayne'in kanında bir dehşet şarkısı dolaştı ve onu keyifli, durgun uykusundan çekip aldı. Başını tuttu, sanki şeytan onu uyandırmış gibi hissediyordu.

Teselliye ihtiyaç duyarak karısına uzandı ve kendisini yatakta yalnız bulmanın şaşkınlığını yaşadı.

Yorgan çıplak bedeninden uzaklaşırken ayağa kalktı ve ona seslendi.

Rüzgâr artık hararetli tenini serinletmiyordu ama giderek artan kıyamet hissine sinsi bir soğukluk katıyordu.

Melodramatik bir aptal olma, diye kendi kendine öğüt verdi. Son iki haftada yaşananların bünyesini zayıflatmasına izin vermemeliydi. Zinde kalması gerekiyordu. Kendinden emin. İçgüdülerini güçlendirmeli ve aklını başında tutmalıydı.

Tehditle başa çıkana kadar karısını güvende tutmanın tek yolu buydu.

Çarşafı bir süredir boş olduğu için yeterince soğuktu. Tuvalet ziyareti için çok uzun bir süre. Bu gerçek onu bir hoşnutsuzluğa ve çok daha karanlık bir şeye sürükledi.

Ayağa kalktı, onu bulmaya niyetliydi.

Belki de başka biriyle yatmaya alışık olmadığı için kendi odasına geri dönmüştü. Kuşkusuz iyileşme yolunda adımlar atmışlardı ama bu onun büyük bir alana ve sabra ihtiyaç duymayacağı anlamına gelmiyordu. Kendi egemenliğine o kadar alışmıştı ki, bunu ondan almaya hiç niyeti yoktu.

Çoğu soylu çift ayrı yatardı; belki de onun tercihi buydu.

Pekala, bu lanet şey *onun* değildi. Onun fikrini değiştirmek için elinden geleni yapacaktı.

Düşüncelerinde kaybolmuş bir halde pencereyi kapatmak için uzandı.

Bir eli camın üzerinde donup kaldı, diğeri de ona katıldı ve bir fenerin aydınlattığı pelerinli bir figürün gecenin karanlığında koşuşturmasını izledi. Rüzgâr kapüşonunu başından uzaklaştırmış, olağanüstü renkte uzun bir örgüyü ortaya çıkarmıştı.

Saçını görmeden önce kim olduğunu biliyordu. Elbette biliyordu. Yürüyüşünü, boyunu, hareketlerini ezberlemişti. İstemedi de olsa onunla ilgili her şeyi incelemişti.

Pencereyi ardına kadar açıp onu çağırmak istedi.

Uykulu sersemliği içinde, neredeyse yapıyordu.

Ama gerçekler onu hareketsiz bırakmıştı. Gece yarısına yakın bir saatte - saatine baktı- yatağından çıkmış, giyinmiş ve şimdi tek başına yeraltı mezarlarına doğru ilerliyordu.

Kimin öldürmeye çalıştığına dair ipucu bulmak için yeraltı mezarlarını araştıracaktı.

Onu.

Zihin milyonlarca düşünce, şüphe ve ardından gelen inkâr ederek pantolonunu, gömleğini, koyu renk ceketini ve botlarını çekti.

Gerçekte neyin peşindeydi? Bu saatte, sadece birkaç şeyden biri hakkında olabilirdi ve düşüncelerinden süzülen her senaryo bir öncekinden daha uğursuz ve saldırgandı.

Bu sabah ona nakit olarak bir servet vermişti. Onu terk ediyor olabilir miydi? Zihin değiştiren seksleri minnettar bir vedalaşmadan başka bir şey olabilir miydi?

Bunca zamandır onu terk etmek mi istemişti?

Kasvetli bir düşünce onu tabancasına uzanmaya ve bıçağını botunun içine sokmaya itti.

Biriyle buluşuyor olabilir.

İhtiyacı olan bir arkadaş mı? Bir işbirlikçi? Bir sevgili mi?

Göğsünden bir hırıltı koptu. *Çok* dikkatli, çok şüpheli davranmıştı.

Tanıştıklarından beri her etkileşimi gözden geçirdi, bir ipucu aradı, nefesi içinde gidip gelirken durup yatağa baktı. Pek çok şeyi taklit edebilirdi. Sevgisi, hikâyesi,

onun iyiliği.

Ama bu değil. Bir kadının yapmacıklığı hazzını sahteletirebilirdi, ama bedenini değil. Titreyen. İhtiyacı. Geniş gözlü huşu. Islak, titreşen salınımlar.

Peki ya diğer her şey? Peki ya ...

Sanırım seni sevmem mümkün.

Gitmek isteseydi neden böyle söylesin ki? Başka bir adamla buluşacaksa?

Onu böyle kalpsiz bir itirafta bulunacak kadar yoldan çıkarmak istemiş olması mümkün müydü?

Onunla tanıştığı andan beri zayıf noktası olmuştu. Göz kamaştırıcı, çekici, çileden çıkarıcı, *kafa karıştırıcı* bir kadın. Öyle bir kadın ki

Kendine ait olduğunu iddia etmek için çaresiz.

Bunca zamandır kalbi bir başkasına ait olabilir miydi?

Buna inanmayı reddetti, kızın onu bu kadar kırabileceğine.

Şüphe ve dehşetin buz gibi parmakları kalbinin etrafında dolaşarak onu dondurdu, kırılğan ve hareketsiz hale getirdi.

Kadınlar yapmaları gerekeni yaptılar, değil mi? Onurlu düellolar, kazançlı meslekler ve sosyal olarak onaylanmış hayatta kalma yolları yerine, güçlerini gerekli olan her yolla ele geçirmenin bir yolunu bulmak zorundaydılar, değil mi? Akıntıya kapılmışlardı ve erkeklerin sosyal adetlerinin esiriydiler ve bu yüzden istediklerini elde etmek için genellikle acımasız manipölasyonun çarpıcı başarılarına tenezzül ettiler.

Annesi, eski nişanlısı, metresi...

Karısı mı?

Odasından dışarı fırlama dürtüsüyle savaştı, otelin içinde sürünerek ilerledi ve sessiz bir koşuyla onun yoluna doğru yöneldi. Yanına fener almamıştı, karanlıkta yönünü bulmaya alışkındı, ayın ışığını ve uzaktaki fenerin salınımını rehber olarak kullanıyordu.

Karısının tüm erkeklerden nefret etmek için bir nedeni vardı. Çünkü ne kadar şüpheli olursa olsun, yaşadığı travmanın gerçek olduğunu inkâr edemezdi.

Kalbi paramparça olurken ona sarılmıştı. Akıl sağlığı da gitmiş miydi?

Ne kadar zeki bir kadınla evlenmişti ve delilikle zekâ arasında ince bir çizgi olduğu sosyal ve tıbbi olarak kabul edilmemiş miydi? Hem kurban hem de beyin olması mümkün müydü? Onunla başından beri zengin bir dul olma niyetiyle evlenmiş, ortadan kaybolmak için en azından küçük bir servete sahip olana kadar son vuruşu beklemiş olabilir miydi?

Zararsız değildi. Tabanca kullanmayı biliyordu. Şu anda bile bir tuzığa doğru yürüyor olabilirdi.

Tüm bu şüpheler kalbini çevreleyen buzdan tabutun içine dikenler batırsa da, onları şiddetle reddetti.

Ona ne kadar güvenmek istese de, zihni paranoyaya varan bir şüpheyle o kadar çalkalanıyordu.

Ona zarar vermeye çalışacağına inanmıyordu.

Bu Alexandra'ydı. Kararlı olduğu kadar şefkatli. Esrarengiz olduğu kadar dürüst. Mantıklı, akli başında ve sevimli.

Ama da sırları vardı, değil mi? Gözlerinin gölgesinde gizlendiklerini görmüştü. Ama bu konuyu kapattıklarını düşünmüştü.

hepsini ortaya

çıkardı.

Görünüşe göre

öyle değil.

Onu sadece on gündür tanıyorsun, diye fısıldadı mantığı.

Başka bir his ensesindeki tüyleri diken diken ederek siperin arkasına saklanmasına ve gözlerini kısıarak geceye bakmasına neden oldu.

Hâlâ sanki şeytan burada dolaşıyor, bulduğu küçük ışığı karanlıkta boğmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Piers'in avcı içgüdüleri dışarıda bir tehlike seziyordu. Bir varlık değil, bir boşluk. İçi boş, berbat, aç bir şey ya da biri.

Başka bir avcı mı?

Elleri silahının üzerinde, diğer pek çok yaratık gibi karısını da karanlıkta gizemlerinin kaynağına kadar takip etmek niyetiyle izledi.

Alexandra tabancasını fenerin ışığının yeraltı mezarının nemli duvarlarında dans ettiği yerin ötesindeki gölgelere doğrulttu. Arkadaşları için kendini feda etmeye hazır olabilirdi ama bu sonuç kesinlikle onun ilk seçeneği değildi.

Özellikle de şimdi.

Artık kocasına aşık olmuştu.

Hayır, düşmemiştir. Ama kalbinin zar zor fark edilebilen içine sürüklendi. O gerekli hale gelmişti. İyileşmenin ve neşenin küratörü. Onun bunu öğrenmesi fikri. Onu reddetmesi. Ya da daha kötüsü, işkencecisinin kurbanı olma fikri savunulamazdı. Çünkü göçük gibi bir şeyin tekrar yaşanmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Alexandra düşmanıya, sağlamlığı konusunda şüpheleri olan mahzen girişini geçtikten sonraki ilk ön odada karşılaşmayı umuyordu. Ama geçitten henüz temizlenmemiş küçük kayalara takılıp düştüğünde, geçici payanda ile mağaranın dikişi arasına sıkışmış bir not bulmuştu.

Redmayne Mezarı.

Şimdi sonsuz, penceresiz bir koridor gibi görünen yere doğru ilerlerken paniğin sert, metalik tadını yuttu. Otların ve bitkilerin ısrarcı kökleriyle çatlamış nemli taş, her bir adımını ürkütücü bir yankıyla ona geri fırlatıyordu. İzlendiğini ya da takip edildiğini hissediyordu ve zayıf ışığının ötesindeki gölgelerde neyin gizlendiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Redmayne mahzeninin köşesini döndüğünde tabancasını neden indirdiğini söyleyemiyordu. Belki de bir arkadaşını vurma düşüncesi çok gülünç görüldüğü içindir.

Elbette asla yapmazdı. Öldürmek onun içinde yoktu. Ama vardı. *Vardı.*

Bu yüzden buradaydı. "Julia?"

Kadın, Redmayne iskeletinin bir zamanlar yattığı toprak yığınının yaslanmıştı, üzerinde hâlâ bir yemek elbisesi vardı ve elmaslarla süslenmişti. Altın sarısı saçlarındaki elmas tarak, dirseğinin dibindeki lambanın ışığında parlıyordu. Alexandra'nın tüm ödemelerinden daha pahalıya mal olmuş olmalıydı.

"Şaşırmış gibi yapmayalım *Alexander.*" Julia başını yana eğdi, gözleri bir yılanınki gibi kısılmıştı. "O kadar zekisin ki, en azından benim yaptığımdan şüphelenmiş olmalısın."

Alexandra irkildi, ama esas olarak Julia'nın kendisi için Red Rogue lakabını kullanmasından dolayı.

Julia'dan şüphelenmişti. Yani, kadın onun olası şüpheliler listesindeydi, ancak buna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı çünkü ...

"Benim parama ihtiyacın yok," diye şaşırdı. "Ama yine de bunca yıldır benimkini aldın..."

"Elbette benim paranıza ihtiyacım yoktu ama *sizin* vardı. Herkes ailenizin on yıllardır mali çöküntü içinde olduğunu biliyor. Ben sadece senin acı çekme fikrinden keyif aldım."

"Ama... biz arkadaşız." Bu ifadenin ne kadar yavan olduğunu fark etti; arkadaş olmadıkları çok açıktı. Yine de şantajcısının ve işkencecisinin neden Julia Throckmorton olamayacağına dair nedenler sıralamaktan *kendini* alamıyordu.

Tam önünde durup bunu itiraf etmesine rağmen.

Bir kız olarak her zaman oldukça çekingendi. Narin, saf ve onu bağışlayın, entelektüel açıdan umutsuz. On yıl içinde bu kadar değişmiş miydi? Bir göçüğü planlayacak, suikastçılar tutacak, gemideki kazayı kışkırtacak ve ayrıca enkazda yakalanmaması için yeraltı mezarındaki göçüğü doğru zamanlayacak kadar. İmkânsız görünüyordu. İmkansız.

Ama Julia bir gün önce mezardan mezara koşturup duruyordu, değil mi? Her şeye dokunuyor, insanları onu bilerek görmezden gelmelerine neden olacak kadar rahatsız ediyordu. Bir şeyleri kurcalamış olmalıydı.

Yük düştüğünde gemi güvertesindeydi. Suikastçıların olduğu düğünde. Tren platformunda.

Bir şeylerin ters gittiğine dair her yerdeydi.

"Arkadaş mı?" Julia kolyesiyle oynadı, dudaklarını dişlerinin sıkıştırdı. "*Arkadaş mı? Arkadaşlar birbirlerinin nişanlılarını becermez Alexander.*"

Şaşkına dönen Alexandra geri adım attı. "Ben asla... her ne söylenti duyduysanız, yanlıştı. Asla bir sevgili edinmedim."

Kadının derisi kemiklerinin üzerinde saf kötülükten oluşan korkunç bir bakışla gerilmişti. Alexandra'nın o güne kadar gördüğü en çirkin ifadeydi bu. "vardı, değil mi *Alexander*? İnkâr etme zahmetine girme, o gece seni izledim Ne yaptığını gördüm. *Her şeye* tanık oldum."

Şaşkına dönen Alexandra soğuk, nemli havayı ciğerlerine çekti. Julia bunu demek istemiş olamazdı.

"Maurice de Marchand." Julia onun adını bir azizin adını fısıldar gibi fısıldadı. "İki yıl boyunca onun ilham perisiydim." Julia'yı nostaljik bir coşku kapladı ve hiç şüphesiz onu geçmişe götürdü. "Beni çırılçıplak soydu ve vücuduma taptı. Bana bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı ve memnun edeceğimi gösterdi. Bana acıdan ne kadar zevk alınabileceğini öğretti. Ben onun saplantısıyım. Arzusunun tek nesnesi."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, aptalsın demektir." Alexandra başını salladı, önündeki tablo akıl almazdı. Şantajcının en iyi ihtimalle bir fırsatçı, en kötü ihtimalle de ailesine karşı kin besleyen biri olduğunu düşünmüştü.

Ama asla öldürdüğü adamı gerçekten özleyen biri değildi.

Julia göz kırparak şimdiki zamana döndü ve Alexandra'ya öyle zehirli bir nefret bakışıyla baktı ki midesini bulandırdı.

"Beni *seviyordu*," diye tükürdü. "Sen bir oyalamadan başka bir şey değildin. Bir fırsat. Saatlerini benim bedenim olan sunakta ibadet ederek geçirdi. Ben de onunkinde. Tek yaptığı seni masasının üzerine yatırmak ve ucuz bir fahişe gibi eteklerini çekiştirmekti. Onun için özel olduğunu düşünme, *Alexander.*"

Alexandra'nın eli tabancasının üzerinde sıkılaştı. Julia'nın bu ismi kullanmaktan vazgeçmesini *gerçekten* diliyordu. Hangisini daha iğrenç bulduğunu bilmiyordu; kadının acımasız sözlerini mi, yoksa onun sert gözlerinde elmas gibi parlayan deliliği mi?

"De Marchand beni incitti, Julia. Bunu anlamıyor musun?" Öfke içinde yükseldi, o kadar eski ve karanlık bir yerden geliyordu ki onu korkutuyordu.

"Eğer sen

yaptığınızı iddia ettiğiniz şeye tanık olduysanız, o zaman bizim *sevgililer*. Onu yakınınızda istemediğimi söyledim."

Julia zaman kadar eski bir inançsızlık hareketiyle ellerini havaya kaldırdı.

"Güldürme beni. *Herkes* onu istiyordu. *Yıllarca* odalarına gizlice girip en mahrem eşyalarını aldınız. Ona söyleyen bendim, biliyorsun."

"Sen. *Ne?*" Alexandra'nın parmağı yanındaki tabancanın tetiğini okşadı, şaşkınlıktan sersemlemişti. "Bana ne yapacağını biliyor muydun? Bekâretimi çalacağını umarak mı beni ona attın?"

Julia gözlerini devirdi ve kalçasını boş kürsü çıkıntısından uzaklaştırdı. "Oh, dramatik olma, tabii ki yapmadım. Seni bir güzel pataklayacağını ve sonra da beni aramaya geleceğini düşünmüştüm... Bunu isteyeceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Önce sana şaplak atmasına izin verdin, oysa bunu yaptığında ne kadar tahrik olduğunu herkes biliyordu. Ona acı çektirmekten hoşlandığını bildiğini bile itiraf ettin. Bu onu daha da sertleştirdi-"

Alexandra tabancayı kurdu ve Julia'nın göğsüne doğrulttu. Ya da o civarda bir yere; o kadar şiddetli titriyordu ki emin olamadı. "O... o bana tecavüz etti, Julia. Neden onu durdurmadın?"

"Bana mı yoksa kendine mi yalan söylediğini anlayamıyorum." Julia tabancaya korkusuzca ama çözülmesi gereken bir bulmaca gibi dalgın dalgın baktı. "Onunla zar zor mücadele ettin. Tanrım, içine soğuk bir balık gibi öylece yattın.

."

"Dur. *Kes !*" Alexandra çığlık attı. Tetiği çekebilirdi.

Eğer yaparsa, Cecelia ve Francesca güvende olacaktı. Kocasını özgür . Tüm mezarı başlarına yıkabilirdi ama ne önemi vardı ki? Bu kâbus sona erecekti.

Parmağı tetiğe dokundu, nefesleri kısaldı. Odaklandı.

Sonra kolunu bıraktı ve yaralı bir yenilgi sesi çıkardı. Bunu yapamazdı.

Çünkü işin aslı, Julia da en az kendisi kadar de Marchand'ın kurbanıydı. Muhtemelen daha fazla. Tecavüz olayından iki yıl önce Julia'yla birlikte olduysa, o zaman daha on beşinde bir kızı avlamaya başlamıştı. Onu olgunlaşma çağında manipüle etmişti. Basit bir ergenden bir bağınaz yaratmıştı.

Adamın cehennemde yanıyor olmasını umuyordu.

Dengesiz kadını ikna etmeyi umarak, "Julia," diye söze başladı. "Parayı getirdim." İçinde gerçek bir servet olan cüzdanı uzattı.

Julia ona yılan uzatır gibi baktı. "Artık bir düşes olduğunuza göre, sadece bir servetin artık yeterli olmayacağına karar verdim."

"Daha ne isteyebilirsin ki?"

Julia ona düşünceli bir şekilde baktı, titiz bir çalışma duruşu benimsedi. "Kocanızın size eziyet edeceğini düşünmüştüm. Torcliff'in Dehşeti, baskın, çirkin bir serseri. Sana acı çektireceğini, kancaya takılmış bir solucan gibi kıvrınmanı izleyebileceğimi düşünmüştüm. Ama ne yazık ki, görünüşe göre ikiniz iğrenç bir şekilde birbirinize uygunsunuz."

"Bu yüzden mi ona zarar vermeye çalıştın?" Alexandra kadını vurma konusundaki fikrini değiştirmeye başladı. "Bana acı çektirmek için mi?"

"Onu incitmek mi?" Julia alay etti. "Sanırım bundan daha kötü bir şey tasarladım. Ona anlatmanı istiyorum. Ne yaptığını itiraf etmeni."

"Buna hiç gerek yok."

Alexandra dönüp çantasını yere bıraktı, Redmayne sessiz bir öfkenin muazzam hayaleti olarak mahzen girişinin gölgeleri arasından eriyip giderken.

İlk başta ruhu uçtu, görünce, beraberinde getirdiği güvenlik ve güçle sevindi. Artık yalnız değildi. Tamamen yalnız ve korkmuştu.

Sonra, sanki usta bir nişancı tarafından havaya ateş edilmiş gibi, neşesi umutsuzluğa düştü.

O biliyordu. Her şeyi duymuştu.

"Majesteleri," dedi Julia onu eski bir dost gibi selamlayarak. "İçeri buyurun, karınızın çok ilgi çekici bir hikâyesi var. Sen mi anlatmalısın Alexander, yoksa ben mi?"

"Dur. Aramay. Beni. O," diye emretti Alexandra. Kadını kızdırmak aptallıktı ama şimdi bunun ne önemi vardı ki?

Redmayne'in kış soğuğu bakışları bir an Alexandra'yı taradı ve sonra Julia'ya döndü. "Beni dinle." Sözcükleri dişlerinin arasından telaffuz ediyordu, içinden kötü niyet dalgaları yayılıyordu. "Hayatımda hiçbir kadını incitmedim, ama senin-"

"Özür dilerim majesteleri, ama bana bir şey olursa, hapse atılacak kişi karınız olacak." Dudaklarını güzel bir şekilde büzdü. "Anlat ona Alexander," diye dramatik bir şekilde yalvardı. "Ona ne yaptığını anlat. Nasıl

Müdürümüz için nasıl eğildiğini, utancından yerin dibine girene kadar orada nasıl yattığını ve bundan nasıl zevk aldığını-"

Redmayne, Alexandra'nın yanından geçerek Julia'ya doğru hamle yaptı ve ona bir uyarı parmağı sapladı. "Kapa çeneni, seni deli sürtük."

"Onu ben öldürdüm." İkisi de durup ona baktı. Julia'nın ifadesi zaferle doluydu ve Redmayne ...

Alexandra yutkundu ve sahip olduğunu bilmediği kuyulardan ona bakma cesaretini topladı. Onun tepkisini tam olarak tanımlayamadı. Dehşet, belki. Öfke, kesinlikle.

Kınama mı?

"De Marchand'ı öldürdüm, o-o-" Bunu söyleyemedi, on yedi yaşındaki halinin onun içinde işinin bitmesi fikrine dayanamadığını itiraf edemedi. "Masasında bir ustura vardı ve... onu aldım. Döndüm. Ve boğazını kestim."

Julia arkasından bağırırken ikisi de kıpırdamadı. "Anlat ona! Ona her şeyi anlat. Züppe sefillerden oluşan grubunuzu ve piç bahçıvanı nasıl topladığınızı ve hepinizin onu nasıl gübre gibi bahçeye gömdüğünüzü."

Kocası anormal bir şekilde dik duruyordu, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "*Bu* senin sırrın. Bugün parayı *o* yüzden istedin."

Sesi o kadar uzak, o kadar duygudan yoksundu ki, bir ifade ya da soruyu ayırt edemedi ama yine de başını salladı.

"Hepsi bu kadar."

"O bir katil!" Julia çığlık attı. "Sevdiğim adamı benden aldı ve ben de ona aynısını ödeyeceğim!"

Bu fikir bile, içinde kalan yaşamı kanıtıp yok etti.

Redmayne gözlerini Julia' dikti, soğuk ve canavarca bakışlarının tüm etkisiyle onu mızrakladı. "Keşke onu öldürmeseydi, Leydi Julia, çünkü onu bizzat doğrama şansından mahrum bırakıldım."

"Ne?" Julia'nın nefesi kesildi.

"Ne?" Alexandra yankılandı.

"Bu kadar çabuk öldüğü için kendinizi ve sevgilinizi şanslı sayın."

Alexandra kendini onun kollarında öylesine şiddetli bir şefkatle kilitlenmiş buldu ki, boğazından minnet dolu hıçkırıklar yükselirken ona doğru yığıldı.

"Aman Tanrım. Karım..." Onu daha sıkı kavradı, zorlukla dizginlenen bir öfkeyle titriyordu. "Ne kadar acı çektiğini düşünmek. Yapamam-"

"Dünya öğrenecek." Julia'nın sesi manik, histerik bir tona yükseldi. "Bunu kanıtlayabilirim! İkiniz de mahvolacaksınız."

"Elinizde ne kanıt var?" Redmayne talep etti.

Julia Alexandra'ya hitap etti. "Siz üç Kızıl Haydut kendinizi çok mükemmel görüyordunuz. Diğer herkesten çok daha zekiydiniz." Sanki hayatında hiç kimse bundan daha saçma bir düşünceyi dile getirmemiş gibi güldü.

"Başta usturam ve sözümünden başka bir şeyim yoktu," diye zaferle itiraf etti. "Bu da kanıt olarak pek bir şey ifade etmiyordu... Ta ki *sen* bana para göndermeye başlayana kadar. Şimdi elimde bir belge var. Küçük bir kızken senden gelen mektuplar, anlatmamam için yalvaran mektuplar. Hepsi bir itiraf kadar lanetleyici." Redmayne'e döndü. "Başıma bir şey gelirse avukatım tarafından yetkililere gönderilecek, hem seni hem de gülünç haydutlarını mahkûm edecek bir belge."

"Unutuyorsunuz Leydi Julia, yetkililer kardeşimin elinde." Sesinde de benzer bir kara zafer vardı. "Ben lanet olası Redmayne Dükü'yüm, soyum ve adım kraliçeninkinden daha eski ve kesintisiz. Benimkine karşı, senin sözün kasırgadaki bir fısıltı kadar ağırlık taşıyacaktır. Ve eğer karıma karşı tek kelime edersen, tımarhanenin dışını asla göremezsin. Şimdi git. Siktir git. Gözümün önünden kaybol."

Birdenbire konuşamaz hale gelen Julia kürsüden uzaklaşarak odanın kenarına doğru ilerledi. "Bir yolunu bulacağım..." dedi sıkıca.

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan olmaz," diye uyardı kocası. "Yoksa hayatıma kastettiğin için seni tutuklatırım. Gerekirse asılırsın."

Alexandra başını kocasının göğsüne gömdüğü yerden kaldırdı, bir soru içini yakıyordu.

"Bunu nasıl yaptın Julia?" diye sorarak kadının uzaklaşmasını engelledi. "Tüm bu kargaşayı nasıl düzenledin? Beni gerçekten masum hayatları tehdit edecek kadar incitmek mi istedin?"

Bir av tüfeğinin namlusunun parıltısı, geniş omuzlu bir çiftin daha namluya sürülmesinden önce geldi. Julia mücevherli, topuklu terliklerinin üzerinde geriye doğru tökezleyerek Alexandra'ya doğru sendeledi.

"Sence bu basit amcık böyle zekice entrikalar çevirebilir mi?" Thomas Forsythe, Julia'yı gözyaşlarına boğan küçümseyici bir bakışla süzdü. "Fena bir sevişmeyi bile beceremedi."

Alexandra tabancasını kaldırdı ve kocasının kolları onu sıkıca sararken sırtındaki sıcak kasın soğuk çeliğe dönüştüğünü hissetti.

"Thomas!" Arkadaşı olduğunu düşündüğü adama bakakaldı. Her türlü sevecenliğı bir kenara bırakmış, sert ve katı bir maske takınmıştı.

"Şu saçma silahı kaldırın, Dr. Lane." Sahte bir can sıkıntısıyla içini çekti. "Ve buraya tekmele."

"Yapmayacağım!"

Redmayne arkasından, "Yap şunu," diye seslendi.

Teslimiyetçiliğı karşısında afallayan Alexandra ağzı açık kaldı. "Ama ama."

"Kocanız çok akıllı." Forsythe mahzenin derinliklerine doğru adım attı ve kapı ile kürsü arasına girene kadar üç adım boyunca daireler çizdi. "L. H. Parker'ın sahra tipi tüfeğini tanıyor. Bu dahiyane el yapımı makine elli adımda bir geyiğı vurabilir ve söylentilere göre saldıran bir ayıyı durdurabilir. Şimdi tetiğı çekecek olsam, hiçbiriniz yaralanmadan kurtulamazsınız." Silahı omzuna yerleştirdi.

"Ama siz, sevgili Doktor, paramparça olursunuz."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Piers'in bir kâbus senaryosu varsa, o da buydu. Karısı onunla düşmanı arasında hassas bir kalkan gibiydi. Kendi tabancası ceketinin içindeydi.

Şimdi ona uzanacak olsa Forsythe ateş ederdi. Kara muhafız bunu istiyordu. Kan arzusu her tarafına işlemiştii.

Çaresiz hissetmeye alışık olmayan Piers, karısının başının üzerinden ona bakarak sessizce yavaş ve acılı bir ölüm vaat etti. İntikam yemini ediyordu. Bu adam bu sabah son sabahı olduğundan habersiz uyandı.

Ama o lanet herifi öldürmeden önce Piers'in Alexandra'yı menzilden çıkarması gerekiyordu.

Çünkü o piç doktor Piers'in ortasında Blighty büyüklüğünde bir delik açsa bile hayaletten vazgeçmeden önce Forsythe'ı da kendisiyle birlikte cehenneme götürecekti.

"Piers?" Alexandra inledi, tabancası hâlâ ileriye doğru çevriliydi.

"Bırak onu, Doktor." Forsythe tehditkâr bir adım atarak ilerledi ve beş adım ötede durdu. "Yoksa seni bırakırım. Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun Alexandra. Ama sanırım yapacağımı biliyorsun."

Julia'nın tiz sesi mahzenin kubbesinde yankılanırken Redmayne eğilerek Alexandra'nın kulağına fısıldadı: "Dün gece senin için yaptığım şeyden sonra nasıl böyle korkunç şeyler söyleyebilirsin? Ben senin iğrençliğini yutarken sen 'fena değil' gibi kelimelerle inleliyordun-"

"Hayatında bir kez olsun kapa çeneni, seni cahil sürtüğ!" Forsythe silahının namlusunu Alexandra'nın soluna, sadece bir kol mesafesi kadar yaklaştırdı.

Alexandra dizlerini bükerek yere eğildi ve küçük tabancasını toprağı yerleştirdi. "Onu burada ateşlemek istemezsin," diye uyardı. "Başka bir göçüğü neden olmayacağından emin değiliz. Hepimiz tozun içinde eziliriz."

Forsythe onu görmezden gelerek, "Bana doğru it," diye emretti.

Alexandra yaptı ve panik içinde düştü. Geriye doğru yerde debelenirken, Piers'in bacaklarına çarpma kadar geri çekilmeyi bırakmadı.

Julia çaresiz, aşağılanmış bir ses çıkardı. "Beni aşağılamaya nasıl cüret edersin! Başından beri istediğın o muydu? Söyle bana, seni korkak piç! Ona ulaşmak için beni kullandın mı?"

Piers eğildi, karısının ayağa kalkmasına yardım etti ve botundan gizlice çıkardığı şeyin kabzasını aldı.

"Kıskançlığa gerek yok." Forsythe Julia'yla alay etti. "Zevklerim hiçbir zaman sürekli gevezelik eden sıkıcı küçük mavi kuşlara yönelmedi. Beni düzeltmek, beni küçümsemek." Forsythe'ın dudağı küçümser bir ifadeyle kıvrıldı. "Hangi erkek kendisinden daha zeki olduğunu düşünen bir kadınla yatmak ister ki? Yine de, artık ellerinde kan olduğunu bildiğim için... çok daha ilginç olduğunu kabul etmek zorundayım."

"Ne istiyorsun, Forsythe?" Piers, elleri adamın boğazını sıkmak için kaşınırken, "Ne istiyorsun Forsythe?" diye sordu. Karısına saygısızlık ettiği için o kendini beğenmiş piçin boğazını sıkıp özür dilerken gözlerinden akan hayatı izlemek istiyordu.

Forsythe, Alexandra'nın cüzdanına bakarak, "Tarihe olan tutkum maalesef çok az para kazandırıyor," diye itiraf etti. "Bu yüzden insan yapması gerekeni yapıyor..."

"Al," dedi ve adamın ayaklarının dibine fırlattı. "Al ve git."

Aşağı bakmadı bile. "Bana bundan çok daha fazlası vaat edildi..." Tüfeği daha yükseğe kaldırıp bir gözünü kapattı. "Redmayne Dükü'nü öldürmek ve bunu bir kaza gibi göstermek için."

Piers'in kimin tarafından yapıldığını sormasına gerek yoktu. O zaten biliyordu.

Onun ölümünden kazançlı çıkacak tek kişiler. Patrick ve Rose Atherton.

"Kurşun yarasına kaza süsü vermek imkânsızdır," dedi Piers alaycı bir tavırla.

"Bu yeraltı mezarları gürültüye dayanacak kadar güvenli, bunu kendin gördün, değil mi?" Forsythe ona hatırlattı. "Barutla ilk felaketi yaratmak bile beklediğimden daha fazla ustalık gerektirdi. Bunu tekrar yapabilir. Ama şimdi, onlar seni çıkarana kadar ben çoktan gitmiş olacağım."

Asla o kadar gidemeyecekti. "Kadınların gitmesine izin vermek için ne gerekiyor?" Piers talep etti.

O zaman sadece o ve Forsythe olur.

O zaman işe koyulabilirdi. Çünkü Forsythe'ın elindeki silah ne kadar yıkıcı ve şiddetli olursa olsun, Piers çok daha ölümcül olabilirdi.

Bu mahzen yakın mesafedeydi ve herhangi bir tür tüfeğin böyle bir yerde çok belirgin dezavantajları vardı.

Ama karısı en ufak bir risk altındayken harekete geçemez, düşünemez, yapması gereken tehlikeli manevraları gerçekleştirecek kadar rahatlayamazdı.

"Özür dilerim." Forsythe'ın parmağı tetiği sıyırdı. "Ama düşes artık yapmak için işe alındığım işin bir parçası."

Patrick Atherton ince dokunmuş gri bir takım elbise giymiş, altı namlulu tabancasını ikisine doğrultmuş bir halde odaya süzüldü. "Son derece başarısız olduğunuz bir iş."

Piers'e döndü, gözlerindeki kin parıltısı kendisinininkinin soluk bir yansımasıydı. "Klişe nasıl gidiyor kuzen? Eğer bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan..."

Patrick her zaman biraz daha azdı. Daha az uzun. Daha az yakışıklı, genç ya da dinç. Hem unvan hem de boy olarak daha az güçlüydü.

Bu yüzden bir paralı asker tutmuştu. Pislik herif ellerini kirletmeyi hiç sevmezdi.

Piers, "Siz ikiniz beni buraya kadar takip ettiniz," sonucuna vardı. Patrick gecenin boşluğundaydı. Sırtındaki karıncalanma. Ama Piers bu içgüdüye gereken önemi veremeyecek kadar karısına odaklanmıştı.

Kız onun zayıf noktasıydı ve artık kuzeni de bunu biliyordu.

"Göçüğün başarısız olduğu haberini alınca, Normandiya'ya giden bir sonraki feribota atladım," diye açıkladı Patrick neşeli bir iç çekişle. "Bir kereden daha fazla canın varmış gibi görüldüğüne göre, işi bitirmek için birden fazla kişi gerekebilir diye düşündüm."

Piers kuzeniyle alay etti, nefret su yüzüne çıkmıştı. "Tanrım. Rose da orada mı? O da bize katılabilir."

Patrick'in bakışları keskinleşti. Sinirlerine dokunmuştu. "Tabii ki hayır. Rose seni öldürmeme izin vermez, hem de sana hâlâ deliler gibi aşıkken. Sen ölümden döndüğünden beri bana dokunmadı."

"Çünkü sen zayıfsın," diye hırladı Piers. "Beni kendi başına öldürecek kadar taşaklı değilsin. Bunu yapması için bu beceriksizi tutmak zorunda kaldın."

"Sana beceriksiz olduğunu göstereceğim!" Forsythe böğürdü, tetik parmağı seğiriyordu.

Piers, Patrick'i hayatı boyunca tanımış, yaptığı şakanın Forsythe'ın silahının namlusunu yana iten kuzenini kızdıracağını hesaba katmıştı. "Soğukkanlılığını kaybedersen, ödemeni de kaybedersin, Forsythe."

Doktorun ağzı çatıldı ama dudaklarını bastırarak kapattı.

Patrick'in tabancası fener ışığında parlıyordu, av tüfeğinden daha az tehlikeliydi ama yine de ölümcüldü. "Haklısın, elbette, bu her zaman olmalıydı."

sana ve bana gelir. Oldukça şiirsel, değil mi? Burada, atamızın mezarında vahşi Redmayne unvanına layık olduğumu kanıtlamam?"

"Redmayne unvanına asla layık olamayacaksın," diye alay etti Piers. "Çok zavallısın."

"Baban kadar acınası değil."

Redmayne sustu, dudakları sessiz bir uyarı hırıltısıyla dişlerinden geri çekildi.

"Yıllar önce, sen çocukken ve ben genç bir adamken bu projeye girmemi sağladı. Ailenin şanı için büyük bir girişim oldu. Dük olacağımı düşündüğümde yeniden dirilttiğim bir proje. Senin o ormanda ölmen gerekirken."

Patrick mezarı inceledi. "Zavallı baban, her zaman aptalca planlarında teselli arar, onları sonsuza dek yarım bırakırdı. Bu, teşvik ettiğim birkaç tanesinden biriydi. Sen ve Ramsay eğitiminize devam ederken, annen Avrupa'nın öbür ucunda sevişirken onun yanında durdum. Hem parasını hem de kederini yönetmesine yardım ettim. Kendini astığı ipe düğüm atmasına yardım ettim."

Bir öfke şimşegiyle parlayan Piers, karısının üzerine atlayıp adamı parçalamamak için elinden geleni yaptı.

"Kadınları gönderin, biz de burada halledelim," dedi. "Erkek erkeğe. Birimiz sonsuza dek Redmayne mezarlığında yatacak."

"Piers!" Alexandra itiraz etti.

"Ben aptal değilim," diye karşı çıktı Patrick. "Göğüs göğüse dövüşte senden iyi olamayacağımı biliyorum. Daha iyi bir aristokrat olacağımı bilmemin nedenlerinden biri de bu. Bir dükün savaşa girmesi *gerekmez*. Bunu onun için başkaları yapmalı." Patrick başını yavaşça salladı, gerçek keder Redmayne'in göstermeyi hak etmediği yüz hatlarını geriordu.

"Korkarım bu sefer düşesi kurtarmak mümkün değil. Senin soyunu taşıma ihtimali var." Tabancasını Alexandra'nın karnına doğrulttu. "Ve bu işe yaramayacak."

Piers o ana kadar gerçek korkuyu hiç tatmamıştı. Zaman yavaş ve kopuk bir yapıya dönüştü.

Alexandra'nın çizmesinden aldığı bıçağı sol eline geçirdi ve onu kürsüye doğru itmek için vücudunun diğer tarafına uzandı. Karısı yoldan çekilir çekilmez ceketinin altından tabancasını çıkardı, kolunu yukarı kaldırdı ve tetiğe art arda üç kez bastı.

Patrick'in atışı boşa gitti ve Piers'in iki kurşunu da kalbine isabet ettiği için başka bir deneme yapma şansı bulamadı. Yere yığıldı ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yüz üstü yere düştü.

Kadın yerdeki tabancaya atlayıp onu kapmasa ve Forsythe'a nişan almasa Alexandra Julia'ya çelme takacaktı.

Tüfeğini Alexandra'ya doğrultmuş olan Forsythe, Julia'nın niyetini zamanında fark etti ve tetiği çektiğinde büyük, sarsıcı bir patlama hepsini sağır etti.

Elmaslar, gerçekten hayranlık uyandıran bir yarıçapta yayılırken, dikkate alınmaya değmeyecek kanla birlikte parıldıyordu. Yere düştüklerinde Alexandra üç ayak yüksekliğindeki toprak ve taş yığınının arkasına saklanmış, başını eğmiş, elleriyle kulaklarını kapatmıştı.

Piers dönerek tetiğe üç kez daha bastı ve gömü platformunun karşı tarafının arkasına dalan Forsythe'ı kıl payı ıskaladı.

Forsythe hemen silahını yeniden doldurmaya başladı ve Alexandra'yı kürsünün diğer tarafından takip etti. Alexandra onu tam zamanında gördü ve kürsünün örtüsünden sıyrılarak Patrick'in elinde tuttuğu tabancaya doğru atıldı.

Mermi saymakta usta olduğu anlaşılan Forsythe ayağa kalktı, artık dolu olan av tüfeğini pompalayarak fişegi yerine yerleştirdi.

Piers boş tabancasını bırakarak koşar adım atladı ve toprağın üzerinden atlayarak tabanca ile karısının arasına indi.

Piers namluyu kavrayıp adamın elinden çekip alırken ve hançerini adamın boğazına saplarken Forsythe'ın son sözlerini kimse duymamıştı.

Gözlerindeki hayatın tükenişini izlemekten.

Arkasını döndüğünde Alexandra tabancasını almış, mahzenin ortasında durmuş, şaşkın bir daire çizerek yavaşça dönüyordu. Silahı Patrick'in yüzükoyun yatan cesedine, sonra Julia'dan geriye kalan azıcık şeye, sonra da boynundan hâlâ kan fışkıran Forsythe'a doğrulturken odaklanamayan gözleri huzursuzca yer değiştirdi.

Piers onu bir çöp çuvalı gibi bıraktı, minnettar bir coşku onu görünce dizlerini zayıflattı. Tanrım, ama o çok değerliydi. Yaşıyordu.

Onun kızıydı.

Ve onu sevdi.

Elini kaldırarak ona doğru uzandı. "Güvendesin," dedi, kürsünün etrafından dolanıp temkinli bir şekilde ona yaklaşıyor.

Silahlı kavradı, sanki varlığı onu ürkütmüş gibi ona baktı. Sanki bir kâbustan yeni uyanmış da kendini bu kaostun içinde bulmuş gibiydi.

"Piers?" diye mırıldandı, sonra elini kulağına götürerek yüzünü buruşturdu.

Ona doğru gitti, elini kolundan aşağı kaydırıp tabancayı platformun üzerine bırakmadan önce onu rahatlatırken kendi kulaklarındaki çınlama sadece biraz azaldı. "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu nazikçe. "Yaralandın mı?"

"Seni duyabiliyorum... zar zor." Vücudu geceyi bir kar yığınının içinde geçirmiş gibi titriyordu ve solgunluğu onu endişelendirmeye başlamıştı. "Bu ne dağınıklık!" diye haykırdı, dehşetin sonuçlarını gerçekten kavradığı için sesi titriyordu.

"Bakma," diye onu uyardı ve bir kez daha elini uzattı. Kadın irkilerek uzaklaştı ve biraz sendeledi.

"Ne felaket," diye mırıldandı, kaşlarının arasında bir kıvrım belirdi. "Tam bir trajedi. Sana zarar vermek istedikleri için üzgünüm, Piers. Ben de üzgünüm. Temizlemeye yardım etmeliyim. Ölülere alışkınım. Ama sanırım denersem hasta olabilirim. Midem buna dayanamaz... çok dengesiz. Çok acıyor."

Piers durakladı, onun saçma sapan sözlerinden rahatsız olmuştu.

Tekrar ona baktığında gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu ve adam buna daha fazla dayanamadı. "Seni tutacağım Alexandra." diye uyardı. "Muhtemelen rahat olduğundan daha sıkı. Ve sen de bana izin vereceksin."

"Sorun yok," dedi çok daha genç bir kıza ait bir sesle. "İhtiyacım yok..."

"Var! Kahretsin," diye kükredi. "Şimdi sakın ol."

Onu pelerini ve her şeyiyle kendine doğru sürükledi, kollarında güvende olana kadar kendisinin de onun kadar güçlü bir şekilde titrediğini fark etmedi.

Ona doğru eğildi, önce hafifçe, sonra daha da ağırlaşarak kollarını ceketinin içine soktu.

Onun adını söylemeden duramıyordu. Bir şarkı, bir ilahi, bir dua gibi söylüyor, onun etrafına, üzerine sarılıyor, saçlarını okşuyor, her nefeste kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekiyordu.

Onu odadan dışarı çıkardı, yeraltı tüneline birkaç adım attıktan sonra sırtını nemli taş duvara yasladı ve bir anlığına karanlık bir yere dağılmalarına izin verdi.

başka bir şey bilmemek. Canlı hissetmek.

Her zaman burada, karanlıkta birbirlerine bağlanmışlardı. Burası dürüst olabilecekleri bir yerdi. Gerçekten, sonunda dürüst.

"Sen... artık benimle ilgili her şeyi biliyorsun," diye fısıldadı. "Tüm sırlarımı. Ben bir katilim."

Alaycı bir ses çıkardı. "Umurumda da değil," dedi hiddetle. "Alexandra, eğer fark etmediysen, bugün senin hayatın boyunca öldürdüğünden daha fazla adam öldürdüm. Söylediklerimde ciddiymdim, yaptığın şeyi geri almamın tek nedeni o işi kendim yapabilmek. Böylece vicdanın sızlamaz, kanın ellerini kirletmez, çünkü o kanda yıkanmaktan mutluluk duyarım."

Göğsüne yaslanarak usulca ağladı ve adam çok fazla şey söylemiş olabileceğini, o anda dayanabileceğinden daha fazla vahşiliğini ona göstermiş olabileceğini geç de fark etti.

"Ama... de Marchand beni öldürmezdi, o kadarını söyledi." Zavallı bir nefes aldı. "Hayatın için savaşmakla aynı şey değil."

"Evet öyle," diye tısladı, onu sarsma isteğini bastırarak. Ya da onu öpme. Ya da... Ya da... onu acısına ya da suçluluk duygusuna teslim olmaktan alıkoyacak her neyse. "Leydi Throckmorton'a ne yaptığını gördün. Hayatın için savaştığına hiç şüphe yok Alexandra, hiç şüphe yok. Ölümünden daha kötü kaderler vardır ve o senin çocukluğundan geriye kalanları cehenneme çevirebilirdi. Şimdiye kadar yaptığından daha fazlasını."

Bir süre sessiz kaldı, kesik kesik nefesler alarak kokladı. Sanki onun sıcaklığına yeterince yaklaşamıyormuş gibi ona daha da sokuldu.

Bu duyguyu onun bilebileceğinden çok daha iyi anlıyordu. Onu bir şekilde içine çekmek istiyordu. Bir daha asla ayrılmamaları için onu kendi tarafına zincirlemek. Onu evine götürmek gibi saçma bir arzusu vardı. Onu Redmayne Kalesi'ndeki kuleye kilitlemek, böylece her zaman güvenliğinden emin olmak istiyordu.

Çünkü içinde biriken bu tükenmez duygu onu tamamen parçalamakla tehdit ediyordu. O anda, onun için cehennemi boylayacağını biliyordu. Ejderhaları öldürecek ve tüm ordularla yüzleşecekti. Düşmanlarını ayaklarının altına sermek için dünyanın çevresini dolaşacaktı. Ve onu saran şeyin gücü ona zaferi garantileyecekti.

Bir erkekten başka bir şey olmamasına rağmen. Ona sarılırken damarlarında dolaşan şey, ölümlülerin tasavvur edebileceğinden çok daha güçlüydü. Bunun için bir kelime vardı ama bir şekilde yeterince uzun ya da yeterince güçlü görünmüyordu, bunun genişliğini ve kapsamını gerçekten ifade etmek için.

Hayatı boyunca hiçbir zaman tam anlamıyla bir aidiyet duygusuna sahip olmamıştı. "Ev" ya da "aile" kelimelerinin ne anlama geldiğini ya da başkaları için neden bu kadar önemli olduklarını hiç bilmemişti.

Buraya kadar. Ona kadar.

Yüzünü kızın örgüsüne gömdüğünde, uzun zamandır içinde tuttuğu tüm ıstırabı, güvensizliği ve sefaleti dışarı attı.

Ve daha önce hiç düşünmediği kelimeleri söylemek için daha önce hiç sahip olmadığı bir cesareti içine çekti. "Seni sevmem mümkün -muhtemel-." İtirafını ona tekrarladı. "Seni o tren peronundaki sisin içinde ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Seni seviyorum, benim cesur, güzel karım. Tanrım, seni nasıl da seviyorum."

Kadın arkasına yaslandı ve adam karanlıkta onun gözlerine bakamadı. "Piers?"

"Evet, aşkım?"

"Piers. I..." Tökezleyerek geri çekildi ve serin, yeraltı gece havasının hücumuyla gömleğindeki ıslak, yapışkan maddeyi dehşetle fark etti. "Piers, üşüyorum."

Düşerken onu yakaladı ve kollarının arasına aldı. Adını söyledi. Bot sesleri ve fenerlerin titremesi tünel girişine doğru ilerlerken uluyordu.

Onunla birlikte koridorda koşarken Patrick'in kurşununun ıskalamadığını fark etti. Solgunluğunun ve şok olmuş duyarsızlığının nedeni buydu.

Koşarken her kalp atışı bir duaya dönüştü. Her nefesi bir yalvarış. Onu benden alma.

Kime yalvardığından emin değildi ama onun için yok etmeye istekli olduğu tüm düşmanlara karşın, karşısında çaresiz olduğu biri vardı.

Ölüm.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Onu seviyordu.

Alexandra'nın, acının ve bu acıyı bir süreliğine başka bir yere sürgün etmiş gibi görünen rüya gibi sersemliğin etkisinden kurtulur kurtulmaz aklına gelen ilk düşünce buydu.

İnatçı kapakları açıp odadaki ışığı test ettikten sonra tanıdık otel odasına doğru düzgün bakmayı başardı.

Sanki Merkür ortasından geçmiş gibi hissediyordu. Ama

Piers onu seviyordu. O da onu seviyordu.

Peki... neredeydi?

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama kullanılmamaktan kurumuş ve boğuklaşmış boğazından sadece hafif bir hırıltı çıktı.

Bir figür onun üzerine eğildi. Bir adam. Sevgili,

tanıdık bir yüz. Ama görmeyi arzuladığı kişi değildi.

"*Petite Duchesse*. Bunu için," Jean-Yves güçlü bir eli başının arkasına kaydırdı ve sudan bir yudum almasına yetecek kadar kaldırdı. "Bir kurşun yan tarafınızdan, kalçanızın hemen üstünden geçmiş," diye açıkladı. "Hayatta kaldığınız için şanslısınız. Şanslısınız ki doktorunuz son Fransız-Dahomean Savaşı'nda cerrahlık yapmış. Kurşun yaralarına aşinadır."

Anılar, durgun düşüncelerine şaşırtıcı derecede canlı bir doğrulukla saldırdı. Julia. Forsythe. Vikont Carlisle.

Bütün kan.

Bir yudum içerken ağzından bir şeyler kaçırды ve Jean-Yves sanki hayatı boyunca bakıcılık yapmış gibi sabırla onun ağzını sildi.

"Ah, Tanrım," diye inledi, gözlerinin arkası yaşlarla dolmuştu. "Çok fazla ölüm var, Jean-Yves. Daha fazla ceset. Daha fazla sır."

"Bunu düşünme." Babacan bir el saçlarını okşadı, bir sonbahar yaprağının düşüşü kadar hafifti. "O gece seni takip etmediğim için özür dilerim," dedi ciddiyetle. "Kocanın kollarında güvende olduğumu sanıyordum. Onun yatağında. Kaçıp gideceğini düşünmemiştim." Gözlerinde hafif bir kınama vardı ve bu kınama onu suçluluk duygusuna sürükledi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, bu özür onun fark edebileceğinden çok daha fazlasını kapsıyordu. Ona şantaj yaptığından şüphelendiğini asla itiraf edememişti. Suçluluk duygusu ve dehşeti, çevresindeki herkese aynı güvensizlikle yaklaşmasına neden olmuştu. "Çok özür dilerim."

"Her şey bitti, *Düşes*. Yetkililer Dük'ün kuzeninin onu öldürmeye çalıştığını, Forsythe'ın Leydi Throckmorton'ı öldürdüğünü ve onları ortadan kaldırmasaydı sıranın size geleceğini biliyor." Nazik bakışları hüzünlü bir gülümsemeyle kırıştı. "Sırlarınız artık güvende. Kocanız artık güvende."

"Ama-"

"Bu cesetlerin gömülmesine ben de yardım ettim ve eğer istenirse her zaman edeceğim. Sizin için ve onlar için." Çenesiyle kapıya doğru işaret etti. "Hayatın, seni çaresizce seven bir adamla yeniden başlayabilir."

Elini kavradı ve tuttu, minnettarlığını ifade edemeyecek kadar duygu doluydu boğazı, yine de avucunu sıktı, gülümsemesi şefkatli bir anlayışla doluydu.

Onu bırakarak kapıya gitti ve içeriden birini işaret etti.

Redmayne değil, onun bahsettiği "onlar".

Kızıl Serseriler bir telaş ve haykırış içinde onun üzerine çullandılar.

"Uyanmışsın!" Cecelia eğildi ve sanki dokunulamayacak kadar kırılğanmış gibi etrafındaki havaya sarıldı. "Tanrı'ya şükür Alexander, vurulduğunu duyduğumuzda o kadar üzüldük ki, bir feribot beklemektense neredeyse tüm Kanal boyunca kürek çekecektik."

Francesca onun alnına tek bir öpücük bıraktı. "Neyse ki Cecelia bir balıkçıyı bizi karşıya geçirmesi için ikna edebildi."

"Cazibeden kasti da para." Cecelia, kobalt ipeklere bürünmüş endişeli bir sinek kuşu gibi havada asılı duran gözlüklerini kalkık burnunun köprüsüne doğru itti.

Francesca, Alexandra'nın su bardağını doldururken, perdeleri en uygun ışık için ayarlarken, şalını yakınına yerleştirirken, okuması için bir kitap seçerken ve tıbbi görüşünü bildirmeye hazırlanır gibi komodinin üzerindeki toniğin etiketini incelerken, tereyağı sarısı etekleri yerde verimli bir şekilde sallanarak koşuşturdu.

"Ne zamandır uyuyorum?" Alexandra merak etti.

"Oh, birkaç saat, endişelenme." Cecelia bir saç fırçası aldı. "Saçını çözmemi ister misin?"

"Biraz saat mi?" Alexandra gerçeği öğrenmek için Francesca'ya baktı.

"Biraz düzine saat." Francesca içini çekti. "Kocanızın sizi buraya getirmesi için geçen süreyi de sayarsanız, tam olarak bir kırk saat."

Neredeyse iki gün mü? Alexandra güzel arkadaşlarının manzarasını seyrederken hayretler içinde kaldı ve kendini oturur pozisyona getirmek için elinden geleni yaptı. Acı onu yaraladı ve kötü bir kelime tısladı.

"Hayır, kıpırdamamalısın," diye uyardı Cecelia. "Dikişlerin yırtılabilir ve o zaman zavallı Redmayne-"

"Nerede o?" Alexandra, böğründeki ağrıyı aşan bir acıyla onu arzulayarak sordu.

"Oh, yan odada." Cecelia kendini yatağa bırakıp Alexandra'nın saç örgüsünü dikkatle çözmeye başlarken Redmayne'in süitine doğru küstah bir hareket yaptı. "Francesca onu zehirledi."

"Ne?"

Francesca, "Ben ," diye ısrar etti. "Hâlâ nefes alıyor ya da bir saat önce kontrol ettiğimde alıyordu."

"Çayına uyku ilacı katmış," diye gevezelik etti Cecelia, gümüş fırçasını Alexandra'nın karmakarışık saçlarında gezdirirken. "Ama sanırım ona çok fazla verdi, çünkü neredeyse on saattir bilinci yerinde değil."

Francesca, "Bunun ona verdiğim içkiyle hiçbir ilgisi yoktu," diye karşı çıktı. "Ve her şey otuz saat boyunca dinlenmemiş olmasıyla ilgiliydi." Francesca yatağın yanındaki sandalyeye çökerek sırttı. "Beni zorladı, haberin olsun. Kafese kapatılmış bir aslan gibi volta atmasaydı, personele hırlamasaydı, her yirmi dakikada bir cerrahı sorguya çekmeseydi, başının belası olmasaydı, onu kendi haline bırakırdım. Ama uyanık kaldığı süre uzadıkça -siz baygın kaldığınız sürece- daha da çekilmez oldu."

Cecelia komplocu bir tavırla eğildi, yaban mersini gözleri coşkuyla parlıyordu. "Sana umutsuzca aşık, Alexander. Artık hayatından endişe etmediğim için davranışlarını oldukça romantik buluyorum."

Bunu duymak Alexandra'yı son derece neşelendirdi. Çünkü o da aynı olurdu. Duyarsız. Onun için endişelenmekten kendini alamazdı. Aşk insana bunu yaptırırdı.

"Evet, zavallı ahmak," diye onayladı Francesca. "Ona ne yaptın böyle? Birbirinizi sadece on gündür tanıyorsunuz."

"Yine de onu seviyorum," diye itiraf etti Alexandra, ruhunun her zerresiyle bunu kastederek. "Onu o kadar çok seviyorum ki."

Ona aynı inanmazlık ifadesiyle baktılar.

Francesca yatağın başucundaki masadan tentürü bir kez daha kaptı. "Bundan sana ne kadar verdiler?"

"Ciddiyim," dedi Alexandra, yakıcı bir acıyla kısa kesilen bir kahkahanın ardından. "Ben de onun söylediği kadar umutsuzca aşık oldum."

Cecelia onun elini tuttu ve bereketli göğsüne bastırdı. "Oh, Alexander, bunu duymak beni rahatlattı, hayır, heyecanlandırdı. Böyle bir aşkı hak ediyorsun. Böyle bir adamı. Bir düğün için korkutucu ve biraz... evcilleşmemiş olabilir, ama eğer ondan bunu istersen gökkubbeden bir yıldız koparmanın bir yolunu bulacağını hissediyorum."

Francesca dikkatle öne doğru eğildi. "Her şeyi -yani düğün gecesini- iki kere patlattığında, nazik olup olmadığını merak ediyorum?"

Alexandra gülümsemek zorunda kaldı. Francesca'nın kendini kelimelerden yoksun bulduğu pek sık görülmezdi ve arkadaşının üzüntüsündeki bariz özen kalbinin derinliklerini ısıttı.

"Çok nazik biri." Gülümsedi, sevişmelerini hatırlayınca yüzü kızardı. O sadece nazik değil, aynı zamanda şehvetli, hınzır, hassas ve ona henüz göstermediği çok daha fazlasıydı. "O... oldukça muhteşem."

"Güzel." Francesca tahtına yaslanmış bir kraliçe gibi arkasına yaslandı, şimdilik sakinleşmişti.

"Bunca zamandır sana şantaj yapanın Julia olduğunu düşünmek." Cecelia bir elini dekoltesine götürdü, oradaki incilerle oynarken bakışlarına bir melankoli dokundu. "Jean-Yves bana onun hayatta kalamadığını söyledi."

Alexandra o gece yaşananları şaşkınlık içindeki arkadaşlarına anlatırken, iki oda arasındaki kapı patlayarak açıldı ve hepsi irkildi.

Redmayne içeri girdi, gözleri endişe verici bir yoğunlukla onunkilere kilitlendiğinde kısa kesildi.

On saat boyunca tek bir pozisyonda uyumuş gibi, kır saçlarının bir tarafı kafasına dökülmüş, uygun bir şekilde korkunç görünüyordu. Yara izleri daha derin, daha kızgın görünüyordu, gözlerinden çıkan oluklar da öyle. Sakalları daha dolgundu ve birkaç gündür kontrol edilmeden boynundan aşağı . Gömleğinin sadece yarısı bağlıydı, beyaz giysiye karşı esmer göğsünün kabarıklıkları koyu renkti.

Alexandra hayatı boyunca hiç kimsenin bu kadar güzel olduğunu düşünmemişti.

Aralarındaki boşlukta görünmez bir duygu ipliği dolaşıyor, gerilimi keskin bir zirveye taşıyordu. Yüzü granitten yontulmuş olabilirdi, gözleri en öfkeli fırtınalarla dönüyordu.

Bir şeyler söyleyebilmeyi diledi ama adamın görüntüsü onu sersemletti. Aklına gelen her kelime ya basmakalıp ya da yetersiz görünüyordu.

O korkutucu bakışlarıyla arkadaşlarını süzdü ve kapıyı işaret etti. "Dışarı."

Cecelia, Alexandra'nın yanağını öptükten ve elini güven verici bir şekilde sıktıktan sonra ona itaat etti.

Redmayne Francesca'yı kapıda durdurdu. "Seninle sonra ilgileneceğim."

"Sen öyle sanıyorsun." Francesca onu omuzlayarak geçti ve omzunun üzerinden şımarıkça göz kırptı.

Kapıyı arkalarından çarptı ve ona döndü, yüz ifadesi harap olmuştu. Berbat.

Öfkeli.

"Sen iyi misin?" Alexandra kelimeler ağzından çıkarken bile irkildi. Bu sorudan her zaman nefret etmişti ama şimdi insanların bunu neden sorduklarını kesinlikle anlıyordu.

Cevap vermek yerine, gözlerini ondan ayırıp yatak başının üzerindeki yaldızlı arabesk duvara kilitledi gözle görülür bir şekilde çok sayıda duyguyla savaştı.

"Sana karşı öfke biriktirmek için neredeyse iki günüm vardı," diye çıkıştı sonunda. "Cinsiyetini ve ölümcül olup olmadığını bilmediğiniz bir şantajcıyla buluşmak için bana tek kelime bile etmeden sıvıştınız mı? Tüm tehlikeli, akılsız, pervasız-"

"Hayatına kasteden kişinin şantajcım olduğunu sanıyordum. Arkadaşlarımı, kendimi ve nihayetinde *seni* yaptığım şeyden korumaya çalışıyordum," diye açıkladı.

Bu, bakışlarını tekrar onunkilerle çarpışmak üzere aşağı indirdi. "Koru. *Beni mi?*" Yüz hatları şaşkınlıktan inançsızlığa doğru yeniden düzenlendi. "Alexandra, ben *senin kocam*. Seni korumak benim görevim -hayır, bu benim *hakkım*. Ve eğer bu hakkımı bir daha inkar edersen, seni Redmayne Kulesi'ne kilitler ve anahtarını da kaybederim, beni anladın mı?"

İçinden bir savunma duygusu fişkırdı. Bu, sözde aşık olduğu kocasıyla paylaşmayı beklediği romantik kavuşma değildi. "Sana bunu yapabileceğini düşündüren ne-"

"Yapamam!" Gür sesi bu kelimeyle birlikte çatırdadı. "Başucunda durup nefes almak için çırpınışını izleyemem, vücudunda seni ayakta tutacak kadar kan kalıp kalmadığını merak edemem. Keşke damarlarımı yırtıp açabilsem ve sana benimkileri sunabilsem. Birinin seni tehdit etmesini izleyemem."

değerli hayat. Benden alınabileceğin bir dünyaya gözümün önünden gitmene izin veremem -vermeyeceğim-."

Yatağa doğru yürüdü, yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü, yüz hatları ateşli ve gözleri ıstırapla kısılmıştı. "Seni böyle sevmenin bana neye mal olacağını bilmiyorsun Alexandra. Beni tüketiyor. Beni saplantı haline getiriyor. Her nasılsa, iki haftadan kısa bir süre içinde, soluduğum havadan ya da içtiğim sudan daha önemli hale geldin."

Kadının elini ağzına götürdü ve dudaklarını kadının avucuna sürttü. "Senden tek istediğim bana merhamet etmen, karıcığım. Eğer savaşılabilecek bir savaş, yüzleşilecek bir kötü adam varsa, yalvarırım bana bu onuru bahşet. Çünkü yapabileceğin en acımasız şey, beni içinde senin olmadığın bir dünyaya mahkûm etmek olur."

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar etkilenen Alexandra, parmaklarını sakalının arasından geçirip elmacık kemiğindeki yara izine kadar götürdü ve sonra kafa derisindeki katmanları elemek için uzandı. Başını, hakkını alan büyük bir kedi gibi onun dokunuşuna yasladı.

Sonunda "Ben de seni seviyorum," demeyi başardı.

Ağzının kenarları gerildi ve sıkı bir çizgi haline geldi. "Söz ver bana, lanet olsun."

"Söz veriyorum," dedi, yıkıcı bir şefkatle dolup taşarak.

"Artık aramızda sır yok," diye düzeltti, yatağın üzerinde onun yanına tüneyerek parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Her şeyini istiyorum Alexandra. Zevkini ve acını istiyorum. Günahlarını ve sırlarını. Geçmişini ve tutkularını, fikirlerini ve iddialarını. Her şeyi bilmek istiyorum. Hepsini. Bunları paylaştığın tek kişi olmak. Ben bencil bir piçim karıcığım ve beni şımarttığın için sana teşekkür ederim. Seni sınırsız ve şüphelerin ötesinde istiyorum."

Alexandra şaşkınlıkla kendi içinde de benzer bir arzu buldu. "Artık sır yok," diye kabul etti. "Yine de beni onlarla bir şekilde paylaşmak zorunda kalacaksın." Çenesini haydutların geçtiği kapıya doğru eğdi...

... ve muhtemelen diğer taraftan dinliyorlardı.

Düşünüyormuş gibi yaparak kaşlarını çatı. "Eğer onlar senin mutluluğun için gerekliyse, benim için de öyle."

"Öp beni kocacığım," dedi.

Ona doğru eğildi, bastırmamaya ya da itmemeye dikkat ederek, boğazında titreşen ateşli bir sesle ağzını onunkine .

Büyülü ellerinden gelen zevklerden farklı olmayan bir sevgi dalgası içinden geçti. Ama daha yumuşaktı, enfes bir ısıltıyla kalbine yayılıyor, onu sıcaklık ve bütünlükle yıkıyordu.

Geri çekildiğinde, onun gözlerinde de aynı parıltıya tanık oldu.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadı. "Benim zeki, güzel karım."

Kadın elini adamın yara izlerinin üzerine koydu. "Sen de öylesin."

Her ikisinin de son derece kusurlu, yaralı ve kusurlu varlıklar olduğunu biliyordu ama onun ne demek istediğini anlıyordu. Onlar birbirleri için mükemmeldi. Asla sakinleşemeyecek iki huzursuz ruh.

Ve artık yalnız dolaşmak zorunda kalmayacaktı.

SONSÖZ

Piers'in bu ana gelmesi tam iki yılını almıştı.

"Emin misin?" diye sordu son bir kez, Polinezyalı ebenin çocuklarının doğumunu hızlandırmak için kendisiyle bu şekilde sevişmesini söylediğinde yüzünün kızardığını hatırlayarak.

Böyle bir şey olacağını biliyor olabilirdi, ama Alexandra ona dünyanın öbür ucunda, eski bir akiferde kazı yaparken tanıştığı bir ebeyle doğum yapmasını önerdiğinde, hemen kabul etmişti.

İkisi de hamileliği sırasında İngiliz hapsinin sıkıcılığına ve izolasyonuna katlanmak istememişti. Hamile kadınlara saygı duyulan, hürmet edilen ve şımartılan bir kabilenin cennetine dair anlattığı canlı hikâyeler de kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyordu.

Aylardır burası cennet gibiydi. Dalgalandan perdeler ve pelüş halılarla lüks hale getirilmiş, duvarları açık, yükseltilmiş bir kulübede uyuyorlardı. Okyanus onları her gece uyutuyor ve her sabah uyandırıyordu.

Egzotik meyveler ve hindistan cevizleri, taze balık, domuz eti ve o gün hasat edilen ya da kesilen doyurucu tahıllarla ziyafet çektiler. Kristal koylarda yüzdüler ve şelalelerin altında oynadılar. Karnındaki çocukla ağırlaştıkça, tuzlu suda yüzerken ayaklarını ovdu.

Piers haftanın birkaç günü adamlarla birlikte avlanır, onların becerilerini öğrenir ve kendi becerilerinden birkaçını onlara öğretirdi. Kabilenin sık sık yabancı yerlerden gelen ziyaretçileri olurdu ve her birini geniş, güzel gülümsemeler ve güçlü bir ticaretle karşılarlardı.

Cennet.

Nerede olurlarsa olsunlar, onunla geçirdikleri her gün bir ütopyaydı. Ve her gece cennetti.

Yine de onlar her zaman olmuştur kutsanmış bir şekilde uyumlu Aşıklar, Hamileliği ona ısrarcı ve zaman zaman oldukça vahşi bir libido kazandırdı.

Eğer istediği gibi olsaydı, onu istediği kadar hamile tutabilirdi. Koyu renk saçlı, kehribar gözlü bir sürü yavru doğururlardı. Keşke onun gözlerindeki açlığın açgözlü parıltısının tadını çıkarabilseydi.

Alexandra, her şeyde olduğu gibi yatakta da meraklı, hevesli bir aşıktı ve sonunda bir usta olacaktı.

fahişelerin en ünlüsüydü. Karı koca olarak birbirlerine bağlanmışlardı ve Piers en müstehcen eylemlerin bile sınırlarını zorlayabiliyordu.

Bu hariç. Bu asla olmaz.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi. "Başka yollar da var."

"İstiyorum." Alexandra yatağa doğru ilerledi ve Alexandra'yı yatağın üzerine kaldırdı, eğilirken karnını desteklemek için yastıkları topladı. "Sana güveniyorum."

Bu sözler kalbine bir merhem, sikine ise bir çıra gibi gelmişti.

"Korkuyorsan bana söyle," dedi.

"Ben asla korkmam. Seninleyken değil." Alnını kollarına dayadı. "Bu kurtulmak istediğim son anı. Atmak istediğim son engel. Bunu bundan daha iyi nasıl yapabilirim?"

Hem içtenlikle kabul etti hem de takıntılı bir şekilde endişelendi. Şimdiye kadar olumsuz bir cinsel deneyimden kaçınacak kadar şanslıydılar. İletişim, mizah ve anlayışla onun korkularını aşmayı ve birçok anısını gömmeyi başarmışlardı. Onu her acıdan kurtarmak ne büyük bir hazine olurdu. Kadının asla tamamen unutamayacağını biliyordu ama belki de yükünün mümkün olduğunca çoğundan kurtulabilirdi. Geçmişin şimdiki varlığı üzerindeki baskısından kurtulabilirdi.

Arkasına geçti, omurgasını okşadı, kalçasının elindeki hissinin tadını çıkardı, eskisinden daha dolgun, şehvetli ve yumuşaktı.

Onun görüntüsü neredeyse dayanılamayacak kadar güzeldi. Kıcının dolgun kalçaları ona doğru uzanıyordu, altındaki tatlı hazine zaten nemli ve nemliydi.

Piers sondalı bir parmakla kıvrımları ayırdı, ziyafet çekmek için eğilirken karnında açlık düğümleniyordu. Dili güzel kıvrımlar ve uysal yapraklar boyunca kaydığında, onun küçük miyavlamalarından ve nefes kesilmelerinden zevk aldı. Dilinin küçük dartlarıyla onu kızdırdı, kıvrımların dolgun ve sıcak, arzuyla dolu hale gelmesini sağladı. Onun seksini tüm karmaşık yerlerde aradı, diliyle içine girdi, orada bulduğu arzu kuyusundan içmek istedi.

Onun lezzetine olan açlığı hiç bitmeyecekti. Asla doymayacaktı. Yavaş, girdaplı hareketlerle ona eziyet ederek, kıvranıp kıpırdanırken ve kalçalarını geriye doğru bastırıp dudaklarına doğru sallanırken onurunu ona teslim etmesini sağladı. Sonunda, tüm dikkatini klitorisine odakladı, tüy kadar hafif vuruşlarla onu fiskeledi, tek yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu onu uçurumun kenarına gönderdi.

Eğildi ve haykırdı, dilini salgısıyla ıslattı. Vücudu sıkıştı ve titredi, kalçaları onu yavaşça aşağı indirene kadar sarsıldı, doruk noktasını çıplak etinin üzerinde kaz sivilceleri açan yumuşak bükülmüş ürpermelere yaydı.

Piers geri çekildi, sakalını sildi ve kremaya yakalanmış bir kedi gibi dudaklarını yaladı. Onun tatmin olmasından, bunun kendisine verdiği hazdan asla bıkmayacaktı.

Dizlerinin üzerine çökerek manzarayı seyretti; hamileliğinin ışıltısını, teninin altında parıldayan ışıltıyı seviyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldanacakken hırladı. "Ben de seni seviyorum," diye hülyalı bir şekilde cevap verdi.

Aşağı uzanarak kendini avuçladı, başını kadının savunmasız açıklığına sürttü, onun gerilmesini bekledi. Sertleşmesini.

O yapmadı.

Ona doğru eğildi, omurgasına ateşli öpücükler kondurdu, vücudunun kadife koynuna girerken aşk sözcükleri fısıldadı. Kendini gidebildiği kadar derine kilitledikten sonra orada kaldı ve onun etrafındaki ıslak, sıkı hissin tadını çıkardı. Kadının doruk noktasının küçük nabız atışları ve artçı sarsıntıları, hassaslaşmış etinin etrafında cennet gibi bir his yaratıyordu.

"Tanrım, bu çok..." Durdu, geri çekildi. "Hepiniz ri-" "Eğer bu soruyu bitirirsen, seni hadım ederim." Tehdidinin hiçbir anlamı yoktu. ve Piers onun kalçalarının sabırsızca kıpırdanışını hissedince sıırttı.

Kadının içinde esnedi ve sonra hareket etmeye başladı. Bu pozisyon ona çok kötü bir manzara sunuyordu. Kadının arzusuyla kayganlaşan siki tekrar tekrar kadının içine giriyor, güçlü ve ritmik itişlerle onlara katılıyordu. Narin pembe teni, yumuşak ama sıkı, mükemmel bir baskı uyguladı, itişini karşıladı, geri çekilmesiyle sıkıştı.

Tatlı seksi sadece onu barındıracak şekilde şekillendirilmişti ve Tanrı'ya şükür öyle de oldu.

İlk itişlerinden sonra, ona karşı sallanmaya başladı, kendini ona açtı, ritmini küçük talepkar dürtmelerle eşleştirdi. Onu daha derine çağırıyordu.

Buna mecbur kaldı, yanıt vereceğini bildiği boncuklu fiske vurmak için , altına uzandı. Diğer eli araladı, meraklı parmakları orada bulduğu dar açıklığın etrafında ıslak daireler çizdi. Kadının şaşkın soluğunu, iç kaslarının onu daha da tahrik eden nabız atışları izledi. Toplanan yeri parmaklarıyla hafifçe deldi.

Parmak ucuyla, hızlı ve beklenmedik bir orgazmın içinden geçip, etini ritmik bir şekilde onunkinin etrafına sıkıştırarak, daha fazla dayanamayana kadar onu sağdığında zevk aldı.

Nefesi kesildi, sonra serbest bırakılması ritmini bozup onu sıvı ateşin pençelerine hapsederken durdu. Kadının adı dudaklarından birkaç kırık hece halinde dökülürken, coşkunun nabızları o kadar çılgınca atıyordu ki neredeyse onlardan kaçmak için can atıyordu.

Daha sonra onun üzerine yığılmamak için elinden geleni yaptı, ama bir şekilde uzuvlarını birbirine dolanmış bulan bir inişi kontrol etti. Kadının karnı ikisinin arasına girmiş, adam kadının vücudunu kendi vücuduyla koza gibi sarmış, onun en sevdiği yerleri okşamaya başlamıştı. Göğüslerinin alt kısımlarını, köprücük kemiklerini, karnının kabarıklığını.

"Buna aldırıyor gibiydin," diye cüret etti hınzırca.

"En iyisiydi," diye soludu, yorgunluktan ve efordan kayganlaşmıştı. "En iyisi... şimdiye kadarki."

Şaşırdı. "Bu cümleyi o kadar sık söylüyorsun ki, doğruluğundan şüphelenmeye başladım."

Başını yana doğru eğdi. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Kızın üzerinden geçerek burnuna bir öpücük kondurdu. Göz kapaklarına. Yumuşak ağzının köşelerine. "Hayır. Güvenmiyorum. Sana güveniyorum."

Birine bu kadar tamamen güvenmek korkunç bir şeydi. İlk başta kolay gelmedi. Ama evlilikleri ilerledikçe, onun dürüstlük tutkusunun sadece sevimli bir özellik değil, tükenmez bir erdem olduğunu kabul etmeye başladı. Şimdiye kadar tanıdığı en sadık insan olmalıydı ve bu sadakati onu sevenler tarafından aynı şekilde karşılık buldu.

İç çekerek kollarını ortasına doladı ve adam yanında dinlenirken ona sokuldu.

"Artık dışarı çıkabilirsin," diye bebeği yönlendirdikten sonra saçından bir tutamı oflayarak uzaklaştırdı. "Pek çok insan seninle tanışmak için can atıyor." Ne beklediklerinden emin olmasa da her ikisi de bir an için bakakaldı.

"Muhtemelen bir çocuktur," diye mırıldandı. "Senin inatçı biri."

"Umarım kızdır."

Kaşlarını kaldırdı. "Ah?"

"Siyah saçlı ve kehribar gözlü küçük bir kız. Bana 'baba' diyen ve şato boyunca kurdelelerden nehirler akıtan biri."

Gülümsemesi gece gökyüzünü aydınlatabilirdi. "Onu şımartacaksın."

"Fikir bu. Torcliff'in yeni Terörü olacak. Benim olabileceğimden çok daha korkunç bir yaratık."

"Sakın buna cüret etme!" Acımasız bir parmakla adamın kaburgalarına vurdu. "Eğer bir canavar yaratırsan, onu yetiştirmekle uğraşmak zorunda kalırsın. Buna izin vermeyeceğim."

Mutluluğu titredi. "Sence benden korkar mı? Benim gibi bakıyor ne yapacaksın?"

Alexandra dünyanın sahip olduğu tüm şefkatle onu okşadı.

"Benim sevdiğim gibi o da seni sevecek. Yüzün en güzel manzara olacak, çünkü onun için evi, sevgiyi, güvenliği ve kabul görmeyi temsil edecek. Çocuklarımız böyle yakışıklı ve korkusuz bir babaya sahip oldukları için gurur duyacaklar."

Piers boğazındaki bir tutam duyguyu temizledi ve anı hafifletmeye karar verdi. "Ona Katherine diyebiliriz," diye önerdi. "Kitty. Hayatımın gidişatını iyiye doğru değiştiren hayvanın adı. O olmasaydı Rose'la evlenirdim."

Bu kez onun iğnelemesini hak etmediği halde yakaladı. "Sakın böyle konuşma," diye onu uyardı. "Bunu anlayamıyorum." Yüz hatları düştü. "Neredeyse ona acıyacağım. Her şeyini kaybetti. İtibarını, unvanını, sahip olduğu küçük servetini."

Rose'un, Blighty'nin soğuk bir köşesine sürüldüğü o köhne evde çürüyebileceğini düşünerek yüzünü buruşturdu. Yeter ki onu bir daha görmek zorunda kalmasın.

Elini serbest bırakan Alexandra bir parmağını adamın çenesindeki yara izinde gezdirerek dikkatini dağıttı. "Bunu buraya koyan canavar bir kediden çok daha fazlasıydı."

"Her zamanki gibi haklısın," diye kabul etti. "Çocuğumuzun adını Panter koymama izin verir misin? Ya da Jaguar?"

Yüzünü buruşturdu, "Haklısın, Kitty mükemmel." "Sen mükemmelsin." Onu öptü.

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Bir aydır sana karşı tam bir canavar gibiydim." Rahat bir yer bulmak için dönmeye çabaladı.

"Benim hesabıma göre sadece iki hafta," diye alay etti, kızın kaşları o sevimli çatıklığa dönüştüğünde azarladı. Kaşlarını düzeltmek için uzandı. "Çok sevimli bir yaratıksın."

Yanağını onun avucuna yasladı. "Bebek seyahat edebildiğinde, onu nereye götürmek istersin?"

Onu sıkıca içine çekti, güzel poposunu vücudunun kıvrımlarına sığdırdı. "Bir süreliğine eve gidelim. Personel çocuğumuzla tanışsın ve

Hampshire'dan ailen. Mercury'nin yeni taylorını görmek için biraz zaman ayırmak istiyorum. Ayrıca, Redmayne kalıntıları müzeden dönüyor olacak."

"Bu fikre bayıldım," diye hemen kabul etti. "Sanırım o zamana kadar Devonshire yazını özleyeceğim. Daha az sıcak." Nemli bir bukleyi alnından geriye doğru fırçaladı.

Göbeğinin üzerinde bir ayağın belirgin hatları dalgalanırken tekrar kıpırdandı ve elini küçük şeye bastırdı, dünyadaki her şeyden çok sahibiyile tanışabilmeyi diledi.

"Sanırım gidip Cecelia'yı bulacağım." Alexandra esnedi ve çıplak vücudunu tembel bir zarafetle gerdi. "Bugün ikimiz de şelalenin altında yüzeceğiz. Ağırbaşlı olma hissi tarif edilemez. Sırtımın tutulmadığı tek zaman bu."

"Ben de seninle geleceğim." Vücudunu büyük bir çabayla yataktan kaldırdı.

Ona arsız bir gülümseme fırlattı. "Sen davet edilmedin. Ya sadece biz hanımlar için yüzeceksek?"

"Cecelia'nın otoriter, çekilmez kocasının on adımdan daha uzakta olacağını gerçekten düşünüyor musun?" Gözlerini devirdi. "Eğer bir deniz yılanı gibi etrafına sarılmamışsa?"

Kız yataktan kalkarken, dolgun göğüsleri ağzını sulandıracak şekilde zıplarken, bir başka parlak gülümseme onu mutluluktan neredeyse kör ediyordu.

"Peki sen ondan daha mı iyisin?"

"Tabii ki daha iyiyim," diye homurdandı. "Seni özlemeden ve geri dönmek zorunda kalmadan önce on beş adım kadar gidebilirim."

"İşte böyle," diye alay etti. "Her şeyi bir yarışmaya çeviriyorsun." Onu öptü, renkli küçük elbisesinin içinde öyle bir kıpırdandı ki, tekrar suya girecekleri ve mümkün olduğunca az şey giyeceği için memnun oldu.

"Redmayne Kalesi'ne dönmeden önce Cecelia'nın doğum yapması için yeterince uzun süre kalmamız gerekecek. Benden bir ay kadar geride olabilir. Belki onun da bir kızı olur." Bu fikir onu heyecanlandırmışa benziyordu. "Çok iyi arkadaş olacaklar. İkinci nesil Kızıl Haydutlar."

"Dünya böyle bir şeye hazır mı?" Piers kollarını karısına doladı ve mutluluklarının sadeliği karşısında alçakgönüllülük gösterdi. Her kapsayan bir bütünlük. "Seninle birlikte cennette kalmayı umursamıyorum, yeter ki sen

burada olmak istiyorum." Onun karnına sarıldı. "Ayrıca Kitty'nin Ramsay kuzeniyle tanışması için sabırsızlanıyorum."

adresindeki riayet nerve1
programını kaçırmayın.

Dcvi 1 Sen Kno w- se rics

AILIL SCOT AND BOTHERED

Bahar 2oito'da Goinirrg

Zxi isz yapma ve diğer
sansasyonel

rl O 4'tf IS JTechn 'l 'e SI sD11C T
Kerrigan Byrne

c LOi i.a " Rebel s se'- ies

2-IIGH1YAYb

THE PI U.LTE R

THE YÜKSEK LANEi
ER

EŞİNİN KARISI

D RAGON TATTO O İLE OUK E

Mevcut 1 "rom it. Rlartin's Paperhac ks

Ayrıca
Kerrigan Byrne
tarafından
Avcı
İskoçyalı Dük
İskoçyalı Karısını Yatırıyor
Ejderha Dövmeli Dük

Kerrigan Byrne için övgüler

"Byrne öylesine yadsınamaz bir heyecan ve her şeyi tüketen bir tutku duygusuyla örüyor ki, tüm sağduyunuza rağmen bu hikâyeye kendinizi kaptırabilirsiniz."

-Entertainment Weekly Ejderha Dövmeli Dük hakkında

"Mükemmel bir serinin bir diğer kazananı."

-Library Journal (starred review) Ejderha Dövmeli Dük hakkında

"Lezzetli, karanlık ve tehlikeli tarihi romantizm... mükemmel bir şekilde işlenmiş."

-Booklist

"Viktorya dönemine ait bir ceset hırsızlığının heyecanını arzuladıkları için suçluluk duyan okurlar, Byrne'ün hassas karakterizasyonlarının ahlaki güvencesini takdir edeceklerdir."

-Publishers Weekly

"Olağanüstü ve zorlayıcı."

-Library Journal

"Romantizm ham, keskin ve patlayıcı.... Zorluklar karşısında aldıkları yol aşkın zaferini derinden tatmin edici kılıyor."

The Highwayman hakkında -Publishers Weekly

"Yasaları çiğneyen tehlikeli kahramanları ve onları seven kadınları öne çıkaran, gerçekten büyüleyici bir seri."

-Library Journal (starred review) Avci hakkında

"Dramatik, romantik ve son derece hoş."

-BookPage

YAZAR HAKKINDA

Tiffnie Helmer

İster Kelt Druidleri, ister Viktorya döneminin kötü çocukları ya da küstah İrlandalı FBI ajanları hakkında yazıyor olsun, [Kerrigan Byrne](#) her kitabında tarihe olan sınırdan saplantılı tutkusunu, geniş Kelt soyunu ve Shakespeare sevgisini kullanıyor. Yakışıklı kocası ve üç sevimli genç kızıyla Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşıyor, ancak Pasifik Kıyısı'na yerleşmeyi hayal ediyor. Kerrigan okuyucularından haber almayı çok seviyor. Onunla www.kerriganbyrne.com adresinden iletişime geçebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'a bağlı St. Martin's Paperbacks tarafından basılmıştır.

ON GÜN İÇİNDE BİR DÜK NASIL SEVİLİR

Telif hakkı© 2019 Kerrigan Byrne

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com eISBN:

9781250318855

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Martin's Paperbacks baskısı / Eylül 2019

İÇİNDEKİLER

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>Adanmışlık</u>
4.	<u>Teşekkür</u>
5.	<u>Önsöz</u>
6.	<u>Birinci Bölüm</u>
7.	<u>İkinci Bölüm</u>
8.	<u>Üçüncü Bölüm</u>
9.	<u>Dördüncü Bölüm</u>
10.	<u>Beşinci Bölüm</u>
11.	<u>Altıncı Bölüm</u>
12.	<u>Yedinci Bölüm</u>
13.	<u>Sekizinci Bölüm</u>
14.	<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
15.	<u>Onuncu Bölüm</u>
16.	<u>On Birinci Bölüm</u>
17.	<u>On İkinci Bölüm</u>
18.	<u>On Üçüncü Bölüm</u>
19.	<u>Bölüm On Dört</u>
20.	<u>On Beşinci Bölüm</u>
21.	<u>On Altıncı Bölüm</u>
22.	<u>On Yedinci Bölüm</u>
23.	<u>On Sekizinci Bölüm</u>
24.	<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>
25.	<u>Yirminci Bölüm</u>
26.	<u>Bölüm Yirmi Bir</u>
27.	<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>
28.	<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
29.	<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>
30.	<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>

31. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
32. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)
33. [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
34. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
35. [Sonsöz](#)

36. [Ayrıca Kerrigan Byrne tarafından](#)
37. [Kerrigan Byrne için övgüler](#)
38. [Yazar Hakkında](#)
39. [Telif Hakkı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

